

Національна академія наук України
Інститут історії України

ОУН
в 1941 році

Документи
Частина 1

Київ-2006

ОУН в 1941 році. Документи. В 2-х ч. Ч. 1.

/ Упорядники *О.Веселова, О.Лисенко, І.Патриляк, В.Сергійчук.*
Відп.ред. *С.Кульчицький.* – Київ: Інститут історії України НАН України,
2006. - 336 с.

У книзі висвітлюються архівні документи, що відображають діяльність Організації українських націоналістів (ОУН) напередодні та на початку Другої світової війни.

Книга підготовлена й видана на кошти, виділені для робочих груп при Урядовій комісії Кабінету міністрів України.

У разі передруку документів узгодження з Інститутом історії України НАН України обов'язкове.

ISBN 966-02-2535-0

© Інститут історії України
НАН України, 2006

© *С.В.Кульчицький* -
передмова, 2006

© *О.М.Веселова, Є.П.Шаталіна* -
археографічна обробка, 2006

© *О.М.Веселова, О.Є. Лисенко,
І.К. Патриляк, В.І. Сергійчук* -
упорядкування, 2006

ЧАСТИНА 1

ПЕРЕДМОВА

1941-й рік в діяльності ОУН насичений різноманітними подіями, більшість яких обертається навколо однієї – єдиної дати: 30 червня. Немало подій, які відбулися до цієї дати, так або інакше спрямовані на підготовку проголошення Акта 30 червня. Багато подій, що сталися після цієї ключової дати, визначені нею.

Протистояння Організації українських націоналістів (ОУН) спочатку польській, а потім радянській владі тривало чверть століття. Однак підвищений інтерес викликають чотири роки, починаючи з нападу гітлерівської Німеччини на Радянський Союз. Керівники радянських ветеранських організацій звинувачують націоналістів у співробітництві з гітлерівцями. Навпаки, у національно-демократичних колах стверджують, що підпільники ОУН і бійці створеної нею Української повстанської армії (УПА) були героями, які виборювали право українського народу на незалежну державу.

Здається, нескладно визначити, на чиєму боці воювали ті або інші збройні формування і на чию підтримку висловлювалися ті або інші політичні сили. Та у випадку з українськими націоналістами не так просто встановити істину. Щоб зробити це, потрібно відділити нещирі публічні заяви від істинних намірів сторін, визначити часом протилежні позиції різних політичних сил у середовищі самих українських націоналістів, зробити поправку на фазу війни, яка нерідко зумовлювала відмову від попередніх намірів сторін. Треба, насамкінець, відділити протистояння Об'єднаних Націй і фашистських держав від боротьби ОУН-УПА проти радянської влади, яка (боротьба) мала іншу природу.

Напад А.Гітлера на Другу Річпосполиту у вересні 1939 р. послужив запальною свічкою для великої європейської війни, яка незабаром переросла у світову. Після “визвольного походу” Червоної армії на Західну Україну і Західну Білорусію українські націоналісти втратили свого природного ворога – Польську державу, яка прагнула силою полонізувати українців. Разом з тим вони придбали нового, серйознішого ворога – радянську владу.

Під час радянізації Західної України підпільні осередки ОУН сильно постраждали. Органам державної безпеки вдалося захопити архіви польських поліцейських установ, які дали їм цінні вказівки щодо мережі і кадрів націоналістів. У червні 1941 р. проводився розшук майже тисячі нелегалів ОУН. Чекісти давали їм таку характеристику: “Оунівці-нелегали добре навчені в розумінні нелегальної техніки, загартовані і досить агресивні кадри. Як правило, при арештах оунівці чинять збройний опір, намагаються покінчити самогубством”¹.

У західних областях УРСР діяли осередки обох ОУН, але перевага бандерівців була безперечною. В документі НКДБ УРСР від 31 травня 1941 р. вказувалося, що С.Бандера “зумів підпорядкувати своєму впливові значну частину Організації, яка складається в основному з молоді”².

Події в Європі, як спочатку здавалося, розгорталися на користь Радянського Союзу. Й.Сталін спромігся окупувати у вересні 1939 р. більше половини території довоєнної Польщі і при цьому зберігти нейтралітет у війні, оголошеній її союзниками гітлерівській Німеччині. Не бажаючи перетворювати радянсько-німецький дипломатичний союз на союз воєнний, Франція і Велика Британія погодилися на інтерпретацію радянського вторгнення у Польщу як “визвольного походу” Червоної армії у Західну Україну і Західну Білорусію. А.Гітлер також мусив погодитись з радикальною зміною тієї статті секретного протоколу до радянсько-німецького договору про ненапад від 23 серпня 1939 р., яка розмежовувала “сфери інтересів” двох держав-агресорів у Польщі. Німеччина взяла до відома бажання Сталіна обмежитися західноукраїнськими і західнобілоруськими землями замість встановлення кордону по Віслі і Сану. Сталін навіть виторгнував собі за відмову від польських етнічних земель (Люблінського і частини Варшавського воєводства) переведення Литви з німецької в радянську “сферу інтересів”. Укладений з Німеччиною 28 вересня 1939 р. договір “Про дружбу і кордон” закріплював переконливу ідеологічну інтерпретацію радянського нападу на Польщу. Тепер його стало можливим пояснювати прагненням захистити майно і життя єдинокровних братів українців і білорусів – громадян Польської держави, яка розвалилася під ударами вермахту.

Однак з початком радянсько-фінської війни урядові кола і громадська думка демократичних країн Заходу остаточно поставили Радянський Союз на одну дошку з країною-агресором – Німеччиною. У Франції і Великій Британії почали готувати експедиційний корпус на допомогу маленькій Фінляндії, яка уже вдруге у XX ст. боронила незалежність від зазіхань східного сусіда. Однак прорив лінії Маннергейма і відмова Москви від поглинення Фінляндії припинили у березні 1940 р. радянсько-фінську війну. Було покладено край такому розвитку подій, за якого Радянський Союз потрапляв у стан війни із західними демократіями.

Через три місяці, у червні 1940 р. солдати вермахту опинилися у Парижі. Одним блискавичним ударом Гітлер вивів з війни Францію і став господарем континенту. У цій ситуації він не зміг утриматися від спокуси розгромити Радянський Союз, бо знав, що командний склад Червоної армії майже повністю був винищений репресіями. Руйнівний вплив сталінських репресій на боєготовність військ переконливо показала радянсько-фінська війна. Німецькі генерали мали підстави розраховувати

на те, що кампанія на Сході виявиться не довшою, ніж на Заході.

22 червня 1941 р. волею Гітлера Радянський Союз перетворився з ворога західних демократій на їх союзника. Виникла антигітлерівська коаліція, яка за своїми людськими і матеріальними ресурсами багаторазово перевищувала Німеччину та її нечисленних союзників. Провал “бліцкригу” на Східному фронті перетворив потенціальну перевагу Об’єднаних Націй в цілком реальну. Поразка Німеччини стала питанням часу.

На перший погляд такий аналіз воєнно-політичної ситуації в Європі здається далеким від розглядуваної проблеми. Насправді він необхідний, щоб правильно розставити акценти в проблемі ОУН-УПА. Адже вся суть сучасного громадянського протистояння полягає в тому, що одна сторона схильна не надавати вирішального значення спробам українських націоналістів заручитися підтримкою Гітлера у боротьбі за незалежну і соборну Україну. Друга сторона, навпаки, розглядає такі спроби як зраду національних інтересів українського народу.

Занотуємо поки що тільки одне: напад гітлерівських військ на Радянський Союз не змінив суті протистояння ОУН і радянської влади. Воно мало власні корені, аніскільки не пов’язані з Німеччиною, і власні хронологічні рамки: від “визвольного походу” радянських військ у Західну Україну в 1939 р. до середини 50-х рр.

Однак 22-е червня 1941 р. трагічно позначилося на перспективах національно-визвольного руху в тій частині України, яка ще не була упокорена масовим терором, депортаціями і голодоморами. У протистоянні з радянською владою західноукраїнські націоналісти змушені були шукати підтримки у нацистів – ворогів свого основного ворога. Заяви про солідарність з Третім рейхом вони не здобули, як виявилось трохи згодом, підтримки нацистів. Але ці заяви відштовхнули від них ту силу, яка в Другій світовій війні була просто-таки приречена на перемогу – Об’єднані Нації. А керівники Радянського Союзу дістали можливість представити своє протистояння з українськими націоналістами як невід’ємну частину війни з Німеччиною та її союзниками.

Після відступу Червоної армії з території західних областей загальна чисельність бандерівських бойовиків становила, за оцінкою відомого діяча ОУН М.Прокопа, приблизно 12 тис.³. Незважаючи на те, що чекісти розгорнули репресії проти населення західної України у масштабах, які важко піддаються осмисленню, їм не вдалося винищити націоналістичне підпілля.

Між вереснем 1939 і червнем 1941 рр. відносини між нацистами і українськими націоналістами були майже безхмарні. Оунівці були ворогами Польщі і внаслідок цього друзями Німеччини. Німці потурбувалися

про те, щоб ті з них, котрі були в'язнями польських тюрем, поправили своє здоров'я у кращих санаторіях Генерального губернаторства і Словаччини⁴. Було дозволено створити у Кракові громадський комітет, який мав опікуватися українцями на території губернаторства.

Попри формальну заборону політичної діяльності, яка торкалася у Третьому рейху всіх ненімецьких організацій, обидва проводи ОУН розгорнули у Кракові підготовчу роботу зі створення в Україні майбутніх державних структур. Бандерівці створили "Державну комісію ОУН", мельниківці – "Комісію державного планування". Не контактуючи одна з одною, комісії розробляли структуру державних органів, функції і повноваження установ на випадок "утворення самостійної держави"⁵.

Утворити таку державу оунівці мали намір після поразки СРСР у війні з Німеччиною, яка здавалася їм близькою. Хоч ніхто з керівників Німеччини прямо не запевняв, що вермахт після завоювання України передасть її територію у розпорядження ОУН для створення самостійної держави, серед українських емігрантів існувала глибока переконаність саме у такому розвитку подій. Письменник У.Самчук, який належав до мельниківської ОУН, пізніше згадував: "неофіційно всі вірили в чудо, що скоро буде війна, що відкривається дорога назад, що вирине знову визвольна справа"⁶.

Переконаність українських націоналістів у зацікавленості керівників нацистської Німеччини в утворенні самостійної України ґрунтувалася на сукупності об'єктивних факторів. Найголовнішими серед них були такі:

- докорінна несумісність стратегічних інтересів нацистської Німеччини і Радянського Союзу на європейському континенті;
- заінтересованість Німеччини після перемоги у німецько-радянській війні знищити СРСР як державу, що могло відбутися, як здавалося оунівцям, тільки перетворенням національних союзних республік на незалежні держави – союзні Німеччині і ворожі Росії;
- особливе геополітичне становище України, яке мало б спонукати Гітлера, якщо він дійсно турбувався про національні інтереси Німеччини, надати політичну та військову підтримку української державності;
- подібність ідеологій націонал-соціалізму і українського націоналізму, що перетворювало ОУН на єдину політичну силу, якій Гітлер міг би довірити справу утворення союзної Третьому рейху Української держави;
- практична зацікавленість німецьких спецслужб у використанні мережі осередків ОУН на території України.

В рамках підготовки до нападу на СРСР німецька адміністрація проводила при активному сприянні обох проводів ОУН підготовку кадрів з

числа українців для диверсійно-розвідувальної роботи на території СРСР. Завербовані українці проходили навчання в учбових центрах абверу, у спеціально створених поліцейських школах, в організованому ОУН у Кракові “вищому старшинському вишколі”. З кінця 1940 р. почали створюватися частини допоміжної української поліції і веркшутци (вартівні відділи).

Революційний провід ОУН (тобто бандерівці) планував у майбутньому організувати з вишколених у цих підрозділах військовиків “Дружину українських націоналістів”, тобто основу збройних сил Української держави. Фактично ж у березні – травні 1941 р. у складі спецпідрозділів абверу були створені два батальйони – “Роланд” і “Нахтігаль”.

Факти свідчать, що українські емігрантські організації не могли здійснювати самостійних дій. Тобто вони не співпрацювали з німецькою адміністрацією, а використовувалися нею. Лише Революційний провід ОУН, маючи в Україні власну реальну силу, намагався налагодити дійсне співробітництво з німцями, тобто не тільки служити їм, а й використовувати їх в своїх інтересах.

Така лінія поведінки бандерівців прослідковується навіть в деталях. В уже згадуваному документі НКДБ від 31 травня 1941 р. вказувалося, зокрема: “Мельниківці відкрито підтримують зв’язок з гестапо. Німці самі переправляють емісарів Мельника на наш бік. Бандерівці ж не дозволяють своїм членам, минаючи провід, зв’язуватися з німцями. Всі розвідувальні дані і завдання диверсантам, шпигунам і терористам, які перекидаються на наш бік, німці передають через бандерівський провід. Німці, на відміну від мельниківців, не перекидають бандерівців на нашу територію, а лише відкривають для них кордон в попередньо обумовленому місці”⁷.

Після 22 червня 1941 р. німці з готовністю використали прагнення оунівців включитися у воєнні дії на території України. Керівник диверсійного управління абверу полк. Е.Штольце на допиті у 1945 р. розповідав, що він дав вказівку С.Бандері і А.Мельнику відразу після вторгнення організувати провокаційні заколоти з метою послаблення тилу радянських військ⁸. Дослідник історії Збройних сил України Л.Шанковський вказував, що після 22 червня 1941 р. “відбувся збройний зрив на всій території Західної України з Буковиною включно. У Галичині й Волині виступили боївки під керівництвом Степана Бандери, на Буковині такі ж боївки під керівництвом полковника Андрія Мельника. На Поліссі розгорнула свою діяльність “Поліська січ” отамана Тараса Бульби-Боровця”⁹.

Контакти німецької цивільної і військової адміністрації з українськими націоналістами між вереснем 1939 р. і червнем 1941 р., які мали

яскраво виражену антирадянську спрямованість, в радянській історіографії інтерпретувалися однозначно: як зрада інтересів українського народу. І тепер за межами західних областей подібні факти здебільшого не мають іншого тлумачення.

Сучасне українське суспільство починає ставитися цілком толерантно до колишніх окупантів. Ветерани вермахту через півстоліття після війни уже не викликають негативних емоцій. Люди звикають до думки, яка була б дивною у радянські часи: про доцільність відновлення солдатських кладовищ ворога на території України. Однак до українців, які воювали на боці ворога, ставлення не міняється. Пояснення одне: “свої” у стані ворога – це зрадники. Ті, хто пам’ятає 22 червня 1941 р., не можуть зрозуміти мотивів громадян СРСР, які раділи цій події, або навіть сприяли агресору. Надто багато коштувала війна практично кожній родині.

Чи можна, однак, називати громадянами СРСР тих, хто опинився в кордонах Радянського Союзу після 17 вересня 1939 р. в результаті “визвольного походу” Червоної армії? Галичани і буковинці ніколи не були історично пов’язані з Росією. Життя “під зорею радянської влади” не змусило громадян знищеної Польщі відчувати себе громадянами СРСР. За два роки радянські органи державної безпеки репресували на території західних областей УРСР сотні тисяч осіб.

Вважати т а к и й режим своїм не було підстав у західних українців будь-якої політичної орієнтації. Отже, на батальйон “Нахтігаль” і всі подібні історичні факти треба дивитися, рахуючись з фактичним становищем західних областей у складі СРСР. Якщо хто-небудь наполягатиме, все-таки, на звинуваченні українських націоналістів у зраді, хай розгляне, як додаткову аргументацію, факт зміни офіційної позиції Москви щодо громадянства населення Західної України після 22 червня 1941 р.

Говорити про зміну офіційної позиції Москви в радянські часи не рекомендувалося. Всі ювілеї возз’єднання українських земель мали єдиний відлік часу – з 17 вересня 1939 р. Текст секретного протоколу в радянсько-німецькому договорі про ненапад замовчувався не менш ретельно, ніж “катинська справа” або голод 1933 р.

Майже відразу після нападу Німеччини на СРСР радянський уряд і лондонський уряд окупованої Польської держави опублікували (зокрема, в органі ЦК ВКП(б) газеті “Правда” від 31 липня 1941 р.) спільну заяву, яка починалася з такої декларації: “Уряд СРСР визнає радянсько-німецькі договори 1939 р. стосовно територіальних змін у Польщі за такі, що втратили силу”. Звідси випливало, що жителі Західної України визнавалися громадянами Польщі.

Відновлення дипломатичних відносин між лондонським урядом Польщі і Москвою змусило радянський уряд визнати факт широкомасштабних депортацій польських громадян різних національностей з території Західної України і Західної Білорусії. Керівництво СРСР вимушене було діяти в рамках, встановлених демократичними державами Заходу, які волею Гітлера стали союзниками Сталіна. Приєднання СРСР до Атлантичної хартії (вересень 1941 р.) змусило радянське керівництво заявити про відмову від використання силової переваги у зносинах з іншими державами, а також морально засудити вже існуючі угоди, укладені з перспективою застосувати силу.

Можливо, для Й.Сталіна напад Німеччини на СРСР справді був неочікуваним, незважаючи на всі попередження. Навпаки, українські націоналісти не сумнівалися в тому, що протиприродний союз двох диктаторів виявиться короткотривалим. У квітні 1941 р. в Кракові відбувся паралельний римському (1939 р.) II великий збір ОУН, який визначив тактику і стратегію бандерівців на найближче майбутнє. Головною метою ОУН оголошувалося створення незалежної і соборної України: “Організація українських націоналістів продовжуватиме всіма силами революційну боротьбу за визволення українського народу без огляду на всі територіально-політичні зміни, які зайшли б на терені Східної Європи”¹⁰.

Зважаючи на радянсько-німецький договір “про дружбу і кордон”, бандерівці у цій резолюції прямо не зазначили, що розраховують на розвал СРСР під ударами Німеччини. Проголошувалося лише, що союзниками України вважатимуться всі держави, політичні угруповання і сили, які заінтересовані у розвалі СРСР. Зауваження про майбутні “територіально-політичні зміни” свідчило про те, що ОУН(Б) готувалася проголосити незалежність України в ході німецької окупації Східної Європи.

1997 – 2000 рр. у Львові надрукований чотиритомний збірник німецьких архівних матеріалів “Україна в Другій світовій війні”, упорядкований Володимиром Косиком. Упорядник врахував критичні зауваження на адресу власної монографії “Україна і Німеччина у Другій світовій війні”, де використовувані джерела подавалися в уривках. Разом з українським текстом у чотиритомнику подаються фотокопії документів мовою оригіналу без купюр. Отже, цього разу відпадають підозри у спотворенні тексту, які висловлювалися раніше.

Чотиритомник відкривається меморандумами, переданими німецьким урядовим інстанціям з середовища ОУН(М) напередодні вторгнення Німеччини в Радянський Союз, а також меморандумом ОУН(Б), написаним 15 червня і переданим в канцелярію рейха 23 червня 1941 р., тобто через добу після вторгнення. Ці документи не висвітлювалися в радянській історіографії.

Перший документ ОУН(М) датований 14-м квітня 1941 р. і має назву “Меморандум про цілі українського націоналістичного руху”. Провід українських націоналістів (ПУН) під керівництвом А.Мельника проголошував своєю метою “відновлення” незалежної і суверенної української держави на заселеній українцями території між Дунаєм, Карпатами і Каспійським морем.

Створення етнічно однорідної держави в таких кордонах передбачало, як визнавали члени ПУН, “далекойдуче переселення”. “Землі, що звільнятимуться у Південній Україні, на Середньому Доні і на Нижній Волзі, – вказувалося у меморандумі, – будуть заселені не тільки селянами з аграрно перенаселених частин Галичини і Центральної України, але й, в основному, примусовими переселенцями, які повертатимуться із півночі Росії, та колоністами із Сибіру. Повернутись повинні, зокрема, українці із так званого “Зеленого клину”, території між Амуром, Уссурі і Тихим океаном. Таким чином, ця далекосхідна територія може бути звільнена для японської суходільної колонізації”¹¹.

В останньому абзаці цього документа висловлювалося припущення, що у німецького керівництва можуть бути й інші наміри, а тому формулювалося таке прохання: “дуже важливо і бажано глибше ознайомитися із справжніми намірами Німеччини стосовно Східної Європи”¹². Ніхто, однак, у канцелярії Третього рейху не збирався передавати меморандум Гітлеру. Тим більше ніхто не мав наміру знайти А.Мельника з планами вищого керівництва нацистів щодо України.

Представляє інтерес й меморандум за підписами керівників емігрантських неполітичних організацій, утворених ОУН(М) – В.Кубійовича (Український центральний комітет у Кракові) і Т.Омельченка (Українське національне об’єднання в Берліні). Датований 11-м червня 1941 р., цей документ був адресований в імперську канцелярію з проханням передати його особисто рейхсфюреру. Меморандум подавався, як підкреслювали автори, звертаючись у супровідному листі до Гітлера, “з огляду на надзвичайні події, управління якими покладено у Ваші руки”¹³. Кубійович і Омельченко майже відкритим текстом повідомляли рейхсфюрера, що їм відомі плани нападу на СРСР найближчими днями, а тому потрібно, щоб “авторитетні німецькі кола” встановили контакти з Організацією українських націоналістів.

У цьому меморандумі Гітлера просили утворити Україну з кордонами від гирла Дунаю на заході до Волги на північному сході і Головного Кавказького хребта на південному сході. Ця держава повинна була дістати такий же політичний устрій, як Німеччина. На роль вождя українців висувався А.Мельник.

Керівники емігрантської ОУН були патріотами, однак прагнули

панувати над своїм народом. “Українська Самостійна Соборна Держава” (ця формула вживається в усіх документах обох ОУН, нерідко у вигляді аббревіатури – УССД) була потрібна їм тільки для власного ужитку.

Однак емігранти не мали жодної можливості прийти до влади самостійно. Так само вони не могли власними силами створити за рахунок російської території державу, у декілька разів більшу, ніж УРСР. Так само вони були неспроможні здійснити депортацію мільйонних мас населення (серед них – тих же українців), щоб досягти етнічної однорідності цієї держави. В усьому доводилося покладатися, як вказувалося у меморандумі, на “Великий Німецький Рейх”.

Провід ОУН на чолі з С.Бандерою підготував зовсім інший меморандум. У ньому теж ставилося питання про німецько-українські відносини “в момент німецької кампанії на Європейському Сході, яка щойно розпочинається”. Однак ці відносини розглядалися як союз. Гітлера попереджали: “навіть якщо німецькі війська при вступі в Україну, звичайно, спочатку будуть вітати як визволителів, то незабаром ця ситуація може змінитися, якщо Німеччина прийде в Україну не з метою відновлення Української держави і відповідними гаслами”¹⁴.

Підкреслювалося, що мова повинна йти саме про самостійну державу. Бандерівців не влаштовувала державність радянського зразка, хоч вони визнавали тут, що вона є великим кроком уперед порівняно із становищем українців в Російській імперії. Окремі розділи меморандуму присвячувалися обґрунтуванню політичних, економічних і військових аспектів незалежності. Посилаючись на те, що Німеччина після 1938 р. встигла утворити дві держави у Центральній Європі (Хорватію і Словаччину), ОУН(Б) давала зрозуміти, що їхній статус українців не влаштовує¹⁵. Дипломатичний етикет не дозволяв авторам меморандуму прямо назвати ці держави маріонетковими, але саме такий висновок випливає з їх обережних ремарок.

Цей меморандум загубився у нетрях імперської канцелярії. Зберігся, однак, висновок чиновника, зроблений для відомства Ріббентропа: “Німеччині адресуються вказівки, місцями остерігаючим тоном, що новий порядок може бути впроваджений у Східній Європі не тривалою військовою окупацією, а завдяки створенню незалежної Української держави. Ця держава повинна бути незалежною також і економічно, і не мати свій економічний центр в Берліні. Вона мусить, крім того, мати власні збройні сили, які стануть “гарантом німецько-українського союзу” й зможуть зменшити тиск Росії. Щоб підкреслити вимогу мати для України цю важливу і сильну позицію, меморандум стверджує, що приклад новостворених держав, таких як Словаччина і Хорватія, не може служити моделлю для Великої України”¹⁶.

У наведеному резюме вірно відбито суть і навіть тон документа. Маючи у Західній Україні розвинуте підпілля, бандерівці у боротьбі за національну державність покладалися передусім на власні сили. Вони розглядали відносини з нацистською Німеччиною як союзницькі, а свою державу прагнули зробити незалежною.

Розглянуті меморандуми були підготовлені у зв'язку з початком війни проти Радянського Союзу і переконливо продемонстрували готовність ОУН взяти участь в ній на боці Німеччини. Націоналісти з обох організацій ставили перед собою в цій війні одну головну мету – відновлення Української держави. Акт відновлення безпосередньо пов'язувався з перемогою Німеччини.

Автори меморандумів були реалістами і не сумнівалися у тому, що відновлена Україна залежатиме від Німеччини. Цю залежність мельниківці сприймали з ентузіазмом і бажали тільки одного: щоб переможці допомогли якомога більше розширити кордони України за рахунок російської території. Бандерівці не ставали передчасних питань про кордон, а прагнули довести німцям, що утвердження справді незалежної України – в їх же власних інтересах.

Рейхсканцелярія підтвердила факт одержання меморандумів, але не більше. Замість того, щоб ознайомити з ними вище керівництво Німеччини, їх відправили в архів. Оунівці не могли знати, що А.Розенберг, якому Гітлер доручив реалізацію політики рейху у Східній Європі, і шеф абверу адмірал В.Канарис 28 червня 1941 р. дійшли згоди “не вступати у переговори з будь-якими представниками народів східноєвропейського простору, не визнавати жодних політичних груп серед емігрантів”¹⁷. Німці мали власні плани щодо організації влади на території Радянського Союзу, які не збиралися оприлюднювати.

Прив'язуючи справу відродження української державності до гітлерівської колісниці, С.Бандера і А.Мельник не усвідомлювали повною мірою того, що німецько-радянське протистояння було частиною Другої світової війни. 22 червня 1941 р. розвело по різні сторони барикад колишніх союзників. Бажав того Сталін чи ні, але він опинився в одному таборі із західними демократіями.

Як уже підкреслювалося, безкомпромісна боротьба ОУН-УПА з радянською владою зробила українських націоналістів в очах західних союзників Сталіна пособниками і найманцями Гітлера. У ставленні Заходу до націоналістів мало що змінилося навіть тоді, коли почалася “холодна війна”. У травні 1947 р. голова місії УПА за кордоном “Гуцул” (І.Бутковський), котрий зустрічався у Західній Німеччині з офіцером американської розвідки, у перехопленому органами МВС-МДБ листі з гіркотою писав Р.Шухевичу: “Там мав я нагоду переконатися, як важко

позбутися нам п'ятна фашизму, яке на нас тяжить”¹⁸.

Формування ОУН(Б) почали просуватися в Україну з першого дня німецького вторгнення. Вони склалися з операційних груп чисельністю до 12 чоловік, які повинні були встановлювати контакти одночасно з населенням і командуванням наступаючих частин вермахту. Завданням груп було налагодження міського управління і підтримування громадського порядку. Усі “похідні групи” об’єднувалися в три регіональні формації: “Північ” – напрям на Київщину; “Центр” – на Харківщину, “Південь” – на Дніпропетровщину, Донбас, Одещину і Крим. Сукупна чисельність груп оцінюється дослідниками по-різному: від 3 до 8 тис. чоловік. Різниця в оцінках зрозуміла: в міру того, як дрібні операційні групи заявляли про своє існування, до них приєднувалися члени підпільної мережі ОУН (у західних областях) і всі бажаючі. Окрема “похідна група” з 15 чоловік повинна була якнайшвидше увійти у Львів і створити умови для негайного проголошення незалежної Української держави¹⁹.

29 червня оунівці підняли повстання у Львові, яке прискорило відхід радянських військ. Вранці наступного дня в місто увійшли кілька частин вермахту, підрозділи військової розвідки з полку “Бранденбург-800” і приписаний до цього полку український батальйон “Нахтігаль”. Похідна опергрупа ОУН(Б) зібрала певну кількість місцевої інтелігенції і надала цьому зібранню статус “законодавчих зборів західноукраїнських земель”. Увечері 30 червня “законодавчі збори” проголосили Акт відновлення Української держави. На чолі Українського державного правління ставав Ярослав Стецько. Керівництво ОУН зобов’язало провести маніфестації на підтримку Акта всіх обласних провідників. Маніфестації слід було проводити із запрошенням представників вермахту.

Повідомлення про проголошення незалежної Української держави за розпорядженням Я.Стецька двічі передавалося львівською радіостанцією – ввечері 30 червня і вранці 1 липня. Одну з радіопередач перехопив Український національний комітет у Кракові і на її основі випустив інформаційний бюлетень.

Присутнім на церемонії проголошення незалежності Української держави німецьким офіцерам, як і німецькій адміністрації у Кракові, яка ознайомила з бюлетенем, навіть не спало на думку, що “законодавчі збори західноукраїнських земель” діють на свій страх і ризик, без санкції Берліна. Кілька днів уряд Я.Стецька діяв легально. Цей час було використано для підготовчої роботи у створенні управлінського апарату і Української національно-революційної армії. Я.Стецько встиг оприлюднити 3 липня декларацію українського уряду, яка містила такі рядки: “Спираючись на мовний суверенітет своєї влади, Українська

держава приєднується до нового європейського порядку, який впроваджується великим фюрером німецької армії та німецького народу”²⁰.

2 липня штаб прибулої у Львів спецгрупи гестапо повідомив берлінське керівництво про те, що він утворив “українське і політичне самоуправління” міста на противагу групі Бандери, яка організувала міліцію і магістратське бюро. У повідомленні зазначалося, що заходи проти групи Бандери і його особисто “знаходяться у стадії підготовки і будуть проведені якнайшвидше”²¹. У такій спосіб гестапо сигналізувало про свою розгубленість у незвичній ситуації. Арешт Бандери “підготовчих заходів” не вимагав.

Одночасно з донесенням львівського гестапо надійшла інформація в міністерство закордонних справ Німеччини. Й фон Ріббентроп одержав від представника ОУН(Б) в Берліні В.Стахіва лист, в якому повідомлялося про утворення українського уряду у Львові і призначення його на посаду повноважного представника цього уряду в рейху²².

Отже, напередодні й під час вторгнення Німеччини в Радянський Союз ОУН(Б) поводи́ла себе як самостійна військово-політична сила. Ігноруючи неуху до своїх вимог з боку Берліна, вона втілювала їх в життя з власної ініціативи. Незалежність і суверенність проголошеної Української держави підкреслювалися націоналістами на кожному кроці.

Чи досить цього, щоб вважати Акт 30 червня 1941 р. одним з епізодів державотворчої діяльності українського народу в ХХ ст.? Саме така думка нерідко висловлюється тепер в літературі.

Здоровий глузд, однак, не дозволяє приєднатися до цих висловлювань. Учасник II великого збору ОУН у квітні 1941 р. “Ікар” (А.Кентій вважає, що це міг бути І.Мітринга) в листі на ім’я С.Бандери називав проголошення Української держави “сміховарним державним будівництвом”. Перебуваючи у складі похідної групи у Василькові під Києвом, він спостерігав за реакцією українського населення на жорстоку поведінку окупантів і передав у листі такі розмови: “кажуть, що ОУН прямо обманує український народ, присиплює його чуйність, бо от говорить одне, а виходить друге”. Розвиваючи далі цю тему. “Ікар” робив висновок: “Чого варте проголошення Української держави, коли на захист її не можемо поставити не то одного озброєного полку, але навіть потужної демонстрації”²³.

Разом з тим не можна звинувачувати С.Бандеру та його найближче оточення у нерозумній поведінці. Найбільш точна, на наш погляд, характеристика мети дій ОУН(Б) у Львові 30 червня 1941 р. містилася у рапорті львівського гестапо берлінському начальству: “поставити німецьку владу перед доконаним фактом”²⁴. Така політика провокувала Берлін на відповідь бандерівцям. Влітку 1941 р. один з керівних діячів

ОУН(М) О.Ольжич сказав так: “Тепер, нарешті, німці відкриють свої карти”²⁵.

Проголошуючи Українську державу, С.Бандера не жалкував запевнень у тому, що вона стане активним союзником Німеччини у війні з Радянським Союзом. У світлі наступних подій такі запевнення, звичайно, виглядають одіозно.

Тритомник “Українська суспільно-політична думка в 20 столітті”, тираж якого було виготовлено у 1983 році в Мюнхені і в 90-х роках частково завезено в Україну, подає дві редакції Акта – К.Паньківського і Я.Стецька. В обох сором’язливо випущено декларацію такого змісту: “Новоповстаюча українська держава буде тісно співдіяти з націонал-соціалістичною Великою Німеччиною, що під проводом свого вождя Адольфа Гітлера творить новий лад в Європі і в світі та допомагає українському народу визволитися з-під московської окупації”. Випущено також заяву про те, що утворювана Українська національно-революційна армія “боротиметься спільно з союзною німецькою армією проти московської окупації за суверенну соборну Українську державу”²⁶.

Лакуни в тексті найбільш авторитетного в сучасній Україні документального збірника з історії суспільно-політичної думки свідчать про те, що деяким прихильникам ОУН-УПА хотілося б “підправити” картину минулого найбільш примітивним способом. Проте у жорсткій полеміці, яка не згасає у засобах масової інформації, такі “маленькі хитрощі” не проходять.

Німці справді відкрили свої карти. 3 липня німецькі функціонери у Кракові викликали на розмову С.Бандеру і членів Українського національного комітету П.Андрієвського, В.Горбового, В.Мудрого і С.Шухевича. Посилаючись на твердження в тексті Акта 30 червня про спільну боротьбу українських збройних сил і німецької армії, головуючий зазначив: “Йде мова про те, що німецький рейх і німецький вермахт є їхні союзники. Це не так; єдина людина, яка провадить боротьбу – це фюрер, а українських союзників не існує. Цілком можливо, що українці особисто захоплені й відчувають себе нашими союзниками; однак в рамках державно-правової термінології ми не союзники, ми – завойовники радянськоросійської території”²⁷.

Отже, нацистська Німеччина не мала наміру укласти воєнно-політичні союзи з будь-якими організаціями на окупованій території СРСР. Українським націоналістам популярно роз’яснили, що здійснена 30 червня у Львові акція з правової точки зору була державним злочином.

У владних структурах рейху знайшлися сили, які з прагматичних міркувань стали на захист бандерівців. Керівники гестапо сподівалися

використовувати їх у власних цілях на окупованій території, а керівники абверу – в радянському тилу.

4 липня 1941 р. начальник львівського гестапо у повідомленні в Берлін рекомендував: “Беручи до уваги воєнне становище і настрої в регіоні, треба уникнути енергійних дій проти узурпаторів”²⁸. На нараді в Берліні 5 липня у відомстві А.Розенберга присутні погодилися на пропозицію полковника Е.Штольне обмежитися домашнім арештом винних у “політичній анархії”²⁹. Того ж дня С.Бандера був транспортований з Кракова в Берлін, де утримувався під “почесною вартою”. Голова уряду Я.Стецько майже до кінця серпня вільно проживав у Берліні і закидав посланнями відомства Розенберга, Ріббентропа, Гіммлера і Кейтеля (ОКВ).

Спроби німецьких спецслужб поставити членів ОУН(Б) собі на службу зазнали невдачі. Бандерівці мали власну програму дій і поводитися у відповідності з нею.

Українські організації у Львові 11 і 12 липня запевнили німецьку адміністрацію у своїй лояльності. Як повідомляв начальник львівського гестапо у Берлін, представники ОУН(Б) утрималися від цього до роз’яснення позиції Німеччини у питанні про незалежну Україну і до звільнення Бандери з-під арешту. Одночасно начальник таємної поліції в Генеральному губернаторстві рапортував Гіммлеру, що група Бандери направила в Київ близько двох десятків активістів з метою створення українського уряду³⁰.

Після багатьох розмов і допитів С.Бандера дав офіційну відповідь на вимогу німецьких властей відкликати Акт 30 червня 1941 р. Відповідь була негативною. “Державна самостійність України для обох сторін не підлягає дискусії”, – заявив він 21 липня, вважаючи себе рівноправною стороною на переговорах³¹. Це вкрай розлютило німців, і провідник ОУН незабаром опинився в концтаборі.

5 серпня командування оперативним тилом вермахту в Україні дістало наказ заарештувати “мандрівних пропагандистів групи Бандери”. Українські батальйони “Нахтігаль” і “Роланд” були розформовані.

Актом 30 червня 1941 р. С.Бандера змусив німців відкрити свої карти. Йому було сказано, що українські націоналісти не мають підстав вважати себе союзниками рейху. Проте оунівці не розуміли, чому А.Гітлер відмовляється підтримати їх в організації української державності і союзної Німеччині української армії. Негативна позиція керівників Третього рейху не обґрунтовувалася. Причини її були документально встановлені лише на Нюрнберзькому процесі.

В опублікованому у 1949 р. Т. 38 офіційного видання матеріалів Нюрнберзького процесу вперше було оприлюднено протокол наради в

штаб-квартирі Гітлера 16 липня 1941 р. В нараді брали участь рейхс-ляйтер Розенберг, рейхсміністр Ляммерс, фельдмаршал Кейтель, рейхсмаршал Герінг і людина, яка вела протокол (скоріше за все, це – М.Борман).

Розпочинаючи нараду, Гітлер заявив: “Наші цілі не повинні бути відомі цілому світові”³². Попередження було не зайвим, зважаючи на характер планів післявоєнного устрою Східної Європи.

У вузькому колі нацистських бонз Гітлер оприлюднив ці плани, названі “остаточним врегулюванням”:

- Крим має бути звільнений від усіх іноземців і заселений німцями;
- староавстрійська Галичина стане територією рейху;
- всі наступники фюрера мають знати: безпека рейху можлива лише за відсутності чужого війська на захід від Уралу. Захист цих територій від усіх можливих небезпек бере на себе Німеччина. Залізним принципом залишається: *ніколи не може бути дозволено, щоб хто-небудь, крім німця носив зброю!* (“курсив документа”)³³.

В ході обговорення цієї програми виявилось, що претензії Гітлера простягаються не тільки на Галичину і Крим, а й на інші території. Зокрема, у протоколі читаємо:

“Фюрер наголошує, що вся Прибалтика має стати територією рейху. Так само Крим із значним тилом (територія на північ від Криму) повинен стати територією рейху, тил мав би бути якомога більшим.

Тут у Розенберга виникли побоювання щодо українців, які там проживають (Примітка: складається враження, що Розенбергу дуже подобаються українці: він хоче також значно збільшити Україну)”³⁴.

Справді, А.Розенберг мав щодо України іншу думку, ніж М.Борман. Різниця у поглядах була викликана прагненням Розенберга протиставити Україну Росії. Прислуховуючись до суджень міністра у справах окупованих східних територій, провідники ОУН починали плекати примарні надії на німецьку допомогу в утворенні Української держави. Насправді політика Гітлера на Сході підпорядковувалася до Сталінграда продиктованому вище залізному принципу: тільки німець може носити зброю.

Незабаром після цієї наради Г.Гіммлеру було доручено розробити план депортації і германізації населення Східної Європи у найближчий період і на перспективу в 30 років. Генеральний план “Ост” передбачав депортацію 31 млн і германізацію 14 млн чоловік при переселенні на місця, що звільнялися, 10 млн німців. Найгірша доля чекала країни, розташовані неподалік від Німеччини – Польщу, Прибалтику, Україну і Білорусь. Зокрема, дві третини українського населення Галичини план “Ост” вимагав депортувати, а третину – германізувати³⁵.

Восени 1942 р. у південній частині Житомирської області, де розташовувалася ставка Гітлера, було депортоване населення семи сел. Так почалося виконання плану “Ост”. На місце депортованих переселялися німці, головним чином з Волині³⁶. Після Сталінграда, однак, проблема колонізації України відразу втратила актуальність.

Стає зрозумілим, чому нацисти не прийняли простягнуту руку українських націоналістів. Для Гітлера майже вся Східна Європа, і особливо Україна, були “життєвим простором” власного народу. Фюрер не бажав утворювати союзу Німеччині Українську державу. Не могло бути дискусії про ступінь самостійності або підпорядкованості цієї держави Третьому рейху. Йшлося зовсім про інше: споконвічну етнічну територію українського народу гітлерівці уподобали собі. На першому етапі радянсько-німецької війни вони перемагали. Ейфорія перемоги штовхала керівників Німеччини на “остаточне врегулювання”.

У світлі сказаного слід переглянути укорінені твердження про колабораціонізм українських націоналістів. Колабораціонізм характеризує відносини двох сторін, одна з яких служить іншій всупереч інтересам своєї держави і власного народу. Щоб колабораціонізм мав місце, недостить готовності підлеглої сторони служити. Потрібна й готовність панівної сторони прийняти цю службу. Такої готовності у нацистів не було аж до Сталінграда. Але не тільки у цьому суть справи.

Поняття колабораціонізму народилося у Франції. Режим Віші в неопублікованій частині Франції, який активно протистояв генералу де Голлю, являв собою типовий зразок колабораціонізму. За французьким прикладом колабораціоністами називали главу уряду Норвегії В.Квіслінга, усім ті організаційні структури, які через ідейні переконання або за матеріальну винагороду зраджували свою національну державу і допомагали нацистам встановлювати “новий порядок”.

Ті, хто називає оунівців колабораціоністами, не може звинуватити їх у державній зраді. Вони були громадянами Польської держави, хоч боролися з нею від її народження до загибелі. Встановлену на Західній Україні радянську державність вони не визнали, маючи для цього підстави. Оунівців можна було б теоретично звинувачувати тільки в національній зраді (для Західної Європи поняття державної і національної зради невід’ємні одне від одного). Та “новий порядок” у Західній і Центральній Європі нічим не нагадував окупаційного режиму на Сході. Не оголошуючи змісту “остаточного врегулювання”, гітлерівці встановили там винищувальний режим. Та звинувачувати членів ОУН у національній зраді, тобто нищенні українців на замовлення нацистів просто безглуздо.

Що ж до ідейної близькості німецьких нацистів і українських

націоналістів, то вона теж не могла стати ґрунтом для колабораціонізму. Адже націоналізм німецьких нацистів і українських націоналістів, так само як демократизм польських і українських демократів у міжвоєнній Польщі, поширювалися на різні народи.

Слід зауважити й інше. Ідейна близькість німецьких нацистів і українських націоналістів часто абсолютизується. Самі оунівці, інколи визнаючи цю близькість, ще не знали, що турбота про інтереси власного народу перетворюється у гітлерівців на хворобливу ненависть до “унтерменшен” (недолюдків) – народів Східної Європи.

Виходячи з того, що нацисти не бажали створювати у Східній Європі національні держави і дозволяти існування місцевих політичних організацій, тим більше – з бойовиками при них, співробітництво з Третім рейхом на інституціональному (державному або партійному) рівні було неможливим за означенням. А тільки таке співробітництво можна назвати колабораціонізмом.

Озброєння людей місцевих національностей допускалося в окупованій Україні лише в тому випадку, якщо вони ставали на службу німецьких державних органів. Але співробітництво на особистісному рівні є приватною справою кожного і не може кваліфікуватися як колабораціонізм.

Нарешті, заключне зауваження. Треба відмовитися від розгляду Акта 30 червня 1941 р. як однієї з форм державотворчої діяльності українського народу. Не варто поспішати увінчувати Степана Бандеру лаврами президента маріонеткової Словаччини Й.Тисо або глави Хорватії А.Павелича. Усім своїм життям, безкомпромісною і водночас безнадійною боротьбою з могутніми тоталітарними державами бандерівці доказали, що високі посади і спокійне сите життя не для них, якщо народ уярмлений.

ПРИМІТКИ

¹ Органы государственной безопасности СССР в Великой Отечественной войне. Сборник документов. - Том I. - Книга вторая. - М., 1995. - С. 180

² Там само. - С. 189.

³ Див.: Кентій А.В. Нариси історії Організації українських націоналістів (1929 - 1941 рр.). - К., 1998. - С. 158.

⁴ *Паньківський Кость*. Роки німецької окупації. - Нью-Йорк, Торонто, 1965. - С. 145.

⁵ *Кентій А.В.* Названа праця. - С. 124.

⁶ Дніпро. - 1993. - № 2-3. - С. 111.

⁷ Органы государственной безопасности СССР в Великой Отечественной войне. - Том I. - Книга вторая. - С. 190.

⁸ Нюрнбергский процесс. Сборник документов в 8-ми томах. - М, 1991. - Т. 3. - С. 531.

- ⁹ Шанковський Л. Історія українського війська. Збройні сили сучасної доби за роки 1914 - 1953, - К., 1991. - С. 21 (Передрук з другого, доповненого видання 1953 р. у Вінніпезі).
- ¹⁰ Українсько-суспільно-політична думка в 20 столітті. Документи і матеріали. - Т. III. - Мюнхен, 1983. - С. 12.
- ¹¹ Косик В. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. - Т. I. - Львів, 1997. - С. 19.
- ¹² Там само. - С. 21.
- ¹³ Там само. - С. 37.
- ¹⁴ Там само. - С. 58, 63.
- ¹⁵ Там само. - С. 70.
- ¹⁶ Там само. - С. 505.
- ¹⁷ Там само. - С. 90.
- ¹⁸ Кентій А.В. Нариси історії Організації українських націоналістів в 1941 - 1942 рр. - К, 1999. - С. 26.
- ¹⁹ Косик В. Україна і Німеччина у Другій світовій війні. - С. 113.
- ²⁰ Косик В. Україна в Другій світовій війні у документах. - Т. I. - С. 96.
- ²¹ Там само. - С. 92.
- ²² Косик В. Україна і Німеччина у Другій світовій війні. - С. 115.
- ²³ Кентій А.В. Нариси історії Організації українських націоналістів в 1941 - 1942 рр. - С. 19.
- ²⁴ Косик В. Україна і Німеччина у Другій світовій війні. - С. 114.
- ²⁵ Кентій А.В. Нариси історії Організації українських націоналістів в 1941 - 1942 рр. - С. 19.
- ²⁶ Українська суспільно-політична думка в 20 столітті. - Т. III. - С. 23 - 24. Повний текст Акта 30 червня 1941 р. надруковано у малотиражному виданні "ОУН в світлі постанов Великих Зборів і Конференцій та інших документів з боротьби 1929 - 1955 рр.". - Мюнхен, 1955. - С. 57 - 58.
- ²⁷ Косик В. Україна в Другій світовій війні у документах. - Т. I. - С. 106.
- ²⁸ Там же. - С. 128.
- ²⁹ Кентій А.В. Нариси історії Організації українських націоналістів в 1941 - 1942 рр. - С. 28.
- ³⁰ Косик В. Україна в Другій світовій війні у документах. - Т. I. - С. 170, 172.
- ³¹ Там само. - С. 217.
- ³² Там само. - С. 176.
- ³³ Там само. - С. 177 - 178.
- ³⁴ Там само. - С. 179.
- ³⁵ Косик В. Україна і Німеччина у Другій світовій війні. - С. 248.
- ³⁶ Там само. - С. 248.

№ 1

**З указівки НКДБ СРСР органам державної безпеки
Білорусії та України про оперативні заходи з відвернення
антирадянських виступів у західних областях УРСР**

3 квітня 1941 р.

№ 861/м

Тернопольским и Дрогобычским УНКГБ УССР получены данные о подготовляемом организациями ОУН в западных областях Украины вооруженном выступлении к 1 мая 1941 г. ...

Вам необходимо учесть данные НКГБ УССР о возможном вооруженном выступлении оуновцев к 1 мая 1941 г. и немедленно лично принять необходимые оперативные меры по предупреждению возможных антисоветских выступлений в западных областях БССР.

В пятидневный срок просмотреть имеющиеся у вас материалы, свидетельствующие о подготовке в западных областях БССР повстанческих выступлений, и план намеченных вами мероприятий представить на утверждение НКГБ СССР.

Особое внимание при этом обратите на необходимость организации работы по немедленному установлению и изъятию находящихся на нелегальном положении активных участников антисоветского подполья.

О всех имеющихся у вас материалах о работе оуновских организаций в западных областях УССР немедленно сообщите НКГБ УССР, ориентируя его также о состоянии оуновского подполья в БССР.

Народный комиссар госбезопасности СССР

Меркулов
ЦА ФСБ России

Органы государственной безопасности СССР в Великой Отечественной войне. Сборник документов. – Т.1. – Накануне. – Кн.2. А/О “Книга и бизнес”. – М. – 1995. – С.74.

№ 2

**Зі спецповідомлення НКВС УРСР до ЦК КП(б)У про
передислокацію німецьких військ на території Польщі до
кордонів СРСР та активізацію діяльності
українських націоналістів**

9 квітня 1941 р.

№ А-1250/сн

По имеющимся у нас данным, поступившим от различных источников, видно, что с начала 1941 г. и особенно за последнее время немецким командованием производятся крупные передвижения войск из Германии на территорию генерал-губернаторства и к границам с СССР.

Сосредоточение частей отмечается в трех направлениях – Люблин, Перемышль и Восточная Пруссия, где, по данным, требующим проверки, имеется до 30 дивизий*.

...По всей территории генерал-губернаторства и особенно в пограничной полосе производится ремонт шоссейных дорог и мостов.

На строительстве шоссейных дорог немцами используется украинская молодежь из так называемого лагеря “Служба родине”. Эта молодежь одновременно проходит военное обучение под руководством немецких офицеров.

...Украинские националисты ведут открытую агитацию за совместное выступление с немецкими войсками против СССР под лозунгом “Освобождение украинской земли от Советов”...

Нами приняты меры к проверке и уточнению изложенных выше данных и установлению причин происходящей передислокации частей немецкой армии.

Народный комиссар
государственной безопасности УССР

*Мешик
ЦА ФСБ России*

Органы государственной безопасности СССР в Великой Отечественной войне. Сборник документов. Т.1. – Накануне. – Кн.2. – А/О “Книга и бизнес”. – М. – 1995. – С.82, 84, 85.

* Йдеться про передислокацію німецьких військ (16-ї і 18-ї армії та 4-ї танкової групи – всього 29 дивізій), що розгорталися у Східній Пруссії при підтримці 1-го повітряного флоту (група “Північ”). На території окупованої Польщі зосереджувалися німецькі війська 4-ї і 9-ї армій, 2-ї і 3-ї танкових груп – всього 50 дивізій і 2 бригади з підтримкою 2-го повітряного флоту (група “Центр”) (Див.: Великая Отечественная война 1941-1945. – М. – 1995. – С.8).

№ 3
З обіжника НКДБ УРСР про
посилення боротьби з націоналістичним підпіллям у
західних областях України

10 квітня 1941 р.

№ А-1282

Поступившие за последнее время в НКГБ УССР материалы свидетельствуют о том, что ОУН по заданию Краковского провода ведет на территории западных областей УССР усиленную работу по подготовке к вооруженному выступлению против Советского Союза, намечаемому на весну 1941 г.*

По имеющимся в УНКГБ Дрогобычской, Тарнопольской и Ровенской областей данным, вооруженные выступления намечены на период между 20 апреля и 1 мая сего года.

В связи с этим деятельность оуновских организаций во всех областях значительно активизировалась: проводится усиленная вербовка и подготовка новых кадров, развернута работа по приобретению оружия, боеприпасов, санитарного имущества, отрабатываются мобилизационные планы, увеличилось количество террористических актов против советских и партийных работников, распространяются листовки и воззвания, призывающие население к вооруженной борьбе, и т.д.

Для руководства вооруженным выступлением на территорию СССР из-за кордона нелегально перебрасываются руководящие кадры ОУН с заданием возглавить вооруженное восстание.

Так, в селе В.Гнилицы Тарнопольской области руководитель местной оуновской организации Процик Ярослав на инструктивном совещании участников организации заявил, что вооруженное выступление намечено на 22 – 25 апреля сего года, и предупредил присутствующих, чтобы они были на своих местах и готовились к этому выступлению.

Процик поставил в известность участников организации, что 16 апреля из-за кордона должны прибыть активные члены ОУН Савчук

* Виконуючи цю вказівку, керівництво оунівських організацій на місцях активізувало підривну діяльність. З цією метою розроблялися мобілізаційні плани й документи, що містили основні настанови з питань збройного виступу, поширювалась антирадянська література та листівки, посилювалась диверсійно-терористична діяльність проти радянських і партійних працівників.

Ярослав* и Гевко Иван**, которые дадут дополнительные указания о подготовке к выступлению и проведут обучение партизанской войне, направленной на ослабление тыла и затруднение продвижения частей Красной Армии.

В селе Соколов Тарнопольской области подрайонный руководитель ОУН Демида С.П. получил от районного руководителя указания о подготовке к тайной мобилизации оуновской организации, которая должна состояться весной 1941 г.

В порядке подготовки к этой мобилизации, как это установлено агентурными материалами, каждый член организации должен иметь в запасе несколько пар белья, продукты питания, медикаменты и перевязочные средства.

Арестованный активный оуновец Водвуд Иван в беседе с камерным источником сообщил последнему о том, что 20 апреля сего года оуновская организация готовит вооруженное восстание в западных областях УССР, но ожидает дополнительных указаний от руководства ОУН, которые будут даны в зависимости от выступления Германии.

Водвуд также сообщил, что организации ОУН получили ряд указаний от заграничного провода ОУН о подготовке продуктов и оружия, а также “манифест”, призывающий население к выступлению.

23 марта сего года источник УНКГБ по Дрогобычской области “Хмурый” представил полученное им для размножения от надрайонного руководителя Тебенко оуновское воззвание, призывающее население к вооруженному выступлению против Советской власти.

Аналогичное воззвание было найдено в Жидачевском районе Дрогобычской области.

Ведя подготовку к вооруженному выступлению, ОУН мобилизует все враждебные нам силы, устанавливает контакт с другими контрреволюционными украинскими и польскими националистическими организациями и остатками антисоветских политпартий.

Исходя из этого, основная задача УНКГБ состоит сейчас в том, чтобы использовать все средства и возможности по вскрытию и ликвидации

* Савчук Ярослав Михайлович був заарештований 3 листопада 1949 р. УМДБ по Тернопільській області. 29 листопада 1949 р. військовим трибуналом військ МВС Тернопільської області засуджений за ст.20-54-1а і 54-11 КК УРСР на 25 років позбавлення волі. Звільнений з-під варті 26 серпня 1956 р. за постановою Комісії, створеної на підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 24 березня 1956 р.

** Гевко Иван Максимович (1914-1941) арештований 26 березня 1941 р. УНКВС по Тернопільській області за звинуваченням у злочинах, передбачених ст.54-2 і 54-11 КК УРСР. 21 липня 1941 р. за розпорядженням наркома держбезпеки УРСР П.Я.Мешника Гевко розстріляний “як ворог народу в період воєнних дій”. Реабілітований відповідно до Указу Президії Верховної Ради СРСР від 16 січня 1989 р.

оуновского подполья с тем расчетом, чтобы предотвратить попытку вооруженного выступления со стороны ОУН, прекратить ее террористическую деятельность и максимально усилить агентурно-оперативную работу по разложению организации.

ПРЕДЛАГАЮ:

1. Усилить работу по выявлению членов ОУН, находящихся на нелегальном положении...

[...]

3. Розыск и изъятие нелегалов возложить на отделения СПО по борьбе с политбандитизмом. Для этой же работы использовать оперативные бригады НКГБ УССР, командированные мною в УНКГБ.

[...]

8. Операции подготавливать и проводить в точном соответствии с приказом НКГБ СССР.

О выполнении данных указаний, поступающих сигналах о подготовке выступления и ваших мероприятиях ежедневно доносите специальными записками.

Народный комиссар
государственной безопасности УССР

Мешик
ЦА ФСБ России

Органы государственной безопасности СССР в Великой Отечественной войне. Сборник документов. – Т.1. Накануне. – Кн.2. – М. – 1995. – С.85-87.

№ 4

**Доповідна записка НКДБ УРСР секретарю ЦК КП(б)У
М.С.Хрущову про заходи з ліквідації бази ОУН в
західних областях України**

Не раніше 15 квітня 1941 р.

Материалами закордонной агентуры и следствия по делам перебежчиков устанавливается, что немцы усиленно готовятся к войне с СССР, для чего концентрируют на нашей границе войска, строят дороги и укрепления, подвозят боеприпасы.

* Копія документа була направлена в НКДБ СРСР.

оуновского подполья с тем расчетом, чтобы предотвратить попытку вооруженного выступления со стороны ОУН, прекратить ее террористическую деятельность и максимально усилить агентурно-оперативную работу по разложению организации.

ПРЕДЛАГАЮ:

1. Усилить работу по выявлению членов ОУН, находящихся на нелегальном положении...

[...]

3. Розыск и изъятие нелегалов возложить на отделения СПО по борьбе с политбандитизмом. Для этой же работы использовать оперативные бригады НКГБ УССР, командированные мною в УНКГБ.

[...]

8. Операции подготавливать и проводить в точном соответствии с приказом НКГБ СССР.

О выполнении данных указаний, поступающих сигналах о подготовке выступления и ваших мероприятиях ежедневно доносите специальными записками.

Народный комиссар
государственной безопасности УССР

Мешик
ЦА ФСК России

Органы государственной безопасности СССР в Великой Отечественной войне. Сборник документов. – Т.1. Накануне. – Кн.2. – М. – 1995. – С.85-87.

№ 4

**Доповідна записка НКДБ УРСР секретарю ЦК КП(б)У
М.С.Хрущову про заходи з ліквідації бази ОУН в
західних областях України**

Не раніше 15 квітня 1941 р.

Материалами закордонной агентуры и следствия по делам перебежчиков устанавливается, что немцы усиленно готовятся к войне с СССР, для чего концентрируют на нашей границе войска, строят дороги и укрепления, подвозят боеприпасы.

* Копія документа була направлена в НКДБ СРСР.

По данным закордонних источников “Львовского” и “Видважного”, пришедших из генерал-губернаторства в апреле текущего года, пограничная полоса в генерал-губернаторстве окончательно милитаризована: запрещено пассажирское движение, крестьянам запрещено производить сев.

Эти же данные объективно подтверждаются действиями самолета “Ю-86”, совершившего 15 апреля посадку близ Ровно после глубокой разведки нашей территории*.

Известно, что при ведении войны немцы практикуют предательский маневр: взрыв в тылу воюющей стороны (“пятая колонна”** в Испании, измена хорватов в Югославии).

Материалы, добытые в процессе агентурной разработки и следствия по делам участников “Организации украинских националистов” (ОУН), в том числе воззвания и листовки организации, свидетельствуют о том, что во время войны Германии с СССР роль “пятой колонны” немцев будет выполнять ОУН.

Эта “пятая колонна” может представить собой серьезную силу, так как она хорошо вооружена и пополняет свои склады путем переброски оружия из Германии.

Так называемый “революционный провод” ОУН, руководимый Степаном Бандерой, дожидаясь войны, уже сейчас организывает активное противодействие мероприятиям Советской власти и всячески терроризирует население западных областей Украины.

Об этом свидетельствует ряд известных Вам террористических актов против сельских активистов, работников милиции и советских работников.

Основную силу ОУН составляет ядро нелегалов, которых в настоящее время лишь в западных областях УССР учтено около 1000 человек.

Днем нелегалы скрываются в лесах, бродят по дорогам, вечерами являются в села и находят приют в домах кулаков, в семьях репрессированных и в своих собственных домах.

* Літак було посаджено радянськими засобами ППО. У ньому виявлені топографічна карта прикордонних районів Радянського Союзу, фотоапаратура й засвічена фотоплівка.

** Вперше цей термін з’явився під час національно-революційної війни 1936-1939 рр. в Іспанії. “П’ятою колоною” була названа агентура генерала Франко, яка діяла у Мадриді, в той час як 4 колони фалангістів наступали на місто з фронту. Під час Другої світової війни 1939-1945 рр. “п’ятою колоною” називали фашистську агентуру у різних країнах. Перед нападом на СРСР німецькій військовій розвідці поряд з іншими ставилося завдання вивчати морально-політичний стан радянського суспільства з метою виявлення опозиційних і ворожих соціалістичних елементів, щоб створити з них в СРСР “п’яту колону”.

Население некоторых сел настолько терроризировано, что даже советски настроенные люди боятся выдавать нелегалов.

Например, террористический акт против председателя сельсовета села Лапшин Бережанского района Тарнопольской области Ковара В.М. был совершен в его собственной хате двумя бандитами в присутствии шести соседей. Эти соседи не только не воспротивились убийству, но даже “не опознали” бандитов.

Председатель сельсовета с.Козивка того же района Тарнопольской области Гороховский, будучи преследуемым бандитами, вбежал в хату своего родного брата, где и был зверски убит.

Будучи запуган, брат Гороховского не выдал бандитов.

Изложенное выше вынуждает наряду с проводимой операцией по изъятию нелегалов и актива ОУН поставить вопрос о ликвидации базы ОУН – семей нелегалов, кулачества и семей репрессированных.

Считал бы целесообразным возбудить перед ЦК ВКП(б) и СНК СССР ходатайство о применении к перечисленным категориям лиц следующих санкций:

1. Распространить закон об изменниках Родины на участников анти-советских организаций, находящихся на нелегальном положении в западных областях УССР, Черновицкой и Измаильской областях УССР.

2. Семьи нелегалов согласно указанному закону репрессировать, имущество конфисковать.

3. Семьи арестованных оуновцев выселить в отдаленные места Советского Союза.

4. Учитывая, что основной базой ОУН является кулачество, произвести выселение кулаков в отдаленные области СССР, а имущество их передать колхозам. Прошу Ваших указаний.

Нарком государственной
безопасности УССР

Мешик

ЦА ФСБ РФ. Коллекция документов. Машинопись, заверенная копия; Россия. XX век. Документы. 1941 год. В 2-х кн. Книга 2-я. – М. – Международный фонд “Демократия”. – 1998. – С.79-80.

№ 5

З директиви управління НКВС та НКДБ УРСР по Рівненській області про активізацію боротьби з оунівським підпіллям

28 квітня 1941 р.

№ 19/6257

Анализ проведенных... мероприятий по оуновскому подполью свидетельствует о том, что оуновцы, используя националистические чувства отсталой части бедняцкого и середняцкого населения, пытаются оказать на них свое влияние, вербуют их в организацию, уводят в подполье и используют их в целях осуществления вражеских актов. В результате бедняки, середняки становятся тупым орудием в руках оуновцев, слепо выполняя эти акты.

Практика перевода оуновцев на нелегальное положение уже принимает широкие размеры. Достаточно указать, что, по далеко не полным данным, на территории нашей области насчитывается 159 нелегалов. Кроме того, нелегалы на селе окружили себя так называемыми "симпатиками". Эта категория лиц снабжает нелегалов продовольствием, укрывает их в своих квартирах, клунах и т.д.

Имея такую опору, оуновцы в соответствии с задачами организации развернули большую практическую работу по расширению состава организации, осуществлению диверсионных и террористических актов.

За последние 4 месяца в с.Постояно Деражнянского района подожгли имущество председателя сельсовета.

В с.Коломыя Высоцкого района оуновцы подожгли колхозные конюшни, в результате чего погибло 30 лошадей.

В Вербском районе учинен поджог имущества председателя колхоза.

В Межреченском районе оуновцами убит председатель сельской кооперации.

В с.Суске Александрійского района в ночное время был убит председатель сельсовета и ранен работник НКВД.

Аналогичные проявления со стороны оуновцев имели место в Козинском, Красноармейском и других районах, где были убиты работники НКВД и активисты села.

Изложенное вызывает серьезную тревогу и обязывает работников органов НКГБ и НКВД широко использовать все зависящее от нас с тем, чтобы вернуть скрывающихся нелегалов из бедняцко-середняцкой среды к мирному труду и усилить работу по выявлению и изъятию актива оуновского подполья.

Мероприятиями на ближайший период времени должны являться следующие:

1. Силами райотделений НКГБ, НКВД и проверенного актива обойти все семьи нелегалов-оуновцев и сказать, чтобы их члены семей, ушедшие на нелегальное положение, явились с повинной в соответствующие органы, сдали свое оружие и прекратили борьбу с Советской властью.

2. Объяснить семьям, что за такой поступок кроме благодарности им ничего не будет, им Советская власть дала землю, и чтобы они работали в своем хозяйстве.

3. С предварительной нашей санкции практиковать съемку* оуновцев-бедняков из числа низовки, но не арестовывать их, а на месте, в селе или райцентре, не сажая их в камеру, добиться быстрого получения от них признания об участии в оуновской организации и сказать им, что нам об этом известно не только из их показаний, но и из других данных, но что мы вовсе не намерены наказывать их за это, и предложить им честно работать на данной им Советской властью земле, так как они обмануты кулаками.

4. Впредь подвергать аресту только руководящий состав и актив оуновцев. Низовку не арестовывать, так как они в своем большинстве являются бедняками.

5. Начальникам НКГБ и НКВД, на территории которых оперируют нелегалы из состава областного и окружного провода ОУН – Работницкий** (Клеванский район), Соловей и Березка (Дубновский, Млыновский районы), Рыбак (Деражнянский и Костопольский районы), усилить агентурно-оперативную работу по поимке этих нелегалов...

Продумать и составить планы агентурно-оперативных мероприятий, обеспечивающие действительное задержание руководства подполья, и копии выслать в УНКГБ.

6. Через сельсоветы и органы милиции оповестить население о необходимости сдачи в органы НКГБ-НКВД имеющегося на руках оружия.

Предупредить, что в случае добровольной сдачи оружия владельцы его наказываться не будут.

Предупредить также, что в случае обнаружения у кого-либо из жителей огнестрельного оружия без соответствующего разрешения владельцы будут привлечены к ответственности по всей строгости закона.

* Так в тексте документа.

** Робітницький Володимир Микитович (1912-1941) – керівник Рівненського обласного проводу ОУН. Помер у 1941 р. від тифу.

7.С настоящей директивой ознакомить первых секретарей РК КП(б)У и поставить вопрос об усилении массовой работы на селе с тем, чтобы разъяснить населению весь вред, причиняемый нелегалами, и добиться такого положения, чтобы бедняцко-середняцкая масса никакого сочувствия и помощи нелегалам-оуновцам не оказывала и содействовала в поимке нелегалов при появлении их на территории села.

Для сведения сообщаем, что настоящая директива согласована с обкомом КП(б)У.

О результатах проводимой работы ежедневно докладывайте.

Вр. нач. УНКГБ по
Ровенской области
лейтенант госбезопасности
*Лосев**

Начальник УНКВД
по Ровенской области
ст.лейтенант госбезопасности
*Мастицкий***

ЦА ФСК России

Органы государственной безопасности СССР в Великой Отечественной войне. Сборник документов. - Т.1. - Накануне. - Кн.2. - А/О "Книга и бизнес". - М. - 1995. - С.118-120.

* Лосев Євген Дмитрович – з квітня 1939 р. заступник начальника 2-го відділення УДБ УНКВС по Київській області. З січня 1940 р. – заступник начальника, з лютого 1940 р. – начальник слідчої частини УНКВС у Рівненській області. З квітня 1941 р. тимчасово виконуючий обов'язки начальника УНКДБ по Рівненській області. З початку Великої Вітчизняної війни перебував на фронті, пропав без вісті.

** Мастицький Василь Федорович (1902-1954) – полковник. З листопада 1937 р. – начальник райвідділу НКВС м.Лубни Полтавської області. З вересня 1940 р. – заступник начальника УНКВС у Рівненській області. З грудня 1941 р. – заступник начальника Особливого відділу НКВС 39-ї армії, заступник начальника Особливого відділу НКВС 41-ї армії, він же начальник слідчої частини (Калінінський фронт). З травня 1943 р. – начальник ОКР "Смерш" 3-ї гвардійської танкової армії (Брянський фронт, згодом 1-й Український фронт). З вересня 1946 р. – заступник начальника УМДБ Поліської області, з січня 1947 р. – начальник УМДБ по Молодечненській області. З серпня 1952 р. – заступник начальника 5-го Управління МДБ БРСР. З липня 1953 р. – начальник 5-го Управління МДБ БРСР.

№ 6

**З директиви НКВС СРСР спецслужбам України про
посилення заходів з боротьби з оунівським підпіллям у
західних областях УРСР**

29 квітня 1941 р.

№ 1254/Б

За последнее время в западных областях УССР наблюдается активизация подпольных оуновских организаций, участники которых провели ряд террористических актов против сельского советского актива*.

Предпринятые органами НКВД и НКГБ оперативные мероприятия сопровождались убийствами и ранениями оперативных сотрудников. Это указывает на то, что операции по оуновцам подготавливались недостаточно продуманно, без должной тщательности.

Предлагаю:

1. Усилить проведение мероприятий, направленных к ликвидации политбандитизма, в частности по линии оуновцев.

2. Все мероприятия по преследованию и изъятию бандитов из числа оуновцев обязательно согласовывать с соответствующими органами НКГБ, оказывать последним всемерное содействие в проведении операций, выделяя в распоряжение органов НКГБ на операции необходимое количество работников милиции.

3. По запросам начальников органов НКГБ незамедлительно передавать в их распоряжение арестованных оуновцев, материалы следствия, агентурные сообщения и проч., учитывая, что задача разгрома оуновских организаций в первую очередь возложена на органы НКГБ.

4. Работать с органами НКГБ надлежит в тесном контакте...

Народный комиссар внутренних дел СССР

*Берия
ЦА ФСК России*

Органы государственной безопасности СССР в Великой Отечественной войне. Сборник документов. – Т.1. – Накануне. – Кн.2. – М. – 1995. – С.121.

* Тільки у квітні 1941 р. в селах західних областей України оунівці здійснили 38 замахів проти голів колгоспів, сільрад та місцевого активу (ЦА ФСК Росії).

№ 7

**Зі звіту НКДБ СРСР
про роботу зовнішньої розвідки за 1939-квітень 1941 рр.
з відомостями щодо активізації діяльності
українських націоналістів**

Квітень 1941 р.

...Из наиболее интересных материалов, добытых за это время нашей агентурой, можно отметить следующие:

1.Сведения о подготовке Германией вооруженного выступления против Советского Союза. Сущность сведений сводится к тому, что Гитлером отдано распоряжение о переводе русского отдела штаба авиации в активную часть, разрабатывающую и подготавливающую военные операции; в широких масштабах производится изучение важнейших объектов бомбардировок на территории СССР; составляются карты основных промышленных объектов; разрабатывался вопрос об экономическом эффекте оккупации Украины.

2.Документальные данные по линии германского Министерства хозяйства о политическом и хозяйственном положении на Балканах; планы включения Балканских стран в хозяйственную систему Германии; данные о путях и методах осуществления германской экспансии на Балканах.

3.Доклад американского посольства в Германии о военном хозяйстве Германии. Доклад характеризует степень загрузки промышленности Германии, запасы сырья и продовольствия, состояние транспорта и торговли, военный бюджет, ресурсы оккупированных территорий и т.п.

4.Подробные данные о структуре и личном составе органов германской политической и военной разведок (гестапо и "Абвера"). Добыта структура турецкой генеральной дирекции общественной безопасности.

5.Сведения о некоторых оппозиционно настроенных людях в Германии, способных и готовых при известных условиях вести работу против национал-социалистского режима Германии.

...10.Сведения о военных укреплениях и фортификационных работах в Румынии, Турции, Иране в Финляндии на границах с СССР. Кроме того, ряд материалов о дислокации турецкой, иранской и румынской армий, военные карты турецкого генштаба районов Фракии и Западной Анатолии, схема укреплений Босфора, получивших положительную оценку Народного комиссариата обороны.

11. Данные о 8585 км шоссейных дорог Ирана, дана точная характеристика их с учетом спусков, подъемов, серпантинов, грузоподъемности мостов. Сделано до 750 фотоснимков.

12. Сведения о 199 агентах иностранных разведок, членах зарубежных контрреволюционных эмигрантских организаций, переброшенных на территорию СССР и здесь арестованных.

...20. Материалы, освещающие внешнюю и внутреннюю политику Франции. Значительная часть этих сведений была направлена в инстанции. В основном эти материалы содержали в себе сведения о позиции союзников* в отношении СССР, военных приготовлениях союзников, переговорах** с английскими правительственными кругами, заседаниях Верховного совета союзников, деятельности союзников на Ближнем Востоке, Балканах и в Скандинавии.

21. Сведения о политическом и экономическом проникновении Германии в сопредельные с СССР страны – Иран, Афганистан, Финляндию, Румынию и организации в этих странах многочисленных стратегических баз и разведывательных пунктов на границах с СССР.

22. Сведения о чешско-антинемецком подполье, его руководителях.

Было налажено систематическое получение информации о военных мероприятиях немцев в протекторате. Эти сведения получили положительную оценку Разведывательного управления Генерального штаба Красной армии.

23. Сведения о работе и каналах связи с территории Генерал-губернаторства на территорию СССР польских националистических организаций “Союз вооруженной борьбы”, “Служба победы Польши”, “Тайная армия”, “Польский союз”.

Выявлено существование на территории Генерал-губернаторства так называемой польской организации “Батальон смерти”, возглавляемой поручиком бывшей польской армии Конечным***. Эта организация используется немецкой разведкой для активной антисоветской работы на территории западных областей УССР и БССР.

В сентябре 1939 г. переданы для реализации во внутренние органы НКГБ агентурные материалы о польских, украинских националистических элементах, проводивших против СССР активную антисоветскую работу в западных областях УССР и БССР с момента образования и до ликвидации польского государства. Материалы переданы на 12000 человек.

Кроме того, были получены материалы об экономическом положении, политических настроениях населения, режиме и военных приготовлениях в

* Маються на увазі Англія і Франція.

** Прочерк у тексті документа.

*** Конечний Йоганн – з 1 липня 1943 р. ротенфюрер СС. На Східному фронті – з 2 жовтня 1941 р. до 20 січня 1944 р.

Германии и Генерал-губернаторстве.

24. Сведения об украинских националистических организациях на территории Генерал-губернаторства, о руководителях и активе этих организаций и оппозиционных элементах внутри ОУН и деятельности этих организаций против СССР.

Агентурными материалами, поступившими в течение 1910-1941 гг. установлено, что:

1) на территории Генерал-губернаторства активизировалась деятельность украинских эмигрантских организаций, политическое руководство в отношении которых осуществляет ОУН, используя их в разведывательных целях по заданиям германской разведки;

2) все шпионские сведения по СССР передаются германской разведке, оказывающей технические содействие ОУН при переброске ее агентуры в СССР. На границе СССР с Генерал-губернаторством созданы переправочные пункты для переброски немецкой агентуры в Союз;

3) под руководством ОУН из украинцев на территории Генерал-губернаторства создаются формирования военного типа, так называемые сотни и отряды “сечевых стрельцов”. “Сечевые стрельцы” должны будут составить основной костяк будущей украинской армии;

4) немецкие власти предоставляют украинским организациям денежные средства, помещения для клубов, театров, бывшие польские костелы;

5) в Генерал-губернаторстве, протекторате Чехия и Моравия и в Словакии создаются школы старшин, подстаршин, летчиков, танкистов, шоферов, полицейских, разведчиков и диверсантов. Комплектованием этих школ руководят штаб ОУН и немецкие военные власти;

6) руководство ОУН засылает специальных эмиссаров на территорию западных областей УССР с заданиями по организации нелегальных диверсионных и повстанческих центров и отдельных групп в целях подготовки свержения советской власти путем вооруженного восстания.

Идея создания “самостийной” Украины путем отторжения ее от СССР продолжает немцами усиленно культивироваться и поощряться...

26. Сведения о структуре и дислокации японской военной миссии в Маньчжурии.

Выявлено 4 нелегальные резидентуры японской военной миссии в Харбине, ведущие работу против Советского Союза...

ЦА ФСК России

Органы государственной безопасности СССР в Великой Отечественной войне. Сборник документов. – Т.1. – Накануне. – Кн.2. (1 января – 21 июня 1941 г.). – А/О “Книга и бизнес”. – М. – 1995. – С.130-132.

№ 8

Постанови II Великого Збору ОУН (С.Бандери)

Квітень 1941 р.

Постанови Другого великого збору Організації Українських Націоналістів, що відбувся в квітні 1941 р. у Кракові

Ідея Суверенної Соборної Української Держави стала в нашому столітті основою українського світогляду та нового політичного руху, руху націоналістичного, що у вогні боротьби проти наїзників оформився в окрему політичну організацію - в Організацію українських націоналістів.

Перші почини надати українському націоналістичному рухові організованих форм сягають 1900 р., коли-то Микола Міхновський почав на Лівобережній Україні закладати перші націоналістичні гуртки для боротьби за державно-політичне визволення України з-під ярма царської Росії. Націоналістичні гуртки Міхновського були передвісниками організованої націоналістичної сили.

Основи для націоналістично-визвольної організації поклав після упадку Української держави 1920 р. полк. Євген Коновалець, створивши й розбудувавши “Українську Військову Організацію” (УВО), а згодом в 1929 р. на I Конгресі українських націоналістів – покликавши до життя ширшу організацію – Організацію українських націоналістів (ОУН).

ОУН розширила революційну акцію на всі українські землі та повела боротьбу проти всіх наїзників, зокрема, на Західних українських землях. ОУН, за поміччю широкої організаційної сітки, вела всі масові та всі одиничні протипольські, а після упадку Польщі – протимосковські акції. Основні відмінності умовин революційної праці на Східноукраїнських землях не дали змоги досягти організації того роду зовнішньополітичних успіхів, які здобула ОУН з Польщею. Так само на українських землях під румунською займанщиною головна увага організації була відведена справі творення та вкорінювання організаційної сітки. На Закарпатті ділом ОУН була боротьба за Українську державу, акт проголошення самостійності в 1939 р. й сама збройна оборона перед мадярськими наїзниками.

Визвольно-революційну боротьбу за визволення всіх українських земель і за з'єднання їх в одну соборну й незалежну державу вела ОУН, спираючись на власні сили українського народу, та відкинувши в принципі орієнтацію на чужі сили, а, зокрема, на історичних ворогів України.

Наслідком того було, що на різних місцях широкої української землі, у різних роках нерівної боротьби обеззброєного українського народу з перевагою різнонаціональних ворожих сил росло й кріпшало одне, незламне й невмируще бажання: здобути власним трудом владу на своїй землі.

За 20 років визвольно-революційної боротьби українського націоналістичного підпілля ота свідомість стала власністю широких шарів українського народу. Чужинецьке панування в усій основі підтвердило правдивість націоналістичного твердження, що українцєві нема життя без власної держави: “Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за неї”.

Другий успіх нашої дотеперішньої революційної боротьби проти чотирьох держав-окупантів – це зорганізування реальної людської сили, готової й придатної до боротьби за цілі українського націоналізму. Серед успіхів і невдач революційної боротьби проти ворогів України, у ворожих тюрмах і в партизанських лісах, по містах і селах України виростало, гартувалося й набирало бойового досвіду нове покоління українських націоналістів-революціонерів. Воно вийшло тепер на чолу визвольно-політичного руху цілого українського народу, як єдина політична організація, що за всяких умовин незмінно несе свої бойові прапори. Шлях боротьби й політичні напрямні революційно-визвольної акції для тих націоналістичних залог українського підпілля визначає найвища установа ОУН – Великий Збір ОУН.

Перший Великий Збір відбувся 1929 р. Він покликав до життя Організацію українських націоналістів на чолі з полк[овником] Є. Коновальцем і в своїх постановах означив загальні світоглядові заложення, політичні напрямні та устроєві форми ОУН.

Другий Великий Збір ОУН відбувся [на] 12 років пізніше, в 1941 р. За той час ОУН стала поважним, а то й керівним чинником у визвольній боротьбі українського народу, перетривавши переможньо всі скажені заходи ворогів стерти організацію з лиця землі. Найтяжчим ударом, що його зазнала в тому часі Організація українських націоналістів, була смерть вождя ОУН, полк[овника] Є. Коновальця з руки агента Москви в 1938 р. напередодні вирішальних для України подій. Цей удар викликав глибоке стрясення та спричинив різні внутрішні ускладнення в ОУН, але сили організації не знищив і не послабив. У третю річницю смерті вождя сили ОУН вже многократно більші, як за його життя. На місце поляглих сотень стали тисячі.

Останні роки принесли основну зміну політичного положення українського народу й започаткували далекосяжні переміни на українських землях.

Упадок Польської держави й румунської окупації на Західних і Південно-Західних українських землях і включення їх у тимчасовий склад СРСР та загорнення Закарпатської України Мадярщиною з одного боку, а з другого європейська війна наполеонського масштабу, нечувано швидка й далекосяжна зміна політичного обличчя цілого європейського континенту, а, зокрема, безпосередня близькість вирішних для долі України кінцевих днів війни – ось загальнополітичні причини, що створили невідкладну потребу скликати II Великий збір ОУН, перевірити дотеперішні політичні позиції Організації українських націоналістів, вирішити й устійнити напрямні визвольної політики в обличчі грядущих подій та достосувати методи й тактику боротьби до нової, зміненої політичної ситуації.

Внутрішньоорганізаційні ускладнення й довготривалий етап тимчасовості, що постав в організації після смерті вождя, теж вимагали авторитетного й остаточного вирішення. Користаючись переходовим станом, що в організації після морду вождя не було легальної влади, деякі опортуністичні елементи на спілку з одним польським провокатором захопили були владу в ОУН і проголосили “вождем” одного із своїх людей, інж[енера] А.Мельника. Щоб цьому фактові надати сповидних форм легальності, скликали вони 1939 р. з’їзд, який незгідно з обов’язуючим устроєм назвали II Великим Збором українських націоналістів і на тому з’їзді затвердили факти, ними доконані. Організації загрожувала небезпека опортунізації й розкладу. Покінчити з станом тимчасовості в організації і з небезпекою розкладу в організації було другим завданням II Великого Збору ОУН в 1941 р.

II Великий Збір в 1941 р. являється на шляху нашої боротьби започаткуванням нового етапу дороги до тих же самих найвищих і незмінних ідей українського націоналізму, що за них боролись ми весь час. Другий етап боротьби не значить заперечення першого й перекреслення першого. Це дальший конечний ступінь вперед. Без досвіду минулої боротьби він не був би можливий. Нове політичне положення, відмінності умовин революційної праці й далекосяглі наслідки нашої роботи вимагають політичного озброєння й найдоцільнішої тактики боротьби. Під кутом тих вимог II Великий Збір ОУН виносить свої постанови.

ПРОГРАМОВІ ПОСТАНОВИ

1. Організація українських націоналістів визнає, що боротьба за силу й добро української нації є основою нашого світогляду; всесторонній розріст, сила, здоров’я й добробут українського народу - це наша найвища ціль.

2. Тільки вповні суверенна Українська держава може забезпечити українському народові свободне життя й повний всесторонній розвиток усіх його сил.

3. Тільки шляхом революційної боротьби з наїзниками здобуде український народ свою державу.

4. Тільки справедливий, націоналістичний суспільний лад буде основою сили Української держави й основою вільного життя всього українського народу.

Тому Організація українських націоналістів бореться:

1. За суверенну соборну Українську державу, за владу українського народу на українській землі.

2. За організацію Української держави на основах сильної влади, сильної національної армії й флоту та одної політичної організації провідного національного активу.

3. За плянову організацію цілого господарського й суспільного життя в Українській державі на таких основах:

а) рівність усіх українців у правах і обов'язках супроти нації й держави;
б) поділ на різні заняття й фахи та відповідно до цього виробничі й професійні організації, побудовані на засаді продукційного солідаризму й рівноправності всіх працюючих;

в) власником усієї землі й вод, підземних і надземних багатств, промислу й шляхів комунікації – є сам український народ і його держава;

г) українська земля – українським селянам, фабрики й заводи – українським робітникам, український хліб – українському народові, вільна ініціатива вільних людей;

загальне й повне право власності на продукти своєї праці; обмежене приватне, кооперативне й спілкове право власності на господарювання землею й верстатами для тих, які на них працюють;

державна власність важкого промислу й транспорту; вільна торгівля нижчих ступ[е]нів;

законне обмеження зисків, усунення всякої спекуляції та самоволі й недбалства в господарці;

інтенсивна розбудова всіх галузей народного господарства, щоб воно стало основою могутності Української держави; пов'язання в цілому житті вільної творчої ініціативи праці й власності громадян – ініціативою, власністю, організованістю й контролею держави – в одну нерозривну цілість;

д) законна участь робітників у кермі й зисках підприємств, – за кращу працю – краща платня;

забезпечення законом найменшої платні за працю, вистачальної на повне удержання робітника та його рідні; забезпечення здорових умовин праці в копальнях, [на] фабриках, верстатах та всіх місцях праці; забезпечення платних відпусток і заспокоєння всіх потреб здоров'я й культури;

е) загальне й повне забезпечення на старість та у випадках каліцтва й нездібності до праці всіх громадян є основою багатства народу й у першу чергу здібності й праця всіх членів національної спільноти. Тільки праця й її видаєність є мірилом вартості кожної одиниці та основою її суспільного становища.

ОУН бореться:

4. За плянову організацію українською державною владою народно-го здоров'я, розросту й тугости української раси шляхом:

а) загальної, обов'язкової, безплатної лікарської опіки й використання всіх здобутків лікарських наук та лічних заведень для цілого народу;

б) допомоги багатодітним родинам;

в) опіки й охорони матерів і дітей;

г) піднесення стану народного відживлення, мешкання й рівня цілого життя;

д) плекання фізичного здоров'я народу.

5. За організацію шкільництва на основі загального, безплатного формування для всієї української молоді й особливого виховання здібнішої дітвори;

за перевиховання цілого українського народу в дусі власних традицій української історії;

за усунення чужих розкладових впливів;

за новий героїчний зміст української культури.

6. За свободу сумління й релігійних культів, не противних моральній силі нації й інтересам Української держави.

7. ОУН бореться проти комуністичного світогляду, проти інтернаціоналізму й капіталізму та проти всіх поглядів і струй, що несуть ослаблення живих сил народу;

ОУН бореться за знищення неволі, за розвал московської тюрми народів, за знищення цілої комуністичної системи, за знищення всіх привілеїв, поділів і різниць на класи та всіх інших пережитків і пересудів.

8. ОУН бореться за свободу всіх народів, поневолених Москвою, та їхнє право на своє власне державне життя.

9. ОУН змагає до з'єднання всіх українців у одному визвольному фронті Української національної революції та організує й творить політично-мілітарну й визвольну силу, здібну перевести збройний зрив, здобути Українську державу та керувати нею.

10. ОУН іде в боротьбі за здійснення заповіту великого пророка України – Тараса Шевченка, революційним шляхом Коновальця, шляхом Святослава, Володимира Великого, Хмельницького, Міхновського й Петлюри, шляхом боротьби за славу й велич Золотого тризуба.

ПОЛІТИЧНІ ПОСТАНОВИ

1. Організація українських націоналістів бореться за Українську суверенну соборну державу, за визволення поневолених Москвою народів Східної Європи й Азії, за новий справедливий лад на руїнах московської імперії ССРСР. Організація українських націоналістів продовжуватиме всіма силами революційну боротьбу за визволення українського народу без огляду на всі територіально-політичні зміни, які зайшли б на терені Східної Європи.

2. Шляхом до досягнення наших цілей є українська революція в московській імперії ССРСР в парі з визвольною боротьбою поневолених Москвою народів під гаслом: “Свобода народам і людині”.

3. Організація українських націоналістів стає на чолі тих українських революційних течій та співпрацює з тими революційними рухами поневолених Москвою народів й з тими державами, що змагають до повного розвалу ССРСР. Організація українських націоналістів вважає союзниками України всі держави, політичні угруповання та сили, що заінтересовані в розвалі ССРСР та в створенні ні від кого незалежної Української суверенної соборної держави. Відношення ОУН до держав та політичних рухів перерішується їхнім протимосковським наставленням, а не більшою чи меншою політичною співзвучністю з українським національним рухом.

4. ССРСР – це новітня форма московського імперіалізму, що доводить поневолені народи й країни до національного, культурного й економічного застою та руїни. Тільки державне усамостійнення поневолених Москвою народів Європи та Азії й свободна співпраця між ними доведуть до всебічного розвитку.

5. Організація українських націоналістів бореться проти всіх родів московського імперіалізму, тому поборює всі ті протирежимні організації й рухи в ССРСР, що поза ССРСР змагають до збереження московської імперії в якій-небудь формі та до нового поневолення немосковських народів.

6. Окупація західноукраїнських земель, Буковини й Басарабії Москвою в 1939-40 рр. та поширення панування Москви на територію прибалтійських народів (Литви, Латвії, Фінляндії й Білорусії) скріплює протимосковські сили в ССРСР.

7. Через окупацію Полісся, Волині, Галичини, Буковини й Басарабії Москвою, національний актив тих земель включився в єдиний протимосковський фронт боротьби. Національно свідомий, політично вироблений, вільний від наслідків розкладової політики Москви актив Західної України посилює революційні сили Наддніпрянщини. Майбутнє Західної України зв'язане нерозлучно з національно-визвольним рухом усього українського народу. Тому ОУН поборює шкідливі для справи

визволення думки про мож[лив]ість сепаратного вирішення долі Західної України.

8. Основою нашої праці й боротьби в Україні та в цілому ССРС є революційно-визвольна боротьба українського народу проти Москви за Українську суверенну соборну державу та плятформа спільної боротьби поневолених народів проти московського імперіялізму. При творенні єдиного протимосковського революційно-визвольного фронту боротьби рішає перш за все політична доцільність, а не світоглядіві, ідеологічні й програмові різниці.

9. Організація українських націоналістів змагає до опанування своїми впливами цілості суспільного життя. ОУН буде провадити свої акції на всіх теренах і у всіх клітинах та установах суспільного життя. Передумовою успіху нашої боротьби є тип члена – суспільного пробоевика, організатора.

10. Існуюче невдоволення й вороже наставлення народних мас до режиму – це сліпа стихійна сила, нездібна досягти ніяких політичних цілей. Велетенську роль в нашій боротьбі відіграє вона тільки тоді, коли Організація українських націоналістів опанує її своїми політичними гаслами та включить в зорганізовану плянову роботу, боротьбу, яка єдина веде до остаточної перемоги. Тому завданням українських революціонерів та революціонерів інших поневолених Москвою народів є зорганізувати суспільний актив, свідомий своїх завдань, зорганізувати революційну силу, що керуватиме боротьбою народних мас та в відповідний момент поведе їх до остаточної збройної розправи з наїзниками.

11. Організація українських націоналістів бореться як проти московсько-більшевицького державного капіталізму, так і проти повороту ліберально-капіталістичного устрою.

Організація українських націоналістів бореться проти насильницької колгоспної системи, за знесення колгоспів, за те, щоб українські селяни самі зорганізували своє господарство й кермували ним, згідно з добром працюючих і цілого українського народу, за право приватного землеволодіння для селян у межах трудової норми, без права на спекуляцію землею. Відповідно до умовин ОУН вестиме боротьбу на терені колгоспів також і під такими гаслами:

а) проти невільництва в колгоспах, проти економічного визиску колгоспників та проти большевицької системи оподаткування сільського господарства;

б) проти диктатури в колгоспах ставлеників московсько-більшевицької влади комуністів та активістів;

в) за повну самоуправу та господарську свободу сільськогосподарських артілей;

г) за збільшення присадибних наділів і звільнення їх від податків.

Організація українських націоналістів проти руйнування колгоспів у час революційного зриву.

Під час революційного зриву владу з колгоспах переберуть виборні революційні комітети. Перебудова большевицької невільничої господарки на вільну господарку українського народу буде відбуватися ступенево й пляново так, як це допускатиме економічний і політичний інтереси української нації, про що дбатиме Українська держава, а не самовільними, нагальними методами, які загрожували б руїною господарського життя.

12. В промислових осередках Організація українських націоналістів веде боротьбу під гаслами: за всебічну опіку держави над робітниками, за справедливу заробітну платню, за особисту свободу робітника, **за** самоуправу робітників у вільних професійних союзах.

13. Масовий чинний наступ і остаточний збройний удар українських народних мас з наїзником є залежний від поставлення сильної політичної організації, стану ідейного й політичного опанування мас провідним революційним активом, внутрішнього положення ССРСР та міжнародної ситуації. Зрив народних мас до остаточної розправи з наїзниками прийде в моменті ослаблення й розхитання режиму наростаючими революційними силами й самою боротьбою. Вступлення ССРСР в нову імперіалістичну війну прискорить цей момент. Тоді зросте в Червоній армії значення змобілізованого українського елементу й інших поневолених Москвою народів. Рівночасно зросте питомий тягар тих робітників і селян, що остануться за своїми верстатами праці. Тоді-то боротьба цивільного населення з режимом завдаватиме сильніші удари йому, ніж це можливе в мирний час. Устроєва та технічна анархія, що зросте внаслідок технічних та організаційних недочотів транспорту в час перевозу мільйонових змобілізованих мас та матеріалів, послабить можливість контролю й опанування населення московсько-большевицькою владою. Це вможливить нам широко розгорнути нашу роботу. Потрясення, викликане війною, двигне населення проти послабленого московсько-большевицького апарату. Це доведе до масових виступів населення й війська проти большевицького режиму. Для Організації українських націоналістів, що посилюватиме й організуватиме цей розклад, настане час двигнути маси до остаточного збройного удару з наїзником.

14. Комінтерн компартій поодиноких країн поза ССРСР та від нього залежні організації – це агентури московського імперіалізму. Тому ОУН включає протикомуністичну акцію в рам[к]и своєї протимосковської акції за границею.

15. Завданням українців ССРСР поза українськими етнографічними

землями є організувати й посилювати боротьбу проти московського імперіалізму й режиму між тими народами й населенням, серед яких вони живуть, нав'язувати співпрацю з ними та допомагати їм.

16. ОУН поборює акцію тих польських угруповань, що змагають до відновлення польської окупації українських земель. Ліквідація проти-українських акцій з боку поляків є передумовою унормування взаємин між українською й польською націями.

17. Жиди в СРСР є найвідданішою підпорою пануючого большевицького режиму та авангардом московського імперіалізму в Україні. Протижидівські настрої українських мас використовує московсько-большевицький уряд, щоб відвернути їхню увагу від дійсного спричинника лиха і щоб у час зриву спрямувати їх на погроми жидів. Організація українських націоналістів поборює жидів як підпору московсько-большевицького режиму, освідомлюючи рівночасно народні маси, що Москва – це головний ворог.

18. Українські опортуністичні партії в час визвольних змагань України виявили повну нездарність керувати справами боротьби українського народу та Українською державою. Події останніх 20 років виказали шкідливу роль опортуністичних акцій в нашій боротьбі та довели їх до повного політичного банкрутства. ОУН поборює всі опортуністичні течії в СРСР, які не йдуть на повний розрив з Москвою, а надіються на частинні уступки зі сторони Москви та стоять на становищі поступової перебудови СРСР шляхом еволюційних змін. Організація українських націоналістів поборює всі опортуністичні партії та емігрантські групи, зокрема дрібноміщанську групу попутчиків націоналізму А.Мельника, гетьманців, УНР, есерів, есдеків, ундистів, ФНС, радикалів, клерикалів і всіх інших, що розбивають одноцілий фронт боротьби українського народу та узалежнюють українську справу виключно від зовнішніх т. зв. сприятливих умовин.

19. Організація українських націоналістів змагає до приєднання української еміграції для нашої боротьби та об'єднання її поза розкладовими впливами українських опортуністичних груп.

20. Організація українських націоналістів на західних окраїнах українських земель змагає за скріплення українського характеру тих земель засобами, залежними від умовин і політичної доцільності й прилучення їх до Української держави, а не до польських земель.

21. У Закарпатській Україні ОУН змагає до розбудови політичної сили українського народу та до прилучення Закарпаття до Української держави.

ВІЙСЬКОВІ ПОСТАНОВИ

I. Для здійснення своїх цілей ОУН організує й вишколює власну військову силу.

2. Завданням військової сили ОУН є:

а) зорганізувати й перевести збройну боротьбу ОУН за перемогу Української національної революції й здобуття Української незалежної держави;

б) бути пробоевою силою й опорою ОУН у цілій її боротьбі;

в) бути ядром Української армії в Українській державі.

3. В часі політичного поневолення ОУН організує при допомозі військового штабу ОУН на всіх українських землях і за кордоном військові осередки, виховує й школить військових провідників-організаторів та військових фахівців, організує й школить військові кадри, кермує й координує цілістю військової роботи та опрацьовує воєнні пляни, узгоджуючи кожночасне політичне положення.

При допомозі тих же осередків і кадрів впливає на прилюдну українську опінію, пропагує серед неї військову думку, організує самонавчальні військові курси і т. п.

4. Завданням Військового штабу й військових осередків ОУН в часі зриву є зорганізувати збройну силу революції та керувати військовими акціями на землях.

5. У збройному зриві ОУН організує й веде до боротьби всіх українців без огляду на їх політичні переконання.

6. Українська армія змагатиме до виховання вояка-громадянина. Прищиплюватиме йому за час цілої військової служби й позавійськового виховання почуття соборності, великого призначення, відповідальності, героїзму й посвяти в парі з залізною дисципліною й твердим воляцьким вишколом – злучить українців усіх земель в один національний моноліт.

7. Українська воєнна доктрина, опираючись на аналізі духових прикмет українця, історичній традиції, геополітичних умовинах України та узгоджуючи воєнні модерні засоби, має дати Українській армії своєрідну стратегію й організацію, що в свою чергу дадуть змогу якнайкраще й найдоцільніше використати всю силову натугу української нації.

8. Весь порив великих ідей українського націоналізму та вся сила динаміки Української революції знайде своє втілення в Українській революційній армії, яка повстане в боротьбі цілого озброєного народу, дасть йому силу й перемогу та понесе ідеї Української революції – свободи народам – поза межі рідної землі.

ВИШКІЛЬНО-ВИХОВНІ НАПРЯМНІ

1. Сила організації, а вслід за тим успішне сповнення її бажань залежить у прямому відношенні від вартості її членів, що мусять бути рівночасно борцями й організаторами визволення та державного будівництва.

2. Виходячи з того заложення, ОУН ставила зусильно в минулому виховання й вишкіл у своїх рядах, що дало у висліді вироблені кадри провідників.

3. В умовах сьогоднішньої зміненої дійсності усі організаційні клітини мусять перевести основний вишкіл свого членства, виховуючи повний тип суспільно-політичного активіста.

При тому треба звернути увагу, щоб у вишкoлі вдержати рівновагу між боєво-революційним виробленням і агресивністю та суспільно-політичним і державно-творчим вишколом, кoнечним для організації громадсько-політичного життя.

4. Для належного поставлення вишколу кoнечним є створення центрального осередку вишколу, якого завданням буде опрацьовувати засадничу проблематику, приготoвляти вишкільний матеріал, вишколювати інструкторів, улаштовувати курси та кермувати цілістю вишкільної праці ОУН, провадити в цілій ОУН одноцілий, пляновий і систематичний вишкіл усього членства.

5. Змістом вишколу мусить бути в першу чергу світоглядове оформлення й обрoвання, політичне вироблення й знання (спеціально советської дійсності), суспільно-організаційний вишкіл усіх членів.

6. У підставовому членському вишкoлі являється кoнечним уoдноцілювати й усистематизувати вишкільний матеріал у виді точно означених ступ[е]нів.

7. Підкреслюючи потребу вишколу, не слід занедбувати справи гoтовості, якої ніколи не може бути забагато. Зокрема, тепер, коли ОУН стоїть перед новим, можливо, вирішним змагом, вона буде найважливішим чинником успіху. Запорукою цього є належне поставлення виховання.

8. Виховання є вислідною змагань нашого середовища. Тому живий приклад, безпосередній вплив, будуюча атмосфера всіх організаційних зв'язків, а також тиснення творчої думки провідних кадрів є кoнечним засобом виховання, яке мусить відбуватися лише в праці й боротьбі.

9. Лише певне розгорнення перспектив нашої боротьби, ясне й життєве означення цілей, метод та ієрархії завдань дасть змогу членам включити ріст власної особовості й характеру у ставання в ОУН, яка, як еманация українського середовища, є рівночасно ставанням України.

Лише віра у вище покликання організації й її членів спонукає ставити до себе високі вимоги та сповняти намічені завдання.

ПРОПАГАНДИВНІ НАПРЯМНІ

I. Загальні означення

1. Основним завданням нашої пропаганди є поширити серед найширших мас українського народу ідеї та політичну програму Українського

націоналізму, змобілізувати їх до боротьби за ідеї Української революції, дати відпір ворожій пропаганді, явному й замаскованому наступові ворожої політики та приєднати до протимосковської боротьби також позаукраїнські сили.

2. Розгорнення інтенсивної пропагандивної роботи є одним із найважливіших завдань організації в сучасному стані її боротьби. Цілість пропагандивної роботи мусить бути зцентралізована й узалежнена від політичної тактики організації.

3. Наша пропаганда, її зміст, методи, тактика й організація ділиться на відділи:

а) пропаганда протибольшевицька для українців в Україні й цілому СССР,

б) пропаганда для українців поза московською займанщиною,

в) пропаганда для поневолених і загрожених Москвою народів,

г) закордонна пропаганда для чужинців.

4. Зосереджувати головну увагу пропаганди на справах для визвольної боротьби найважливіших, а не розпорошувати її надмірно на різномірних середовищах, що для справ визвольної боротьби мають значення другорядне.

II. Протимосковська пропаганда

A. Для українців

1. Основним завданням української революційної пропаганди є поширити ідеї українського націоналізму серед найширших мас українського народу на Україні й усюди, де живуть українці, та зібрати довкола політичної програми Української національної революції весь актив.

2. Негативне наставлення українських мас проти большевицького режиму змінити моментом ворожого наставлення проти Москви та дати їм позитивну програму національного визволення. Розкладова, протирежимна пропаганда має для справи нашої революції повну вартість остільки, оскільки вона йде в парі з нашими позитивними гаслами.

3. Протидіючи всім місцевим партикуляризмам і загумінковості, скріпляти свідомість, що тільки від долі Києва залежить доля всіх українських земель.

4. Виказати найширшим колам населення слабкість кремлівського режиму й можливість його повалення та визволити їх від психозу страху, розбуджуючи віру у власну силу народу.

5. Опановуючи всі українські середовища, наша пропаганда мусить звернути особливу увагу на молодь в Червоній армії й робітництво з огляду на їх роллю й вагу в революційній боротьбі.

Б. Для поневолених Москвою народів:

Наша пропаганда для поневолених Москвою народів, крім протире-

жимного фронту, мусить рівно ж дуже сильно звертатись проти панування Москви, взагалі за національну свідомість кожного народу, за право кожного народу бути суверенним власником своєї землі й керівником своєї долі, виказуючи спільність інтересів поневолених Москвою народів з Україною в одному фронті боротьби.

В. Для всього населення московської тюрми народів:

Тереном діяння української пропаганди є даліше ціла московська імперія в кожночасних її межах. Серед усіх москалів, обмосковлених елементів поневолених народів та комуністичних низів наша пропаганда звертається передусім проти режиму, виказуючи брак політичної й особистої свободи, економічний та соціальний гніт, переслідування релігії, шкідливість імперіялізму, облуду інтернаціоналізму, забріханість цілого режиму та панування кремлівської кліки над партією, партії й її прихвостнів над мільйонами громадян. У загальному звертати особливу увагу на Червону армію й більші промислові осередки.

III. Пропаганда поза московською займанщиною

1. Пропаганда ОУН поза московською займанщиною мусить бути тісно й нерозривно зв'язана з цілістю визвольної боротьби, яку веде ОУН на українських землях під московською займанщиною.

2. Мобілізувати всі здорові елементи української суспільності докола боротьби з наїзником і до всесторонньої допомоги нашій революційній боротьбі в Україні під ворожими займанщинами. Пропагувати, як одну визвольну концепцію у протизагнереальним надіям, на самочинний розвал більшовизму – творення української політичної й мілітарної сили передусім на українських землях.

3. Мобілізувати еміграційні елементи інших поневолених Москвою народів до спільної боротьби зі спільним ворогом – Москвою.

4. Здобувати в громадянській opinіi народів, загрожених московським імперіялізмом, та в opinіi чужинецьких кіл взагалі прихильність для Української революції, вказуючи спільність інтересів з нашою боротьбою.

5. Протидіючи протибільшовицькій пропаганді, демаскувати насильницький експлуататорський, антикультурний, протипоступовий, реакційний характер московського імперіялізму взагалі, а більшовизму, як його сучасного втілення, зокрема, між українцями, еміграцією інших поневолених Москвою народів і чужинцями.

6. Демаскувати невірну й тенденційну пропаганду польську, малярську й іншу, ворожу українській справі.

7. Поборювати українські неревольюційні, опортуністичні, масонські організації, групи й течії, розкривати їх шкідницьку роботу та

демаскувати їх всюди, де вони появляться.

8. Демаскувати всі ті групи й течії, які хоч виступають проти сьогоденішнього большевицького режиму, але є в дійсності замаскованими московськими імперіалістами й як такі є ворогами визволення України та поневолених Москвою народів.

9. Головну увагу мусить звернути наша пропаганда на опанування молоді й робітничих осередків.

10. Завданням пропаганди в Закарпатській Україні є: загально-освідомлююча праця, політична пропаганда проти мадярського й московського окупанта та ширення ідей і гасел (зокрема, соборницьких).

IV. Окремі постанови

Зовнішні форми, вживані в організації, не були до цього часу узгіднені в однородний і обов'язуючий спосіб. Вводяться в цьому напрямі деякі точніші устійнення й зміни відносно зовнішніх символів та організаційного привіту.

1. Організацію обов'язує тільки загальнонаціональний Тризуб Володимира Великого у формі, введеній Центральною Радою. Касується звичай вживати Тризуба з мечем, як відзнаки організації.

2. ОУН уживає свого окремого організаційного прапору чорної й червоної краски. Уклад і обов'язуючі пропорції будуть ухвалені окремою комісією.

3. Обов'язуючі організаційні свята є: свято соборності 22 січня, свято Героїв революції дня 23-го травня і День боротьби 31-го серпня. Всі інші річніці подій, обходжені членами Організації, є пам'ятковими днями, що не мають загальнообов'язуючого значення да всіх теренах і для всіх членів.

ПОСТАНОВИ В СПРАВІ ДИВЕРСІЇ ПОЛК[ОВНИКА] А.МЕЛЬНИКА

II Великий Збір Організації українських націоналістів, розглянувши діяльність Організації українських націоналістів від хвилини смерті сл. п. вождя Євгена Коновальця, це є від 1938 р. до II Великого Збору Організації українських націоналістів, це є до 1941 р., стверджує наступне:

1. Фактична керма ОУН опинилась за кордоном по смерті сл. п. полк. Євгена Коновальця в руках людей, які діяли на шкоду ОУН.

2. Участь шкідників у кермуванні справами ОУН була загрозою для українського націоналістичного руху.

3. Обов'язком відповідального за долю ОУН активу організації було перевести оздоровлення відносин у закордонних керівних колах ОУН.

4. Полковник Андрій Мельник не виявив ні зрозуміння, ні доброї волі для переведення без зовнішніх потрясень, оздоровлення відносин у закордонних керівних колах ОУН, і співпраця організаційного активу з полк[овником] А.Мельником не могла для ОУН принести жодної користі.

5. Полк[овник] А.Мельник виявив повну нездібність керувати революційним рухом.

6. Полк[овник] А.Мельник виступав проти здорових починів активу ОУН, став явно по стороні зрадників і шкідників організації та очолював їх шкідницьку роботу.

7. Акція полк[овника] А.Мельника й його товаришів є диверсією проти ОУН та змагає розбити одноцілий визвольний фронт українського народу.

8. Покликання вужчим проводом українських націоналістів полк. А. Мельника на голову ПУН, який прилюдно проголосив дня 14 жовтня 1938 р. Ярослав Барановський, немає ніякого законного опертя в правному порядку ОУН, і тому воно не може мати для ОУН обов'язуючої сили.

9. Полк[овник] А.Мельник опинився на чолі ОУН в нелегальний спосіб, всупереч виразним приписам Устрою ОУН, які правом покликування Голови ПУН наділюють одиноко й виключно Збір українських націоналістів, а не вужчий провід українських націоналістів.

10. З'їзд українських націоналістів, що відбувся 27.8.1939 р., не відповідав вимогам приписів Устрою ОУН про ЗУН, цього з'їзду не скликано в формальний спосіб і в ньому не брала участі передбачена Устроєм ОУН приписана кількість управнених членів ЗУН.

11. Постанови з'їзду українських націоналістів з дня 27.8.1939 р., винесені в характері постанов ЗУН, та всі акти, довершені полк[овником] А.Мельником у характері голови ПУН, є протизаконні та позбавлені правних наслідків.

12. Сл. п. полк[овник] Є.Коновалець не оставив завіщання відносно покликання свого наслідника в особі полк[овника] А. Мельника.

13. Твердження Омеляна Сеника, що сл. п. полк[овник] Є.Коновалець оставив завіщання про свого наслідника, є видумкою О.Сеника й Ярослава Барановського в цілі створення в ОУН такої ситуації, яка забезпечувала б Сеникові й Барановському захоплення та закріплення за ними рішальної позиції в ОУН.

14. Згідно з постановами Устрою ОУН, Провід українських націоналістів творив Голова, як рішальний чинник, разом з рештою членів ПУН, яким прислуговував лише дорадчий голос, супроти чого ПУН з хвилиною смерті покійного вождя перестав законно існувати.

15. Вихідною формально-правною точкою до уздоровлення відносин у закордонних керівних колах ОУН являється правний стан, що заіснував у хвилині смерті покійного вождя, то є дня 23.5.1938 р.

16. Одиноким правильним шляхом до уздоровлення відносин було усунення всіх деструктивних чинників із закордонних керівних постів ОУН.

17. Акт з 10.ІІ.1940 р., яким покликано до життя Революційний Провід ОУН, був історичною konieczністю в розвитку українського націоналістичного

руху, яку актив ОУН виконав згідно з інтересами ОУН і волею членських кадрів.

ІІ ВЗОУН стверджує, що полк[овник] А.Мельник потуряв зраді в Проводі українських націоналістів, діяв на шкоду ОУН і української справи.

ІІ ВЗОУН виключає тому полк[овника] А.Мельника із членів Організації українських націоналістів.

Виключенню підлягають рівно ж усі ті члени організації, що після проголошення постанов ІІ ВЗОУН братимуть участь у акції А.Мельника проти ОУН.

ІІ ВЗОУН взиває полк[овника] А.Мельника заперестати яку-небудь акцію під назвою ОУН. Кожне відхилення від тієї перестороги Організація поборюватиме як диверсію.

ІІ ВЗОУН взиває всіх націоналістів, яких група А. Мельника втягнула в диверсію проти ОУН, зірвати з нею, підпорядкуватися Проводові ОУН та стати в карні ряди революційно-визвольного руху ОУН під проводом Степана Бандери.

ОУН в світлі постанов Великих Зборів, Конференцій та інших документів з боротьби 1929-1955 р. [Закордонні частини Організації Українських Націоналістів]. – 1955. – С.24-47.

№ 9

Звернення ОУН (А.Мельника) до українських робітників із закликами до активної участі в русі за незалежну Українську державу*

1 травня 1941 р.

УКРАЇНЦІ-РОБІТНИКИ!

Наше робітництво широкими лавами вступає в ряди Організації українських націоналістів і перетворюється там у карну, свідому націоналістичну верству – в націоналістичне робітництво, що знає мету ОУН, де на першому місці поставлено працю, що знає програму ОУН, де справедливо розв'язане робітниче питання.

Робітник, селянин чи інтелігент, коли вони не працюють, не мають права називати себе націоналістами. Бо вартість людини оцінює ОУН по її національній свідомості та вислідах праці.

У нашій державі, за яку боремося під проводом вождя Андрія Мельника, не буде пана й кріпака, не буде визискувача-капіталіста й

* Див. док. №30, 57.

руху, яку актив ОУН виконав згідно з інтересами ОУН і волею членських кадрів.

ІІ ВЗОУН стверджує, що полк[овник] А.Мельник потуряв зраді в Проводі українських націоналістів, діяв на шкоду ОУН і української справи.

ІІ ВЗОУН виключає тому полк[овника] А.Мельника із членів Організації українських націоналістів.

Виключенню підлягають рівно ж усі ті члени організації, що після проголошення постанов ІІ ВЗОУН братимуть участь у акції А.Мельника проти ОУН.

ІІ ВЗОУН взиває полк[овника] А.Мельника заперестати яку-небудь акцію під назвою ОУН. Кожне відхилення від тієї перестороги Організація поборюватиме як диверсію.

ІІ ВЗОУН взиває всіх націоналістів, яких група А. Мельника втягнула в диверсію проти ОУН, зірвати з нею, підпорядкуватися Проводові ОУН та стати в карні ряди революційно-визвольного руху ОУН під проводом Степана Бандери.

ОУН в світлі постанов Великих Зборів, Конференцій та інших документів з боротьби 1929-1955 р. [Закордонні частини Організації Українських Націоналістів]. – 1955. – С.24-47.

№ 9

Звернення ОУН (А.Мельника) до українських робітників із закликами до активної участі в русі за незалежну Українську державу*

1 травня 1941 р.

УКРАЇНЦІ-РОБІТНИКИ!

Наше робітництво широкими лавами вступає в ряди Організації українських націоналістів і перетворюється там у карну, свідому націоналістичну верству – в націоналістичне робітництво, що знає мету ОУН, де на першому місці поставлено працю, що знає програму ОУН, де справедливо розв'язане робітниче питання.

Робітник, селянин чи інтелігент, коли вони не працюють, не мають права називати себе націоналістами. Бо вартість людини оцінює ОУН по її національній свідомості та вислідах праці.

У нашій державі, за яку боремося під проводом вождя Андрія Мельника, не буде пана й кріпака, не буде визискувача-капіталіста й

* Див. док. №30, 57.

визискуваного робітника, але будуть робітники, селяни й працююча інтелігенція, себто буде: праця молота, машини й фабрик, праця плугу, коси й серпа, праця мозку й науки!

Українська працююча інтелігенція – це та, що виростає з верств свідомого робітництва та селянства. В нас немає білоручок-панків із “блакитною” кров’ю та чорного робітника-селянина. Всіх нас породила одна спільна мати – українська земля, в усіх нас ллється одна українська кров!

Хто правильно й успішно поведе робітництво до перемоги: чужі московсько-жидівські агітатори, чи своя націоналістична інтелігенція, гаслом і метою життя якої є праця? Хто краще зрозуміє потреби робітника-націоналіста, як не інженер-націоналіст? Хто краще дбатиме про здоров’я робітника, як не свій лікар-націоналіст? Хто найліпше потрапить захистити наше робітництво від різних кривд, як не націоналіст-адвокат?

Все це добре розуміє свідоме, карне, незломне націоналістичне робітництво, яке ніщо вже не в силі збаламутити та розпорошити на радість ворогів України.

РОБІТНИКИ!

Ви з тою твердою крицею, з якої кується в націоналістичному ковалі воля України!

Але є ще серед Вас збаламучені, несвідомі друзі. Ви повинні спричинитися до того, щоб і вони міцно стали з Вами в ряди та чинно стрінули небезпеки. Ці небезпеки завжди причаяно сидять за плечима робітника, поки існує московсько-жидівська комуна та наші огидні раби й шкідники, які свідомо, чи несвідомо служать чужому, замість того, щоб самим стати панам на власній землі.

Бути паном – це не значить народитися у високих палатах, в родинах неробів і визискувачів. Наш робітник мусить бути паном у тому розумінні, щоб не служити ворогам та їх агентам. Наш робітник мусить бути паном, щоб чином і словом викорінювати з українського середовища ворогів і шкідників, що руйнують його життя й цим калічать життя цілої нації.

Тепер ворожі агенти й різні наші сліпі шкідники затроюють українське робітництво вже не завмерлими ідеями комунізму, але підшиваючися під правди Організації українських націоналістів.

Поясни, націоналісте, робітнику, своєму несвідомому другові, який наставляє вуха та вірить тій усій продажній кліці, що їй уже не вдасться підчепити на гачок цих провокаційних штучок наше робітництво! Будь гордий з того, що ти можеш бути паном своєї долі у відрізненні від поневоленого й пригнобленого робітництва в Советчині! Виясни несвідомому другові, що жодного розламу в Організації українських націоналістів не було й не буде, поки на чолі її стоять такі вожді, як сл.п.Євген Коновалець, його наступник Андрій Мельник. І такі загартовані в боях і працях ре-

волюції люди, як члени Проводу українських націоналістів, честь та імена яких недаремно намагаються очорнювати бунтівники!

Поясни йому, що надалі існує сильна, непоборна, єдина Організація українських націоналістів, яку ворог намагається підкопати при допомозі нової провокації – використовуючи також і тих, яких очолює шкідник Яри[й]*, що прикривається комедіанською постаттю Бандери.

Український робітнику! Будь здоровим, сильним, відпорним та готовим у кожній хвилині дати відсіч ворогам, чужим агентам і шкідникам! Доля України в значній мірі залежить від того, як зложиш ти іспит своєї національної й суспільної зрілості.

Геть з ворогами!

Здалека від руїників і анархістів, що не мають пошани до нашого вождя Андрія Мельника й Проводу українських націоналістів!

Хай живе Українська національна революція!

Хай живе наш вождь Андрій Мельник!

Хай живе Організація українських націоналістів!

Слава праці, боротьбі й перемозі!

Слава Україні!

1 травня 1941 р.

Бібліотека ім.О.Ольжича. Колекція документів.

* Рихард (Ріно) Ярий (Яри), народився, за одними даними, 1888 р. в Судетах (Див.: Кентій А.В. Нарис історії ОУН (1929-1941 рр.) – с. 1), за іншими – в 1898 році в Ряшеві (Жешув-Польща) (Див.: ЦДАВО України. – Ф.4628. – Оп.1. – Спр. 10 – Арк. 142 або Веденєєв Д. Загадка Р.Ярого // Пам'ять століть. – 2001. - № 6. – С.149-150). Його батько був австрійським офіцером, за національністю чехом, мати – полькою (дівоче прізвище Поллак). Батько Ярого 1913 р. вийшов у відставку й оселився в Моравській Оставі, як військовий пенсіонер. Вчені, що називають роком народження Ярого 1888-й, стверджують, що 1912 р. він закінчив військову академію у Віннер Нойштадті. За іншими даними, Ярий до початку 1-ї світової війни закінчив лише 6 класів реальної гімназії, а в 1914-15 рр. навчався у військово-технічному училищі. На фронті Ярий опинився у 1917 р. в саперному батальйоні. У своїй офіцерській книжці, як багато “нацменів”, Ярий записався “німцем”. 1918 р. Ярого звільнили в запас у чині лейтенанта саперної служби. Молодий безробітний офіцер записався на службу до УГА. Його зарахували до кінноти в чині оберлейтенанта. У 1920 р. Ярий стає капітаном (сотником), а ще через рік опиняється разом із залишками бригади генерала Кравса у Чехословаччині. 1922 р. Ярий одружується з єврейкою Розою Шпільфогель. Ріхард і Роза перебували у конфлікті зі своїми батьками, тому не отримали спадку й жили бідно. Щоб заробити на життя, Ярий вдався до спекуляції кіньми, які належали бригаді УГА. Проти нього навіть відкрили кримінальну справу, але з розформуванням табору для інтернованих справу припинили. 1923 р. Ярий переїжджає до Німеччини й згодом стає близьким співробітником Коновальця. Він стає зв'язковим між УВО й німецькою військовою розвідкою, має доступ до міністерства райхсверу й вигідно продає відомості, здобуті розвідкою УВО про польську армію німцям.

У 20-х рр. XX ст. Ярого почали супроводжувати скандали, пов'язані зі звинуваченням у розкраданні коштів з каси УВО. Ярий у момент розколу ОУН стає на бік Бандери. Він був співорганізатором батальйону “Роланд” (Дружин українських націоналістів). 16 вересня 1941 р. Ярого арештувало гестапо у Львові, після чого він відійшов від політичних справ і до смерті жив у Австрії.

№ 10

Постанова ЦК ВКП(б) та Раднаркому СРСР про боротьбу з ОУН у західних областях України

14 травня 1941 р.

В связи с усилением активности контрреволюционной “Организации украинских националистов” (ОУН) в западных областях УССР, выразившейся в вооруженных налетах оуновцев на сельсоветы, колхозы, убийствах сельских активистов, в целях решительного пресечения преступной деятельности оуновцев, нарушающих мирный труд колхозников западных областей УССР, ЦК ВКП(б) и СНК СССР

постановляют:

1. Органам НКГБ и НКВД усилить агентурно-оперативную работу, обеспечив хорошую организацию и проведение оперативных мероприятий.

НКГБ и НКВД Украины направить в помощь своим местным органам в западных областях оперативных работников для быстрого выявления, преследования и изъятия участников бандгрупп.

2. Войска НКВД Украины расквартировать отдельными подразделениями в наиболее пораженных бандитизмом районах западных областей УССР для использования их в борьбе с бандгруппами.

3. ЦК КП(б) Украины и СНК Украины укрепить партийно-советские кадры районов западных областей УССР, пораженных бандитизмом.

4. Со всей строгостью применять приказ НКВД СССР о запрещении без специального разрешения хранения и ношения огнестрельного оружия, арестовывая и привлекая к уголовной ответственности лиц, у которых будет обнаружено оружие без разрешения.

5. Поручить НКВД и НКГБ СССР и секретарю ЦК Белоруссии т. Пономаренко обсудить вопрос о проведении аналогичных мер по Западной Белорусии.

Секретарь ЦК ВКП(б)

ЦА ФСК России

Органы государственной безопасности СССР в Великой Отечественной войне. Сборник документов. Т.1. – Накануне. - Кн.2.-А/О “Книга бизнес”. – М. – 1995. – С.139-140.

№ 11

**З указівки НКДБ СРСР спецслужбам західних областей УРСР
щодо виявлення й арештів учасників оунівського підпілля**

17 травня 1941 р.

В дополнение полученных Вами указаний по операции предлагается руководствоваться следующим:

1. Наряду с проводимым учетом известного Вам контингента организуйте также выявление и изъятие оуновского актива (районное звено и выше).

Для этого используйте все имеющиеся материалы в органах НКГБ и НКВД. К проводимым операциям привлекайте войска НКВД, расквартированные в районах.

О количестве арестованных оуновцев и изъятых оружия ежедневно доносите.

2. Составьте план выявления и изъятия оружия и боеприпасов у лиц, незаконно их хранящих, по всей области, и в особенности в районах, пораженных бандитизмом. Немедленно привлекайте к уголовной ответственности лиц, у коих будет найдено оружие и боеприпасы.

О количестве произведенных обысков, изъятых при этом оружия и боеприпасов доносите в ежедневных сводках.

3. При проведении подготовительных к операции мероприятий, а также и операцию проводите, руководствуясь: инструкцией о порядке проведения операции по выселению осадников (пункт о бытовых ценностях и о разрешении брать с собой топоры, пилы исключить); инструкцией о порядке операции; планами "опертроек" и отчетностью по прошлым операциям.

4. Считая необходимым проведение операции в течение светлого времени одного дня, нужно из дальних районов вашей области вывезти семьи известного контингента на автотранспорте, договорившись об этом с обл. – и райисполкомами.

Предусмотреть также возможность отсутствия лошадей и грузового транспорта у выселяемого.

5. В целях быстрого проведения операции продумать вопрос установки домов выселяемых, с тем чтобы не тратить время на поиски. Не исключается возможность вызова из населенных пунктов, где намечена операция, накануне 2-3 активистов, знающих расположение домов в деревне.

6. При выселении попов и ксендзов нужно тщательно продумать все вопросы, чтобы исключить шум и эксцессы в селе. Для этого предусмотреть часового к колокольне.

8. Разъясняется, что на выселение включаются также семьи контингента, осужденного к ВМН по “справкам”.

Списки этих лиц Вам будут высланы НКГБ УССР.

9. В случаях, когда будет установлено, что нелегалы-оуновцы скрываются у двух-трех родственников или знакомых попеременно, необходимо: родственника, в семье которого проживал нелегал и находился на его иждивении, выселять;

глав семей, где скрывался нелегал, привлекать по определенным статьям УК как пособников и укрывателей политбандитов.

10. Начальнику Черновицкого УНКГБ Трубникову* произвести выселение также семей нелегалов румынской национальности.

11. Ориентировать оперативный состав и иметь в виду, что борьба с политбандитизмом и украинскими националистами будет продолжена и после проведения операции по выселению семей, поэтому нужно повседневно проводить мероприятия по выявлению и ликвидации оуновского подполья, арестовывая руководителей и актив.

12. Организуйте ежедневные донесения о ходе проводимых мероприятий по подготовке и проведенной работе.

Заместитель народного комиссара государственной
безопасности Союза ССР

комиссар государственной безопасности 3-го ранга

Серов
ЦА ФСК России

Органы государственной безопасности СССР в Великой Отечественной войне. Сборник документов. – Т.1. – Накануне. – Кн.2. – А/О “Книга и бизнес” – С.147-148.

* Трубников Володимир Матвійович – в 1938-1939 рр. начальник Рибницького РВ НКВС Молдавської АРСР. В 1939-1940 рр. – заступник наркома, а затем нарком внутрішніх справ Молдавської АРСР. В 1940-1941 рр. – начальник УНКВС по Житомирській області, з лютого по червень 1941 р. – начальник УНКДБ по Чернівецькій області. В 1941-1943 рр. – начальник Особливого відділу НКВС 40-ї армії Південно-Західного фронту, начальник опергрупи УНКВС по Дніпропетровській області, заступник начальника з оперативно-чекістської роботи Управління військ НКВС з охорони тилу Південного і Воронезького фронтів. В 1943 р. – заступник начальника Управління у справах військовополонених та інтернованих НКВС СРСР. В 1943-1944 рр. – начальник УНКВС по Архангельській області. В 1944-1947 рр. – начальник УНКВС-УМВС по Ровенській області. З червня 1948 р. по листопад 1949 р. – міністр внутрішніх справ Киргизької РСР. З лютого 1950 р. по листопад 1951 р. – заступник начальника УМВС і начальник ЗІТЛК УМВС по Куйбишевській області, з листопада 1951 р. – 1-й заступник начальника “Куйбишевгідробуду” МВС СРСР. З лютого 1953 р. – заступник начальника УІТЛ і будівництва залізничних копалень МВС СРСР. Наказом МВС СРСР № 23 від 14 грудня 1953 р. звільнений з органів МВС за фактами, дискредитуючими начсклад МВС. Постановою РМ СРСР № 1204-617 від 27 серпня 1956 р. позбавлений звання “генерал-майор”.

№ 12

**Виклад бесіди начальника “Абвера” В.Канаріса* з рейхсляйтером
А.Розенбергом про плани війни з СРСР та розчленування його
території**

30 травня 1941 р.

Вначале рейхсляйтер Розенберг изложил политические планы рейха в ходе возможного военного конфликта с Советским Союзом. В соответствии с этим планом надлежит использовать исторический момент для того, чтобы путем расчленения русского пространства на четыре государства раз и навсегда освободить Германию от кошмара возможной угрозы с Востока. Эти четыре государства представляются следующим образом:

- 1.Расширенная в восточном направлении Финляндия.
 - 2.Также расширенная за счет белорусских земель Прибалтика (в качестве немецкого протектората, с перспективой последующей германизации).
 - 3.Самостоятельная Украина.
 - 4.Кавказ как федеральное государство под германским управлением.
- Овладение и управление этими территориями ставят обширные и весьма трудные задачи, к решению которых райхсляйтер считает необходимым привлечь отвечающих предъявляемым требованиям и безукоризненных по своим личным качествам людей, хорошо знающих местные условия либо являющихся выходцами из тех меньшинств, с которыми поддерживало агентурные контакты заграничное управление “Абвера” (украинцы, кавказцы и т.д. и т.п.).

* Канаріс Фрідріх Вільгельм (1887-1945) – адмірал німецько-фашистського флоту (1940), з 1935 р. – начальник Управління розвідки й контррозвідки “Абвер” при військовому міністерстві, а з 1938 р. – при Верховному командуванні збройних сил Німеччини. Створив розгалужену шпигунсько-диверсійну мережу в країнах Європи, Азії, Африки й Америки. Організатор міжнародних воєнних провокацій і диверсій при захопленні Австрії (1938 р.), Чехословаччини (1939 р.), нападі на Польщу (1939 р.). Брав активну участь в підготовці агресії проти СРСР. Напередодні та в ході війни з Радянським Союзом керував рядом заходів за планом “Барбаросса”, значно розширив масштаби діяльності “Абвера” з добування розвідувальної інформації про СРСР, веденню диверсійної та підривної роботи у радянському тилу, з лютого 1944 р. – у відставці. За участь у змові проти Гітлера в липні 1944 р. був заарештований і 9 квітня 1945 р. страчений.

Ще до нападу на СРСР керівники нацистської Німеччини передбачали розчленування європейської території СРСР на чотири частини й створення у кожній з них нової держави.

Просьба рейхсляйтера заключается в том, чтобы пригодные для этих целей люди из числа агентуры заграничного управления “Абвера” на Востоке были взяты на картотечный учет и в результате совместной работы специально отобраны (по возможности) для их скорейшей, то есть с момента начала или же завершения военных операций, передачи в распоряжение ведомства рейхсляйтера.

Я обещал рейхсляйтеру Розенбергу полное содействие в этом деле со стороны моего ведомства и, в частности, упомянул о том, что я мог бы из состава моих агентов, работающих на “Абвер”, назвать соответствующих лиц из числа эстонцев. Далее я обещал распорядиться о том, чтобы также из состава учебного полка особого назначения “Бранденбург-800”*, а также украинских добровольческих формирований были выделены люди, которые в нужный момент могли бы использоваться в качестве переводчиков, управленческих служащих, уполномоченных и т.д.

Начальнику II управления “Абвера” даются указания о непосредственном сотрудничестве с ведомством рейхсляйтера Розенберга, чтобы провести необходимую подготовительную работу.

Канарис
(факсимиле собственноручной подписи)

Печатается по:
“Военно-исторический журнал”, 1990,
№5, с.39.

Органы государственной безопасности СССР в Великой Отечественной войне. Сборник документов. – Т.1. – Накануне. – Кн.2 (1 января – 21 июня 1941 г.). – А/О “Книга и бизнес”. – М. – 1995. – С.351-353.

* Мова йде про військово-диверсійський підрозділ особливого призначення “Бранденбург-800”, створений відділом “Абвер-2” ще 1939 р. у курортному містечку Слияч (Чехословаччина). Пізніше на його базі була сформована дивізія спеціального призначення з найменуванням “Бранденбург-800”. В його першому батальйоні служили переважно особи, які володіли російською мовою.

№ 13

Політичні вказівки ОУН(С.Бандери) щодо боротьби й діяльності організації на період війни

Травень 1941 р.

**БОРОТЬБА Й ДІЯЛЬНІСТЬ ОУН ПІД ЧАС ВІЙНИ.
ПОЛІТИЧНІ ВКАЗІВКИ
(травень 1941 р.)**

Вступ

ОУН використає війну з СССР для розгорнення боротьби за Суверенну Соборну Українську Державу, для прискорення її здобуття.

ОУН бореться за суверенну, неподільну, повну владу українського народу на УЗ. Влада спирається на організованій силі активу народу.

Передумовою здобуття неподільної влади — сильна політична й мілітарна організація по всій українській території та вироблення кадрів у керівництві державним і суспільним життям.

Генеральна лінія нашої політики й праці на УЗ іде під кутом тривкої основної підготовки згідно з напрямними Української революції й визвольної боротьби всіх поневолених Москвою народів, проте ж включає особливі умовини евентуальности* конфлікту й об'єктивної дійсности, що хвилево модифікують нашу тактику на УЗ.

I. Діяльність ОУН до вибуху війни і в перших її початках

1. Тим, що приходять на ЗУЗ, треба старатися нав'язати контакт з сіткою. Коли розбита, пробувати ставити її дуже закрито й без акцій. Коли існують завеликі труднощі й загрожує небезпека ліквідації новоприбулих, обмежитися тільки до необхідних зв'язків і виждати до війни.

2. Вижидаючи війни, згл[ядно]** вияснення ситуації, просліджують і перевіряють ґрунт, настрої серед населення, армії, адміністрації, щоб знати, які гасла кинути, розважають, у яких місцях можна вдарити найвлучніше ворога, які об'єкти легше здобути, підготовляють пропагандивний матеріал, просліджують докладно терен свого діяння, підготовляють загальний плян акції, перегляд людей військово, політично, фахово вироблених та їх примінення у боротьбі й майбутню організацію.

Особливо мусять тямити, що дуже важні є пропагандивні осередки, зокрема, радіо-надавчі станції, яких захоплення й використання, хоча б кілька годин — переважна справа на початку збройної боротьби.

* можливості

** відносно

Завжди мусять тямити, що ніякі малі, дрібні кличі, але велика, фанатична ідея пірве народ до боротьби.

3. ОУН не розвогнює сьогодні боротьби народніх мас, а навпаки, почини самочинні, передчасні, тим більше спровоковані, члени ОУН гамують, щоб не дати притоки большевикам до масакри й винищування; готують сили на пригожий момент.

4. З огляду на більшу стабільність у побуті військ, пробують інтенсивно і дуже потаємно найти контакт з українцями й поневоленими народами в армії, творять наші організаційні клітини, ведуть серед них скриту революційну пропаганду, але з тим, що спільна чинна акція буде актуальна щойно в момент розхитання армії, хіба що якісь спеціальні умовини диктували б вчасніший виступ. Коли б була ще актуальна справа побору, так українці повинні йти в армію. В адміністративному й господарському апараті вести аналогічну акцію, тиху, підривну.

5. Найважнішим, першим завданням, це є мати **ПРОВІДНИХ ЛЮДЕЙ** в поодиноких місцевостях, зокрема, в містах і промислових осередках. Коли немає організованих, то у відповідному моменті пропагандивно так поставити наші шляхи й напрямні боротьби й праці, щоб вони організували боротьбу, бодай виразно з'ясувати завдання, а для них люди знайдуться.

6. Пробувати переслати деяких людей, передусім легальним порядком, за поміччю адміністративного чи господарського реферату, евентуально війська, на ОСУЗ, де треба творити вогнища-осередки нашої організації та організувати революційну акцію.

7. У перших днях вибуху війни, коли ще советська армія незахитана і твердо держиться, ОУН не виступає зі зброєю в руках до боротьби. Тоді лише скріплює пропаганду серед війська, розкладову й позитивну, посилює творення своїх організаційних осередків, підготовляє інтенсивніше і свободніше організовану силу до збройного виступу, конкретно уплянує з намічуванням людей, форми й способи перебирання влади, організації збройної сили, війська й міліції, адміністрації, господарки, пропаганди й культури.

У цей час, безпосередньо підготовчий до виступу — веде інтенсивніше підривну роботу в господарці, адміністрації, транспорті, війську, зн. саботаж достав, заколот у транспорті, розклад у війську, саботаж у моторизованих частинах і т. д., воєнне замішання використовує для посилення хаосу, з'єднання бійців та поодиноких частин для справи революції; пробує вкрутити своїх людей в частини ЧА, щоб у слушний час стали там організаторами революції.

8. Коли советармія розхитана, режим послаблюється, ЧА нездібна при наглому заскоченні із середини ставити тривалого опору — ОУН

починає збройну боротьбу збройне повстання, ТОТАЛЬНУ боротьбу.

Це значить: ОУН виходить явно на арену життя. Починається вибух Української революції.

II. Збройний зрив

Засяг революції: пірвати маси до боротьби з Москвою, до боротьби на всіх ділянках життя, а передусім збройної.

Збройні відділи, організовані ОУН з усіх боєздатних українців, вдаються, зокрема, в війська НКВД і ті частини армії, які боронять режим. Водночас наша пропаганда — наставлена на здемобілізування військових ворожих частин і перетягнення їх у наші лави та творення спільно з ними української визвольної революційної армії, в склад якої беремо всіх українців та членів поневолених Москвою народів, проголошуючи велику мету нашої боротьби: революцію на 1/6 земної кулі з ідеями: свободи народам, свободи людині й соціальної справедливості. При організуванні військових акцій маємо на увазі, зокрема, здобуття таких військових пунктів, які стратегічно:

- 1) легкі до боротьби;
- 2) матимуть велике моральне й пропагандивно-політичне значення (Київ — Львів — радіо);
- 3) дадуть товчок до вибуху й скріплення революційної боротьби на ОСУЗ, будуть іскрою для Української революції в цілому СССР;
- 4) промислові осередки.

Це має бути початком і основою творення правильної української армії, для оборони Української держави та здійснювання цілей української націоналістичної зовнішньої політики.

Дальша боротьба українського війська проти Москви буде співучасництвом України у протимосковській війні союзних держав, у визвольних змаганнях інших поневолених і загрожених Москвою народів та у встановлюванні нового ладу на просторах теперішнього СССР. Цю боротьбу має продовжати українське військо аж до повного розбиття Москви та звільнення від її окупації тих теренів, як це вимагає наша зовнішньополітична концепція.

III. Вмарш чужих військ на Україну й українська державність

1. Якщо фронт боротьби третіх держав з Москвою буде пересуватися через українські землі, тоді військова окупація України побідними чужими військами неминуча. Про те рішає відношення реальних мілітарних сил і сама природа війни. Зокрема, факт, що Україна не може поставити тепер такої збройної сили, яка могла б сама держати фронт протимосковської війни на відтинку власних кордонів та зробити зайвим вмарш чужих військ на українську територію.

2. Наше завдання в такій ситуації: не допустити, щоби Україна була

тільки тереном розгри чужих сил з нашим ворогом, а вслід за тим об'єктом чужого володіння. Навпаки, власною боротьбою, будуванням власної держави власними силами та за власною ініціативою здобути собі роль підмету і партнера, учасника війни та співтворця нового ладу на руїнах московської імперії. Виключаємо роль обсерватора та пасивно-вичікуючу поставу супроти подій, що йдуть на українській землі, а, зокрема, супроти війни інших держав проти Москви і їхнього порядкування.

3. Для того держави, які ведуть боротьбу з Москвою і не ставляться вороже до України, трактуємо **як природних союзників**. Піднімаючи збройний зрив проти Москви та розпочинаючи будову власної держави зорганізованою силою українського народу — створюємо реальну підставу, щоб стати партнером і на підставі тих реальних фактів унормувати відношення між Україною, а тими державами як поміж союзниками.

4. Основною передумовою того є визнання і пошанування з боку тих держав суверенності і соборності України та дійсно позитивне відношення до української державності. Платформою тривких союзницьких взаємин має бути спільна боротьба проти большевицької Москви й обосторонні користі із союзницької політичної, мілітарної та господарської співпраці.

5. Дальше відношення України до тих держав залежатиме від того, як вони будуть трактувати і шанувати права і життєві вимоги України.

IV. Будова Української держави

1. Рівночасно з піднесенням збройного зриву проти Москви розпочинаємо відбудову Української держави.

2. На звільнених від московсько-большевицької окупації частинах української землі, не ждучи на ніщо, ОУН проголошує відбудову Української держави, встановлює владу, яка має зорганізувати державне життя в усіх ділянках та кермувати ним.

3. Мандат до проголошення української державності та встановлювання влади дає нам довголітня революційно-визвольна боротьба, підняття народного зриву, державно-творча ініціатива та фактична сила.

4. Таким самим мандатом користувалася б така самостійна українська сила, яка б перша піднесла зрив та розпочала будову самостійної Української держави на Осередніх і Східніх українських землях.

5. При будуванні Української держави мусять бути сконцентровані всі українські сили, мусять в ній взяти участь всі українці, що щиро й чесно з відданням будуть працювати для неї та обороняти й заступати її інтереси.

6. Уконститування тривалої державної влади має бути оперте на організованому вияві волі цілого українського народу у формі заініційованого ОУН загальному виборі Голови Української держави по звільненні більшої

частини українських земель та початковому наладнанні державного життя.

7. Відношення до чинників союзних держав на поданій попередньо платформі установить державна влада України на самому початку.

8. Якщо б на Україну прийшли війська таких держав, що вороже відносилися б до української державності, тоді наша визвольна боротьба увійшла б у новий період.

V. Відношення ОУН до іншої революційної і державно-творчої ініціативи

1. ОУН має за завдання дати ініціативу бути проводом і авангардом у реалізації усіх наведених цілей по змозі в цілій Україні, а передусім там, де уже своєю організацією і боротьбою опанувала терен.

2. При тому ОУН не ставить собі такої цілі, щоби у теперішньому етапі мати монопольне становище, виключно у своїх руках держати всю ініціативу та кермо у визвольній боротьбі та державному будівництві. ОУН поставиться вповні позитивно та попре всіми силами кожному революційну ініціативу у боротьбі та державному будівництві, ініціативу політично доцільну, спрямовану на визволення і суверенність України, яку підніме скорше інша організована красава сила на тих теренах, де ОУН не змогла б в час і вповні покермувати революційним зривом та державним будівництвом.

VI. Відношення ОУН до питання державної влади

1. Повноту влади в Українській державі ОУН перебере тоді у свої руки, як своєю політичною діяльністю та організацією опанує достаточну усі українські землі, у своїх рядах зорганізує найкращий, провідний актив цілої України та підготує своїх членів до кермування усіма ділянками державного життя.

2. Сьогоднішній стан такий, що ОУН вповні опановує ЗУЗ, весь самостійницький, провідний елемент, як теж широкі народні маси. Зате позиції ОУН на О- і СУЗ під оглядом організованої сили набагато слабші. Тому ОУН не буде на самому початку перебирати повноти державної влади в цілій Україні, тільки змагатиме до вдержання її у своїх руках на ЗУЗ, а на Осередніх і Східніх землях будуть члени ОУН займати керівні пости та обсаджувати державні апарати на різних щаблях в міру можливостей.

3. Тому, що навіть ОУН не має опанованих вповні усіх українських земель в такій мірі, щоб могла з повною відповідальністю взяти виключно у свої руки повноту державної влади уже зараз, і немає жодної іншої організованої політичної сили з такими завдатками, — будування державної влади на монопартійному принципі від самого початку для української державності було б шкідливе, бо не спиралося б на завершеному процесі внутрішньої кристалізації та на реальному укладі сил. З другого боку, многопартійна політична система та розподіл державної влади за міжпартійним ключем уже виказали свою шкідливість як в Укра-

їні, так теж в інших державах. Тому ОУН відкидає і поборює таку систему.

4. Узгоджуючи вище поданий фактичний стан, ОУН видигає та здійснюватиме наступну концепцію:

а) до часу завершення процесу внутрішньої політичної кристалізації та повного охоплення націоналістичним рухом всього провідного активу цілої України, державна влада буде організована під персональним оглядом не на партійному принципі, тільки на принципі авторитетності, особистих і фахових кваліфікацій. То значить, що Головою Української держави має бути чоловік, що має авторитет і повне довір'я цілого українського народу, свobodно вибраний цілим народом. Керівні пости в уряді з назначення Голови держави будуть займати люди, що на підставі своїх моральних вартостей і провідницьких здібностей мають авторитет і довір'я в народі, а при тому відзначаються високими фаховими кваліфікаціями та організаторськими здібностями. Той сам критерій обов'язуватиме при обсаді цілого державного апарату;

б) Організація українських націоналістів перебирає завдання кермування українською політичною думкою, виховування і вишколювання провідницьких кадрів та виховання цілого народу.

5. Першою повноправною владою Української держави буде той уряд, що повстане в Україні як провід визвольного зриву, ініціатор та керманіч відбудови Української держави. Його мусять визнати всі українці.

6. У випадку, коли б постало рівночасно і незалежно від себе більше провідних осередків визвольної боротьби та державного будівництва, тоді першим завданням їх буде спільно створити один уряд. Коли б цього не можна зараз зробити, тоді обов'язки й права верховної української влади як уряду Української держави припадають тому самостійницькому осередкові, що у збройній боротьбі та державному будівництві диспонує* найбільшою організованою силою та опановує найбільше українські території.

7. ОУН перебере відразу повноту державної влади на ЗУЗ, як одинок там організована сила і змагатиме до того, щоб своїм вкладом у визвольну боротьбу та державне будівництво зайняти зразу провідне місце в цілій Україні. Одначе, якщо б на Осередніх і Східніх українських землях постав скорше інший самостійницький центр, який з успіхом зорганізує визвольний зрив і будову держави, опанує своєю владою більший простір України, та дійсно стоятиме на платформі повної суверенності і соборності України — тоді ОУН визнає його центральною владою України, і йому підпорядкується державна влада, встановлена ОУН на опанованих нею теренах. Дальша постава ОУН супроти такого уряду залежатиме від того, як він буде вив'язуватися зі своїх завдань.

8. ОУН буде докладати всіх зусиль, щоби незалежно від того, яка є

* розпоряджається

позиція її членів в уряді і державному апараті, — ціла державна політика, організація і розвій всіх ділянок національного життя йшли по лінії програми ОУН з найкращою користю для України.

9. ОУН завжди стоятиме на сторожі добра України та дбатиме всіма способами, щоб той уряд і цілий державний апарат служив тільки Україні і змагав до її найкращого розвитку. Не визнаємо егоїстично-партійного критерія й все, що корисне для України, будемо попірати, а все, що шкідливе, нищити, без огляду на те, хто це робить.

10. Вся повертаюча еміграція мусить вповні підпорядкуватися українській самостійній, суверенній владі на українській землі.

11. Якщо б у зв'язку з розвитком воєнних подій заіснувала така ситуація, що українські землі зайняли б нагло війська іншої держави перед тим, заки успіла б оформитися державна влада, тоді поза теренами, які опановує ОУН і є на ньому дійсною українською владою, компетенції тимчасової української влади належали б тільки такому тілові, що спирається на організованій українській силі, посталої з української ініціативи та добре заступає добро України.

12. Кожна установа, яка б одержала мандат і владу від чужоземних чинників, хоча б вона складалася з українців, є установою даної держави. Вона не може претендувати до права сповняти роль українського представництва як суверенної української влади. Своє відношення до таких інституцій ОУН буде окремо нормувати у кожному конкретному випадку.

VII. Політична організація

1. Рівночасно з розбудовою і закріпленням зовнішньополітичної, військової та господарської сили Української держави ОУН буде будувати найпевнішу підвалину й опору її сили та розвитку — здорову й міцну політичну організацію: ОУН.

2. Головне завдання в тому напрямі закріпити і розбудувати свої впливи, діяльність і організацію на Осередніх і Східніх землях в такій мірі, як на Західніх.

3. Західні українські землі мають при тому сповнити роль головної помічної бази.

4. Розподіл сил на перший етап такий, щоб на Західніх землях відразу опанувати ситуацію і закріпити позиції ОУН, перебираючи державну владу, а рівночасно на Осередніх і Східніх землях через діяльність членів ОУН створити основи дальшої розбудови організації.

5. По короткому першому етапі ОУН переведе зміни в розміщенні своїх сил.

ОУН в світлі постанов Великих Зборів, Конференцій та інших документів з боротьби 1929-1955 р. [Закордонні частини Організації Українських Націоналістів]. — 1955. — С.48-57.

№ 14

**Напрямні ОУН з Інструкцій Революційного Проводу
ОУН (С.Бандери) для організаційного активу в Україні
на період війни
“Боротьба й діяльність ОУН під час війни”***

Травень 1941 р.

- А. Загальні напрямні.
- Б. Політичні вказівки.
- В. Військові інструкції.
- Г. Вказівки на перші дні організації державного життя.
- Ґ. Інструкції Служби безпеки.
- Д. Пропагандивні вказівки.

* * *

А. ЗАГАЛЬНІ НАПРЯМНІ

- I. Збройний зрив.
- II. Вмарш чужих військ в Україну і українська державність.
- III. Будова Української держави.
- IV. Відношення ОУН до іншої революційної і державницької ініціативи.
- V. Відношення ОУН до питання державної влади.
- VI. Політична організація.

А. Загальні напрямні

I. ЗБРОЙНИЙ ЗРИВ

1. Війну між Москвою та іншими державами, зокрема коли вона буде вестися на українській землі, ОУН використає як пригожий момент для повного розгорнення визвольної революційної боротьби за самостійну соборну Українську державу, піднімаючи загальний збройний зрив цілого українського народу та ініціюючи такий зрив інших поневолених Москвою народів.

* Документ датовано за подіями. Його розроблено згідно з вказівками Другого великого Збору ОУН (С.Бандери) у Кракові. Всі частини інструкцій подаються далі як окремі документи

2. Війна між Москвою та іншими державами – це для нас тільки пригода ситуація для збройного зриву проти Москви та відбудови Української держави власними силами українського народу.

ОУН безоглядно відкидає всі опортуністичні тенденції, однаково ті, що зміряють до накинення українському народові ролі пасивного обсерватора подій, що йтимуть на його землі, як теж усі рахунки дрібного купчика, що хоче дістати готову державу від чужинців. Така постава негідна великого народу. Тільки власна збройна боротьба забезпечить українському народові ролю творця власної долі, дасть йому право говорити з іншими вольними народами як суверен, рівний з рівними, скріпить в цілому народові почуття власної гідності і сили та піднесе його повагу між народами. Тільки власна боротьба дасть історичне свідоцтво самобутності українського народу, дасть гідну метрику Українській державі та охоронить перед закидом, що вона – це твір чужої сили. Тільки на таких основах будемо будувати власну державу, бо тільки вони можуть забезпечити їй тривкість.

Тому ОУН під час війни підніме збройний зрив українського народу за честь і за волю України – незалежно від того, яке буде чисто мілітарне значення нашого виступу при зударі воюючих потуг.

3. Час, розміри та спосіб організації і переведення збройного зриву проти Москви будуть нормовані наступними напрямними: збройний зрив під час війни має:

а) засвідчити, що український народ сам бореться за свою честь, волю й незалежність, й сам формує власну долю;

б) здобути підстави, покласти здорові підвалини для Української держави та бути стартом до її будови;

в) забезпечити Україні позицію учасника війни з Москвою, співтворця нової ситуації – розвалу московської імперії, а вслід за тим здобути підстави для встановлення відношення між нею і воюючими проти Москви державами, як між партнерами і союзниками, а не як між воєнними побідниками та завойованою та пасивною країною;

г) здобути Україні позицію підмета у формуванні нового ладу на Сході Європи та провідне місце серед своїх народів, які борються з Москвою за свою волю і безпеку;

г) змобілізувати усі сили народу до державно-творчого зламу та винести на чоло найкращі з-поміж них;

д) всі вищеподані політичні цілі становлять головну мету збройного зриву України під час найближчої війни між Москвою та іншими державами, передусім тоді, як ця війна йтиме на українській землі чи у близькому сусідстві;

е) чисто мілітарний його ефект, тобто нанесення удару й розбиття

московських сил, у сучасній війні не може бути відокремлений як виключно наш власний успіх, тільки увійде як складова частина загального висліді воєнних подій. Тому передусім політичні ефекти у вищеподаному змислі мають бути провірною і мірилом у вирішуванні питань: коли, як, в якій мірі і в який спосіб підготовляти, піднімати і переводити збройний зрив.

4. Збройну боротьбу ОУН організовуватиме у двох формах:

а) революційно-повстанча акція у ворожому запіллі тоді, як Червона армія і більшовицька система буде захитана воєнними подіями;

б) участь у воєнних змаганнях проти Москви Українського війська, що буде складатися із повстанчих та партизанських частин, з українських частин з Червоної армії, які виступають проти Москви, та з військових частин, формованих на еміграції і на звільнених від ворога українських землях.

Боротьба мусить бути тверда, завзята, безоглядна й безпощадна. Героїчна, альказарська*. Боротьба не на життя, а на смерть, без вороття.

Членів поневолених народів беремо в боротьбу плече-об-плече з нами на у[країнських] з[емлях], подібно як на їх землях українці б'ються за свободу їх країни, до чого пропагандивно взиваємо, хіба що була б того рода ситуація, що Москва зосереджувала б усі головні сили проти України, щоб здавити наперед нашу революцію, так тоді всі поневолені мусять допомагати Україні, бо від її свободи залежить доля всіх. На бажання та в міру можливости допомагаємо головним провідним членам поневолених народів вертатися у їх батьківщини, даючи їм вказівки боротьби та укладаючи контакти головним з провідними їхніми людьми.

На організаторів і провідників революційної армії брати людей з великим розмахом, революціонерів по душі, а не паперових кабінетних військових теоретиків.

Відійти від абстрактних шаблонів, тямлячи, що Революційна армія України, яка має нести на своїх штиках великі ідеї свободи і соціальної справедливості або буде ведена революційними полководцями, тоді переможе, або взагалі її не буде. Перемігши ворога в одному терені, не засклеплюватися в своєму загумінку, а йти далі – на Львів чи Київ, Станиславів чи Одесу. В боях творитиметься і ростиме Українська революційна армія. Поруч збройної боротьби населення ліквідує за нашим керівництвом суспільні й адміністративні форми окупації, перебираючи їх у свої руки та всю політичну владу.

9**. ОУН зверне увагу на здобуття таких міст та промислових осередків

* завзята

** так в документі.

і таких місцевостей, звідкіля слава про бої йшла б по всій Україні й по всьому світу.

11. ОУН забезпечить та не допустить до нищення народного майна большевиками й юрбою (копальні, фабрики, трактори, магазини), бо все це власність і добро народу, й нарід має мати з цього вжиток. Речі, що не можна б зберегти перед грабежем, роздати населенню в переходування. Саме українське населення збереже, сховавши, харчеві продукти, одіж для українських вояків.

Друкарні, папір, цикльостилі заховає до диспозиції організації. Зокрема, забере й заховає для організації весь технічний виряд [обладнання] НКВД.

12. Найосновніша вказівка – це не допустити до того, щоб населення кинулося на дрібні речі: поділ колгоспів, боротьбу за приватну власність, кусок хліба, а залізною рукою опанувати анархію, видвигаючи великі, грандіозні ідеї: “Україна як небо ввишки, як земля виширшки”, творючи Українську армію, яка єдина запевнить здобутки революції, щоб за сварами й спорами за землю, 8 год[инний] день праці не забути за найважливіше – оборон перед ворогом держави.

II. БУДУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

13. З першим моментом збройного виступу у кожній місцевості – проклянуємо українську владу. Суверенну соборну Українську державу в кожному селі, в кожному місті, серед війська, всюди й всім; ведемо боротьбу за неї під гаслом: що тільки суверенна соборна від нікого незалежна Українська держава дасть українському народові можливості повного суспільно-культурного й господарського розвою.

Поширюємо маніфест – поклик до повстання. По прогнанню з даних місцевостей ворога, перебираємо владу в свої руки й на публичному місці масі народу відчитуємо маніфест ОУН про створення Української держави.

14. Генеральна лінія нашої політики на ЗУЗ.

Перебираємо всю політичну владу ми безподільно, зн[ачить] від села, а до краєвого центру, згл[ядно] навпаки. Других ангажуємо до співпраці й помочі, але під нашою кермою. Зн[ачить] в адміністрацію, господарське життя військо чи піввійськові формації, міліцію, пропаганду, комунікацію, культурно-освітнє життя, які організуємо за своїм планом, даємо своїх керівників чи політ[ичних] організаторів, які беруть собі до помочі фахівців.

На О[середньо] – С[хідних] у[країнських] з[емлях] перекидаємо стільки людей, наскільки це не послаблює нашої бази на ЗУЗ.

Центром краєвої влади повинен бути Львів.

15. Під краєвою владою треба розуміти краєвий уряд, що як влада

територіально-адміністративної одиниці, ЗУЗ підчиняється центральному Українському суверенному соборному урядові в материку.

Проголошуючи суверенну соборну Українську державу, ОУН шляхом вияву волі народу по льокальних плебісцитах повітових, місцевих зібраннях покликає Голову суверенної соборної Української держави, коли не створився в міжчасі суверенний Український національний уряд у Києві, якому краєва влада ЗУЗ підчиняється.

16. Супроти евентуального еміграційного уряду, коли він не противиться цілям ОУН та коли не заіснував центральний уряд у Києві, займає ОУН льоаяльне становище. При заіснуванні уряду в Києві, уряду суверенного й національного, попирає ОУН цей уряд, що повстає з волі та власної волі українського народу, а не з волі чужої сили.

17. На очищеній з ворожих сил території ОУН творить міліцію, парамілітарні організації та стабільні військові частини і всі необхідні для нормального функціонування державного життя установи, суди, різні суспільні установи організацію постачання для війська, шпиталі, наладнує комунікацію, фінансові уряди і т. п.

18. Для переведення згідно з державною рацією і політичними потребами народу соціальних і господарських перемін – творити всюди революційні комітети, зложені з українських патріотів, та залізною організацією усе держати у своїх руках, щоб український воєняк не кидав фронту з побоювання, що не дістане землі. При господарських і соціальних і взагалі всяких перемінах – на першому плані будуть брані під увагу воєняки, що на фронті, рідні воєняки, воєнні інваліди, політичні засланці і загалом усі ті, що майном, свободою чи життям ризкують, а не ті з запілля і печі. Це сильно в нашій пропаганді видвигати.

19. Відповідно до потреб та згідно з доцільністю, наскільки справність апарату буде запевнена, зберегти в адміністрації хвилево існуючі форми або творити нові. Всюди на виріш[аль]ні місця поставити наших людей або нам послушних.

20. У хліборобстві остає в силі поділ поміщицьких земель між працюючими; земля остає власністю тих селян, які на ній працюють. Заведені насильно на ЗУЗ колгоспи ліквідуються на засаді, що селяни, яких примушено віддати землю в колгосп чи совхоз, одержують її назад.

Машини, якими досі управляли, остають кооперативною власністю тих, що є власниками відносних наділів землі, й ними вони дальше управляють свою землю, як її власники.

21. В удержавленому промислі найкращі з українських працівників, що працюють у даному заводі, під керівництвом найталановитішого у даній праці, який потрапить фахово вести підприємство

(згл[ядно], коли б остався хтось з колишніх директорів – але солідних людей) перебирають під проводом і за ініціативою ОУН керму підприємства чи заводу. У копальні чи фабриці до фахового ведення необхідно брати спеца-інженера, а не ділетантів.

Головна наша увага мусить бути звернена не на фабрикування маси спеців, на що нас ще не стати, а на поставлення наших організаторів фахівців у поодиноких ділянках життя, бо до праці притягнемо всіх здібних до творчості.

При всій нашій діяльності в суспільно-державному апараті, тямити, що головна наша сила, окрім війська, – в політичній організації, якої розбудова основна річ в нашій праці, бо політична сила не є ніколи ефемерною.

22. Сила народу – в організації взагалі. Засаднича наша річ в цілому житті – це є організувати й ініціювати. Отже, творити, згл[ядно] ініціювати творення організацій: а) молоді, б) комбатантів, в) політв'язнів, г) професійні організації інтелігентів, робітників, хліборобів; згл[ядно] опанувати їх нашими людьми й ідеями, г) організації однородно-продукуючих працівників – всіх з даного роду продукції, гірників, робітників, інженерів, директорів і т. д., д) культурно-освітні організації, е) фізичного виховання – спортові, є) служб праці, ж) жіночі, з) харитативні [благодійні] і т. д.

А понад усе мілітарні й парамілітарні формації, використовуючи для цього різні можливі форми, наприклад, можна творити військову організацію “Січ” і т. п.

Організованість – це зн[ачить] сила. Силу засвідчить український нарід перед чужинцем теж тоді, коли він виступатиме організований у різних формах.

ІІІ. ЗАКРІПЛЕННЯ Й РОЗБУДОВА ПОЛІТИЧНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ОУН

23. На першому плані мусимо розбудувати політичну організацію ОУН.

По всіх центрах мусимо ставити осередки пропаганди наших людей, все і всюди пропагувати нашу політичну й суспільну програму, здобути з місця необхідні технічні засоби (друкарні, радіо, папір, преса і т. д.), втягнути зразу в наш круг культурні осередки (письменників, журналістів, науковців), до них відставити з місця наших літераторів, журналістів і науковців, як організаторів їх та ініціаторів на нових світоглядних і політичних засадах.

Необхідно взяти ініціативу виховання та організації всієї молоді, студентської, робітничої і селянської, в наші руки. Організація молоді та її виховання мусить бути в руках ОУН безподільно. Творити

окрему організацію української молоді в цілім краю.

24. Політичну організацію поширити, поповняючи її з рядів: а) переслідуваних Москвою, політв'язнів, політзасланців, б) хоробрих у боях, в) особисто визначених у державному будівництві, високих особистою й громадською мораллю, тотожним з нашим світоглядом, піонерів праці. Критерій вартости члена поширяється: як, з одного боку, бойовість, так теж, з другого, здатністю організувати державне, життя – [це] рішатиме при доборі кадрів. Член мусить бути так організатором, як і плануючим керівником у даній ділянці життя. Мусимо бути здібними теж до творчости у суспільно-державному розумінні, а це вже не є те, що в підпільній боротьбі-роботі.

Проте ж тямити завжди і всюди основне – ОУН не сміє стати “партією”, але мусить творити ідейно-політичну й організаційну силу ордену борців і фанатиків.

IV. СТАНОВИЩЕ ДО НІМЕЦЬКОЇ АРМІЇ

25. Машеруючі німецькі війська приймаємо як війська союзників. Стараємося перед їх приходом самі упорядкувати життя як слід. Їм заявляємо, що вже створилася українська влада, її перебрала ОУН під кермою Степана Бандери, всі справи українського життя ладнає ОУН та місцева влада, готові ввійти у приязні взаємини з союзними військами для спільної боротьби з Москвою та для співпраці.

До машеруючих даліше на схід німецьких військ можна долучити для праці на ОСУЗ декого з активу ЗУЗ під умовою, що не відіб'ється це з завеликою шкодою для розбудови нашої бази, ЗУЗ.

У випадку, коли б німці поставилися негативно до створеної української влади ОУН, не визнавали її та визначували своїх людей, заявляти на місцях, що назначені ОУН не можуть передати влади, бо лише Провід ОУН може їх звільнити від обов'язків.

Перед фізичною силою уступити, але в правному розумінні влади не передавати (зн[ачить] завісити себе в урядуванні).

ЦДАВО України. – Ф. 3833. – Оп. 2. – Спр. 1. – Арк. 15–19. Копія. Машинопис.

№ 15

**Акція на ОСУЗ з Інструкцій Революційного Проводу
ОУН (С.Бандери) для організаційного активу в Україні
на період війни
“Боротьба й діяльність ОУН під час війни”.**

Травень 1941 р.

I. ДІЯЛЬНІСТЬ ДО ВИБУХУ ВІЙНИ Й У ПЕРШИХ ЇЇ ПОЧАТКАХ.

Люди, що дістануться перед [вибухом] війни на ОСУЗ, мусять найперше:

- а) зорієнтуватися в середовищі, простудіювати його,
- б) здобути довір'я провідних енергійних місцевих одиниць,
- в) розпропагувати програму ОУН,

г) поставити осередок ОУН у даній місцевості й звідам проміювати ідейно й організаційно по доколичних теренах. Поставити організацію й розпропагувати її програму – це перша річ. Найперше зачепитися серед молоді, інтелігентського й робітничого елементу, за поміччю яких можна швидше поширити організацію, згл[ядно] її ідеї.

2. З погляду на вагу хвилини, докладати всіх зусиль до того, щоб ввійти в Ч[ервону] а[рмію] – організаційно й ідейно; ширити серед неї нашу позитивну й розкладову пропаганду.

3. Лінії нашої політичної стратегії визначені в постановах II В[еликого] з[бору] ОУН – їх вивчити.

Підривну й позитивну роботу вести так, як це сказано про акцію на ЗУЗ.

II. ЗБРОЙНИЙ ЗРИВ

4. Коли захитається режим, виступити збройно, згл[ядно] дати ініціативу до збройного виступу. Коли почнуть місцеві, прилучитися до них, поперти їх з усіх сил, роблячи усе під фірмою ОУН та з'єднуючи їй прихильників.

5. Сильно розпропагувати велику ідею Української Революції, якої зміст визначає наш маніфест про створення Української держави, та великою візією майбутнього – свободи народу й соціальної справедливості, розвогнати серця людей, фанатиками людей робити, а не політичними калькуляторами, великими повстанчими революційними полководцями, мостити ідеями і місією великою шляхи, віру велику вляти в серця, розмаху дати боротьбі – це є наша найважливіша інструкція.

III. БУДУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

6. Проголосити всюди й усім створення Української держави, видвигнути. згл[ядно] визнати ев[ентуально] створений самостійницький, соборницький національний уряд. У започатковане другими на будівництво входимо, спрямовуючи його розбудову нашими гаслами на наші шляхи.

[IV.] РОЗБУДОВА ПОЛІТИЧНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ОУН

З огляду на можливості постанови різних отаманчих урядів, члени ОУН мусять бути обережні зо справою остаточного визнавання того чи іншого уряду, а натомість творити, згл[ядно] попірати й закріпляти українську владу на місці, ждучи на остаточну інструкцію Проводу. У випадку ясности для українських патріотів, хто становить цей справжній Український уряд, тієї колізії тим самим у членства не буде.

7. У противенстві до ЗУЗ ОУН не перебирає тотальної влади на ОСУЗ тому, що не є там розгалужена. У випадку, коли б не було гідних елементів до перебрання влади на ОСУЗ, ОУН бере її в цілому, перекидаючи велику частину своїх людей з ЗУЗ на ОСУЗ. Тоді ОУН задержує за собою загальнополітичну керму, а фахово-ділове керівництво віддає найкращим місцевим елементам.

8. У випадку, коли б серед загального краху СРСР, ще заки дійдуть німецькі війська до Дніпра, створилася, н[а]пр[иклад], на Лівобережжі серед переможних боїв з Москвою українська суверенна влада, треба дуже сильно її допомогти – висилкою людей і т. п., щоб створити міцну реальну силу – партнера для взаємин зо союзним військом, тим більше, що ця держава мала б ще сильний фронт проти Москви, який ще не буде зліквідований з розвалом СРСР.

9. Люди, що приходять на очищений від ворога військовий терен, як під т[очками] I/II, мають спочатку:

а) розгорнути широку пропагандивну акцію, розпропагувати нашу програму,

б) потворити осередки нашої організації та акції,

в) втягнути у свої ряди місцеві революційні елементи, щоб наша пропаганда й акції мали органічні підстави.

Осередки ОУН мають такі відділи:

1) Провідник, який веде цілість праці в організації;

2) Організаційний, який ставить політичну організацію провідного кадру;

3) Суспільно-політичний, що плянує та організує окремі суспільні та політичні акції;

4) Військовий, що організує мілітарні чи піввійськові формації, підшукує можливі форми організації військової сили та їх використання,

організує ев[ентуально] частини на фронт боротьби з Москвою зо зде-мобілізованих вояків, втікачів із совітської армії і т. п. Загалом кермує військовим ділом залежно від умовин ситуацій: – коли нема Української армії, шукає форм організування її, коли є Українська армія, змагає до того, щоб ставала націоналістичною, входить у неї, т. п.;

- 5) Безпека й інформація;
- 6) Пропаганда;
- 7) Молодь;
- 8) Жіноцтво;
- 9) Відділ господарки – дбає за фінансове забезпечення організації. Відділи можна акумулювати.

Поданих осередків передбачується три – північний, південний і східний. Осередок охоплює області, якими керує. Нижче обласних центрів з-поза ОСУЗ людей не призначається.

10. Коли ОУН не перебирає цілості влади на ОСУЗ, наша праця йде двома шляхами:

- а) ставимо передусім політичну й мілітарну організацію;
- б) організуємо суспільно-державне життя на націоналістичних засадах. Кидаємо напрямні, думки, пляни, концепції. За такі акції, зн[ачить] реалізацію концепцій, боремося, які дають політичну силу організації. Отже, пропаганда словом і чином. Під кутом розбудови політичної сили ОУН входить у царини життя:

а) в адміністрації захоплюємо передусім такі позиції, що створюють ґрунт для посилення політичної організованості народу. Захоплюємо високі пости, бо державний апарат має ексекутиву, й це уможливорює політичну працю;

- б) те саме поліція;
- в) господарське життя;
- г) комунікація;
- г) виховання, освіта й культура – важні для нас, бо це формує духовність народу.

На захоплення їх звертати особливу увагу.

11. При виборі між повищими двома шляхами, завжди поставимо чоловіка там, де буде краща можливість до ведення політичної роботи.

Методи праці організації будуть основне змінені. Її акції будуть провадитися, зокрема, на суспільно-конструктивному підкладі.

Член ОУН буде організатором якоїсь ділянки життя по українських, націоналістичних напрямних, корисних Українській державі, а не партікулярним інтересам групи чи чужинців. Політична дійсність лежатиме, зокрема, в акцентуванні політичного моменту в суспільних акціях і провадженні таких акцій, що скріплюють суверенність Української держави.

Такими ударними акціями можуть, н[а]пр[иклад], бути у випадку браку більшої кількості українського війська – акції за Українською армією, покликуваною українським урядом на основі загальної військової повинності, або акції за те, щоб керма всього господарського життя була виключно в руках українців (це залежно від умовин, що створяться тоді), або акції за реалізацією якоїсь актуальної точки нашої програми, або за допомогу фронтові, що може вестися, тоді члени ОУН стають у перші лави, оставляючи частину людей на місцях.

12. Простудіювавши найпекучіші потреби, стан націоналістичної свідомости та кинувши наші гасла, розглянути реакцію на них; достосувати тактику до вимог тамошньої дійсности; розшукати найактивніше середовище й увійти в нього; притягнути до співпраці провідні енергійні місцеві одиниці. Розгорнути перед ними напрямні праці й державного будівництва. Ставити, поповняти організаційні кадри можна тільки серед акцій.

13. Звернути увагу з місця на:

- а) молодь студентську, робітничу, селянську;
- б) політв'язнів і засланих;
- в) здемобілізоване вояцтво;
- г) культурні й пропагандивні осередки (преса, радіо, журналісти, письменники).

Творити організації молоді, політв'язнів, комбатантів, скликати військові з'їзди, б[увших] в'язнів, робітників, селян і т. д.

14. Старатися притягнути фахові інтелігентські сили, залізничників, робітників, активний селянський елемент, влаштовувати величаві свята “Моря”, “Героїв”, маніфестації, віча, взагалі маніфестувати свою приязність, даючи відповідний зміст роботі; старатися виховання молоді перебрати в свої руки в цілому. Тямити, що ми мусимо бути передусім у містах і промислових осередках.

15. У підході до соціально-господарських й устроєвих питань треба вважати, щоб узгляднювати вимоги хвилини (загроза голоду) й органічні тенденції життя.

Тому буде необхідне хвилеве зберігання зовнішніх форм сучасної управи ріллі, при засадничому переданні землі селянам на індивідуально-родову власність, але при формі артільної, спільної машинно-тракторної господарки – власність кооперативи й селян на машини. З другого боку, треба рахуватися теж з тим, що може треба буде при вмішуванні чужої сили кидати інші гасла для акцій.

Одне вирішальне при акціях – скріплювання суверенітету народу, значить українськості, націоналістичности змісту господарства чи взагалі даної ділянки життя.

16. Переорганізація адміністрації буде докопуватися повільно. Те, що виправдалося в житті, треба буде зберегти, – на початок низка старих речей остане. Головне: дати там нових людей, наших з ОУН, згл[ядно] взагалі українців.

V. ОУН Й ІНШІ ПОЛІТИЧНІ СИЛИ

17. ОУН мусить бути у всякій ситуації носієм революційної ідеї України, суверенної соборної держави.

Політичні групи, які мають за мету суверенну соборну Українську державу, а різняться від ОУН, н[а]пр[иклад], соціальними концепціями, старатися перетягнути на нашу платформу. Коли це не вдасться, вести свою позитивну роботу. Коли ці групи при владі й ведуть українську політику, їх попірати, а незалежно від того розбудовувати силу. Поборювати тоді, коли відходитимуть від ідеї суверенності чи проповідуватимуть шкідливі українській нації орієнтації, або взагалі ослаблюватимуть силу народу. Не лише особисті позиції здобувати, але передусім політичні й притягати на політичній платформі людей.

18. Розбудовувати силу на УЗ не лише під тим кутом, що союзники виграли війну й розтрошили ССРСР, але теж тямити, що бої з московськими військами триватимуть довше, й війна взагалі ще вестиметься, – отже, необхідне мати сильну армію, незалежну від чужої сили, щоб дві армії, українська й німецька, пактували [укладали угоди], як союзні переможці Москви.

Не лише в Україні, але на Далекому Сході й у Москві творитимуть під час розвалу ССРСР українські армії, які йтимуть в Україну, як носії української суверенної влади, тому ОУН мусить бути твердою й принциповою у ставленні всіх справ, як неосквернений двигун повної свободи й суверенності народу. Проблема України вирішиться на далеко ширших просторах, як засяг армії союзника, бо є світовою проблемою.

VI. МЕТОДИЧНІ ВКАЗІВКИ

1. Концентрувати сили, а не розпорошувати їх. Проявляти якнайширшу ініціативу й якнайбільший розмах, коли б не вистачало сил, так тоді стягнути їх з других менше розгорнутих осередків, бо доцільніше мати сильно й добре поставлену меншу кількість осередків, як слабо чи зле – багато. Найгірше бути всюди й ніде.

2. Звернути увагу на найважливіші справи з погляду політичної організованості й державного конструктивізму; акцентувати й ініціювати такі акції, які ставитимуть організацію в осередок уваги громадянства й орієнтуватимуть на неї; акції мусять мати пригоже тло й знайти виконавців. Наші ідеї, напрямні роботи мусять мобілізувати. Не летіти на заповнювання всіх браків, бо розгубимося.

3. Основна й вирішна річ – знайти підхід до місцевого елементу.

4. Тому найважливіше – не жити старим, пройденим, а рвати вперед, нове творити.

5. Кличі мусять бути ясні, прості, короткі, ядерні, конкретні, але не подрібні.

Враховувати завжди великі потенції Революції, яких зараз схопити немислимо; тямити на ролю морального чинника Революції, бо, маючи на увазі тільки матеріальні, ефективні сили, можна опортунізувати.

П[ісля] н[аписаного]. Речі, що неузгляднені в відділі II (Акція на ОСУЗ), а подані під відділом I (Акція на ЗУЗ), зобов'язують і на ОСУЗ, коли вони не колізують з відмінною генеральною лінією нашої політики на ЗУЗ й ОСУЗ відносно питання перебирання влади.

ЦДАВО України. – Ф. 3833. – Оп. 2. – Спр. 1. – Арк. 19–22. Копія. Машинопис.

№ 16

Політичні вказівки з Інструкцій Революційного Проводу ОУН (С.Бандери) для організаційного активу в Україні на період війни “Боротьба й діяльність ОУН під час війни”

Травень 1941 р.

ВСТУП

ОУН використає війну з ССРСР для розгорнення боротьби за суверенну соборну Українську державу [і] прискорення її здобуття.

ОУН бореться за суверенну, неподільну, повну владу українського народу на УЗ. Влада спирається на організованій силі активу народу.

Передумовою здобуття неподільної влади є сильна політична й мілітарна організація по всій українській території та вироблення кадрів у керівництві державним і суспільним життям.

Генеральна лінія нашої політики й праці на УЗ іде під кутом тривкої основної підготовки згідно з напрямними Української Революції й визвольної боротьби всіх поневолених Москвою народів, проте ж включає особливі умовини евентуальности конфлікту й об'єктивної дійсности, що хвилево модифікують нашу тактику на УЗ.

3. Основна й вирішна річ – знайти підхід до місцевого елементу.
4. Тому найважливіше – не жити старим, пройденим, а рвати вперед, нове творити.
5. Кличі мусять бути ясні, прості, короткі, ядерні, конкретні, але не подрібні.

Враховувати завжди великі потенції Революції, яких зараз схопити немислимо; тямити на ролю морального чинника Революції, бо, маючи на увазі тільки матеріальні, ефективні сили, можна опортунізувати.

П[ісля] н[аписаного]. Речі, що неузгляднені в відділі II (Акція на ОСУЗ), а подані під відділом I (Акція на ЗУЗ), зобов'язують і на ОСУЗ, коли вони не колізують з відмінною генеральною лінією нашої політики на ЗУЗ й ОСУЗ відносно питання перебирання влади.

ЦДАВО України. – Ф. 3833. – Оп. 2. – Спр. 1. – Арк. 19–22. Копія. Машинопис.

№ 16

Політичні вказівки з Інструкцій Революційного Проводу ОУН (С.Бандери) для організаційного активу в Україні на період війни “Боротьба й діяльність ОУН під час війни”

Травень 1941 р.

ВСТУП

ОУН використає війну з ССРСР для розгорнення боротьби за суверенну соборну Українську державу [і] прискорення її здобуття.

ОУН бореться за суверенну, неподільну, повну владу українського народу на УЗ. Влада спирається на організованій силі активу народу.

Передумовою здобуття неподільної влади є сильна політична й мілітарна організація по всій українській території та вироблення кадрів у керівництві державним і суспільним життям.

Генеральна лінія нашої політики й праці на УЗ іде під кутом тривкої основної підготовки згідно з напрямними Української Революції й визвольної боротьби всіх поневолених Москвою народів, проте ж включає особливі умовини евентуальности конфлікту й об'єктивної дійсности, що хвилево модифікують нашу тактику на УЗ.

І. ДІЯЛЬНІСТЬ ОУН ДО ВИБУХУ ВІЙНИ І В ПЕРШИХ ЇЇ ПОЧАТКАХ

1. Тим, що приходять на ЗУЗ, треба старатися нав'язати контакт з сіткою. Коли розбита, пробувати ставити її дуже закрито й без акцій. Коли існують завеликі труднощі й загрожує небезпека ліквідації новоприбулих, обмежитися тільки до необхідних зв'язків і виждати до війни.

2. Вижидаючи війни, згл[ядно] вияснення ситуації, просліджують і провіряють ґрунт, настрої серед населення, армії, адміністрації, щоб знати, які гасла кинути, розважають, у яких місцях можна вдарити найвлучніше ворога, які об'єкти легше здобути, підготовляють пропагандивний матеріал, просліджують докладно терен свого діяння, підготовляють загальний плян акції, перегляд людей військово, політично, факхово вироблених та їх примінення у боротьбі й майбутню організацію.

Особливо мусять тямити, що дуже важні є пропагандивні осередки, зокрема радіо-надавчі станції, яких захоплення й використання, хоча б кілька годин – переважна справа на початку збройної боротьби. Завжди мусять тямити, що ніякі малі, дрібні кличі, але велика, фанатична ідея пірве народ до боротьби.

3. ОУН не розвознює сьогодні боротьби народних мас, а навпаки, всякі самочинні, передчасні, тим більше спровоковані, члени ОУН гамують, щоб не дати приводу большевикам до масакри й винищування, готують сили на пригожий момент.

4. З огляду на більшу стабільність у побуті військ, пробують інтенсивно і дуже потаємно найти контакт з українцями й поневоленими народами в армії, творять наші організаційні клітини, ведуть серед них скриту революційну пропаганду, але з тим, що спільна чинна акція буде актуальна щойно в момент розхитання армії, хіба що якісь спеціальні умовини диктували б вчасніший виступ. Коли б була ще актуальна справа побору, так українці повинні йти в армію. В адміністративному й господарському апараті вести аналогічну акцію, тиху, підривну.

5. Найважливішим, першим завданням це є мати провідних людей в поодиноких місцевостях, зокрема, в містах і промислових осередках. Коли немає організованих, то у відповідному моменті пропагандивно так поставити наші шляхи й напрямні боротьби й праці, щоб вони організували боротьбу, бодай виразно з'ясувати завдання, а для них люди знайдуться.

6. Пробувати переслати деяких людей, передусім легальним порядком, за поміччю адміністративного чи господарського реферату, евентуальне війська на ОСУЗ, де треба творити вогнища-осередки нашої організації та організувати революційну акцію.

7. У перших днях вибуху війни, коли ще советська армія незахитана і

твердо держитися, ОУН не виступає за зброю в руках до боротьби. Тоді лише скріплює пропаганду серед війська, розкладову й позитивну, посилює творення своїх організаційних осередків, підготовляє інтенсивніше й свободніше організовану силу до збройного виступу, конкретно уплянує з намічуванням людей, форми й способи перебирання влади, організації збройної сили, війська й міліції, адміністрації, господарки, пропаганди й культури.

У цей час, безпосередньо підготовчий до виступу, – веде інтенсивніше підривною роботу в господарстві, адміністрації, транспорті, війську, зн[ачить] саботаж достав, заколот у транспорті, розклад у війську, саботаж у моторизованих частинах і т. д., воєнне замішання використовує для поширення хаосу, з'єднання бійців та поодиноких частин для справи революції; пробує вкрутити своїх людей в частини ЧА, щоб у слушний час стали там організаторами революції.

II.ЗБРОЙНИЙ ЗРИВ

Коли советармія розхитана, режим послаблюється, ЧА нездібна при наглому заскоченні із середини ставити тривалого опору – ОУН починає збройну боротьбу, збройне повстання, тотальну боротьбу.

Це значить: ОУН виходить явно на арену життя. Починається вибух Української Революції.

Засяг революції: пірвати маси до боротьби з Москвою, до боротьби на всіх ділянках життя, а передусім збройної.

Збройні відділи, організовані ОУН з усіх боєздатних українців, вдарять, зокрема, в війська НКВД і ті частини армії, які боронять режиму. Водночас наша пропаганда, наставлена на здемобілізування військових ворожих частин і перетягнення їх у наші лави та творення спільно з ними Української визвольної революційної армії, в якій склад беремо всіх українців та членів поневолених Москвою народів, проголошуючи велику мету нашої боротьби – Революцію на 1/6 земної кулі з ідеями: свободи народам, свободи людині й соціальної справедливості.

При організуванні військових акцій маємо на увазі, зокрема, здобуття таких військових пунктів, які стратегічно:

- 1) легкі до боротьби;
- 2) матимуть велике моральне й пропагандивно-політичне значення (Київ – Львів – радіо);
- 3) дадуть товчок до вибуху й скріплення революційної боротьби на ОСУЗ, будуть іскрою для Української Революції в цілому СССР;
- 4) промислові осередки.

Це має бути початком і основою творення правильної Української армії, для оборони Української держави та здійснювання цілей української націоналістичної зовнішньої політики.

Дальша боротьба українського війська проти Москви буде співучасництвом України у протимосковській війні союзних держав, у визвольних змаганнях інших поневолених і загрожених Москвою народів та у встановлюванні нового ладу на просторах теперішнього ССРСР. Цю боротьбу має продовжувати українське військо аж до повного розбиття Москви та звільнення від її окупації тих теренів, як це вимагає наша зовнішньо-політична концепція.

ІІІ. ВМАРШ ЧУЖИХ ВІЙСЬК НА УКРАЇНУ Й УКРАЇНЬСКА ДЕРЖАВНІСТЬ

1. Якщо фронт боротьби третіх держав з Москвою буде пересуватися через українські землі, тоді військова окупація України побідними чужими військами неминуча. Про те рішає відношення реальних мілітарних сил і сама природа війни. Зокрема, факт, що Україна не може поставити тепер такої збройної сили, яка могла би сама держати фронт протимосковської війни на відтинку власних кордонів та зробити зайвим вмарш чужих військ на українську територію.

2. Наше завдання в такій ситуації: не допустити, щоб Україна була тільки тереном розгри чужих сил з нашим ворогом, а вслід за тим об'єктом чужого володіння. Навпаки, власною боротьбою, будівництвом власної держави власними силами, за власною ініціативою здобути собі роль підмету й партнера, учасника війни та співтворця нового ладу на руїнах московської імперії. Виключаємо роль обсерватора та пасивно-вичікуючу поставу супроти подій, що йдуть на українській землі, а, зокрема, супроти війни інших держав проти Москви і їхнього порядкування.

3. Для того держави, які ведуть боротьбу з Москвою і не ставляться вороже до України, трактуємо як природних союзників. Піднімаючи збройний зрив проти Москви та розпочинаючи будову власної держави зорганізованою силою українського народу, створюємо реальну підставу, щоби стати партнером, і на підставі тих реальних фактів унормувати відношення між Україною, а тими державами, як поміж союзниками.

4. Основною передумовою того є визнання і пошанування з боку тих держав суверенності і соборності України та дійсно позитивне відношення до української державності. Платформною тривких союзницьких взаємин має бути спільна боротьба проти большевицької Москви й обосторонні користи із союзницької політичної, мілітарної та господарської співпраці.

5. Дальше відношення України до тих держав залежатиме від того, як вони будуть трактувати і шанувати права і життєві вимоги України.

ІV. БУДОВА УКРАЇНЬСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

1. Рівночасно з піднесенням збройного зриву проти Москви розпочинаємо відбудову Української держави.

2. На звільнених від московсько-більшевицької окупації частинах української землі, не ждучи на ніщо, ОУН проголошує відбудову Української держави, встановлює владу, яка має zorganizувати державне життя в усіх ділянках та кермувати ним.

3. Мандат до проголошення української державности та встановлюванні влади дає нам довголітня революційно-визвольна боротьба, підняття народного зриву, державно-творча ініціатива та активна сила.

4. Таким самим мандатом користувалася би така самостійна українська сила, яка би перша піднесла зрив та розпочала будову самостійної Української держави на Осередніх і Східних українських землях.

5. При будівненні Української Держави мусять бути сконцентровані всі українські сили, мусять в ній взяти участь всі українці, що щиро й чесно з відданням будуть працювати для неї та обороняти й заступати її інтереси.

6. Уконституювання тривалої державної влади має бути оперте на організованому вияві волі цілого українського народу у формі заініційованого ОУН загального вибору Голови Української держави по звільненні більшої частини українських земель та початковому наладнанні державного життя.

7. Відношення до чинників союзних держав на поданій попередньо платформі установить державна влада України на самому початку.

8. Якщо би на Україну прийшли війська таких держав, що вороже відносяться до української державности, тоді наша визвольна боротьба увійшла би у новий період.

V. ВІДНОШЕННЯ ОУН ДО ІНШОЇ РЕВОЛЮЦІЙНОЇ І ДЕРЖАВОТВОРЧОЇ ІНІЦІАТИВИ

1. ОУН має за завдання дати ініціативу бути проводом і авангардом у реалізації усіх наведених цілей по змозі в цілій Україні, а передусім там, де уже своєю організацією і боротьбою опанувала терен.

2. При тому ОУН не ставить собі такої цілі, щоби у теперішньому етапі мати монопольне становище, виключно у своїх руках держати всю ініціативу та керму у визвольній боротьбі та державному будівництві. ОУН поставиться вповні позитивно та попре всіма силами кожному революційну ініціативу у боротьбі та державному будівництві, ініціативу політично доцільну, спрямовану на визволення і суверенність України, яку підніме скорше інша організована краєва сила на тих теренах, де ОУН не змогла б вчас і вповні покермувати революційним зривом та державним будівництвом.

VI. ВІДНОШЕННЯ ОУН ДО ПИТАННЯ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

1. Повноту влади в Українській державі ОУН перебере тоді в свої руки, як своєю політичною діяльністю та організацією опанує достатньо усі українські землі, у своїх рядах зорганізує найкращий, провідний актив цілої України та підготує своїх членів до кермування усіми ділянками державного життя.

2. Сьогоднішній стан такий, що ОУН вповні опанує ЗУЗ, весь самостійницький провідний елемент, як теж широкі народні маси. Зате позиції ОУН на ОСУЗ під оглядом організованої сили є много слабші. Тому ОУН не буде на самому початку перебирати повноти державної влади в цілій Україні, тільки змагатиме до вдержання її у своїх руках на ЗУЗ, а на осередніх і східних землях будуть члени ОУН займатися керівні пости та обсаджувати державні апарати на різних щаблях в міру можливості.

3. Тому, що навіть ОУН не має опанованих вповні всіх українських земель в такій мірі, щоби могла з повною відповідальністю взяти виключно у свої руки повноту державної влади уже зараз, і немає жодної іншої організованої політичної сили з такими завдатками, – будування державної влади на монопартійному принципі від самого початку для української державності було б шкідливе, бо не спиралося б на завершеному процесі внутрішньої кристалізації та реальному укладі сил. З другого боку, многопартійна політична система та розподіл державної влади за міжпартійним ключем уже виказали свою шкідливість як в Україні, так теж в інших державах. Тому ОУН відкидає і поборює таку систему.

4. Узглядаючи вище поданий фактичний стан, ОУН видвигає та здійснюватиме наступну концепцію:

а) До часу завершення процесу внутрішньої політичної кристалізації та повного охоплення націоналістичним рухом всього провідного активу цілої України, державна влада буде організована під персональним оглядом не на партійному принципі, тільки на принципі авторитетності, особистих і фахових кваліфікацій. То значить, що Головою Української держави має бути чоловік, що має авторитет і повне довір'я цілого українського народу, свobodно вибраний цілим народом.

Керівні пости в уряді з зазначенням Голови держави будуть займати люди, що на підставі своїх моральних вартостей і провідницьких здібностей мають авторитет і довір'я в народі, а при тому відзначаються високими фаховими кваліфікаціями та організаторськими здібностями. Той сам критерій обов'язуватиме при обсаді цілого державного апарату; б) Організація українських націоналістів перебирає завдання кермування українською політичною думкою, виховування і вишколювання провідницьких кадрів та виховання цілого народу.

5. Першою повноправною владою Української держави буде той уряд,

що повстане в Україні як провід визвольного зриву, ініціатор та керманіч відбудови Української держави. Його мусять визнати всі українці.

6. У випадку, коли б повстало рівночасно і незалежно від себе більш[е] провідних осередків визвольної боротьби та державного будівництва, тоді першим завданням їх буде спільно створити один уряд. Коли би цього не можна зараз зробити, тоді обов'язки й права верховної української влади як уряду Української держави припадають тому самостійницькому осередкові, що у збройній боротьбі та державному будівництві диспонує найбільшою організованою силою та опановує найбільше української території.

7. ОУН перебере відразу повноту державної влади на ЗУЗ як одинока там організована сила і змагатиме до того, щоби своїм вкладом у визвольну боротьбу та державне будівництво зайняти відразу провідне місце в цілій Україні.

Одначе, якщо би на Осередніх і Східних українських землях постав скорше інший самостійницький центр, який з успіхом зорганізує визвольний зрив і будову держави, опанує своєю владою більший простір України та дійсно стоятиме на платформі повної суверенности й соборности України – тоді ОУН визнає його центральною владою України, і йому підпорядкується державна влада, встановлена ОУН на опанованих нею теренах. Дальша постава ОУН супроти такого уряду залежатиме від того, як він буде вив'язуватися зі своїх завдань.

8. ОУН буде докладати всіх зусиль, щоби незалежно від того, яка є позиція її членів в уряді і державному апараті, ціла державна політика, організація, розвій всіх ділянок національного життя йшли по лінії програми ОУН з найкращою користю для України.

9. ОУН завсіди стоятиме на сторожі добра України та дбатиме всіми способами, щоби той уряд і цілий державний апарат служив тільки Україні і змагав до її найкращого розвитку. Не узнаємо егоїстично-партійного критерія і все, що корисне для України, будемо попірати, а все, що шкідливе – нищити без огляду на те, хто це робить.

10. Вся повертаюча еміграція мусить вповні підпорядкуватися українській самостійній, суверенній владі на українській землі.

11. Якщо б у зв'язку з розвитком воєнних подій заіснувала така ситуація, що українські землі зайняли б нагло війська іншої держави перед тим, заки успіла б оформитися державна влада, тоді поза теренами, які опановує ОУН і є на них дійсною українською владою, компетенції тимчасової української влади належали б тільки такому тілові, що спирається на організованій українській силі, повстало з української ініціативи та добре заступає добро України.

12. Кожна установа, яка б одержала мандат і владу від чужоземних

чинників, хоча би вона складалася з українців, є установою даної держави. Вона не може претендувати до права сповняти роль українського представництва як суверенної української влади. Своє відношення до таких інституцій ОУН буде окремо нормувати у кожному конкретному випадку.

VII. ПОЛІТИЧНА ОРГАНІЗАЦІЯ

1. Рівночасно з розбудовою і закріпленням зовнішньополітичної, військової та господарської сили Української держави ОУН буде будувати найпевнішу підвалину й опору її сили та розвитку – здорову й міцну політичну організацію: ОУН.

2. Головне завдання в тому напрямі – закріпити й розбудувати свої впливи діяльність і організацію на осередніх і східних землях в такій мірі, як на західних.

3. Західні українські землі мають при тому сповнити роль головної помічної бази.

4. Розподіл сил на перший етап такий, щоби на західних землях відразу опанувати ситуацію і закріпити позиції ОУН, перебираючи державну владу, а рівночасно на Осередніх і Східних землях через діяльність членів ОУН створити основи дальшої розбудови організації.

5. По короткому першому етапі ОУН переведе зміни в розміщенні своїх сил.

ЦДАВО України. – Ф. 3833. – Оп. 2. – Спр. 1. – Арк. 23–25. Копія. Машинопис.

№ 17

Військові інструкції з Інструкцій Революційного Проводу ОУН (С.Бандери) для організаційного активу в Україні на період війни “Боротьба й діяльність ОУН під час війни”

Травень 1941 р.

I. ГОЛОВНЕ ЗАВДАННЯ

Головне військове завдання ОУН – це: підготувати наші організаційні військові кадри так, щоб вони могли в рішучий момент:

1) повести певні бойові акції;

чинників, хоча би вона складалася з українців, є установою даної держави. Вона не може претендувати до права сповняти роль українського представництва як суверенної української влади. Своє відношення до таких інституцій ОУН буде окремо нормувати у кожному конкретному випадку.

VII. ПОЛІТИЧНА ОРГАНІЗАЦІЯ

1. Рівночасно з розбудовою і закріпленням зовнішньополітичної, військової та господарської сили Української держави ОУН буде будувати найпевнішу підвалину й опору її сили та розвитку – здорову й міцну політичну організацію: ОУН.

2. Головне завдання в тому напрямі – закріпити й розбудувати свої впливи діяльність і організацію на осередніх і східних землях в такій мірі, як на західних.

3. Західні українські землі мають при тому сповнити роль головної помічної бази.

4. Розподіл сил на перший етап такий, щоби на західних землях відразу опанувати ситуацію і закріпити позиції ОУН, перебираючи державну владу, а рівночасно на Осередніх і Східних землях через діяльність членів ОУН створити основи дальшої розбудови організації.

5. По короткому першому етапі ОУН переведе зміни в розміщенні своїх сил.

ЦДАВО України. – Ф. 3833. – Оп. 2. – Спр. 1. – Арк. 23–25. Копія. Машинопис.

№ 17

Військові інструкції з Інструкцій Революційного Проводу ОУН (С.Бандери) для організаційного активу в Україні на період війни “Боротьба й діяльність ОУН під час війни”

Травень 1941 р.

I. ГОЛОВНЕ ЗАВДАННЯ

Головне військове завдання ОУН – це: підготувати наші організаційні військові кадри так, щоб вони могли в рішучий момент:

1) повести певні бойові акції;

2) зорганізувати повстання широких мас та опанувати й підпорядкувати одному центрові відрухові виступи (мас і червоноармійців);

3) керувати військовими діями повстанчих загонів;

4) допомогти Проводові перебрати й організувати владу (адміністрацію й інші ділянки національного життя) на місцях;

5) організувати армію, міліцію та інші парамілітарні організації з метою:

а) опанувати революційну стихію мас і ситуацію так, щоб ми всіли самі упорядкувати й зорганізувати на опанованих й очищених нами від большевиків теренах ціле життя та всюди зустрічати надходячих союзників у зорганізованій формі, зо зброєю в руках,

б) щоб нашим військовим почином ми дали зав'язок будучій Українській армії.

II. ПІДГОТОВЧИЙ ЕТАП ТВОРЕННЯ ПОВСТАНЧИХ ТА ПАРТИЗАНСЬКИХ ОСЕРЕДКІВ

1. Потворити, згл[ядно] уплянувати (з оглядів конспіративних) в кожній оселі, згл[ядно] більшому людському скупині (колгосп, фабрика) наші бойові відділи. Найменше – гурток на оселю (10–15 [осіб] люда). Ці люди повинні бути військово вишколені (б[увші] вояки, загалом люди з позавійськовим вишколом), або бодай добрі організатори з певним (бодай теоретичним) військовим знанням. В міру розросту кількості військових відділів (час зриву) певні люди відходили б звідси на пр[овідник]ів до новостворених частин, а цей відділ доповнявся б новими людьми.

2. Творити, згл[ядно] планувати спеціальні **партизанські** (для саботажних акцій і диверсій) й **повстанчі** (для загального зриву) **осередки**, якими керувати мають наші люди. В часі підготовки їх тільки намічується. Переговорювати можна тільки з будучими комадирами відділів.

3. Військовий провідник оселі:

а) має знати свій терен якнай докладніше так щодо людей (наші, чужі, симпатичні, військові: старшини, підстаршини, спеціалісти, здібні до війська і т. п.), як теж щодо матеріальних засобів (зброя, амуніція, коні, вози, авта, худоба, збіжжя і т. п.),

б) він завчасу опрацьовує певний мобілізаційний план:

1) намічує собі помічників (заступника, мобілізаційного, збройового, харчового, матеріального-харчового), що уже заздалегідь підготовляють себе в даному напрямі та в час зриву автоматично перебирають свої функції. Останні чотири не мусять бути військово здібні. Добрі є до цього кооператори, крамарі, магазинери [робітники складів] і т. п.;

2) намічує собі кількість нових гуртків (відділів), що їх може дати дана оселя в час зриву (докладно з устійненням особового складу

частин), залежно від кількості зброї й підстаршин;

3) намічує план акцій на випадок зриву.

4. Військовим привідником стає найздібніший військово, з найкращим організаційним хистом член ОУН. По більшій частині буде це провідник ОУН оселі, що в час зриву переймає всеціло військові справи, залишаючи цивільні справи своєму політичному (організаційному) заступникові. Військовий провідник стає військовим командантом оселі. Мобілізаційний веде (при допомозі збройового, харчового й речового) справи поповнення людей, постачання (придбання й магазинування) зброї, амуніції, харчів, вираду. Коли військовий пр[овідник] виходить з військовими відділами з оселі, тоді військовим к[оман]д[ан]том оселі являється мобілізаційний.

5. Районові, повітові, окружні й обласні військові к[оман]д[ан]ти мають в часі миру й підготовки подібні завдання, як к[оман]д[ан]ти осель, тільки в ширшому масштабі:

а) пізнати докладно силові засоби (людські й матеріальні) свого терену;

б) намітити к[оманди]рів одиниць бойових (сотня, загін, курінь), старшин до штабів та спеціалістів для різних родів зброй (наших і наших);

в) мати в евіденції усі важливіші об'єкти свого терену;

г) підготувати та узгодити план військових акцій на своєму терені та налагодити співпрацю усіх підпорядкованих відділів. Вони теж умовляють з підлеглими частинами способи зв'язку й порозуміння на випадок воєнної завірюхи й непередбачених подій, як теж вирівнують надвижки й браки на поодиноких теренах.

Найширшою організаційною одиницею, що всеціло організуватиме терен, буде район (гляди організаційна схема)*.

Найвищою владою району є військовий **командант** району, якому підлягає **к[оман]д[ан]т військової управи** району, теренова військова адміністрація та к[оманди]р[и], що стаціонують в районі. К[оман]д[ан]том району є найстарший ступнем (чи функцією) старшина в районі (або командант військової управи). Військовий к[оман]д[ан]т району дбає про лад, порядок й безпеку в своєму районі.

Початок виступу.

6. Якщо в міжчасі не назначено інакше (курієр, радіо, спадун [парашутист]), то **час виступу** визначає найвища теренова влада, що ще має зв'язок з долішніми клітинами. Найідеальнішим станом речі було б, якщо б хоча 1–2 області могли виступити рівночасно, після одного плану. Однак з огляду на дуже великі труднощі зв'язку між поодинокими

* Схема в документі відсутня.

областями чи теж повітами, може зайти ситуація, що кожний пр[овідник] повіту (або району) рішатиме самостійно про час і форму виступу. Провідник терену увесь час (так в час підготовки, як теж зриву) старається утримувати, згл[ядно] нав'язати (коли перерваний) зв'язок зо своїм безпосереднім зверхником і сусідами.

7. **Найдогідніший момент** до загального зриву (як теж військових акцій і виступів) буде тоді, як Червона армія й советська адміністрація (НКВД) заломляться під ударами ззовні (поразка на фронті) чи з нутра (дезерція, бунти серед червоноармійців).

Тому до цього моменту **не належить ініціювати, ані теж допускати** (так серед членства, як і нечленів) до військових акцій й виступів, які ворог, що є ще добре зорганізований, може знищити й втопити безхосенно в морі крові (хіба, що був би наказ згори). Це могло б нам забрати багато сил і енергії, потрібних до всецілого й повного використання догідного моменту. Виступати треба, однак, сейчас, коли бачимо, що доокружні місцевості вже піднесли повстання.

ВАЖЛИВІ ВІЙСЬКОВІ ОБ'ЄКТИ

8. В часі підготовки місцеві військові провідники та їх помічники мають старатися пізнати й мати в своїй евіденції (пам'яті) усі важливіші військові, промислові, господарські й комунікаційні об'єкти. В тій цілі на нижчих ступнях самі військові пр[овідник]и з помічниками, на вищому ступені спеціальні люди (розвідчики) стараються точно розвідати й мати в своїй евіденції такі об'єкти:

а) військові касарні, кватири, станиці НКВД, уряди [державні установи], гаражі, летовища, парки, магазини [склади] (зо зброєю, амуніцією, харчами, убранням, шкірою і т. п.), станції МТС, порохівні;

б) поштові уряди, телефонні лінії, військові телеграфічні централі, телефонічні проводи, радіостанції та інші засоби зв'язку;

в) мости залізнич[н]і й шляхові (особливо на важливих лініях), переправи (човни, пороми), викопи, насипи, тунелі, закрути і т. п;

г) збірники з нафтою, бензиною, електрівні [електростанції], газівні [газорозподільні станції], збірники з водою (вежі тиснень) [водонапірні вежі];

г) фабрики (зброї, амуніції, одіжи, моторів), рафінерії [нафтопереробні підприємства], млини, важливі верстати, державні гуртівні [бази] й склепи [магазини].

При тому треба докладно устійнити:

а) яка охорона (формація і сила) береже даний об'єкт, коли зміна варті і т. д.,

б) яка можливість доступу, опанування, знищення, охорони та втримання в своїх руках,

в) скільки потреба для того (мінімально) сил та інших засобів.

Вже в часі миру треба передумати подрібні плани та приготувати потрібні до того засоби.

ПЛАН ВИСТУПУ Й АКЦІЙ

9. Приготувати подрібний план виступу. Передбачити, які акції та в якій черзі переводитимемо (залежно від їх важливості) і якими силами і засобами. При тому не розпорошуватись забагато. **Краще знищити чи захопити кілька найважливіших об'єктів (станція НКВД, магазини зо зброєю), чим розпорошившись, не зробимо нічого.**

ІІІ. ВИБУХ ВІЙНИ

1. Спокійно вести далі підготовку.

2. Не датися спровокувати до передчасного виступу, впливати в тому сенсі на маси.

3. Потрібних людей не пускати з терену (відтягати від війська).

4. Зарядити гостре поготівля (ночувати в потрібному місці – не в себе в хаті).

5. Визначити засоби зв'язку для дальшого порозуміння, знаки на випадок небезпеки (окруження села, наближення ворога) та для піднесення загального зриву (дзвони, вогонь).

6. Визначити місця збірки на випадок алярму*, розбиття і т. д.

7. Подумати про охорону цивільного населення (протиет[унську] та протигазову оборону, евакуацію й забезпечення населення на випадок сильного ворожого терору).

8. Від самого початку війни старатися різними способами (саботування розпоряджень, зле виконування завдань) та ширення різних фальшивих та дефетичних вістей (пропаганда серед РККА) вводити безголов'я-безладдя та хаос серед большевиків та тим способом доводити до зірвання мобілізації й заломання режиму.

9. Неконечним для наших акцій людям казати йти до РККА. Старатися теж іншим способом не допустити до великого підпілля. Коли ж таке повстає, то подумати про належний розподіл. Озброєні відділи тримати ближче до терену дій, незброєних людей (особливо жінок та дітей) відставити в безпечне місце, даючи їм конечну охорону. **Абсолютно не дозволити, щоб за озброєними відділами тягнувся хвіст цивільного населення (Н е б е з п е к а п а н і к и).**

10. Старатися нав'язувати зв'язки з червоноармійцями-українцями, урядниками. Старатися при їхній помочі впливати на решту війська та урядників (пропаганда, фальшиві вістки і т. д.).

11. Людям, що йдуть до совєтської армії, дати точні інструкції, як мають розглядати ворожу армію, як мають організувати в її нутрі клітини бунту та як у відповідний момент мають вони зробити внутрішній

* тривоги

переворот, зорганізуватись у військову частину й виступити збройно проти радянського режиму. (Пропаганда, ворожі радам кличі в РККА, організувати ядра, що у відповідний момент виступили б та захопили б дану частину в свої руки. Наш чоловік стає дорадником к[оманди]ра, якщо йому вдасться з'єднати його для себе. Спільний марш на Україну, як є змога. Поширення бунту на інші частини. Саботажі й акції відповідно до ситуації). Кожен українець в СРСР повинен пам'ятати, що де б він не був, усюди може зробити для справи, коли в час вдасться розложити якусь ворожу частину чи виконати якусь роботу.

IV. ЗРИВ

ФОРМИ ВИСТУПУ

1. З вибухом війни вся організація переходить на військову стопу. Над цілістю акцій перебирає команду військовий керівник.

В справах мобілізації, безпеки й постачання підлягають йому усі цивільні уряди. В часі повстання обов'язують військові закони й суди.

2. Можливі дві форми виступу:

а) загальний зрив і

б) поступенне посилювання акції.

До а) Найбільший успіх може мати загальний зрив. Але тільки тоді, коли він відбувається на більшому терені (бодай 1–2 повіти) одночасно, з найбільшим заскоченням для ворога, усіма силами. Йде про те, щоб ворогові завдати відразу сильний удар, спантеличити його та в той спосіб з місця досягнути якнайбільший успіх. Тут треба теж пам'ятати про забезпечення успіху (забезпечення здобутих позицій).

До б) Коли такий виступ (загальний зрив) – з огляду на загальну ситуацію й брак зв'язку – неможливий, тоді форми його можуть бути різні. Від дрібних акцій і ударів підпілля й населення з НКВД і частинами РККА переходиметься поступенно до щораз більших і на більшу шкалу [шкалу] закреслених акцій, що охоплюватимуть щораз більше місцевостей.

ПЕРШИЙ ДЕНЬ ВИСТУПУ

3. Захопивши в свої руки чи очистивши її від рештків ворожих елементів (станції НКВД, міліція, урядники і т. п.), передати владу цивільну в руки поважних знаних місцевих громадян-діячів (іменування війта, к[омандан]та міліції і т. д.). Відразу відібрати у них присягу – приречення відданості керівникові ОУН (Ст[ефанові] Б[андері]) та назначити місцевого мобілізаційного (військовий командант місцевості), якщо цього досі не зроблено.

4. Рівночасно з назначенням цивільної влади проголошує військовий командант оселі загальну мобілізацію. Він організовує вже заздалегідь передбачені нові відділи (в першу чергу з симпатиків й прихильників)

відповідно до кількості підстаршин і засобів зброї. Решту мобілізованих (без зброї) залишає наразі на місці в евіденції мобілізаційного. Він теж менше здібних до війська організує в службу безпеки (поліція, міліція) та допоміжну службу.

Зорганізовані військові частини сейчас скошаровує (школа, фільварок, театральна саля і т. д.), зглядно коли грозить наскок ворожих відділів (мародери, недобитки) – виводить частину з оселі ближче закрито-го й недоступного місця (ліси, гори і т. д.), звідки переводить поодинокі завдання (ліквідування менших ворожих загонів, виловлювання мародерів і т. п.).

Про перебіг зриву в місцевості сейчас зголошує вгору й до сусідів. Коли гора зліквідована, перебирає у відношенні до сусідів сам ініціативу, зглядно порозумівається з ними відносно створення нового військового осередка (вищого тіла).

5. Пограничні місцевості (повіти вздовж Збруча) стараються з вибухом війни, а найпізніше з моментом ознак захитання режиму (поразка на фронті, розрухи внутрі), зглядно з вибухом загального повстання на ЗУЗ перекинути сильніші озброєні партизанські відділи за Збруч з завданням:

- а) ширити диверсію й саботажні акції на глибоких тилах ворога,
- б) побудити до зриву анитисовєтські елементи на СУЗ,
- в) організувати збройні виступи й загальне повстання.

ОПАНОВАННЯ ВАЖЛИВИХ ОБ'ЄКТІВ

6. Наступна чинність – це опановання важливих військових комунікаційних, промислових та господарських об'єктів:

а) знищення, зглядно розброєння, військових залог, опановання військових магазинів (зброя, амуніція, харчі, одіння і т. д.), гаражів, парків, стацій МТС, порохівень, лєтовищ і т. п. Зайнятим добром частини поповнюють в першу чергу своє запотребування, решту ховають (магазинують) в певних місцях. Що не вєспіють забезпечити, віддають до вжитку чи на переховання населенню (особливо коні, харчі, одіння, мотори, а навіть зброєю і т. п.). Що не можна забрати й забезпечити, знищити, коли б це майно мало б знова попасти в руки ворога. Над змагазинованими рєчами (особл[иво] зброєю) назначити нагляд;

б) черговими об'єктами являються **засоби зв'язку й комунікації**. З місця обсадити поштові уряди, поперетинати лінії військового зв'язку, опанувати радіостанції, мости, важливі переходи. Коли якогось засобу не вдається втримати (телефон, централь радіостанції) – краще знищити їх. При мостах, тунелях і т. п. звертати увагу на мости, на правду важливі для ворога. Їх нищити щойно тоді, коли нема сили їх втримати й коли їх знищення може принести ворогові більшу оперативну втрату.

(Відтинається тим ворогові можливість доставки запасів, відвороту і т. д.). Краще тарасовати [трасувати, перегороджувати] шляхи на вузьких місцях і закрутах виколесеними поїздами, деревними завалами і т. п. Поперетинання ворожих телефонів, получень та знищення його засобів зв'язку, як теж знищення засобів комунікації й транспорту (висадження мостів, тарасовання шляхів, нищення моторів, машин і т. п.) можуть нанести ворогові більше втрат, чим зліквідування навіть більшого ворожого відділу;

в) важне є теж опанування й забезпечення перед ворогом таких господарських об'єктів.

ТАКТИКА ПОВСТАНЧИХ ВІДДІЛІВ. ОРГАНІЗАЦІЯ ВИЩИХ ОДИНИЦЬ

7. Імпровізований характер повстанчих відділів, слабкий вишкіл, озброєння, а передовсім слабкий командний склад (брак вищих штабових старшин взагалі) і дуже великі труднощі зв'язку зумовлятимуть діяння малими відділами. Такі відділи діятимуть майже виключно ненадійними швидкими й сильними нападами, передусім гранатою і багнетом. Коли перший удар на зорганізовану боєздатну сильнішу ворожу частину не повівся – тоді відділ відступає, згл[ядно] на випадок сильного ворожого протиудару розпорошується на те, щоб знова зібратись на умовленому згорі місці для нового наскоку. **В затяжний бій з сильнішою регулярною ворожою частиною повстанчий відділ з засади не вдається.**

8. З того огляду найвищою одиницею, що ще в терені зможе діяти суцільно, буде курінь – загін (на терені загону 10–15 сіл). Засадничо будуть діяти менші відділи, згл[ядно] курінь меншими відділами. З того огляду, як теж з огляду на труднощі зв'язку, повітові, окружні й обласні військові команди будуть радше координуючими, чим оперативними командами частин свого терену. (Виміна інформацій, налагодження співпраці, доручення переведення певних завдань на терені повіту (округи, опанування осель, де повстання не відбулося і т. п.).

9. Коли б, однак, була змога поставити вищу одиницю від куреня, тоді треба:

а) якнайшвидше створити **відповідний штаб** для даної вищої одиниці (повіт – полк, округа – дивізія), згл[ядно], коли такий вже є – підсилити його відповідними старшинами-фахівцями з совєтської армії. До того дуже добре можуть надаватися старі українські штабові старшини та українці-старшини з РККА, що підуть на службу добровільно або під примусом, особливо в перших початках, як це робив Махно. Коли такий старшина працює під примусом – то дати до його солідну сторожу. Першу спробу саботування карати розстрілом;

б) подбати про конечні для бойової самовистарчальності даної

одиниці вогневі й технічні засоби (важкі кулемети, гранатомети, артилерія, сапери, зв'язок, протипанцирна та протилетунська зброя, валки [обози] і т. п.).

В такому випадку вища теренова команда сейчас перемінюється (переорганізовується) в штаб вищої тактичної одиниці, оставляючи для територіяльно-мобілізаційних справ конечну, вже чисто територіяльну команду (поповнення, мобілізація).

ВІДНОШЕННЯ ДО ПОВСТАНЧИХ ВІДДІЛІВ З ЧЕРВОНОЇ АРМІЇ

10. При творенні повстанчих відділів приймати до себе теж утікачів РККА, а то й цілі частини (сейчас нав'язувати зв'язок зо збунтованими частинами). При чому треба бути обережним, особливо в перших печатках (можливість провокації). Коли ж, однак, ми маємо до діла зо збунтованою частиною, що виступила збройне проти советів – тоді можна сміло їх прийняти до нас. При тому поодиноких дезертирів давати до наших відділів. До збунтованих частин висилати наших сильніших людей (зв'язкові).

11 Українців – вояків і старшин, що ми їх включили у наші військові ряди, трактувати як своїх (соборництво), уділяти їм всякої помочі та охоронити їх перед полоном. Старшин придніпрянців оставляти на ЗУЗ, втягати їх до праці.

12. При роззброєнні якогось відділу перевести сейчас розподіл по національностям. Українців прийняти до себе, заприятнених з нами поневолених Москвою народів на їх бажання – теж. Краще з них (поневолених народів) творити окремі відділи. Давати їм (нашим і приятелям) усяку поміч і опіку (як в політ[ичній] інструкції). З рештою роззброєного війська творити так: московську мужву по роззброєнні віддати в полон німцям, згл[ядно] ліквідувати. Інші народности пускати [до] домів. Політруків та знаних комуністів та москалів ліквідувати. То саме (дещо гостріше) з частинами НКВД.

РОЛЯ ЧЛЕНІВ ОУН В ЧЕРВОНІЙ АРМІЇ І НА ОСУЗ

13. Те саме, що ми в час повстання робимо на ЗУЗ, стараємося при допомозі наших людей в заводах, тих, що є при РККА або що як збігці або партизанські відділи перейшли на ОСУЗ – зробити те саме й на СУЗ. З тим, що ми там виступаємо радше як організатори, дорадники. Старатися ангажувати до праці якнайбільше місцевих. Особливо серед РККА старатися зробити якнайбільше (перетягати до повстання цілі частини).

14. Головним завданням членів-військовиків на СУЗ буде притягати тамошній елемент до боротьби з Москвою, закрівати їх до творення власної регулярної армії й дальшої боротьби за повну нашу незалежність й суверенність.

ОЧИЩЕННЯ ТЕРЕНУ ВІД ВОРОЖОГО ЕЛЕМЕНТУ

15. В часі хаосу й замішання можна дозволити собі на ліквідацію небажаних польських, московських та жидівських діячів, особливо прихильників большевицько-московського імперіялізму.

УМУНДУРУВАННЯ Й ВІДЗНАКИ ПОВСТАНЦІВ

16. Від самого початку організації повстанчих відділів старатися **однаково умундурувати й озброювати** поодинокі відділи (бодай між собою). Коли немає військових советських одностроїв, тоді бодай однаковий цивільний одяг. Передусім старатися мати на лівій руці білу, згл[ядно] синьо-жовту опаску (10–15 см широку). Теж по можності інакше накриття голови (інакші шапки, перемалювати шолом). Для відрізнєння ступнів даний старшина має на ковнірі [комірі] виповнений ріг кляпи [лацкана] білим полотном, підстаршина – білий пасок на кляпі.

МІСЦЕ ГОЛОВНИХ СИЛ. ВІДНОШЕННЯ ДО СОЮЗНИЦЬКОЇ АРМІЇ

17. Свої головні сили концентрувати подальше головних шляхів і там сильно посилити свою акцію, щоб, заки відносини устabilізуються, мати там все у своїх руках. В тих теренах будуть повстанчі загони мати ще довший час багато праці при ліквідації розбитих і розפורшених в терені військових ворожих відділів. При головних шляхах тримати тільки невеликі озброєні частини, що встигли б сейчас перебрати владу й нав'язати контакт з союзниками. Люди, що організували повстання й перебрали владу, остають на місцях аж до приходу союзницьких військ. Повстанчі частини, сформовані на місцях, остають на них, а не вдаються в погоню за Червоною армією.

18. З приходом союзницької армії виходять напроти неї представники ОУН (цивільної й військової влади), вітають їх як союзників, а заявляють, що ОУН очистила вже терен від большевиків, перебрала владу в свої руки, завела всюди лад і порядок, та питають, чи є при їхньому (союзницькому) відділі представник ОУН Ст[епа]на Бандери, з яким вони хотілися б зв'язати. Люди, що перебрали владу, стараються далше її затримати, згл[ядно] можуть її передати до диспозиції ОУН.

19. Військові представники ОУН заявляють, що вони хочуть далше з німецькою армією воювати проти Москви, вказують на конечність формування регулярної Української армії, що є конечне теж, з огляду на внутрішню безпеку, лад і порядок. Коли не вдасться створити регулярної армії, старатися переформуватись на горожанську міліцію (в крайности).

20. Коли б союзники домагалися розформування відділів – тоді поступити після окремої інструкції ОУН.

У. ОРГАНІЗАЦІЯ ОПАНОВАНОГО ТЕРЕНУ

1. З хвилиною, коли певний терен всеціло опанований, тоді військо перебирає тільки військові справи терену. Решту справ перебирає цивільна влада.

2. З місця переформувати повстанчі загони в регулярні частини. До співпраці в тому напрямі притягнути усіх старшин, підстаршин і рядовиків-українців Червоної армії. Притягати теж бувших польських старшин-українців та старих старшин УГА і УНР, оскільки вони ще в військовій формі.

3. На Придніпрянщину післати добрих наших організаторів, що підшукували б спосібніших з-поміж придніпрянців. Тих старатися притягнути до нас, при їхній допомозі мати вплив на армію. Члени ОУН в армії на СУЗ не висуваються самі на чолові місця, а стараються як дорадники мати вплив на формування правдивої Української армії. Коротко: на ЗУЗ ми самі організуємо Українську армію й творимо її ядро, займаємо командні пости. На ОСУЗ стараємося серед придніпрянців підшукувати ідейних старшин і при їхній допомозі будувати армію.

ЦДАВО України. – Ф. 3833. – Оп. 2. – Спр. 1. – Арк. 25–33. Копія. Машинопис.

№ 18

**Вказівки на перші дні організації державного життя з Інструкцій
Револьюційного Проводу ОУН (С.Бандери) для організаційного ак-
тиву в Україні на період війни
“Боротьба й діяльність ОУН під час війни”**

Травень 1941 р.

- I. Загальні напрямні політики ОУН в поодиноких ділянках життя.
- II. Загальні напрямні відносно започаткування будови держави.
- III. Засади виконання державної влади ОУН.
- IV. Напрявні будови й розвою державної влади.
- V. Перша організація влади у самостійні територіальні одиниці.
- VI. Методика започаткування діяльності на новому терені.
- VII. ОУН в умовах свободної діяльності.

У. ОРГАНІЗАЦІЯ ОПАНОВАНОГО ТЕРЕНУ

1. З хвилиною, коли певний терен всеціло опанований, тоді військо перебирає тільки військові справи терену. Решту справ перебирає цивільна влада.

2. З місця переформувати повстанчі загони в регулярні частини. До співпраці в тому напрямі притягнути усіх старшин, підстаршин і рядовиків-українців Червоної армії. Притягати теж бувших польських старшин-українців та старих старшин УГА і УНР, оскільки вони ще в військовій формі.

3. На Придніпрянщину післати добрих наших організаторів, що підшукували б спосібніших з-поміж придніпрянців. Тих старатися притягнути до нас, при їхній допомозі мати вплив на армію. Члени ОУН в армії на СУЗ не висуваються самі на чолові місця, а стараються як дорадники мати вплив на формування правдивої Української армії. Коротко: на ЗУЗ ми самі організуємо Українську армію й творимо її ядро, займаємо командні пости. На ОСУЗ стараємося серед придніпрянців підшукувати ідейних старшин і при їхній допомозі будувати армію.

ЦДАВО України. – Ф. 3833. – Оп. 2. – Спр. 1. – Арк. 25–33. Копія. Машинопис.

№ 18

**Вказівки на перші дні організації державного життя з Інструкцій
Револуційного Проводу ОУН (С.Бандери) для організаційного ак-
тиву в Україні на період війни
“Боротьба й діяльність ОУН під час війни”**

Травень 1941 р.

- I. Загальні напрямні політики ОУН в поодиноких ділянках життя.
- II. Загальні напрямні відносно започаткування будови держави.
- III. Засади виконання державної влади ОУН.
- IV. Напрявні будови й розвою державної влади.
- V. Перша організація влади у самостійні територіальні одиниці.
- VI. Методика започаткування діяльності на новому терені.
- VII. ОУН в умовах свободної діяльності.

I. ЗАГАЛЬНІ НАПРЯМНІ ПОЛІТИКИ ОУН В ПООДИНОКИХ ДІЛЯНКАХ ЖИТТЯ

Критерій перебудови життя.

ОУН змагає революційно опанувати і перебудувати всі ділянки життя згідно з потребами українського народу. Скріплення суверенності Української держави – єдине мірило устроєво-державних і суспільних перемін.

Об'єктивні умови перебудови (ступінь самостійності й внутрішні елементи).

При визначуванню напрямних перебудови існуючого ладу треба враховувати такі зовнішньополітичні евентуальності:

А. а) Українська держава має повні можливості розвою.

б) Українська влада обмежена в своїх діяннях.

Треба взяти такі елементи внутрішнього порядку:

Б. а) Органічні, питоменно українські шляхи розвитку українського політичного й суспільного життя, які протиставляться в цілому існуючому на українській землі ладу і будуть уже зразу стихійно протиставлятися нанесеній, чужій дотеперішній організації життя та її замовникам.

б) Необхідність зберегти часово означені форми дотеперішнього суспільного ладу, диктована актуальністю доцільности, зумовлена переходовими воєнними умовами.

Хвилює треба зберегти форми, але вже з місця реалізувати *власні засади*, впроваджуючи українські суспільні інститути, український зміст і – що найважливіше – вкладати в ті форми для реалізації змісту *українських людей*.

Форма державної влади – політично-мілітарна диктатура ОУН.

Питання *державної влади розрішується* в цей період наступно:

а) у час боїв існуватиме суверенна влада ОУН, яка переходить тоді на військову стопу, – себто *політично-мілітарна диктатура ОУН*, як система влади.

Будова ОУН на провідницькому принципі перерішує справу *децизії* [вирішення, рішення] *в бік одиниці*, а не збірних тіл. Тому повнота влади на основних територіальних одиницях до часу включення їх у цілу систему зцентралізованої влади держатиметься в руках провідників даної основної територіальної одиниці.

б) На очищеному терені остається на дальше перша форма влади з тим доповненням, що ОУН допускає голос громадського чинника у *дорадчій формі*.

Практично це виглядає в цей спосіб, що ОУН покликає “Народні комітети”, як дорадчо-виконні інституції, які переводять поручені їм завдання самоврядного господарського і тому подібного порядку,

приміром, завідуванням колгоспами. ОУН творить адміністративно-політичний апарат, який зосереджує в собі керівні функції поодиноких ділянок життя на даному просторі.

У той час лише поволі можливо творити окремі розгалуження господарського, адміністративного, культурного сектору, бо завжди є можливість нового наїзду ворога й ще завжди є необхідна концентрована децизія* з погляду справності апарату й допомоги фронтам.

ОУН сприяє тоді вже самоуправі сіл і міст (Народні комітети), десигнує [призначає] їх голів задля справності роботи. На селах допускає вибір до комітетів членів, даючи першенство в ньому тим громадянам, які є здатні керувати якоюсь організованою клітиною, чи відповідають за неї (кооператива, школа, колгосп і т. д.). На ОСУЗ ОУН стосує на місцях, де ініціює боротьбу, або де вже прийде на очищений терен, ту саму методу і систему влади.

У випадку браку на визначеному терені членів ОУН, ОУН творить організацію адміністративно-політичної системи з місцевих найкращих елементів. Окремим порядком розбудовує політичну організацію й, в міру розбудови, поповнюється нею адміністративно-політичний апарат. На ОСУЗ існуватиме передусім тенденція опанувати державу й то в кожному випадку, чи ОУН бере владу чи ні.

Головний натиск буде кладений на розбудову політичної організації як запоруки розвитку й зміцнення української влади. ОУН, як політична організація, використовуватиме свої можливості далеко поза засяг спроможності державної влади, тому ОУН посилюватиме тяж самодіяльність народу, а не маючи влади акцентуватиме увагу головно на всі ділянки життя, де цю самодіяльність найкраще розвивати. Коли заіснують інші, доцільніші для місцевих умовини форми політичної влади організовані місцевим елементом з його ініціативи, або по вказівках заіснувавшої української влади, ОУН їх попирає.

Засади перебудови існуючої державної системи.

4. З факту політично-мілітарної диктатури ОУН, впливає як метода правління – централізація.

Дотеперішня адміністративна система зберігається з тим, що ті інституції, які при введенню наших основних засад розуміння життя – саме: децизії одиниці, індивідуальності, творча свобода української людини, були насиллям над ними, – провалляться. Усе те в системі, що було застосоване до голоти і людей без творчої думки, впаде з місця, коли людина вийде на арену життя. В цій матерії ніяких інструкцій дати не можна, а лише, маючи загальні напрямні, самому орієнтуватися й наставити себе на організування того, що революція буде вимагати, щоб убгати все в одну справну систему, яка не тільки руйнуватиме старе,

* ухвала

зле, але будуватиме нове, краще. Треба тямити, що придуть: 1) українці до влади; 2) українці з усіх соціальних слоїв, а не тільки босяки, творчі люди, а не пігмеї думки. Треба припускати, що впадуть усі ті, бюрократичного плану інституції, усе те, що носить елементи механічної наказності згори, а встане гнетена індивідуальність, що творитиме наново. Впаде увесь крайній тоталітаризм Москви, влада босяцтва, з другого боку, треба буде залізною організацією вдержати ті необхідні елементи існуючої системи, щоб не довести до анархізації життя й перейти переможно через перший етап нищення ворожого, чужого й не пропасти самому серед хаосу.

Не вірний є той підхід, який каже, що люди звикли до даної системи й не уявляють другої – бо в революції саме сила стихії йтиме проти навичок, і ми мусітимемо, з одного боку, вже зразу нові вимоги організаційно оформляти, а, з другого боку, зо старої системи зберегти те, що уможливить негайне функціонування апарату і старту загальних перемін.

Отже, з адміністративної системи зберігається технічно-адміністративний поділ – при узглядненню стихійних потенцій української душі, що тоді двигнуться.

Зокрема впаде все те, що було будоване в системі, щоб уможливити справнішу працю НКВД, керованого з московського центру, весь адміністративний поділ тих українських етнографічних територій, які не належать до УССР, а до РСФСР та других республік і т.п., бо ці українські землі звернуться до українських центрів. На ЗУЗ відживатимуть донедавні духовно-культурні, господарські осередки. Можна прийняти таку загальну засаду: все те, що відповідатиме, або принаймні не перешкоджатиме виявові творчої індивідуальності – збережеться у перших початках.

У випадку обмеження української влади будуть дві противні тенденції – а) твердого опанування сучасного ладу за поміччю існуючого апарату неукраїнськими силами; б) формування нового ладу українською силою з тим, що буде вже даний уступ вимозі органічного росту українства.

Перебудова народного господарства.

5. Найгостріше вирисовуються з'ясовані процеси в ділянках народного господарства: хліборобство, промисел, торгівля, фінанси.

I. А. а) ЗАГАЛЬНІ НАПРЯМНІ

б) Конкретна реалізація, її форми і методи.

а) ОУН проклямує [проголошує], що земля стає власністю українських хліборобів. Це значить індивідуально-родовою, дідичною [спадковою] власністю тих селян, які працюють в даних колгоспах, як теж

ще деякі другі українці можуть бути наділені землею. Частину совхозів перебудовується на засаді власности Української держави для сільсько-господарських установ, дослідних станцій, агрокультурних шкіл, питомників расової культури рослин і т. д.

Машинно-тракторні станції перестають бути власністю держави, а стають спільною кооперативною власністю селян, що приналежні до даного колгоспу.

б) Необхідною залишається на дальше вимога спільної технічної управи ріллі з огляду на брак коней, загрозу голоду і т.д., тому ОУН вживає зберегти трактори та всі машини й надалі задержати переходу форму спільної управи ріллі до часу переведення остаточної перебудови. Але щоб хлібороби бачили, що дійсно заходять зміни, потрібно конечно винищити директорів, сексотів [таємних співробітників НКВС] та іншу голоту, а свободним вибором селян покликати Народний комітет селян, який заряджатиме МТС, всім колгоспним майном (худо-бою, хлібозаготівками і т.д.), який керуватиме господаркою в колгоспах та переводитиме, під кермою держави, перебудову колгоспної системи на своєму терені. Коли б ускладнювалася ця справа вибраного покликання, можна назначити керівника колгоспів з-поміж хліборобів-патріотів, а до помочі йому вибрати комітет. У всякому випадку старатися, щоб селяни співрішали свободі, а уникати наказних методів, хіба б, що була би конечність поступити інакше.

Земля стає індивідуально-родовою, діничною власністю українців у такому порядку: 1) Воякам, що на фронті; 2) Воєнні інваліди; 3) Рідні вояків; 4) Рідні погибших за волю в революційній боротьбі; 5) Рідні засланців і засланці; 6) Всі ті, що свободою чи життям ризикували за Українську державу; 7) Взагалі українці.

II. Українці отримують землю по критерію праці й величини рідні, це означає, що власним зусиллям зможе опрацювати, та що вистарчає в даній околиці для удержання рідні й для експорту. Треба підкреслити, що спільна управа ріллі цілком не стоїть на перешкоді концепції індивідуально-родової власності. Можна зовсім добре бути індивідуально-родовим власником землі й спільним трактором її обробляти, так, як спільною молотаркою молотити збіжжя. Отже, селянин дальше управляє землею дотеперішніми технічними методами, але вже в тій свідомості, що управляє власну землю, що плоди його праці є його власністю, а державі дає належний податок – байдуже, чи у формі гроша, чи збіжжям, в натурі. Треба, коли прогнано ворога, щоб селянські комітети опрацьовували проекти аграрної перебудови та обирали представників на всенародний Установчий з'їзд для переведення остаточних

перемін. Це має велике морально-правне, хоча теоретично на той час, значення, бо наш селянин має глибоке почуття правности.

Сільський комітет становив би зав'язок хліборобської організації, яка захищатиме інтереси хліборобства, і це слід подати народові, з місця, до відома. Тому всі хлібні магазини доцільно передати на переховання народові, з тим, що кожен зобов'язується кожночасно давати потрібне Українській армії й українському місту.

Треба дбати, щоб село нормально працювало, щоб не пропадало збіжжя й облогом не стояли поля.

На ЗУЗ треба узгляднити такі специфічності:

Привертається приватна власність усім українцям-патріотам в межах і формах передбачених нашою суспільною програмою на всі їх варстати праці (хліборобство, промисловість, торгівля і т.д.).

Поміщицька земля перейде на індивідуально-родову власність українських селян. Тимчасовий заряд над нею перебирають селянські комітети. Поміщицтву, без огляду на національну приналежність, земля не повертається.

Кожен українець-хлібороб, коли його відібрала Москва землю, а він, патріот, одержить назад її в межах, передбачених законом. Ті селяни, [у] яких забрано землю й загнано [їх] в колгоспи чи совхози, одержать назад свою землю, але лише первісні власники, а не ті, які працюють лише з моменту появи колхозу.

Наділи поміщицької землі отримають безземельні, загалом малоземельні селяни у відповідності до норми, необхідної для удержання рідні. Землю отримають не всі безземельні, а лише частина, щоб не роздрібнити наділи і не робити всіх жебраками.

МТС стають кооперативною власністю селян, власників землі.

Багато місць буде вільних, бо прогнані будуть чужинці, бракуватиме не варстатів праці, але рук до праці. При порядкуванні справ хліборобських брати до ради хліборобів, які доцільніше й авторитетніше вирішать дану працю для села, як фахова людина.

Промисловість.

6. Загальна напрямна:

Уся видобувна і важка промисловість, важливіші засоби транспорту та зв'язку будуть власністю Української держави.

Українська держава організуватиме промисловість, промислову продукцію й будівництво на засадах індивідуальної ініціативи та кооперативної, комунальної, державної, приватної власності, підтримуючи в означених галузях легкої промисловості, міському і сільському будівництві, кустарстві й ремеслі передусім ініціативу одиниці та особистородову власність. Отже, проголошуємо, що варстати праці стають

власністю працюючих українців, українського народу, а не Москви. Державна влада назначає керівника підприємства, а рівночасно всі українці, працівники даного підприємства, покликають з-поміж себе комітет, що має завдання допомагати й співпрацювати у веденні підприємства.

Якщо державна влада не назначила керівника, тоді даний комітет перебирає заряд підприємства (фабрики, колгоспу), назначає його керівника і зберігає для Української держави.

Керівник повинен бути фахівцем і українським патріотом, найкраще інженер, чи взагалі придатний до керування варстатом.

Він організує даліше продукції в даній фабриці, чи колгоспі; як вирішальний чинник підприємства, його керманич: в цей переходовий час децизія мусить бути віддана одиницям, а не радам. Кожен український працівник має участь у зисках підприємства.

Головні засади скеровувати на продукцію необхідних для життя товарів та воєнних засобів. Без суспільної самоорганізованости та самодіяльности свідомих відповідальности всіх працівників, ідейної готовности їх на більші жертви, взаємного перевірення ефектів своєї праці, без зужиткування фахівців важко буде опанувати хаос, який створиться. Профсоюзи матимуть важний обов'язок привести всі сили, здатні до творчості, до диспозиції влади. Основна різниця, вже з перших днів, між старим і новим буде в тому, що ОУН видвигатиме українського працівника, значні творчі елементи, а не люмпен-пролетаріат – помело в руках компартії.

ОУН сприятиме вже в той час проявам індивідуальної ініціативи в організації промислової продукції. На ЗУЗ не привертається приватної власності на сконфісковані фабрики і головно шахти, що майже всі були в руках чужинців, а управління всім перебирає Українська держава, яка згодом проведе соціальні переміни.

Торгівля, фінанси.

7. Велику торгівлю перебирає Українська держава, яка згодом переведе означену її частину на кооперативні форми працюючих у ній українців, передаючи зразу керівництво найкращим українським елементам, патріотам і фахівцям, визначаючи керівників склепів чи складів.

Хвилево валюта остається стара, аж до децизії центральних властей.

Усі банки перебрати під свій нагляд, визначивши своїх комісарів, загалом, коли б уже було прочищено більшість терену від ворога, призначити централю нагляду, найкраще Господарському банкові це доручити.

Функціонування банкових інститутів урухомлювати щойно пізніше. На самому початку старатися депонувати вартісні речі поза банками, щоб осталися вони власністю українського народу, а не пропали.

Темп перебудови й брак рук до праці.

8. При цьому всьому тямити треба всім найважливішу річ, що бої йтимуть на фронті й майже всі мужчини будуть в армії, отже, треба буде доложити всіх зусиль, щоб оставшими людськими резервами селян й при допомозі машин оброблювати землю, а не то переходити до якогось поділу землі, коли не буде може кому трактором кермувати, а, ні, поганяти коні. Друге – не датись захопитися тактикою класової боротьби більшовиків з 1917 року й не переносити її методи на наш терен. Національно-політичні моменти мусять бути на першому пляні. Коли ними потрапимо зорганізувати народ, наша справа буде виграна. Коли ж соціально-економічні відносини відсунуть їх на дальший плян, стоїть загроза невдачі.

Комунікація, завдання профспілок, уряди праці.

9. Старатися якнайскорше урухомити комунікацію. Зразу опанувати профсоюзи залізничників, покликаючи до керми профспілок певних своїх людей. Як і всюди, так і тут, передавати децизію одиницям, а до помічі їм давати комітети, щоб на вічних дискусіях у такий гарячий час не проходила праця. Краще гірша децизія, аніж ніяка, або спізнена децизія.

Непевні елементи, головню з середників комунікації, слід усунути, старатися подавати всюди українців, певних і патріотів.

Коли у профспілках керму переберуть наші люди або певні українці, вони сильно допоможуть при організації комунікації владі. Тому необхідно захопити в профспілках керму, бо це є організація таких конечних нам фахових сил, які тим чином ми здобудемо для наших цілей, будови держави.

З того погляду шкідливо є валити інституції профспілок, як організацію фахових сил, до яких, коли вони є зорганізовані, є швидкий доступ й дають запоруку швидкого організованого наладження всього апарату. Тому в профспілках поліквідувати агентів Москви, старе керівництво, покликати свободним вибором новий заряд і собі його підпорядкувати. Коли немає можливості, ні часу на вибір заряду, назначити певного, авторитетного українця, фахівця в даній галузі, чи професії – керівником даної профспілки, заповівши робітникам, загалом членам профспілки, що як лише минуть виняткові умовини, свободним вибором поличуть собі свою управу.

Координація, організація всеї праці на даному просторі лежатиме в руках зразу військової, а згодом адміністраційно-політичної влади. При розподілі працюючих рук, підшукуванні праці і т.п. будуть дуже помічні уряди праці, які треба творити.

Прохарчування країни, воєнна господарка.

10. Одною з перших і найважливіших справ буде забезпечити

населенню харч і одіння, тому необхідно в адміністративно-політичному апараті мати окремий відділ прохарчування народу й війська та творити його з місця в кожному й найменшому осередку. Щоб визначити виразно ціль, називаємо: відділ прохарчування й забезпечення країни під воєнним оглядом; в ньому під цими двома кутами будуть зосереджуватися всі потрібні господарські відділи, приміром, аграрний, промисловий, торгівельний, які будуть працювати в той час лише під доразовим кутом забезпечити країну в харч і оборонні засоби перед ворогом, а не під кутом перспективних перемін. Найдоцільніше є централізувати відділи по їх основних типах, а не розбивати, бо тоді приходить роздроблювання справ, розширювання, а в той час будуть лише одні і лише важливі проблеми.

Тому вистарчаючи вповні лише такі відділи: війська, міліції, прохарчування й оборони країни, комунікації. Всяких других відділів на початок можна не творити, а всі сили присвятити поставленню оцих, зглядно творити такі, які б допомагали реалізувати попередні, приміром, відділи молоді, продумані на початок не як виховні, а як допоміжні відділи в іншій праці.

Зокрема, в тих областях, де ми захоплюємо вповні владу, доцільніше, ще на початку, віддати всі сили поставленню цих відділів, як абсорбувати й роздрібнювати їх ставленням других відділів. Велику увагу присвятити теж відділові пропаганди.

Народні суди.

11. Творити “народні суди”, які будуть безоглядно карати національних й суспільних шкідників. Знову не тільки ворогів, національних зрадників, але й усіх злодіїв народного майна, спекулянтів і т.д. каратимуть смертю. Присуди одного суду є безвідкличні навіть на найнижчому ступені. Знову судівництво в перших початках носить воєнний характер, себто є одноступеневе.

Суди творяться теж по селах. Від районного суду в гору покликає провідник даної адміністративної одиниці. На селах можуть бути суди виборні. Розправи доцільно вести явно, щоби була контроля над суддями: тайні лише тоді, коли того вимагає державна рація (приміром, шпіонаж). Кодексом – власне сумління. Тому треба покликати до судів людей великого характеру й особисто кришталево чесних. З зобов’язуючого кодексу можна зберегти те, що в основі не перечить новій національно-політичній і соціальній дійсності.

З огляду на те, що існуючий кодекс побудований під кутом класової боротьби, винищування класового ворога та національної екстермінації українців, можна буде хіба переставити окреслення і все те, всі ті розстріли й вчека, стосувати на ворогах за все те, що шкодить Україні.

Церква й священство.

12. ОУН сприяє відновленню церкви в Україні. Зокрема, на ЗУЗ конфісковані чи перероблені на інші інституції церкви повертаються церкві. Землі парафій, відповідно до бажання села, або повертається в кількості, необхідній для прожитку священника, а не в первісній кількості. Але спочатку село, до остаточного упорядкування тієї справи центральною владою, удержуватиме священника, який дістає державне забезпечення, що окремо мусить бути унормоване центральною владою. Священників притягують до державного будівництва.

Пропаганда.

13. Свободу слова допускається остільки, оскільки це доцільно з погляду добра народу.

На ЗУЗ може бути лише преса націоналістичного змісту, як загалом видавнича діяльність. Це саме дотичить всіх інших засобів пропаганди (радіо, театр, фільми і т.п.). Рівно ж публічні зібрання, де були би поширювані ненаціоналістичні ідеї й кличі, забороняються.

Нищити й палити по всіх усядах більшовицьку макулатуру.

Шкільництво.

14. Школи відкривати лише тоді, коли вистарчає сил й не відчувалося би їх браку в других основних відділах. У школах навчати тоді передусім про волю, революцію, історію України і т. п. І усе те давати, чого досі не чули. Про правдиву Україну, її героїв, про гідність людини, про ОУН – розкривати це все учням під кутом націоналістичного виховання, а не по старим схемам.

Організація молоді.

15. Організувати всю молодь відразу під нашим впливом в загальній організації молоді, якої не вільно нам віддати під чужі впливи, а ні допустити, щоб творилися різні організації молоді, що фанатично себе поборювали б. Серед масової загальної організації молоді, до якої ОУН братиме усю молодь, творити внутрішню організацію “Юнацтво ОУН”. Зложене з найкращих і виховане вже по окремії, нами вибудованій системі, системі *провідників* молоді. Отже, виховання молоді взагалі й виховання провідників належати мусить безпосередньо ОУН. Творення зразу окремих організованих відділів молоді по всіх адміністративних одиницях дуже необхідне, бо вони дуже багато допоможуть у реалізації тих завдань, які мають поодинокі осередки, села, райони, округи, області – приміром, для зв’язку. Подібно теж дотичити жіночих відділів, як допоміжних для других робіт.

Меншинева політика.

16. Національні меншини поділяються на:

а) приязні нам, себто членів досі поневолених народів; б) ворожі

нам, москалі, поляки, жида.

а) Мають однакові права з українцями, уможлиблюємо їм поворот в їхню батьківщину.

б) Винищування в боротьбі, зокрема тих, що боронитимуть режиму: переселювання в їх землі, винищувати головно інтелігенцію, якої не вільно допускати до ніяких урядів, і взагалі унеможлиблюємо продукування інтелігенції, себто доступ до шкіл і т.д. Наприклад, так званих польських селян треба асимілювати, усвідомлюючи з місця їм, тим більше в цей гарячий, повний фанатизму час, що вони українці, тільки латинського обряду, насильно асимільовані. Проводирів нищити. Жидів ізолювати, поусувати з урядів, щоб уникнути саботажу, тим більше москалів і поляків. Коли б була непоборна потреба оставити, приміром, в господарським апараті жида, поставити йому нашого міліціанта над головою і ліквідувати за найменші провини.

Керівники поодиноких галузей життя можуть бути лише українці, а не чужині – вороги. Асиміляція жидів виключається.

Загальні пригадки.

17. а) Наша влада мусить бути страшна для її противників, терор для чужинців-ворогів і своїх зрадників, творча свобода, подих нових ідей українця-володаря власної землі мусить з кожного чину, на кожному кроці пробиватися. До праці притягати всіх українців, чесних і патріотів, українських працівників, що під ними розуміємо не лише українських робітників, але всіх творчих українців. Ніякі соціально-класові критерії, але національні.

б) Важна річ – давати товчок і розбудовувати такі ділянки життя, де найбільш всестороннє може розгортатися організована самодіяльність народу; творчій ініціативі одиниці давати шляхи розвою, а не впихати все в наказані з гори форми, щоб завдяки творчій свободі української людини розбудовувалося життя на українських питомених основах. Уже в період необхідної централізації всього слід мостити шляхи для розгалуженого розвою всіх ділянок життя, що колонами пробігатиме побіч себе, щоб ніхто чужий не міг українського життя охопити наново в чужі українству форми й для неукраїнських цілей.

Не забувати на цілу низку актуальних різних проблем життя, як шпиталі, опіка над безпритульними дітьми, зокрема піклуватися рідними вояків, політичних засланих і загалом рідними і дітьми тих, що дали своє життя у боротьбі за свободу.

в) При цьому всьому слід пам'ятати, що найважливіше – це люди, нові люди, творчі українські люди. Але не менш важна система організації й засновки, щоб вона відповідала у своїх основах українській духовності, бо що з того, коли будуть творчі українські люди, але в чужій

системі й будуть душитися в ній.

II. ЗАГАЛЬНІ НАПРЯМНІ ВІДНОСНО ЗАПОЧАТКУВАННЯ БУДОВИ ДЕРЖАВИ.

1. Тільки така Українська держава, що її збудує український народ з власної волі й ініціативи, матиме основи, щоб перетривати усі ситуації та буде повноправним партнером між суверенними державами. Той факт, чи у відповідний момент ініціатива вийде з нутра українського народу, чи цілий народ буде захоплюваний подіями – буде свідомством його політичної зрілості до суверенності. Історична відповідальність за те впаде на кожну українську організацію, що береться здійснювати політичні цілі народу, зокрема, на ОУН, як на силу, що одинока має дані вив'язатися з того завдання. Тому ОУН, у відповідний момент, приступить до відбудови Української держави і перебрання даної влади, по змозі, на всій українській землі.

2. Підставою відбудови Української держави буде загальний збройний зрив проти Москви і знищення ворожої займанщини. Формування першої частини Української революційної армії та перші бої започатковують відбудову української державності; яка датується від проголошення та створення першої української влади на звільненій від ворога українській землі.

3. Можуть бути дві методи добування державного організму:

а) з гори, або відосередня метода в той спосіб, що найперше на опанованому терені повстає центр, який розбудовує державу вділ [в глибину] і вширш, опановуючи й організовуючи щораз більше простору.

б) З долу, доосередня метода, коли здобуємо, опановуємо й організовуємо менші територіальні одиниці незалежно, а потім з них творимо більші одиниці та центральну владу.

Доосередня має найбільше виглядів для реалізації. Вона запевнює найбільший шанс власній українській ініціативності, переносячи її на якнайбільше точок, розложених глибше в народі. Але вона теж вимагає більшого вироблення і підготування ширших провідницьких кадрів і устійнення заздалегідь пляну й загальних напрямних діяння.

4. У своїх плянах приймаємо наступну комбінацію метод: “а” і “б”:

а) Крайовий провід ОУН змагає до того, щоб якнайскоріше здобути відповідний терен і підстави для створення центру державного будівництва, формує центральну владу та далі наві'язує до створеного вже на місцях стану, творячи цілість.

б) Рівночасно і незалежно від того в краю йде організація державного будівництва так само як збройного зриву на місцях (за методою “б”) так, що провідники окремих (менших) організаційних одиниць і провідні члени за вказівками, одержаними попередньо без окремого

наказу самостійно організують у відповідний момент революцію та будову держави на своєму терені.

5. Розвиток воєнних подій може бути такий, що на окремих теренах побідна армія третьої держави буде йти так скоро, що не буде часу на розгортання збройного зриву, а з нею будови державности. Тоді, не дивлячись на те, треба розпочати будовання держави, проголошуючи й організовуючи українську владу знову на місцях методом “б”, не оглядаючись на осередок, а рівночасно організувати центральну чи краєву владу методом “а”.

6. Військової окупації третьої держави, що не відноситься вороже до України й до будовання її державного ладу, не трактувати як ворога ні як перешкоди, не припиняти ані задержуватися з розпочинанням будови держави, тільки продовжувати й завершувати її, нормуючи відношення з чинниками тої держави, згідно з політичними вказівками.

7. Коли б на частину української території увійшли війська держави, яка вороже ставиться до України, не визнає української державної влади, відразу нищить її чи не дає її творити і йде з ворожими окупаційними замірами (приміром, румуни на Буковину, мадяри) в такому випадку слід:

а) коли до того часу ще не проголошено і не розпочато будови держави, тоді не проголошувати її, а тільки поставитися до чужої окупаційної сили, як до нового ворога та вести на початку акцію передовсім під кутом використання ситуації для самоорганізації, збільшення своїх сил і засобів, поліпшення і закріплення позицій та мобілізування цілого народу до дальшого змагання за волю, а передовсім до одностайної гідної постави;

б) коли ще не проголошено державности, а будову держави вже розпочато тільки на малих окремих теренах і не створено ще більшої сили, тоді після акту відповідної політичної демонстрації, не доводячи до масакри [кровопролиття] та після повідомлення, що з огляду на dokonаний факт окупації чужою силою, яка відноситься вороже до розпочатої будови Української держави, змагання за Українську державу входять у новий період і будуть продовжуватися так, як перше. (Не йти до праці, як подано в пункті “а”).

в) Коли опановано більший простір, створено на ньому нашу зорганізовану військову силу, тоді слід підняти відразу боротьбу з новим ворогом, який хоче поневолити дану частину України та знищити на ній українську державність.

Присяга при перебиранні урядів:

“Присягаю Україні, що всі обов’язки супроти Української держави поручені мені Організацією українських націоналістів під проводом

Степана Бандери, буду виконувати вірно, сумлінно і буду служити всіма силами і життям від нікого незалежній Українській державі та змагати до її могутності і слави”.

ІІІ. НАПРЯМНІ БУДОВИ Й РОЗВОЮ ДЕРЖАВНІ ВЛАДИ.

1. Адміністраційний поділ.

а) На початку залишити існуючий адміністраційний поділ, впроваджуючи нову адміністраційну одиницю між районами, а областями – округ. Осідком окружних властей має бути більше місто, що є природнім центром для кількох (3–5) районів. Округа має бути одиницею, що приблизно відповідає західноукраїнським повітам.

Уведення округи доцільне тому, що на початку державного будівництва, коли все доперва народжується, треба децентралізованої системи, щоби у формуванні життя допустити якнайбільше творчої ініціативи. А з другого боку, замало сил, щоб розбудувати райони так, щоби вони були самовистарчальні, отже, для цілої території Української держави буде утверджений наступний адміністраційний поділ:

адміністраційна одиниця 1-го ступеня – область;

адміністраційна одиниця 2-го ступеня – округа;

адміністраційна одиниця 3-го ступеня – район;

адміністраційна одиниця 4-го ступеня – громада.

б) Для областей Західноукраїнських земель буде створена на переходовий час вища, спільна адміністраційна одиниця, якою керуватиме крайове правління. Воно підлягатиме центральному урядові Української держави і буде зверхньою владою для підчинених обласних правлінь. Така розв’язка доцільна з того огляду, що на ЗУЗ умовини відмінні від інших областей, тут большевицька система вкоренилась на ту реальну дійсність, яку треба перебудовувати після польської займанщини. Крайове правління західних областей передовсім має за завдання керувати й координувати перебудовою в усіх ділянках життя за одноцільним пляном і одною системою, щоб якнайскоріше вирівняти всі різниці між ЗУЗ та О і СУЗ. Крайове правління скінчить своє завдання і буде розпущене з хвилию підставового вирівнювання державної та суспільної структури між О і СУЗ, а ЗУЗ.

2. Розподіл головних завдань між областю, округою і районом.

а) Обласний центр має бути дійсним осередком і проводом цілого підчиненого терену. Обласні установи в усіх ділянках мають давати напрямні, пляни і вказівки праці для цілого терену. Мають координувати і контролювати діяльність округ, загально пляни й інструкції центрального уряду, згідно крайового правління, мусять розробляти і пристосовувати до свого терену та розподіляти їхнє виконання на округи. Крім плянів, інструкцій і виконних розпорядків обласні власти

подають окружним властям теж взори, як має виглядати розроблення їх на сконкретизовані завдання для районів. Обласні установи мають дбати про те, щоб на їх теренах були якнайкраще виконані всі завдання для потреб держави при використанні всіх можливостей, а рівночасно дбають, щоби заспокоїти всі потреби власного терену та доставити для нього потрібний матеріал. Ззовні область веде власну господарку в тому змислі, що у власному заряді зоставляє всі потрібні їй власні продукти, розподіляє їх, а решту передає до диспозиції центральних установ.

Теж в інших ділянках старається бути як найбільш самовистарчальною.

б) Округа. Окружні установи мають одержані від обласних властей пляни-напрявні й інструкції розпрацювати на сконцентровані зарядження та матеріали для районів, достосовані до їх конкретних умовин і стану так, щоб ті могли їх виконати і використати тими силами, які мають. Округи організують, інструктують і координують діяльність районів.

в) Райони мають виконавчі завдання. До них належить передати конкретні завдання, одержані з округи, безпосередньо виконавчим органам, організувати їх виконання та доглянути його.

3. Засада розбудови державних апаратів у адміністраційних одиницях і розподіл людських сил.

а) Обласні установи наставлені на загальне кермування цілістю діяльності поодиноких ділянок на своєму терені, а не на розроблювання всього до деталей. Відповідно до того побудовані їхні центральні апарати: їх не належить занадто широко розбудовувати. Керівні посади слід обсаджувати передовсім членами ОУН, а дальше симпатиками – людьми, що мають, з одного боку, фахове знання, а з другого, знають потреби і можливості терену, а передовсім думають націоналістичними категоріями. Вони мають бути керівниками-ініціаторами, творцями цілого життя, а не бюрократами, ані доктринерами, які вміють працювати лише за твердими взірцями. Для молодих, метких, ініціативних керівників добирати на референтів слід рутинованих, досвідчених фахівців, які вміють фахово оперувати реальними даними, виповняти пляни та загальні напрямні фахово підібраним матеріалом. Технічно-адміністративні апарати обласних установ слід обмежувати до кінцевого мінімуму.

б) В окружних апаратах треба добирати людей, що докладно знають терен, його умовини, потреби і можливості. Людей з організаційним хистом, які вміють перетворити пляни та інструкції на конкретні завдання і зорганізувати їхнє переведення. Рівночасно вони мусять бути здібні до творчої праці на власну ініціативу, щоби виготовляти

матеріали передовсім виконавчого характеру, для безпосереднього вжитку на місцях.

в) У районах треба передовсім добрих і метких виконавців-працівників.

Напрямна розвою державної влади.

Розвій державної влади і державного апарату буде йти в загальному наступним порядком: від територіальної централізації при повній діловій децентралізації на початку – до ділової централізації і творення окремих організаційних будов у поодиноких ділянках – згодом. То значить: зразу територіальні одиниці (округи й райони) будуть у великій мірі самовистарчальними, замкненими в собі, їхні зв'язки з вищими одиницями і з рівнорядними сусідами будуть слабкі. В той час всі функції державного життя будуть на місці кермовані й централізовані в одній владі.

Окружний (районовий) провідник скупчуватиме у своїх руках уся владу на підчиненому терені, усі її сектори: владу політичну, військову, безпеку, адміністративну і судівництво. Адміністративна влада – окружна (районова) управа під кермою Голови зосереджуватиме в себе керівництво усіх ділянок державного і громадського життя.

В міру налагодження зв'язків і розбудови обласного (на ЗУЗ теж крайового) правління, а далі уряду Української держави крім первісного одного тільки зв'язку між областю, а округою, від провідника до провідника, – будуть налагоджені окремі ділові зв'язки в такому (часовому) порядку – військовий, служби безпеки, комунікації, господарства і фінансів, урядів праці, суспільної перебудови та опіки, виховання й освіти. Ті зв'язки будуть щораз то більше розбудовуватися так, що з часом організація кожної ділянки творитиме окрему, одноцільну систему, розбудовану на усіх щаблях, централізовану у відповідному міністерстві. Тоді в окремих адміністративних одиницях, передовсім в областях (частинно в округах, а на ЗУЗ в крайовому правлінні) буде керма усіх ділянок життя координована, а не централізована.

**IV. ЗАСАДИ ВИКОНАННЯ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ
ОРГАНІЗАЦІЄЮ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ**

1. Концентрація всіх національних сил при розбудові держави.

ОУН мусить доложити всіх старань, щоби організація і розвій життя – на всіх ділянках та ціла державна політика йшли по лінії її програми і засад. Одним із найважливіших засобів у тому буде скупчення у своїх руках як найбільше фактичної влади. Влада – це не репрезентація, а тільки реальна спроможність переводити свою волю, заставляти других її реалізувати, оперуючи теж езекутивними засобами. Не можемо своїми членами обсадити всіх постів на всіх ділянках і на всіх щаблях.

було б і недоцільно у теперішньому стані старатися виключити багато здібних, передусім фахових сил, від керівних функцій. Треба включити всі придатні для творчої праці елементи у державне будівництво, організувати все так, щоб усі вони працювали за нашою програмою. Це мусимо досягнути наглою власною системою внутрішньої політики.

2. Виконування повної влади.

а) Передусім даєм свою програму для організації і розвою кожної ділянки, напрямні та конкретні плани для розв'язки усіх питань державного й суспільного життя.

б) Членами ОУН обсаджуємо головні всі керівні пости в організаційній системі кожної ділянки життя на різних щаблях, а передусім на найвищих. Пости, до яких належить загальне керівництво, встановлювання плану, розподіл сил і засобів.

в) Дальше членами обсаджуємо становища організаторів і контролерів на різних щаблях організації окремих ділянок. Стараємося увесь апарат контролю (загального і спеціального в окремих ділянках) обсадити своїми членами. Зокрема там, де не можна обсадити членами керівні становища.

г) У низових виконавчих апаратах звертаємо особливу увагу на такі становища, що дають зустріч із найбільшою кількістю складових елементів і справ даної установи.

г) Усіх чесних українців ставляємо на всі різні пости за критерієм фахових здібностей і кваліфікації. Також ставимо їх на керівні пости, коли вони здійснюватимуть напрямні й засади націоналістичної програми.

д) Кожному оставляємо вповні ту свободу ініціативи, яка належить даному постові, необмежуємо її так само як членові ОУН, щоби він мав повну змову виявити всі свої сили й здібності та нести повну відповідальність.

е) Крім звичайного зверхництва, яке впливає з організаційної системи в даній ділянці та ієрархічного відношення постів у них – не вводимо ніякого іншого надзвичайного зверхництва комісарського характеру. Ані не впроваджуємо спеціального відношення між членами ОУН, а нечленами ОУН у фаховій ієрархії (державні управляючі, чи надзирні комісари в недержавних, передусім господарських, установах – не матимуть нічого спільного з комісарами большевицького типу, нефаховими політичними наставниками над фаховими керівниками).

є) Кожну спробу саботувати плани й директиви націоналістів-зверхників, або вводити партійницьку політику в державні установи належить з місця і безоглядно ліквідувати.

ж) Чужинцям не віддавати керівних постів.

з) Організаційні одиниці, що діляють на даному терені, мають завдання помічувати браки й аномалії подавати відповідним організаційним чинникам. Це завдання мають виконувати ті члени ОУН, які працюють на терені даної установи. Вони не мають окремих контрольних повноважень, тільки дістають організаційним шляхом вказівки про те, які є напрямні і пляни для даної установи, яка повинна бути система організації праці, засади і методика адміністрації та господарки, яким повинен бути її стан. Всі аномалії, що їх помічають, як розбіжності між тими вказівками, а фактичним станом речей у даній установі, подають до відома своїм організаційним властям. Усі члени ОУН, що працюють на терені даної установи, на всіх щаблях творять спеціальну ділову організаційну одиницю, яка має стояти на сторожі національного добра і націоналістичних засад у тій установі. Завданням такої ділової одиниці ОУН є взаємна інформація поміж членами і встановлювання їхнього співвідношення в тому напрямку, впливати на загаль працівників, мати нагляд над станом справ інституції та спричинитися до її правильного функціонування і розвитку.

і) З часом будуть повставати окремі фахово-ділові одиниці ОУН, не тільки на терені окремих інституцій, але ширші, по окремих ділянках.

к) Вище подані елементи керівництва, а то: 1) програма і пляни; 2) керівництво передусім у самій горі та в посередніх звенах; 3) контроль через нормальні контрольні установи, передусім на середніх щаблях і 4) нагляд членів ОУН аж у найнижчих щаблях виконавчого апарату й натиск з долу, всі ті елементи сполучені в одноцільну систему, мають дати ОУН можливість переводити свою програму на опанованому терені в кожній ділянці.

3. Частинне опанування влади.

Де не можна опанувати всіх ділянок, не треба розпорощувати своїх сил, але тільки концентруватися. Опанувати передусім ті ділянки, що вони найважливіші для розвитку революції і будови держави, а далі, що їх охоплення дає найбільше фактичної сили, влади та спроможності опанувати інші:

а) передовсім військо. Вдержувати у своїх руках створені повстанчі військові частини. Взяти в свої руки ініціативу і провід у творенні армії, підбираючи відповідних фахових керівників – старшин, що по духу націоналісти і будуть слухати ОУН. Опанувати штаби через членів і симпатиків ОУН. Мати скрізь, у всіх одиницях своє ядро, найкращі, спеціально добрані, бойові частини та постійно ними опікуватися. Усіх наших членів, що у повстанчій боротьбі, як командири й організатори більших військових одиниць й акцій вирости на полководців – ставити на відповідно високі пости в армії, дбаючи з усіх сил про їхнє фахове

дошколення. Теж спеціально дбати про залучення до справи революції й ОУН старшин бувшої Червоної армії;

б) Служба безпеки – це другий важливий державний сектор, що його ОУН мусить, по змозі, як найсильніше опанувати. Служба безпеки має виконну силу державними засобами нищити ворожих до України елементів, що стануть на терені шкідниками, як теж змогу контролі над цілим життям.

в) Окреме значення має повне опанування ділянки виховання. Передусім виховання молоді мусить вповні бути в руках ОУН, як теж інші сектори народного виховання.

г) Дальше належить опанувати державну адміністрацію, сектори народного господарства та суспільні установи.

Методика праці

Праця ОУН буде вестися:

а) внутрі ОУН;

б) у зовнішніх виявах і в різних ділянках державного й національно-суспільного життя;

2. Праця внутрі ОУН:

а) сходини й відправи;

б) вишколи й курси;

в) самовишкіл членів та провідників;

г) наради та з'їзди;

г) праця над кандидатами й юнацтвом ОУН;

д) імпрези та свята.

3. Праця ОУН назовні: 1) виступи ОУН як цілості; 2) праця поодиноких членів;

а) праця членів у різних ділянках державного та національно-суспільного життя;

б) творення різних організацій в цілі перевиховання народу;

в) ініціювання та переведення різних акцій у зв'язку з різними справами й подіями;

г) різні форми пропаганди;

г) виступи ОУН: походи, маніфестації, свята, імпрези, з'їзди і т. п.;

д) праця з метою приєднування симпатиків і кандидатів до ОУН.

Підстави праці ОУН:

а) ідейність, запал і охота до праці;

б) обов'язок праці й особиста відповідальність;

в) послух і пошана провідникові й дисципліна;

г) самокарність та самодіяльність членів ОУН;

г) негайна виконність і починовість;

д) живий контакт між членами й проводом;

- е) товариське й суспільне співжиття між членами ОУН;
- є) плановість, розподіл праці й відповідне господарення людиною, щоб кожний був на своєму місці й знав, що робити;
- ж) живий зв'язок зі середовищем і співзвучність між членами і населенням, щоби не заклепіти в собі, але бути живчиком, організатором і керманичем життя;
- з) велика ціль, далекоюсягла перспектива й конкретне завдання;
- і) право критики, зумовлене працею.

V. ПЕРША ОРГАНІЗАЦІЯ ВЛАДИ У САМОСТІЙНІЙ ТЕРИТОРІАЛЬНІЙ ОДИНИЦІ

1. Найменшою самостійною одиницею під час організування збройного зриву і відбудови держави є район. До акції слід приступати тільки тоді, коли маємо зорганізований терен бодай одного району, слід старатися відразу зорганізувати зрив і державну владу по округам.

2. Організатором і провідником революційної акції та державного будівництва на терені району, округи є:

- а) провідник даної територіальної одиниці ОУН;
- б) назначений до того властями ОУН, член ОУН;
- в) кожний член ОУН, що знайшовся на терені, де немає зорганізованої акції;
- г) уповноважений до того властями ОУН нечлен ОУН.

3. Провідник району, округи, є найвищою владою у своєму терені і скупчує у своїх руках всі її сектори.

Провідник області, округи, району є, як правило, обласний, окружний, районний провідник ОУН даної територіальної одиниці або новопризначений на той пост член ОУН, як вище подано.

В окремих випадках Провідником району чи округи може бути назначений властями ОУН нечлен ОУН, організатор боротьби і державного будівництва на своєму терені.

Тоді організовані одиниці ОУН даного терену не підлягають організаційно йому, а тільки властям ОУН у безпосередньо вищій організаційній одиниці.

4. При творенні початкового державного ладу розрізняємо 5 наступних головних секторів:

- 1) ОУН, як організатор і авангард революції і державного будівництва та одинока політична організація;
- 2) військова сила і влада;
- 3) служба безпеки;
- 4) цивільне державне управління з такими ділами:
 - а) державної адміністрації;
 - б) народного господарства та фінансів;

- в) праці;
- г) комунікації;
- г) суспільної опіки та перебудови;
- д) виховання й освіти;

5) народне судівництво.

5. ОУН: а) підготовляє, організує і переводить збройний зрив та відбудову Української держави. З початком збройного зриву ціла ОУН переходить на військову стопу, і кожний провідник є військовим комендантом підлеглої одиниці та терену;

б) ОУН обіймає всю державну владу і виконує її безпосередньо в адміністративних одиницях через Провідників до дальшого зарядження* Проводу.

До часу введення проводом ОУН (загально крайовим проводом ОУН) усталеного державного ладу і звичайної державної влади в гієрархічній будові обов'язує наступна система: найвищу владу на Західних землях виконує крайовий провідник ОУН. Йому підлягають обласні провідники ОУН, які є найвищою владою усієї підлеглої області. Обласним провідникам підлягають окружні провідники ОУН, які є найвищою владою на терені округи.

На Осередніх та Східних українських землях, на теренах, організованих та опанованих ОУН, зобов'язує та сама будова і система з тим, що до часу створення центральної державної влади обласні провідники (загалом провідники інших найвищих самостійних одиниць) підлягають Проводові ОУН.

ОУН на місцях є рушієм та авангардом кожної державотворчої акції: кермує доцільним розподілом людських сил; нищить ворогів і шкідників України; побільшує і посилює свої кадри; веде політичне виховання провідницьких кадрів і широких народних кругів;

- організує і виховує молодь;
- організує політичні акції;
- веде пропагандивну діяльність;
- викорінює залишки ворожих організаційних систем;
- поборює всі розкладові чинники і тенденції;
- через державні апарати і громадську установи кермує всіма ділянками життя.

6. Військова влада і сила району, округи:

а) Влада ОУН є рівночасно військовою владою. Провідник району, округи або області є військовим комендантом району, округи, області або назначає на цей пост іншого члена – військовика (віймково

* розпорядження

нечлена ОУН) передаючи йому повноту влади на час воєнного стану. Під час воєнного стану району, округи все життя підлягає військовій владі, підпорядковане військовим потребам, і всі функції є секторами військової влади.

б) Військову силу даної одиниці творять змільтаризовані одиниці ОУН та новосформовані частини.

в) Завданням військової влади та кермованої нею сили є:

- 1) організація та переведення збройного зриву;
- 2) здобуття, закріплення і очищення терену;
- 3) забезпечення терену;
- 4) перша організація та порядкування терену;
- 5) формування частини до армії на фронт;
- 6) організування військових частин у інших формах;
- 7) ладнання військових потреб терену, армії і фронту.

7. Служба безпеки:

а) Так як військо має обороняти перед зовнішнім ворогом, так Служба безпеки має завдання внутрішньої оборони і забезпечення. Головні завдання:

- 1) очистити терен від ворогів України, що осталися на терені;
- 2) нищити кожну ворожу спробу внутрішньої диверсії, саботажу, розвідки;
- 3) нищити кожну спробу протидержавного, протинаціонального й асоціального шкідництва;
- 4) поборювати проступників і злочинців;
- 5) стояти на сторожі ладу, правопорядку й внутрішнього спокою;
- 6) унеможлилювати спроби діяльності проти держави й проти ОУН;
- 7) наглядати над перестеріганням заряджень державної влади і виконанням її доручень у державному житті;
- 8) охороняти державне і громадське майно;
- 9) творити виконавчу силу держави, її властей унутрі краю.

б) Вся керма Служби безпеки мусить бути в руках ОУН. На комендантів Народної міліції, як органу Служби безпеки та керівників окремих відділів, давати найпевніших, випробуваних членів. Також усі апарати і кадри Служби безпеки, а передовсім її військові і політичні відділи обсаджувати якнайбільше членами ОУН.

В районі, окрузі Службою безпеки кермує районний, окружний комендант Народної міліції. Ним повинен бути референт безпеки ОУН.

8. Цивільне Державне правління:

Районова (окружна) управа з головою районової (окружної) управи на чолі зосереджує наступні ділянки:

а) державна адміністрація – наладження адміністративних апаратів на цілому підлеглому терені та охоплення ним усіх адміністративних одиниць. Найнижча адміністративна одиниця – громада – з головою громади і громадською управою на чолі;

б) народне господарство і фінанси. Туди належать усі господарські ділянки: фінанси, рільництво, торгівля, промисел. Підлягають усі державні, громадські та приватні установи;

в) уряди праці мають одразу перевести статистику населення по різних професіям, евіденцію* всіх варстатів праці і на тій підставі zorganizувати господарку людськими силами відповідно до державних вимог і потреб населення;

г) комунікація, усі її роди і засоби. Залізничі, пошта, телефон і телеграф, шляхи, мости, авто, підводи і т.п. Все те належить якнайшвидше урухомити та поставити до диспозиції війська, держави й населення;

г) суспільна опіка і перебудова: шпиталі, приюти, публічні кухні, червоний хрест, ранені, опіка й допомога новобранцям, переселенцям, поворотцям, опіка над полоненими і т.п.

VI. МЕТОДИКА ЗАПОЧАТКУВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НА НОВОМУ ТЕРЕНІ

1. Всіма силами ставити політичну організацію. Там, де члени ОУН в початках будуть в малому числі і не може бути мови про опанування цілого життя, чи окремих ділянок, належить приміняти певні методи. Там треба на початку всю енергію спрямувати на поставлення політичної організації ОУН, увійти в середовище.

2. Починати треба від якої-небудь ділянки загальногромадського життя. Передовсім приміститися у важнішому осередкові життя. Використовуючи кожну нагоду, кожний стрічний спосіб, діставатися до найрухливішого середовища, зв'язатися з ним так, щоби вростати в нього, зжитися і докладно пізнати. Далше намітити там позиції, що в даному середовищі дають найбільший виднокруг, а рівночасно найбільше можливостей проявити свою ініціативу і використати власні здібності й умілості. Як рівно ж намітити справи, що висунення у них своєї ініціативи дасть найбільше можливостей вийти на чоло активу та висунути ім'я і програму організації.

3. Почати від здобування особистої позиції. Тут відкривається дві головні дороги: 1. Це здобування найперше особистої позиції, кидаючись відразу своєю працею і здібностями в те, що дає найбільші можливості, приміром, як організатор якоїсь установи, акції, добрий фахівець і т. п. Рівночасно з тим, використовуючи здобутий вплив серед прихилоного круга, виступати від ОУН, подаючи, що приходимо від неї.

* облік

Поширюючи її програму, з'єднуючи для неї прихильників і кандидатів у члени. Підготувивши в той спосіб певний ґрунт, здобувши визнавців – розпочати широку, суто політичну, діяльність. Передусім організувати та ініціювати від імені ОУН такі акції, що є актуальні в даному середовищі та які найкраще дадуть віддзеркалення боротьби ОУН і приєднають її прихильників. Рівночасно розпочати на широку скалю закладання і розбудову організаційних клітин і більших одиниць ОУН.

4. Безпосереднє приступлення до політичної діяльності. Друга дорога до тієї самої цілі така: не витрачувати багато цілі та енергії на те, щоби здобувати найперше особисту позицію, тільки після першого пізнання середовища й терену та нав'язання з ним зв'язку зразу приступити до суто політичної діяльності. Відразу починати пропаганду ОУН доступними на місці засобами, такими як преса, публічні виступи на всіляких зборах, мітингах, спеціальні реферати, промови, радіо і т. д. Найбільше уваги та енергій присвятити політичним акціям. Пізнавши терен і актуальну в ньому ситуацію, заініціювати і зорганізувати відповідну акцію, тобто кинути кличі та дати організаційний почин до реалізування у якій-небудь діяльності таких починів, що будуть популярні, знайдуть охочих пропагаторів та виконавців, а тим самим будуть розбуджувати енергію широких кругів і спрямовувати їхні пошукування за проводом в бік ОУН. Передовсім політичними масовими акціями треба здобувати неопанований терен. Ними з'єднувати собі виконавців та уже самими акціями їх тісно зв'язувати з ОУН. Організаційне пов'язання має бути уже закріпленням здобутих пропагандою і акціями успіхів.

Котрою з тих двох метод починати працю, про те рішатиме кожний член ОУН індивідуально, узглядноючи свої особисті дані та реальну ситуацію, в якій знаходиться.

5. Відношення до провідників нездобутого ще терену. У середовищі, вже зорганізованому, слід старатися з'єднати для організації передовсім провідні одиниці, якщо вони дійсно вартісні і поступають в націоналістичному дусі. При тому у відношенні до симпатиків ОУН – керівників окремих ділянок, старатися бути їхніми дорадниками, вміло ними кермувати, залишаючи їх на керівних постах і не стараючись стати на їхнє місце. Коли ж керманічі окремих ділянок життя [є] люди непорядні, шкідливі, або ведуть протинаціоналістичну роботу – тоді, не оглядаючись на їхню популярність і силу, шукати собі прихильників поза тими лідерами, проти них.

АКТ ПРОГОЛОШЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

Волею українського народу, Організація українських націоналістів під проводом Степана Бандери проголошує створення Української держави, за яку поклали голови цілі покоління найкращих синів України.

Організація українських націоналістів, яка під проводом її творця і вождя Євгена Коновальця вела в останніх десятиліттях кривавого московсько-большевицького поневолення завзяту боротьбу за свободу, взиває весь український нарід не складати зброї так довго, доки на всіх українських землях не буде створена суверенна українська влада.

Створена українська влада запевнить українському народові лад і порядок, всесторонній розвиток його сил та заспокоєння всіх його потреб.

VII. ОУН В УМОВАХ СВОБІДНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

1. Загальні заложення.

2. Організаційна будова ОУН.

1. Загальні заложення

1. Великі завдання, що їх ставить собі організація в умовах власної державности, вимагають від неї великої внутрішньої і зовнішньої сили. Внутрі буде ОУН міцна тоді, коли всіх її членів буде обов'язувати сувора революційна мораль, коли прийняття і селекція членів буде опиратися на їхній участі в боротьбі. Коли організація завжди буде змагачим орденом, а не хутором для "революційних" емеритів. Назовні буде міцна тоді, коли не замкнеться в своєму вузькому "гетто", коли всіма своїми силами сміло впливе на поверхність цілого життя. Коли в найскоршому часі, ставши справді соборною, буде кермувати й вести, а не лявірувати й вичікувати. Коли кожний член буде поступати так, щоб ніхто не мав оправданої причини сказати, що Україна для ОУН. Коли ОУН завжди буде у першій лінії.

2. Як живий, молодий організм, ОУН в нових умовах свободної діяльності буде природно зростати. ОУН не може, з одної сторони, щільно замикати своїх брам перед прийняттям нових членів, бо тоді великі ресурси національної енергії залишились би поза нею, неоформлені і невикористані, а вона сама зійшла б до ролі секти. З другої сторони, ОУН не може зашироко своїх брам відчиняти і в своє нутро впускати за багато неоформлених сил, бо вслід за кількісним поширенням буде йти якісне послаблення. ОУН розчинилася б, сили національної енергії не використала б і ролі своєї не сповнила б.

Вдержувати у відповідному темпі природний ріст ОУН – ось завдання, що нас чекає.

Потреба прийняття в змінених обставинах нових членів впливає, перш за все, з того, що ОУН не встигла ще в потрібній кількості поширити свої ідеї й приєднати потрібної кількості визнавців на просторах Осередніх і Східних українських земель. Тим-то, коли прапор ОУН свободно там замах, визнавці, що вийдуть з тюрем, засланих і з боротьби, сходять у наші організаційні ряди до дальшої праці.

Знова ж на ЗУЗ процес націоналістичної кристалізації пішов дуже вперед. Крім членів там є ще раз таке число організованих симпатиків ОУН, які у великій кількості мусять бути теж прийняті в членські ряди.

Врешті, революційна боротьба в час повстання чи закріплення держави, видвигне знов на чоло життя нові здорові елементи, для яких ОУН мусить знайти місце.

Щоб на ЗУЗ не гамувати розвою ОУН, а рівночасно, якнайскорше, підтягнути Осередні та Східні українські землі, ОУН мусить знайти потрібних робітників до праці, мусить прийняти в члени нових визна-ців з-поміж тих, що прийдуть до організації, прийдуть лише для того, щоб працювати.

3. Визволення народу з неволі буде зірванням греблі гірського потоку. Це буде сліпа сила, яку треба буде використати. А зробимо це лише тоді, коли дамо цій силі рамки і спрямуємо у відповідне русло. Рамками тими буде ОУН і все те, що ОУН буде творити. Націоналістичні ідеї будуть мати пригожу атмосферу й тим самим знаходитимуть нових, дуже часто здорових, визна-ців. Неофіти ці схотять роботи, ОУН мусить дати їм не лише роботу, але й взяти, кого треба, в організовані ряди. І, врешті, нові методи праці конструктивно-державницькі вимагатимуть посилення числа якраз такої категорії членів.

4. Критерієм оцінки для приймання поодиноких кандидатів у члени організації буде:

- а) їх моральна вартість;
- б) їх минуле (тюрма, заслання, повстання, праця);
- в) участь в революції і закріплюванні української влади;
- г) їх здібність і вироблення;
- г) відношення до нашої організації (ідеологія, програма, обов'язки і т. д.).

2. Організаційна будова ОУН

1. Для успішного виконання завдань організації в умовах свободної діяльності впроваджуються зміни й доповнення в загально-організаційній будові ОУН.

В реєстрі організації будуть:

- а) кадрові члени ОУН;
- б) члени ОУН;
- в) кандидати ОУН;
- г) юнаки ОУН;
- г) організовані симпатики ОУН (суспільні активісти).

2. Кадрові члени ОУН творять внутрішньо-організаційні формації під назвою "пробоевий кадр ОУН".

Члени і кандидати ОУН виступають в організації на обов'язках і

правах, передбачених устроєм організації, прийнятим на II-му Великому Зборі ОУН.

Коли ОУН буде мати повноту влади в своїх руках, тоді юнацтво ОУН буде одинокою загальною організацією молоді. В іншому випадку, ОУН творитиме власні організації молоді від 6 до 21 літ, опановуючи через них виховання всієї молоді в загальній системі організації молоді.

Юнацтво ОУН охоплюватиме молодь від 6 до 21 літ:

- а) Запорожці – від 18 до 21 літ;
- б) Пластуни – від 14 до 18 літ;
- в) Степові орли – від 10 до 14 літ;
- г) Вірлята – від 6 до 10 літ.

Симпатиками будуть входити в загальнонаціоналістичні організації, як:

- а) парамілітарні організації;
- б) спортивно-виховні організації;
- в) культурно-освітні організації;
- г) професійно-вишкільні організації;
- д) організації громадської праці;
- е) науково-мистецькі організації;
- є) жіночі організації.

3. Критерії приймання в члени ОУН:

а) на теренах, де ОУН вела перед тим діяльність, в члени слід приймати симпатиків, які брали участь у боротьбі, або були помітні в революційній праці;

б) на тих теренах, в міру потреби, приймати як кандидатів на члени ОУН вартісних українців, що визначаються належним рівнем патріотизму, національної етики й моралі та не провадили шкідливої роботи проти національної революційної діяльності;

в) на тих теренах Осередньої та Східної України, в яких ОУН не вела діяльності і не має організаційної сітки, приймати зразу, як кандидатів тих, що по пізнанні ідеології, програми та реальної політичної діяльності ОУН, а далі вимог, ставлених до членів і їх обов'язків, хочуть вступити до ОУН, а передовсім: 1) учасників революційно-визвольної боротьби у націоналістичному дусі; 2) політичних в'язнів, засланих і переслідуваних большевицькою Москвою за самостійницьку діяльність і поставу; 3) одиниць, що у націоналістично налаштованих середовищах мають авторитет провідників; 4) старшин і вояків Червоної армії, що у час революції виступили зо зброєю проти Москви; 5) одиниць, що у час революції та будівництва держави викажуть провідницькі здібності та ініціативи й високий рівень характеру й моралі.

г) Тих кандидатів, що у боротьбі проявилися, як націоналісти-революціонери й засвоїли собі основні націоналістичні засади (по

ствердженні того зразу переводити в члени);

г) теж скоро приймати в члени тих кандидатів з вище наведених категорій, що у праці, виконуваний за вказівками ОУН, викажуть прикмети доброго націоналіста, а в провіреній їхній минувшині немає перешкод;

д) подане в точках “в”, “г” і “г” обов’язує теж на теренах, де ОУН давніше вела діяльність й має організацію, у відношенні до осіб, що походять з теренів і середовищ, не охоплених перше діяльністю організації.

4. Вимоги ставлені до новоприйнятого члена, його обов’язки остаються незмінні так, як досі.

5. Відносно скількості новоприйнятих у члени й кандидати слід кермуватися передовсім потребами терену, щоб могли виконати намічені завдання, здобути впливи та опанувати конечні позиції у середовищі.

6. Кандидатам поручати передусім завдання зовнішньої праці й функції у державному й суспільно-громадському житті. Відповідно до особистих кваліфікацій кандидатів можна поручити навіть найвищих постів того роду.

7. Внутрішньоорганізаційні, керівні функції слід поручати, як правило, членам ОУН. В такому середовищі, де бракує відповідних членів, можуть кандидати сповнювати теж важніші внутрішньоорганізаційні функції у клітинах, зложених з кандидатів.

8. Кандидатів мають право приймати всі ті члени ОУН, що дістають завдання самостійно наладнати організаційні одиниці й діяльність ОУН на якомусь терені.

9. У члени приймають на пропозиції окремих членів-організаторів провідники першого ступеня (провідники осередків), загально, в їх імені, окремі, ними до того уповноважені, люди.

10. У зв’язку з припливами великої скількості нових членів і кандидатів, яких не можна буде в такому короткому часі належно перевірити й виробити – відразу з переходом у свободніші умовини буде введена окрема категорія членів-кадровиків.

11. “Пробоевий кадр ОУН” зложений із вироблених, загартованих і випробуваних у безпосередній революційній боротьбі членів, має бути ядром ОУН, її найтвердішою опорою й ударною силою Української національної революції.

12. Членом “пробоевого кадру ОУН” може стати кожен член ОУН, що відповідає вимогам ставленим до члена ОУН, всеціло відданий організації і при тому:

а) як член ОУН, брав активну участь у революційній боротьбі із займанцями і в ній виказав свою вартість;

б) новоприйнятий член ОУН, що брав визначну участь у революційній боротьбі з окупантами, інших самостійницьких, революційних організаціях в націоналістичному дусі, виказав у боротьбі високі вартості українського революціонера;

в) новоприйнятий член ОУН, що відзначився у піднесенні збройного зриву, зокрема, серед Червоної армії й виказав у тому виді вартість повстанця, революційного вояка;

г) (на будуче) ті члени ОУН, що викажуть високі вартості взірцевого члена у праці в свободних умовах, підтверджені доброю поставою у боротьбі, для якої завжди буде багато нагод.

13. Тільки члени-кадровики можуть бути членами Проводу, Великої Ради і провідниками 1-го і 2-го ступенів.

14. Члени-кадровики не творять осібної організації, лише входять в загально-організаційну сітку ОУН.

Організаційна будова ОУН

У перших днях збройного зриву вся організаційна сітка ОУН перетворюється повністю на військовий лад, у відповідні збройні відділи. У тому часі організаційна будова мусить відповідати потребам хвили так, щоб Організація була спроможна всі свої сили без рештки кинути в бій з окупантом. На теренах, звільнених від ворога, слід негайно приступити до відновлення та розбудови організаційної сітки. Успіхи, досягнуті в боротьбі, треба негайно на тривалий час закріпити. Мусимо використати догідну ситуацію та вросли скоро якнайглибше в ґрунт. Тільки це буде на майбутнє запорукою сили ОУН, а тим незалежності й могутності України.

Дотеперішня організаційна будова ОУН примінена стисло до умов конспіративного діяння. Тому в умовах свободного розвою, коли державна влада буде в руках або під кермою ОУН, треба перевести певну – коначну для всебічного розвою всіх сил ОУН – організаційну перебудову.

В Українській державі ОУН повинна стати одинокою політичною організацією українського народу. Усі, що схочуть працювати для добра української нації та відповідатимуть вимогам, що їх ставить ОУН до своїх членів – повинні стати в її лавах.

Засягом своєї діяльності охоплює ОУН усі землі, заселені українцями, і творить всюди свої клітини, свою організаційну мережу. При будові схеми нової організаційної сітки, беремо в основу дві засади:

а) територіальну; б) скількісну.

а) Територіальна засада:

Намагаємося опанувати терен кожної існуючої адміністраційної одиниці. Покликуємо, отже, теренові власті. Вони ведуть цілість роботи ОУН на даному терені і відповідають за неї.

б) Скількісна засада:

Всі члени ОУН мусять бути обняті твердими рамцями організаційної будови. Залежно від кількості членів, твориться, отже, відповідну кількість відділів-груп, що уможлиблюють найдогідніше командування, вишколювання та виховування.

Обі засади узгіднено так: у кожній тереново-організаційній одиниці існують теренові власті з провідником терену і екекутивою*. Це є засадничі теренові одиниці. На терені кожної такої одиниці існують ще відділи членів. Відділів тих є більше або менше, залежно від нашої сили і кількості членів даного терену. Відділи ті мають свою організаційну схему (від найменших до щоразу більших) залежно від кількості членів. Вони мають відповідні назви. Всі вони, однак, підлягають провідникові даної тереново-адміністраційної одиниці. Провідник такої одиниці (станіці, району, округи, області, краю) є, отже, заразом найвищим провідником всіх організаційних частин, які на даному терені перебувають.

А. ТЕРЕНОВИЙ ПОДІЛ

Станіця – це найнижча територіально–організаційна одиниця. Вона охоплює своєю діяльністю, звичайно, одне село, у великих оселях, одну більшу вулицю, діляницю, фабрику, чи інший не надто великий осередок скупчення людей.

Район – це безпосередньо вища теренова одиниця. Він охоплює від 25 до 35 станіць і покривається зо звичайним адміністраційним районом.

Округа – це від трьох до п'яти районів. Вона відповідає приблизному давньому галицькому повітові.

Область – до п'ятнадцяти округ творять область. Вона також покривається з адміністраційною областю.

Край – від семи до десяти областей. Край – це найвища організаційна одиниця. Вона підлягає безпосередньо провідникові ОУН.

Провідники поодиноких теренових одиниць кермують підлеглими їм клітинами при помочі екекутиви. Вони є дорадчими і виконавчими органами.

Крайова екекутива (КЕ)

КЕ повинна бути так розбудована, щоб могла кермувати зовсім самостійно цілістю праці ОУН на терені Краю та обслужити власними силами всі потреби свого терену.

Обласна екекутива (ОЕ)

Завдання ОЕ є кермувати цілою діяльністю ОУН на терені області, опрацьовувати проекти і методику праці згідно з вимогами даного терену, передавати їх до затвердження провідникові КЕ, переводити в

* виконавчим комітетом

життя всі накази і поручення КЕ та вищих властей ОУН і контролювати виконання цього.

Склад ОЕ

1. Провідник ОЕ – веде й відповідає за цілість організаційної роботи на терені області.

2. Організаційний референт – з помічниками до справ:
а) персональних; б) ділової контролі.

Організаційний референт дбає про будівлення і справне функціонування організаційної сітки, вдержує зв'язок з усіма підлеглими частинами, веде персональні справи (картотеку) всіх членів і частин, контролює працю підлеглих частин, організує нові, передає накази, відбирає звіти, дбає про карність і т.п.

3. Виховно-вишкільний референт – дбає про належне виховання членів у націоналістичному дусі, про ідеологічно-політичний вишкіл і всестороннє вироблення, виготовляє програми усіх вишколів, організує вишкільні курси і т. ін.

4. Референт громадської праці й політичних акцій – ініціює й проводить серед загалу українців такі акції, що виховували б у націоналістичному дусі все українське громадянство, що неохоплене сіткою ОУН. Він змагає до реалізації нашої програми будови держави та її боротьби за повну суверенність та притягнення до цього всіх сил української суспільності.

5. Пропагандивний референт – плянує, організує, веде пропаганду націоналістичної ідеї й цілої програми ОУН. Йому підлягає цензура усієї преси, що виходить на терені області. Він видає та колюпортує* часописи і всі видання ОУН. Він кермує та контролює всіма публічними імпрезами**, кінами, театрами, маніфестаціями і т.д.

6. Референт військового виховання з підвідділом фізичного виховання – дбає про належне військове виховання, вироблення та фізичну справність цілого загону.

7. Референт Служби безпеки – дбає про належну охорону організаційної роботи та її членів, збирання інформації про ворожі сили, що діють на шкоду ОУН, переводить їх ліквідацію, веде внутрішню розвідку та ін.

8. Референт господарсько-суспільний – веде касу, організує збір й оподаткування, укладає бюджет, ліквідує його видатки, адмініструє майном області.

9. Референт жіночих справ – дбає про справи, що відносяться до праці серед жіноцтва. Жінки окремої власної сітки не творять, але є організовані в окремі від мужчин ланки (звена).

10. Референт юнацтва – організує юнацьку сітку, що є окремо

* розповсюджує

** заходами

побудована на взір кадрової сітки членів. Працю свою веде по пляну, що його отримує від крайового юнацького проводу, а до складу ОЕ входить головню для координації праці сітки членів і сітки юнацтва. Він дбає також про доріст.

11. Обласний суддя – до нього належать усі судові справи членів, кандидатів та юнаків.

Референти поодиноких ділянок екекутиви працюють при допомі своїх ділових ланок, де опрацьовуються усі пляни відповідної ділянки і як готові проекти подаються провідникові.

Окружна екекутива (Ок.Е)

Склад Ок.Е, як у ОЕ, тільки засяг діялання граничений до одної округи.

Районова екекутива (РЕ)

Склад РЕ подібний до складу ОЕ з тим, що референтура виховно-вишкільна підпорядкована організаційному, а референтура пропаганди – референтові громадської праці і політичних акцій.

Станиця

Станиця екекутиви не має. До допомі у праці покликає собі ділову ланку, при допомі якої кермує цілістю станиці та на найвищому організаційному щаблі здійснює усі накази, пляни й доручення проводу ОУН.

Б. СКІЛЬКІСНИЙ ПОДІЛ

Ланка. Підставова одиниця, що охоплює 10–15 членів. Кожен член ОУН мусить належати до одної з ланок, інакше він є поза рамцями зорганізованого життя ОУН, отже, не є членом. Членів у ланки підбирають за критеріями: однаковий інтелектуальний рівень, однакове політичне чи організаційне вироблення, праця у спільній професії, однаковий круг зацікавлення, не надто велика різниця віку і т. п. Ланка для членів має стати найближчою родиною, де дружнє співжиття членів у ланках буде запорукою успіхів у праці.

Жінки, хоч творять окремі ланки, чи навіть великі з'єднання, окремої сітки не творять.

Кандидати. Кандидатів, з огляду на слабке організаційне вироблення, організуємо в окремі ланки кандидатів.

Щоб кандидат міг перейти у ланку членську – мусить він, по відбутті вимаганої проби і по отриманні згоди безпосереднього вищого провідника, зложити урочисто на сходинах ланки членів присягу вірності ОУН і її Провідникові такого змісту:

“Честю моєю, на славу погибших героїв, на кров їх святу, пролиту за мою рідну Українську землю, перед Маєстатом моєї Батьківщини – України, я присягаю, що всіма силами моїми і ціною мого власного життя буду боротися за суверенність, соборність і могутність Української держави.

Серцем моїм та усією моєю істотою я визнаю, що єдино Українська Націоналістична Революція дасть силу, велич і славу моєму народові.

Вірно, аж до загину, я видержу на шляху боротьби за здвигнення могутньої національної Української держави. Зі шляху Української Націоналістичної Революції ніхто й ніщо мене не зверне, ані труди, ані невдачі, ані смерть.

Я виконувати буду без суперечок і карно всі накази мого Проводу”.

Паланка складається з 3 – 5 ланок.

Загін складається з 3 – 5 паланок.

Курінь складається з 3 – 5 загонів.

Кіш складається з 3–5 куренів.

Стяг складається з 3 – 5 кошів.

Січ складається з 3 - 5 стягів.

На чолі поодиноких відділів стоять провідники зо своїми почотами. Почот – це помічний орган провідника для справного кермування й адміністрування відділами. Склад почотів залежний від кількості підлеглих частин та цілей, що їх має провести частина.

ЦДАВО України. – Ф. 3833. – Оп. 2. – Спр. 1. – Арк. 33–57. Копія. Машинопис.

№ 19

Інструкція Служби Безпеки з Інструкцій Революційного Проводу ОУН(С.Бандери) для організаційного активу в Україні на період війни “Боротьба й діяльність ОУН під час війни”

Травень 1941 р.

ОРГАНІЗАЦІЯ СЛУЖБИ БЕЗПЕКИ

ВСТУП

Є певний порядок в революційному будівництві держави, від якого не вільно відступити, якщо хочеться будувати державу реально, а не фікціями. Порядок цей починається від зорганізування окремого від загальної збройної сили органу безпеки, що вже з першими днями революції й рівнобіжно до воєнних дій проти ворога, перейме на себе організацію ладу й безпеки. Щойно з тим моментом усі акти правно-державного порядку,

Серцем моїм та усією моєю істотою я визнаю, що єдино Українська Націоналістична Революція дасть силу, велич і славу моєму народові.

Вірно, аж до загину, я видержу на шляху боротьби за здвигнення могутньої національної Української держави. Зі шляху Української Націоналістичної Революції ніхто й ніщо мене не зверне, ані труди, ані невдачі, ані смерть.

Я виконувати буду без суперечок і карно всі накази мого Проводу”.

Паланка складається з 3 – 5 ланок.

Загін складається з 3 – 5 паланок.

Курінь складається з 3 – 5 загонів.

Кіш складається з 3–5 куренів.

Стяг складається з 3 – 5 кошів.

Січ складається з 3 - 5 стягів.

На чолі поодиноких відділів стоять провідники зо своїми почотами. Почот – це помічний орган провідника для справного кермування й адміністрування відділами. Склад почотів залежний від кількості підлеглих частин та цілей, що їх має провести частина.

ЦДАВО України. – Ф. 3833. – Оп. 2. – Спр. 1. – Арк. 33–57. Копія. Машинопис.

№ 19

Інструкція Служби Безпеки з Інструкцій Революційного Проводу ОУН(С.Бандери) для організаційного активу в Україні на період війни “Боротьба й діяльність ОУН під час війни”

Травень 1941 р.

ОРГАНІЗАЦІЯ СЛУЖБИ БЕЗПЕКИ

ВСТУП

Є певний порядок в революційному будівництві держави, від якого не вільно відступити, якщо хочеться будувати державу реально, а не фікціями. Порядок цей починається від зорганізування окремого від загальної збройної сили органу безпеки, що вже з першими днями революції й рівнобіжно до воєнних дій проти ворога, перейме на себе організацію ладу й безпеки. Щойно з тим моментом усі акти правно-державного порядку,

зарядження революційного уряду, можуть набрати реальної сили, бо є орган, що зможе силою змусити непокірливих визнати ті розпорядження та їм без решти підчинитися. Цього не може зробити збройна сила, що є зайнята на фронті безпосередньої боротьби з ворогом. Можемо покликатись хоч би на досвід нашої найновішої історії, щоб знайти підтвердження наших заповідей [тез]. Є загальновідомою річчю, що недопильнування організації власних, незалежних від армії та її чинностей, органів безпеки, не дозволило зорганізувати як слід запілля, яке майже постійно загрожувало фронтові від заду, примушувало українське головне командування постійно оглядатися на зади та не дозволило йому сконцентрувати всієї своєї уваги й усіх сил проти ворога на зовнішніх фронтах. Нині можемо сміло сказати, що недооцінювання цього “внутрішнього фронту” було також одною з причин наших невдач у визвольних змаганнях. Можемо нині поставити одверто запитання, де була протизадача для більшовицької “Чека”?

Нині, спираючись на досвід минулого, знаємо, що будова держави мусить зачатися від забезпечення революційного ладу й порядку зсередини, бо не саме усунення й знищення ворога є ціллю національної революції – але будова власної держави.

Є ще й інший момент, що висуває організування власного революційного органу безпеки, як капітальну проблему в ставленні національної революції взагалі, а саме наше дійсне політичне положення на тлі тих важких змін, що їх несе сучасна війна. Ясне, що ми, як революційна сила, що від двадцяти років веде постійну й безпосередню боротьбу з північним наїзником, не будемо могли мовчки приглядатися до цієї боротьби, але не чекаючи “чия візьме”, мусимо кинути в активну боротьбу проти Москви цілу силу нашого революційного руху з його зорганізованим активом на чолі.

Як це зробити?

Ми стоїмо на становищі, що при нинішніх швидкостях, з якими проходять воєнні дії, ми, як революційна сила, зможемо відіграти незвичайну роль. Тому організація власної збройної сили у відношенні до можливості й конечності вжиття її на фронті зовнішньої боротьби буде спізнена. Тим актуальнішою стає зате організація внутрішнього фронту шляхом закріплення ладу й порядку на звільненій території власними силами й самостійно, хоч рівнобіжно з задержанням ладу й порядку, який переводитиме своїм апаратом на наших землях союзник. Війна має свої конечності, й ми не можемо від них ухилитися. Вимоги, ставлені до нас союзником, будуть односторонні, бо таке є відношення існуючих реальних сил. І це відношення можна змінити в свою користь тільки шляхом самостійного організування ладу й порядку. Союзник

мусить побачити і признати наш організаційний хист і зрозуміти ці наглядні користі, які він з нашої діяльності може мати. Це є реальне ставлення справи, й тільки при такому ставленні справи зможемо узяти керму державного будівництва в свої руки та надати йому темпу, що відповідатиме історії нашого революційного руху та його виразника ОУН.

Попри засадниче роз'яснення справи не можемо також забувати на практично-революційні наслідки такого ставлення. Практика наших визвольних змагань навчила нас, що в добу революції визволяються не тільки революційно-творчі сили нації, але й анархічно-руйнуючі. І саме революційні органи безпеки мають забезпечити, щоби “влада не лежала на вулиці”, й щоби не міг її взяти в руки перший-ліпший авантюрист чи політичний отаманчик. Не підлягає сумніву, що ті, що зможуть запевнити лад і порядок (“революційний”), вспіють запевнити за собою владу. І тому нашим шляхом до влади й порядку має бути організування ладу на українських землях, а не так як у різних збанкрутованих груп, “творення” урядів, “розділювання” ресортів [відомств] і писання паперових маніфестів до “українського народу”. Ми хочемо направду служити революції, а не їхати на її плечах.

* * *

У понижчій інструкції обмежимося тільки до вступного організаційного періоду організації органів безпеки на рідних землях. Цим органом безпеки є для нас “Народна міліція”, коротко “Міліція”, організована на основах самоохорони. Інструкція має подати, як братися до організації міліції від її низових органів (село, колгосп, завод) аж до областей, організацію праці та вступну спеціалізацію по різних ділах праці. Так зорганізовану міліцію уважаємо тимчасовим й одиноким органом державної безпеки.

Дальша організація міліції, її ступеневе перетворювання на зрізничкові [різноманітні] органи державної безпеки та вишкіл апарату йтиме рівнобіжно до розбудови всіх інших державних органів, згідно з виготовленим планом.

Розділ I

КОРОТКИЙ ОГЛЯД ОРГАНІЗАЦІЇ СЛУЖБИ БЕЗПЕКИ В ССРС

Апарат служби безпеки в ССРС є поділений на два народні комісаріати:

1. Народний комісаріат внутрішніх справ (скорочено НКВС, по-московськи НКВД), якому підлягають головні управління:

Політично-економічне;

Робітничо-селянської міліції (РСМ);

Залізнодорожне;
Охорони промислових об'єктів;
Конвойних військ;
Внутрішніх військ;
Граничних військ.

2. Народний комісаріат державної безпеки (скорочено НКДБ, помосковськи НКГБ), створений щойно в лютому 1941 р., йому підлягають справи розвідки, поборювання контрреволюції й саботажів, загальна контролія правдивості державного апарату ССРСР. Йому підлягають т. зв. “Особіє Отделенія” і “Спецотделенія” при різних установах, інституціях, фабриках та у військових командах у ССРСР.

Апарат безпеки є в ССРСР надзвичайно сильно розбудований, і є найповажнішою опорою большевицької влади на Україні. Зокрема, НКВС, що має свій правильно розбудований апарат аж до районів, (політично-економічне й міліція) є нашим найгрізнішим противником, і тому мусить він бути в першу чергу зліквідований. При тому, однак, мусимо пам'ятати, що апарат НКВС не кінчиться на умундурованих його представниках по районах, але сягає через “помічну сільську міліцію” і сексотів (тайних співробітників), у найдальші клітини громадського життя. Крім цього, весь господарчий апарат та органи самоврядування, шкільництво і, врешті, партія пересяклі наскрізь впливами НКВС.

Очевидно, монстроподібність цього совітського апарату безпеки є в першій мірі спричинена необмеженою владою НКВС і монстр цей, напевно, впаде враз з упадком совітської влади на Україні, й багато “енкаведистів” стане якраз найкращим елементом в нищенні цього НКВД, як головної підпори совітської влади в Україні.

При цьому мусимо пам'ятати, що існують чинники, які як головна підпора сили НКВД та совітської влади в Україні, мусять бути, при творенні нового революційного ладу в Україні, унешкідливлені. Такими чинниками є:

М о с к а л і, надсилані на українські землі для закріплення влади Москви в Україні.

Ж и д и, так індивідуально, як і національна група.

Ч у ж и н ц і, переважно різні азіяти, якими колонізує Москва Україну з наміром створення в Україні національної шахівниці.

П о л я к и на західноукраїнських землях, що не зреклися мрії про відбудову Великої Польщі, якраз коштом українських земель, хоч би Польща мала бути червона.

Цілий апарат безпеки червоної Москви мусить бути зліквідований

революційним порядком і без решти, а його місце має зайняти “Народня міліція”. Очевидно, це не означає, що всі, що носять мундир НКВС, або мають до нього якесь відношення, мусять бути фізично знищені. Буде, напевно, так, що частина з тих, що є нині в НКВС, прилучаться до революції та стануть її добрими борцями. Якраз позитивом революції є, що вона притягає до себе співзвучні елементи, які до цього часу, силою обставин, були в таборі ворога. Очевидно, мова тут про українців. Революція мусить ударити в систему, а не в громадян.

Існує ще т. зв. проблема фахівців. Зокрема в опортуністів всякої масти, що для моди примазуються до націоналізму і то революційного, існуюватиме тенденція заховати [зберегти] ту чи іншу ділянку совітського апарату безпеки (якийсь “відділ рух” чи “кримінальний”). Це є недопустиме. Ліквідація совітського апарату безпеки мусить бути повна і без решти відбуватися революційним порядком. В Українській державі створимо свій апарат безпеки, по власним потребам. Наскільки давні функціонери НКВС зможуть перейти до нового апарату безпеки – “Народної міліції”, це залежатиме від їхньої постави супроти революції та дальшого ходу подій. В кожному разі, націоналіста-революціонера в мундирі енкаведиста так само радо будемо бачити в своїх рядах, як кожного іншого націоналіста-революціонера.

Розділ II ОРГАНІЗАЦІЯ МІЛІЦІЇ В СЕЛІ

З моментом опущення села (місцевості, колгоспу, фабрики) більшовицькими військами, належить негайно приступити до організації Народної міліції. До Народної міліції належить покликати всіх мужчин від 18 до 50 року життя, що є здібні носити зброю. Комендантом Міліції належить назначити знаного націоналіста, що своєю інтелігентністю та енергією буде надаватися на це становище.

Комендант Народної міліції в селі назначить:

заступника коменданта;
коменданта окремого відділу;
начальника канцелярії.

Всі члени Міліції носять на лівому рамені жовто-блакитні опаски, а як таких не можна дістати, то білі опаски з написами “Народня міліція”.

Комендант зарядить збірку [розпорядиться про зібрання] всіх громадян даного села й членів Міліції та подасть до відома проголошення незалежності Української держави, при чому повідомить, що ОУН перебирає владу на ЗУЗ і творить свій виконавчий орган – Українську

народну міліцію, яка з нинішнім днем перебирає в селі (місцевості, колгоспі, фабриці) всю владу іменем Національної Української держави, і що з тим моментом перестають діяти всі дотеперішні уряди й установи. В усіх справах, що відносяться до безпеки, адміністрації, господарства, треба звертатися аж до дальших його заряджень од команди Народної міліції.

Рівночасно видасть він перші застереження поліційного характеру, а саме:

1. Аж до дальшого зарядження не вільно нікому без дозволу віддалюватися зо села (місцевості, колгоспу, фабрики).

2. На терені села (місцевості, колгоспу, фабрики) вільно свobodно ходити тільки від сходу до заходу сонця (тут подати години, які залежать від пори року).

3. Не вільно, без дозволу команди Народної міліції вивозити зо села (місцевості, колгоспу, фабрики) нічого, зокрема, харчових продуктів.

4. Всю зброю належить зложити на команді Народної міліції до 24 годин (тут подати точний термін).

5. Всі мешканці села (місцевості, колгоспу, фабрики), що прибули тут по 17 вересні 1939 року мають 24 годин зголоситися на команді Народної міліції. (Зокрема, для шести західньоукраїнських областей має це оголошення виглядати так: хто по 17 вересня 1939 року прибув тут з-за Збруча; для Чернівецької й Аккерманської областей: хто по 1 червня 1940 року прибув туди зо Східньої України).

6. Всі жиди (євреї) мають негайно зголоситися на команду Народної міліції (подати термін).

7. Всі громадяни села (місцевості, колгоспу, фабрики) є зобов'язані зголосити на команді Народної міліції захованих червоноармійців, енкаведистів, жидів (євреїв), сексотів, одним словом усіх, що не належать до громадян села і прийшли тут унаслідок окупації українських земель червоною Москвою, як і громадян, що були донощиками НКВС.

8. Негайно зголосити на команді Народної міліції все державне майно, зокрема, військові й харчові припаси.

9. Хто є в посіданні [володіє] державних документів і архівів, зокрема, архівів НКВС, або хто знає, де такі документи чи архіви є, має негайно зголосити це на команді народної міліції.

10. Невиконання тих заряджень потягає за собою примінення супроти винуватців революційних репресій аж до кари розстрілу включно, зокрема невиконання точок 4 і 7.

Є це перші зарядження, які належить видати негайно, ще заки приступиться до дальшої організації Міліції і які треба подати до відома громадян села (місцевості, колгоспу, фабрики) при помочі оголошень,

заповідження в церкві, чи взагалі в який-небудь інший загальноживаний спосіб.

По виданню вступних заряджень належить:

1. Приступити до наладження правильного життя в селі (місцевості, колгоспі, фабриці), не забороняючи, а, навіть, даючи почин громадянам до самоорганізації на всіх ділянках життя в дусі засад українського націоналізму по напрямних Організації українських націоналістів (ОУН):

а) наладати адміністрацію села (місцевості, колгоспу, фабрики);
б) змінити систему науки в школах, а то й вчителів, якщо вони є ворожі ідеї українського націоналізму;
в) перебрати кооперативу й всі установи господарського й торговельно-промислового життя, що досі становили державне совітське майно, й передати тимчасово назначений, або вибраній управі на засаді власности народу.

2. Післати зв'язкових до сусідніх місцевостей і до місцевости районової.

3. Обсадити й перейняти в уживання всі засоби лучби [зв'язку] (пошта, телефон) і комунікації (залізничний двірець [вокзал]) на терені села (місцевості, колгоспу, фабрики) і евентуально [можливо] поза ним.

4. Приступи до подальшої організації Міліції.

5. Зорганізувати охорону села й її алярмову службу [службу для подання загальної тривоги].

6. Видати дальші зарядження, що регулювали б відносини громадян і нових українських державних органів, зокрема, міліції, до вмаршеровуючої армії союзника та його органів.

До 1. Приступлення до скорого наладнання й упорядкування всіх ділянок життя даного села (місцевості, колгоспу, фабрики) уможливить:

а) скорі опанування цілості;
б) дасть вияв нашого державно-творчого будівництва;
б) запровадить лад, порядок й охорон;
г) не дасть можливості грабежей і безпланового нищення;
г) відбере можливість всім, різної масти приплентачам, як і чужим нам чинникам "творити уряди", "боронити народ".

Перебирання всіх господарчих і торгівельно-промислових станиць [закладів] охоронить їх від знищення й уможливить рівне користування ними всім громадянам даної місцевості (села, колгоспу, фабрики).

До 2. Вислання зв'язкових є необхідним з двох причин: 1. Командант Народної міліції, до якого належить тепер вся влада і що відповідає за долю села (місцевості, колгоспу, фабрики), мусить зорієнтуватися, що діється в сусідніх селах (місцевостях, колгоспах, фабриках), де

ще є ворог, а де його вже немає. 2. Командант Народної міліції мусить повідомити сусідні села (місцевості, колгоспи, фабрики і райони), як виглядає ситуація в нього і як у других. Це дасть йому також змогу зорієнтуватися, як далі повести працю, які дальші зарядження видати, як допомогти сусідам, чи як евентуально дістати поміч від сусідів, де і як роздобути зброю, як найкраще ужити окремих відділ. Врешті, командант Народної міліції не може ждати на накази з райкоманди, але мусить про ті накази сам зголосити.

До 3. Обсадження і перебрання до вжитку всіх засобів лучби, як пошти, поштової агенції, телефону чи телеграфу, радіостанції, є річчю надзвичайно важною. Лучба та, її добре функціонування – це перша заповідь успіху в перебиранні влади, бо відбирає ворогові можливість порозуміння та віддає ті засоби на наші услуги. При цьому треба пам'ятати, що треба обсадити й приватні телефони, дальше телефони по урядах, у громадському будинку, на лісництві, у дворі, колгоспі, тракторній станції, в будинках залізнодорожних тощо.

Окрему увагу треба приділити обсаді комунікаційних пунктів, а це на залізниці: залізничних станцій, зворотниць [регулюючих напрям руху стрілок], сигналів, мостів, магазинів тощо. На шосах – мостів і перехресть. Очевидно, обсаджувати тільки найважливіші пункти і то відповідно до потреби, не надмірною кількістю стійок [постів], бо може не стати людей.

До 4. Дальша організація Народної міліції має виглядати так:

1. Узброєння. Передовсім треба подбати про узброєння Народної міліції. Зброю можна роздобути в різний спосіб, найпростіше – роззброюючи відділи червоноармійців, далі – розшукуючи її по військових магазинах, при дорогах, куди переходило військо, в місцевостях, де відбувались бої, тощо.

2. Окремий відділ. Дальшою чинністю команданта є виділити з-поміж членів Народної міліції “Окремий відділ Народної міліції села...” командант Міліції творить цей відділ тоді, коли не твориться відразу військової нашої сили, й тоді окремих відділ становить її зав'язок. Відділ цей має бути зложений з найбільш бойових людей села (місцевості, колгоспу, фабрики), по можливості, військових. Командантом відділу треба назначити людину енергійну, що знає військове діло й вміє командувати. Відділ цей не буде виконувати звичайних варт, а буде призначений для активної оборони села й належить до райкоманди Народної міліції. На жадання райкоманданта Народної міліції має бути відділ, готовий до відходу до району або туди, куди його вишле райкомандант

Народної міліції. Відділ має бути зорганізований і узброєний на військовий лад. Сила його має бути одна чота [взвод] 40-50 люда. Для відділу, що має бути скошарований [зібраний до казарми, коша] у одному місці (читальня, проборство [садиба пароха], двір, школа) треба придбати відповідну кількість ручної та машинової [автоматичної] зброї (легкі кулемети, автомати, гвинтівки), коні для кінних післанців, відповідну кількість возів чи навіть авт, щоби можна було швидко перекинути відділ на бажане місце. Частину відділу можна замінити на відділ кінний чи наколесників [велосипедистів]. До перших завдань відділу буде належати очищення села й найближчої околиці від більшовицьких мародерів й ліквідація відділів НКВС. Це завдання треба робити, по можливості, в порозумінні з військовою командою і тільки в терені, де не оперують військові відділи союзника, щоби уникнути непорозумінь. Коли ж війська союзника ще немає – виконувати ці завдання самостійно.

3. Станція Народної міліції. Решту людей, що остали по виділенню окремого відділу, поділити командант на:

станцію Народної міліції в ...

членів-добровольців Народної міліції.

До станиці Народної міліції призначить командант Народної міліції, в першу чергу, людей здорових й відважних. Число їх повинне бути 15–20 людей, в залежності від потреби. Станція Народної міліції творить постійний кістяк Народної міліції в селі (місті, колгоспі, фабриці). До обов'язків станиці належить удержання постійного поготівля, служба в самому селі, служба стежна, переведення арештів, ревізій, стереження арештованих. Очевидно, що як довго перебуває в селі окремий відділ, може командант користуватися в службі частинно людьми з цього відділу. Безпосереднім командантом станиці є заступник команданта Народної міліції села.

На приміщення станиці треба вибрати будинок, по можливості, центрально положений (громадський дім, проборство, школа) з добрим полученням з рештою села. Станція повинна мати, по можливості, телефон, обов'язково кінних гінців або наколесників.

На будинку, де міститься станція, має бути уміщений жовто-синій прапор і виразний, великий напис: "Команда Народної міліції в ..."*

Міліціонери станиці повинні бути, принаймні в початковій стадії організації, приміщені всі разом або в найближчому сусідстві станиці. Службу відбувають у трьох чергах: служба стежна або вартова, поготівля, відпочинок. Станція повинна мати достаточну кількість зброї і, по можливості, легкий кулемет, який обслуговує кожнчасно поготівля. Міліціонери станиці повинні харчуватися, по можливості, разом.

* Крапки в документі.

Для міліціонера станиці й окремого відділу треба подбати за однострої. Можуть це бути однострої Червоної армії чи органів НКВС з опаскою на лівому рамені й написом “Народня міліція”.

4. Члени – добровольці Народної міліції. Всі інші громадяни, покликани до Народної міліції, є членами-добровольцями Народної міліції. Вони можуть займатися своєю звичайною роботою, мусять тільки виконувати призначені їм вартові служби під наглядом міліціонерів станиці. Служба ця є для всіх, покликаних до Народної міліції, обов’язкова, й ніхто не може від неї ухилитися. Час служби устійнює командант Народної міліції. Члени-добровольці носять опаску з написом “Народня міліція” і зброю тільки під час служби.

5. Канцелярія Народної міліції. Для налагодження всіх формальних справ, зв’язаних з виконанням влади, організує командант Народної міліції канцелярію Народної міліції. На шефа канцелярії Народної міліції назначає відповідну на цей пост людину (учитель, священик, дяк, учителька). До канцелярії належать:

- а) ведення реєстру міліціонерів;
- б) ведення щоденника служби й устійнювання, в порозумінні з командантом станиці Народної міліції, службової черги;
- в) виставлювання легітимації міліціонерам, далі – уділювання посвідок, перепусток тощо;
- г) реєстрація зброї, що є в посіданні революціонерів і міліції для службових цілей;
- г) реєстрація конфіскованої і знайденої зброї;
- д) реєстрація державного й військового майна (включно з колгоспним);
- е) реєстрація державних харчових припасів, майна і харчових припасів у колгоспі;
- е) тимчасовий приділ живого інвентаря колгоспу і радгоспу, якщо він мав би бути розв’язаний (принаймні на ЗУЗ).

(До п. 6, 7 і 8. Народня міліція виконує це тоді, коли немає наразі управи бувшого державного советського майна).

Для ведення повижчих і подібних справ приділяються до канцелярії, в міру потреби, відповідні сили.

Канцелярія Народної міліції повинна бути в тім самім будинку, що станиця, або близько нього.

6. Вишкіл Міліції. Командант Міліції мусить зорганізувати вишкіл міліціонерів. Вишкіл повинен обняти муштру, науку про зброю, гостре стріляння, бойові вправи, внутрішню службу.

До 5. Зорганізування охорони села (місцевості, колгоспу, фабрики) належить до одного з перших обов’язків команданта Народної міліції.

Хвилевий спокій, який би евентуально запанував по переході бойової бурі, не може звільнити команданта від цього обов'язку.

Охорона має йти у двох напрямках, а саме перед нечаяним наскоком диверсійних банд і перед грабіжами і крадіжками. Для першого випадку служить окремий відділ, а для другого станиця і стійки з членів-добровольців Народної міліції.

Дуже важливою справою є zorganizування алярмової служби села. Для цієї цілі має командант установити на відповідних місцях перед селом обсерваторів* та устійнити умовлені знаки.

Командант Народної міліції видасть накази відносно алярму, що обійматимуть: алярмовий сигнал, місце алярмової збірки, напрям евентуального відступу за село на випадок наскоку ворога на село, місце збірки за селом і т.д.

Зокрема, zorganizовує командант Народної міліції протилетунську [повітряну] алярмову службу, ставлячи на відповідному місці алярмову стійку та надаючи їй до відома умовлені сигнали. Алярмова служба може бути ліквідована тільки щойно за порозумінням з військовою владою.

До 6. По опануванню ситуації в селі (місцевості, колгоспі, фабриці) і по закінченню першої стадії організації Народної міліції належить видати зарядження, що регулюватиме контакт села зі світом і саме життя в селі.

1. Поліційне зарядження. Передовсім треба подати до відома, що не вільно опускати села без перепусток, і що такі перепустки може виставляти канцелярія Народної міліції. Організування яких-небудь "народних" чи "партійних" комітетів (що, зокрема, на західноукраїнських землях матиме місце) є недопустиме. Поліційну годину треба пересунути так, щоб не гальмувала вона нормальних господарчих чинностей села. Відносно культурно-освітнього життя, далі навчання в школі, зокрема, відносно пропагандивної діяльності ОУН треба, по змозі, заждати на директиви з району, евентуально навіть з області. Не є це справи аж такі важні, щоби для них можна було занедбати організацію реальних сил, ладу й порядку. Надто загонистих [активних] агітаторів, зокрема, тих, що зверталися б проти ідеології та програми ОУН, належить ліквідувати революційним порядком.

2. Санітарне зарядження. Треба видати зарядження про додержання чистоти, очищення криниць з водою до пиття та означення їх написом: "вода до пиття". Зарядження відносно ізоляції пошесно хворих (тиф, червінка). На випадок, коли б якась пошесна недуга була поширена в селі (місцевості, колгоспі, фабриці) поголовно, треба б зарядити ізоляцію цього села і нікого поза село не випускати.).

* оглядачів

3. Протипожежні зарядження, про організацію пожежної сторожі, пожежного поготівля і т.д.

4. Дорогові зарядження, про направу тимчасову й остаточну доріг і мостів на терені села.

Звичайно, справи ці належатимуть вже до вищих чинників й тому належить обмежитися тут тільки до найконечніших заряджень, очікуючи в тих справах вказівок і наказів з району.

До 7. До обов'язків команданта Народної міліції належатиме:

Повідомити загал, що вмащеровують війська, які б'ють відвічного нашого ворога. Тому слід заховати спокій і, в міру потреби та спромоги, давати поміч.

Розділ III НАРОДНЯ МІЛІЦІЯ ПО КОЛГОСПАМ І РАДГОСПАМ

У Східніх землях України за Збручем, особливо в районах, де переведено майже повну колективізацію, далі по колективах, що обіймають значну кількість населення, треба буде часто організовувати найнижчі клітини Народної міліції не по межах села чи місцевості, але по поодиноких колективах. Це буде особливо вказане там, де наслідком колективізації межі сіл стали дуже пливкими.

При організуванні Народної міліції в колективі, що числить кілька сот душ, треба керуватися тими самими засадами, що при організуванні Народної міліції в селі (місцевості), як це подано в розділі ч. 2. Колектив уважається тоді просто окремою адміністративною одиницею, підлеглою безпосередньо району.

Попри це, однак, мусить командант Народної міліції в колективі відразу взятися до господарської організації колективу, щоби не втратити живого й мертвого інвентаря колективу, що внаслідок може довести до повної руйни колективу, а далі до голоду на значних просторах краю. Тому першим обов'язком команданта Народної міліції колективу буде забезпечити майно колективу перед розграбуванням та запевнити тяглість праці у колективі. Командант мусить переконати чи навіть змусити членів колективу переконатися, що таке ставлення до справи лежить в їх живому інтересі. Очевидно, що передчасний поділ колективу між його членами є рівнозначний з його розграбуванням, і тому цей поділ треба буде за всяку ціну відложити.

Командант Народної міліції видасть тому основне зарядження, що наслідком революції колектив переходить в цілості, враз із землею, господарським урядженням, живим і мертвим інвентарем на повну та виключну власність працюючих членів колективу. Працюючим членам

колективу вважаються всі, що постійно працювали в колективі. Від членства в колективі є відсунені:

1. Всі чужинці, що прибули на колектив для пильнування експлуатації сколективізованих селян;

2. Жиди, zatrudнені на колективі, як різні нагоничі більшовицької влади;

3. Всі представники більшовицької влади, сексоти та інші, приналежні до НКВС, НКДБ, прокуратури, кореспонденти більшовицьких газет тощо.

Всі нечлени колективу мусять бути інтерновані і замкнені під сторожею.

Дальші зарядження команданта Народної міліції мають настановити нову управу колективом з наложеннями на неї обов'язку привернути в колективі нормальний хід роботи, щоб забезпечити перед можливими прогулами.

По нав'язанні контакту з районом має командант Народної міліції придержуватися директив і наказів, одержаних з району.

Розділ IV НАРОДНЯ МІЛІЦІЯ ПО БІЛЬШИМ ПРОМИСЛОВИМ ЗАВЕДЕННЯМ [ЗАКЛАДАМ]

По більшим промисловим заведенням, що лежать подальше від місцевостей, обнятих Народною міліцією, мають бути створені з робітників даного заводу, окремі станиці Народної міліції, підлеглі безпосередньо вищій команді Народної міліції району. У більших містах – Народній міліції міста.

Організація Народної міліції по того роду заводах має йти згідно з засадами, представленими в розділі ч. 2. Головну вагу має однак положити командант Народної міліції на забезпечення заводу перед можливим саботажем зо сторони ворожих Українській національній революції елементів. Для того має командант:

1. Проголосити, що завод переходить до власности Української держави й остає аж до дальших рішень Українського національного уряду під зарядом робітників заводу. Робітники заводу, для яких завод є варстатом [місцем] праці, відповідають солідарно за цілість майна заводу.

2. Назначити з-поміж національно свідомого адміністратійного, технічного й робітничого персоналу нову дирекцію заводу. Нова дирекція заводу має негайно приспішити усунення спричинену воєнними діями шкоду і зачати випускати продукцію.

3. Доставити, на випадок потреби, Міліцію – силами сусідніх

станцій (сіл району).

4. Зарядити інтернування та віддання під сторожу ворожих націоналістичній революції та непевних [ненадійних] елементів. Зокрема, мусять бути інтерновані всі жиди та співробітники НКВС та НКДБ.

5. Видати заборону зборів та прилюдних імпрез.

6. Нав'язати негайно контакти з вищою командою Народної міліції (район, місто) і зажадати дальших інструкцій відносно охорони заводу та повороту до випуску нормальної продукції.

Самостійні станиці Народної міліції потрібно організувати не тільки по більшим промисловим заводам, але й окремим транспортним осередкам з персоналу, який там є zatrudжений. Входять тут під увагу передусім великі залізничні станції, морські й річні порти.

Також у більших електростанціях, як, приміром, Дніпрогес, мусять бути негайно організовані з персоналу станції відділи Народної міліції. Організація її має йти по засадам, як подано вище.

* * *

Цим вичерпуємо загальні інструкції, як організувати найнижчий, основний ступінь Народної міліції, який прив'язуємо до села, більшої місцевості, більшого колективу, більшого промислового, енергетичного заводу, більших транспортних осередків, як залізничних станцій і портів. Безпосередньою вищою владою для так організованих станиць Народної міліції є районові команди Народної міліції. Для розмежування полоси діяння станиць Народної міліції є важні межі існуючих сіл, місцевостей, колективів, заводів, залізничних станцій, портів. Також положення в існуючих межах даного району чи більшого міста станиці Народної міліції, перерішує її приналежність до того району (більшого міста) і тим самим службову залежність від команди Народної міліції району чи міста.

Розділ V ОРГАНІЗАЦІЯ НАРОДНОЇ МІЛІЦІЇ В РАЙОНІ

Командант Народної міліції в районі має перед собою два завдання, а саме: організацію Народної міліції в районовій місцевості по засадах, як в розділі ч. 2 і організацію команди районової Народної міліції. Організація мусить йти розбіжно, і тому мусить командант Народної міліції призначити окремого команданта Народної міліції для районової місцевості, задержуючи за собою організацію команди Народної міліції району.

КОМАНДА НАРОДНОЇ МІЛІЦІЇ РАЙОНУ

В районі маємо звичайно більшу кількість сіл (по 20 і більше), даліше окремі адміністративні одиниці, як колективи, заводи тощо.

В засаді команду Народної міліції району організується в районній місцевості. Як місце осідку команди обирається будинок НКВС або Робітничо-селянської міліції.

Організування починається, як представлено в розділі ч. 2. По висланні до сіл району (окремих адміністративних одиниць району) гінців з наказом прислати негайно до диспозиції команди Народної міліції району окреслену кількість міліціонерів з окремого відділу Народної міліції, з яких створюють собі команданти району відповідно сильний окремий відділ Народної міліції, як запас, і по обсадженні всіх важливих об'єктів можна щойно приступити до подальшої організації. До об'єктів, які мусять бути обсажені, належать:

- 1) будинки НКВС, РСМ, в'язниць;
- 2) будинок міського управління та інші державні будинки;
- 3) військові об'єкти й магазини;
- 4) пошта, телефон і телеграф;
- 5) залізнична станція, залізничні магазини, мости в межах районної місцевості;
- 6) державний банк та евентуально інші каси;
- 7) райспоживспілка та всі пункти продажі, магазини з господарським добром;
- 8) електростанції, евентуально станції трансформаторів;
- 9) друкарні, редакції часописів;
- 10) всі засоби комунікації, в першу чергу авто і мотоцикли;
- 11) всі головні виходи з місцевості.

По переведенні цього команданта Народної міліції має:

1) Назначити команданта районної місцевості, що перебирає на себе всі обов'язки, зв'язані з безпекою і порядком в районній місцевості. (Організація, як в розділі ч. 2).

2) Визначити свого заступника, команданта окремого відділу Народної міліції району, шефа канцелярії, що негайно мають приступити до організації своїх ресортів [відомств]. З тим моментом командант Народної міліції району займається виключно своїм районом.

3) Вислати гінців-зв'язкових до сусідніх районів.

4) Вислати зв'язкового до Обласної команди Народної міліції з повідомленням про стан організації в районі і по накази.

5) Вислати частину (чоту чи сотню) з окремого відділу Народної міліції до диспозиції Обласної команди народної міліції.

6) Вислати підводи чи авто за зброєю до Обласної команди Народної

міліції, а як це неможливе, зажадати доставки потрібної зброї в обласні команди.

7) Видати доручення для направи телефонних проводів та налаштування телефонічного та телеграфічного зв'язку.

Повище вичислені точки подають в загальному вправі, що їм належить урегулювати вступними наказами в першій стадії організації Народної міліції району. Дальша організація має обняти:

А. Організацію окремого відділу Народної міліції району та відділення з нього частини до диспозиції Обласної команди Народної міліції.

Б. Організацію канцелярії й апарату районної команди Народної міліції.

В. Опрацювання директив, інструкції та дальшого організаційного плану Народної міліції району.

Г. Видання заряджень, регулюючих відношення Народної міліції і населення до армії і органів союзника.

До А. Сама районова місцевість зложена, в значній мірі, з чужонаціонального елемента, не буде могли виставити достатнього контингенту Народної міліції. Тому дуже часто буде командант змушений зачинати організацію Районної команди Народної міліції з якоїсь іншої, певної бази, наприклад, із сусіднього, національно свідомого села. Очевидно, й цього буде замало для повного опанування району. Тому мусить командант негайно подбати, щоб поодинокі станиці району вислали до його диспозиції окремі відділи Народної міліції. Частину людей з тих відділів віддасть командант, як це буде треба, до диспозиції команданта станиці Народної міліції районної місцевості. З головної частини присланих окремих відділів створить командант Окремий відділ Народної міліції району. Відділ цей має силу одного військового куреня [батальйону] (800–900 людей). Організаційно він має ділитися на три сотні стрілецькі, 1 сотню кулеметну, відділ кінний (50–100 людей). Командантом окремого відділу, як також сотень і чот повинні бути старшини. Також і міліціонери з Окремого відділу, по можливості, повинні бути люди військові. Тому командант мусить своєчасно притягнути до Народної міліції старшин, підстаршин і бійців Червоної армії – українців. Узброєння відділу має відповідати узброєнню війська. Умундурування грає меншу роль, обов'язково мусить бути лише згадана жовтосиня або біла міліційна опаска на лівому рамені. Командант окремого відділу приступить негайно до перешколення [військового навчання] відділу та створення з нього правдивої бойової одиниці. Згодом, в міру спроможності, треба подбати про одонородне умундурування відділу. Опаски, однак, мусять стояти, як відзнака приналежності до Народної

міліції аж доки не прийдуть інші розпорядження Головної команди народної міліції.

Відносно розташування та ужиття Окремого відділу, аж до відповідного наказу обласного команданта Народної міліції, рішає районний командант Народної міліції, якому командант окремого відділу безпосередньо підлягає.

Відділ належить тримати, по можливості, разом так, щоб в разі потреби можна було його мати під рукою. Не значить це, однак, щоб держати відділ без заняття. Весь час відділ мусить бути виповнений службою й вишколом. Вихідні мусять бути обмежені до мінімуму.

Відносно озброєння відділу, то можна його роздобути, роззброюючи відступаючі відділи Червоної армії або збираючи порозкидану Червоною армією зброю. Всю лишню зброю належить відставляти до обласної команди.

Також прохарчування та приміщення такого численного відділу треба як слід підготувати. Моменти ці можуть примусити районного команданта Народної міліції розділити Окремий відділ. Тоді треба це робити доцільно, так, щоби зібрання відділу разом не тривало ані довго, ані не було трудне.

Звичайно, на zorganizуванні окремого відділу кінчається праця районного команданта над ним, бо з того моменту він переходить до диспозиції Обласної команди Народної міліції.

До Б. Організація канцелярії та апарату районної команди Народної міліції. Канцелярію організує і веде назначений районним командантом шеф канцелярії, він мусить вчасно подбати про папір, матеріал до писання, машини до писання, печатки. Печатки мають бути дві:

1) довга з текстом:

Народня міліція
Районова команда в ...

вимір 21/2 x 10 см.

2) округла, величина дотеперішньої округлої печатки НКВС (як на паспортах). В середині має бути Володимирівський Тризуб без вінка, довкруги текст:

Народня міліція, Районова команда в ...

Канцелярія повинна мати наступні відділи:

1. Секретаріат веде головний реєстр Народної міліції району, всі входячі й виходячі письма районної команди, редагує на доручення районного команданта Народної міліції накази та інструкції станицям району, виготовляє відозви й повідомлення до населення. Секретаріат має подбати про поздовжні печатки для станиць Народної міліції, лучбу й комунікацію Районової команди зо станицями.

2. Відділ паспортний видає перепустки, особливі документи, паспорти. Важними вважатиметься перестампельовані друки й бланки більшовицькі. Дотеперішні печатки НКВС є неважні.

3. Відділ слідчий веде слідства у справах кримінальних і політичних, про що звітує Обласній команді Народної міліції. Видає накази арештування і звільнення за підписом районного команданта Народної міліції. Веде картотеку.

4. Табір інтернованих, призначений для жидів, асоціальних елементів та полонених.

Секретаріат укладає головний реєстр району, в якому кожна станиця району матиме свою течку. В головному реєстрі мають бути дані відносно числа членів Народної міліції в поодиноких станицях з особистими даними, стан узброєння і вивінування [устаткування, обладнання] станиць, кількості бережених ними об'єктів, сили окремого відділу, що остався у розпорядженні станиці, кількості військово-вишколених членів міліції, кількості бувших старшин, підстаршин, скільки й які військові спеціальності є серед членів Народної міліції станиці, лучбу й комунікації районової команди зо станицями.

До В. Районовий командант Народної міліції мусить негайно взяти організацію Народної міліції району в свої руки. В першу чергу мусить зв'язатися з усіма станицями свого району, перевірити особисто, або через свого заступника стан організації Народної міліції, узброєння і вивінування її тощо. Вислід [результат] цієї перевірки стане основою для видання інструкцій та наказів.

Організаційна праця районного команданта має йти в напрямі управління й уодностайнення апарату Народної міліції в районі. Він мусить зорієнтуватися, чи сила станиці є відповідна, зарядити евентуальне скріплення важніших станиць, в разі потреби, змінити командантів станиць. Те саме відноситься до узброєння і вивінування станиць, що буде нерівномірне. Ясно, що станиці будуть старатися задержати для себе якнайбільше зброї та майна, й саме обов'язком районного команданта буде ці нерівномірності виправити. Зокрема, такі речі, як авта й мотоцикли, є для станиці лишні, і треба буде їх стягнути до району чи навіть відправити до областей.

Організаційні праці районного команданта можна зібрати в наступних точках:

1. Перевести контроль станиць та перевірити:
 - а) хто є командантом станиці, яке його минуле;
 - б) скільки людей, здібних до повнення служби в Народній міліції, є в даній місцевості, колгоспі, заводі;
 - в) скільки є членів Народної міліції загально, скільки постійно на

станіці, скільки в окремому відділі;

г) який вишкіл людей (старшини, підстаршини, військові спеціалісти, невишколені військово);

г) яке є озброєння Народної міліції (пістолі, кріси [гвинтівки], легкі кулемети, важкі кулемети, інша зброя);

д) які середники [засоби] лучби стоять до диспозиції станиці (пошта в місті, окремих телефонічний апарат, телефонічна централь);

е) які засоби транспорту має станиця (кінні запряги, грузові авта, особові авта, мотоцикли);

е) яку службу повнить станиця, скільки стійок висилає, який є стан безпеки в місцевості;

ж) санітарні умови місцевості;

з) стан протиповітряної алярмової служби й охорони.

(Стверджені [виявлені] хиби має командант району на місці справляти).

2. На основі переведеної контролі має видати районний командант перші організаційні накази для станиць:

а) загально: права та обов'язки членів Народної міліції, службовий порядок звітування до районної команди, зв'язок із районною командою, переведення арештованих до районної в'язниці, відношення до інтернованих і т. д.;

б) спеціально до кожної станиці: потвердження команданта станиці і його заступника, визначення сили сталої осади [залоги] станиці й окремого відділу, визначення окремих об'єктів до стереження, призначення окремої полоси стеження і т. д.

Рівночасно має районний командант видати накази про створення потрібних нових станиць Народної міліції, евентуально зарядить ліквідацію лишніх.

3. На основі провірення теренових і комунікаційних умовин району створити підрайони. До підрайону входить кілька станиць Народної міліції, що підлягають одному з командантів станиці, назначеному на підрайоновому команданта Народної міліції. Це матиме ту добру сторону, що районна команда не муситиме безпосередньо пильнувати 20–25 станиць, а тільки 5–6 підрайонів.

4. Виготовити першу інструкцію для вишколу Народної міліції. Інструкція має обняти:

а) муштру;

б) науку про зброю;

в) школу стріляння;

г) бойовий вишкіл;

г) вартову службу.

5. Виготовити печатки для районкової команди й команд станиць народної міліції.

6. Виготовити виказки [посвідчення] для членів Народної міліції, що повнять постійну службу в районів команді та станицях, в окремих відділах станиць, оперативному відділі району. Члени Народної міліції, що мають виказки з районкової команди, мають право постійно носити зброю. Інші члени дістають на час служби виказку, яку повертають по службі. Не мають вони права поза службою носити або посідати зброю. Їхня зброя є постійно на станиці Народної міліції.

Стягнути зо станиць всю лишню зброю і вивінування до району.

Видати зарядження відносно стягнення контингентів на удержання окремих відділів станиць й окремого відділу району. Очевидно, що ці зарядження слід видавати тільки в тому випадку, коли не можна буде запевнити вдержання цих відділів із запасів, залишених Червоною армією.

* * *

Важливою річчю при тому всьому є, щоб сила Народної міліції району відповідала якраз дійсній потребі, й усіх лишніх людей треба відослати нараз до праці. Для орієнтації подаємо наступні цифри:

станція – 15–20 людей;

окремий відділ – 30–50 людей;

окремий відділ району – 800–900 людей.

Кількість людей по канцеляріях – в міру потреби.

Районовий командант повинен пам'ятати, що як довго нема згори окремих доручень, що твориться Українська армія, так довго буде Народна міліція самотнім представником української національної революційної збройної сили. Тому дальші директиви відносно організації Народної міліції повинні цей момент узгляднювати в рівній мірі, як і момент безпеки та ладу.

По налаштанні організації Народної міліції в районі має районний командант приступити до систематичної організації ладу й безпеки в районі. Тут належить:

1. Переведення списків усіх б[увших] працівників НКВС, НКДБ, прокуратури, сексотів, членів КП(б)У тощо.

2. Переведення списків тих громадян, що визначилися в переслідуванні й гоненні українства. В першу чергу йде тут про неукраїнців, отже, жидів, москалів, поляків.

3. Переведення інтернування неукраїнців, які під першу й другу точку підпадають.

4. Переведення реєстрації арештованих і вивезених більшовиками з даними, коли й куди їх вивезено. Списки ті відослати до обласної команди.

5. Визначення народного суду, що судитиме проступки, поповненні вже по уступленні більшовиків.

6. Проголошення зарядження, що за грабіж зо зброєю в руках каратиметься розстрілом на місці. За грабежі звичайні віддаватиметься під народний суд, якого присуд є невідкличний.

До Г. Видання відповідних заряджень, що регулювали б відношення Народної міліції до населення, до армії та органів союзника є справою першої ваги. В загальному справи ці порушені в розділі ч. 2.

Всі ці зарядження мають бути виконані по глибокій заставі [виважено] і що не менш важне, по порозумінні з відповідними органами союзника. Союзник мусить бачити в них свою вигоду і тим самим їх призначати.

Хоч конечності війни є тяжкі, то мимо всього того роду зарядження не можуть занадто обтяжувати населення.

Районовий командант не може з того роду зарядженнями йти надто далеко й входити в дрібниці, бо ці справи належатимуть до обласної команди Народної міліції.

* * *

На тому звичайно закінчується самостійна організаційна праця районного команданта Народної міліції. Дальша організаційна перебудова повинна піти в рамках наказів та інструкцій Обласної команди. Тому правильний зв'язок районної команди Народної міліції з областю є необхідним. Такий зв'язок може забезпечити тільки телефон, і тому про це мусить подбати районний командант, не питаючи ініціативи згори.

Якщо йде про час, потрібний для організації району, то мусить вона бути в загальному закінчена до одного тижня від обняття команди районним командантом.

ЗАГАЛЬНІ ЗАБОРОНИ

1. Поліційну годину установлюється на (подати час). Поза поліційними годинами можна виходити на місто (село) тільки членам міліції, іншим за окремим дозволом, виданим командою Народної міліції.

2. Забороняється устроювання прилюдних зборів, віч, сходин, театральних і кінових вистав і взагалі всіх прилюдних імпрез.

3. Забороняється організовувати які-небудь комітети, політичні партії, делегації, тощо.

4. Спинюється навчання у всіх школах аж до відкликання [тобто], до відміни даного наказу.

5. Шкільні будинки належить поставити в розпорядження команди Народної міліції. Забороняється друкування будь-яких часописів,

летючок, брошур, книжок. Рух друкарень належить одразу спинити і повідомити про це команду Народної міліції.

6. Порушення котрого-небудь з повищих наказів потягає за собою приноровлення репресій згідно з революційним порядком.

Розділ IV ОРГАНІЗАЦІЯ НАРОДНОЇ МІЛІЦІЇ В ОБЛАСТІ

Організація Народної міліції має перед собою три завдання:

1. Організацію Народної міліції в обласному місті, подібно, як це представлено в розділі ч. 2.

2. Організацію команди Народної міліції міста, подібно, як це представлено в розділі ч. 5.

3. Організацію обласної команди Народної міліції.

* * *

Вже в організації Народної міліції в обласному місті стрінемо поважні труднощі.

А. Обласні міста, це у своїй перевазі великі міста з поверх 100.000 населення.

На 23 обласні міста є:

з населенням поверх 500.000 – 3 міста

100.000 – 9 міст

50.000 – 7 міст

нижче 50.000 – 4 міста.

Всі чотири останні – на ЗУЗ.

Крім цього є ще вісім необласних міст з населенням поверх 100.000. Всі в Центральній промисловій окрузі Донбас – Кривий Ріг.

Б. Великі міста України мають характер переважно чужинецький з великою перевагою жидівсько-московського елементу.

В. В обласних містах є сконцентрована велика кількість різних державних, партійних і військових установ, для яких обсади треба буде значної кількості людей. При скомплікованості життя в нинішній Україні буде обсада ця необхідна, якщо життя громадян має йти менш-більш нормальним шляхом, і з їх поборенням ситуація в обласному місті буде вповні опанована.

1. ОРГАНІЗАЦІЯ НАРОДНОЇ МІЛІЦІЇ В ОБЛАСНОМУ МІСТІ

Обласний командант Народної міліції зачне свою діяльність від згуртування біля себе хоч би й малого гурту людей, найкраще робітників, бійців Червоної армії і міліціонерів-українців, людей, стягнених з

провінції. При їх допомогі обсадить власне централю [головне управління в місті] НКВС і НКДБ та одну з друкарень, найкраще друкарню обласного щоденника. Якщо в місті є вже союзні війська, зголоситися негайно до військової команди з повідомленням, що перебирає організацію Народної міліції в місті та області в цілі збереження ладу й порядку й просить військову команду піти йому назустріч, визначаючи еwentуально зв'язкового старшину. Наступним завданням команданта буде приєднання до міліції всіх українців обласного міста, здібних носити зброю. В тій цілі видрукує командант відозву до населення, в якій буде подано до відома, що:

1. Союзні війська прийшли в Україну прогнати наїзника.

2. В місті утворюється Народна міліція для забезпечення ладу й порядку. Всі українці від 18 до 50 років без огляду на професію мають обов'язково зголоситися до служби в Народній міліції. Зголошення приймається (подати льокаль [приміщення]).

3. Відозва має бути закінчена візванням [закликом] до задержання ладу й порядку. Зокрема, маєтись візвати робітництво до оборони промислових об'єктів. Відозва має бути видрукувана за порозумінням з відповідною військовою командою.

Рівночасно з відозвою повинен командант розіслати частину своїх міліціонерів між їх знайомих, щоб їх негайно притягнути до міліції.

В міру напливання добровольців належить їх реєструвати, видавати їм зброю й опаски та займати ними ті державні та прилюдні будинки, яких ще не обсадило військо.

З черги має командант zorganizувати охорону промислових заводів на місці. Тут не належить надто перебирати і притягувати до охорони зайняте на даному заводі робітництво.

Перший мобілізаційний етап організації Народної міліції повинен бути закінчений протягом двох днів. У випадку браку зброї вживати до служби міліціонерів і без зброї, тільки з опасками.

Рівночасно з мобілізацією Народної міліції має йти організація команди Народної міліції міста. Організацію її має доручити обласний командант команданту міста Народної міліції. Тут немає ніякого правила, хто має ним бути. Остаточо рішає інтуїція обласного команданта. Рівночасно, однак, мусить обласний командант кермувати організацією Народної міліції в обласному місті, бо це найважливіший пункт цілої області, й від успіхів у місті залежатиме доля Народної міліції в цілій області.

Обсада всіх важливих точок в місті обіймає:

1. Централю [Головне управління] НКВС і НКДБ.

2. Відділення Р[обітничо]-С[елянської] М[іліції] (НКВС) і НКВС (комісаріат), тюрма.

3. Обласні комісаріати і окремі відділення [НКВС], державні уряди [установи].
4. Льокалі [приміщення] КП(б)У і комсомолу.
5. Державні господарчі установи, як банки, кооперативні центральні й магазини, продажні пункти [пункти продажу].
6. Об'єкти громадського користування, електривня, газівня, водопроводи.
7. Середники руху й транспорту, як трамваєва централь [трамвайне депо], залізничні станції і магазини, автобуси.
8. Пошта, телеграф, телефонна централь [телефонний комутатор], радіовисильня [радіостанція].
9. Мости й тунелі.
10. Летунські майдани, якщо не обсажені військом.
11. Військові об'єкти і магазини [склади], якщо не обсажені військом.
12. Промислові заводи.

Всі пункти продажу (склепи [магазини], магазини) далі банки й каси належить опечатати та поставити коло них варту. Щойно по zorganizуванні продажного апарату можна продовжити торгівлю.

По переведенні обсади загальних пунктів переводиться організацію відділів Народної міліції. Місто поділиться на райони (відділення комісаріятів) згідно з дотепер існуючим поділом, визначиться командантів районів і приділиться їм відділи Народної міліції в залежності від потреби 100–150 людей. Командант району в місті не організує окремої канцелярії з відділами, як це має місце при районових командах на провінції, а тільки обмежується до zorganizування служби безпеки в своєму районі. Він визначає собі свого заступника, що веде канцелярію для внутрішньої служби, і десятників (участкових), яким приділює або кілька вулиць, або окремі більші об'єкти, як залізничну станцію, промисловий завод тощо. Служба міліціонера триває, в залежності від кількості міліціонерів, аж до 16 годин на добу, а то 8 годин на стійці й 8 годин у поготівлі. На осідок районової команди обирається приміщення б[увшого] відділення РСМ.

2. КОМАНДА МІСТА НАРОДНОЇ МІЛІЦІЇ

Команда міста Народної міліції творить з частини міліціонерів постійний запас команди Народної міліції міста в силі 1 сотні (150–200 людей) “Окремий відділ”. Окремого відділу не вживається до вартової служби. Відділ має бути зложений, по можливості, з бійців або принаймні людей, обізнаних із зброєю. На команданта треба визначити людину військову, по можливості, старшину армії, свідомого українського

націоналіста. Відділ треба помістити разом “скошарувати” і негайно зачати його вишкіл. По можливості, треба відділ умундувати. Бюро команди Народної міліції міста повинно поміститися в льокалі Міського управління Робітничо-Селянської міліції. На будинку має висіти український державний прапор і вивіска з тризубом і написом:

Команда Народної міліції міста

Бюро повинне мати наступні відділи:

1. Секретаріат, що веде внутрішні справи команди, приймає і видає письма, редагує відозви, накази, інструкції, виконує посвідки, вказки і т.д.
2. Господарський – веде господарку Народної міліції міста.
3. Паспортовий – видає перепустки й паспорти населенню.
4. Слідчий – веде слідство у справах кримінальних і політичних.
5. В'язниця й табір інтернованих.
6. Мешканевий – проводить ревізію і приділ мешкань та льокалів на бюро.
7. Санітарний – видає санітарні приписи для міста та стежить за їх виконанням.
8. Руху – кермує вуличним рухом.

Командант Народної міліції міста в порозумінні з військовою командою міста видаєть зарядження відносно поліційної години, руху в місті, подорожування. В перших днях організування Народної міліції муситься взагалі спинити рух подорожній, згодом можна дозволити подорожувати тільки за окремим дозволом паспортного відділу команди Народної міліції міста.

До служби в Народній міліції по обласних містах, як взагалі по великих містах, треба притягнути українців – давніх міліціонерів, зокрема, старшин, що є в тій ділянці добрими фахівцями й можуть віддати великі послуги в державному будівництві. Не треба боятися віддавати справу державного будівництва українцям – міліціонерам, навіть відповідальні становища, очевидно, поза справами політичними.

* * *

По заведенні ладу й порядку в місті, по переведенні чистки між енкаведистами, москалями, жидами й іншими можна приступити до організування правильного життя в місті. Тому як найскорше в місті, як і в селі [треба] допустити й підперти ініціативу громадян до творення адміністрації (міське управління) і перебирання всіх ділянок життя народу в місті. Це на той випадок, коли на даному терені (місті, фабричних заводах) не діє ОУН з цілим своїм апаратом. Аж до дальших заряджень вищої влади обласного управління, відносних народних комісаріатів

остають важними дотеперішня організаційна схема й компетенції міського управління.

До завдань міського управління належить в першу чергу налагодження апровізації* міста. До міського управління треба буде притягнути українців – фахівців і зробити їх відповідальними перед головою за господарку міста.

Дальша праця міського команданта Народної міліції має йти в напрямі скріплення ладу та безпеки в місті й школення міліціонерів. Директиви та інструкції в тій справі повинен він діставати від обласної команди.

3. ОРГАНІЗАЦІЯ ОБЛАСНОЇ КОМАНДИ НАРОДНОЇ МІЛІЦІЇ

До організації Обласної команди Народної міліції може взятися командант щойно по опануванні ситуації в обласному місті, хоч формально Обласна команда Народної міліції зачне свою діяльність рівночасно з організаційними працями в місті.

Обласний командант не може забути на певні формальні моменти, які, однак, є настільки важні, що від них залежить темпи дальшої організації Народної міліції і її позиція в області. Таким основним моментом є “початки урядування”, що має виявлятися наступно:

1. На місце свого урядування вибрати будинок обласного РСМ, на будинку вивісити прапор і вмістити напис:

“Обласна команда Народної міліції в....”

2. Зголоситися особисто в команданта міста союзної армії й повідомити його про зорганізування Народної міліції, де є її бюро та устійнити [узгодити] з ним форму співпраці.

3. Назначити свого заступника й команданта Народної міліції міста та повідомити про це військову команду.

4. Зорганізувати негайно кур’єрську чоту на автах і мотоциклах, для повнення кур’єрської служби в області й негайно вислати кур’єрів для зв’язку з районами області. Особливу увагу звернути на зв’язок і евентуальну допомогу при організуванні Народної міліції по більших містах (важне для областей Центральної промислової округи), нав’язати лучбу зо столицею.

5. Виготовити відповідні печатки для Обласної команди, команд міст і районів та розіслати їх кур’єрами по області.

6. Перейняти друкарні та друкування відозв і розпорядків.

7. Реквізувати для свого розпорядження автопарк, щоб згодом, в міру потреби, розділити його по іншим урядам. В жодному разі не допустити, щоб приватні особи, чи навіть державні, або господарські інституції розпоряджалися засобами комунікації.

8. Перешкодити в корені всякій політичній ініціативі в роді закладання

* забезпечення продовольством

різних народних комітетів, політичних партій, зокрема, перешкодити діяльності експозитур різних емігрантських угруповань. В першому періоді організування Української держави є одинокою допустимою ексекутивною ОУН Народна міліція. Щойно по опануванні ситуації Народна міліція може допустити до відновлення державного, самоуправного та господарського апарату. Очевидно, що цей переходовий період не сміє тривати довго, залежно від положення.

9. Здушити в зародку всяку спробу чужинецького елемента в Україні, проявити себе як-небудь організовано. Є це час національної революції, і тому не сміє бути ніякої толерантності супроти давнього займанця. Особливо небезпечною може бути білогвардійщина. Відношення до національних меншин урегулює згодом законодавчим шляхом Українська держава. Як це останнє завдання провести, муситиме оцінити, в залежності від положення обласний комендант.

Подані повище точки відносяться до формального створення Обласної команди. По такому формальному закріпленні своєї позиції в області, має обласний командант взятися до організації області. Зачне її від зорганізування Окремого відділу Народної міліції в силі одного куреня [батальйону]. Його вишкіл, здисциплінування і узброєння передасть обласний командант командантові Окремого відділу. Рівночасно організує обласну команду з наступними відділами:

1. Персональний – веде персональні справи членів Народної міліції, перевіряє їх політичне минуле і т. д.

2. Організаційний – з підвідділами:

а) мобілізаційний;

б) вишкільний;

в) узброєння і вивінування.

3. Політичний – відповідає давньому управлінню НКВС – політична поліція. Творить окремий апарат Тайної державної поліції.

4. Порядковий – організує лад і порядок в області при допомозі апарату Народної міліції по містах і селах (колгоспах, фабриках). Тому відділові підлягають безпосередньо районіві команданти й міські команданти Народної міліції, що є властивими органами порядку Народної міліції.

5. Оперативний – організує і диспонує розложенням та ужиттям оперативних відділів Народної міліції.

6. Охорони – організує окремі відділи для охорони промислових об'єктів, залізниць тощо.

7. Реєстраційний – веде дактильоскопічне та фотографічне бюро та реєстраційні листки злочинців (картотека).

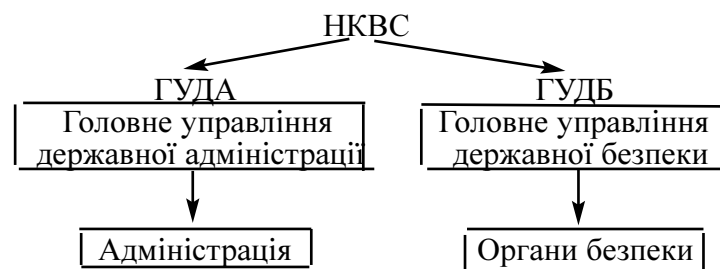
8. Секретаріат – з підвідділами:

а) протокольний – приймає письма й веде їхній реєстр;

б) господарсько-фінансовий – веде касу й господарські справи обласної команди;

в) пропаганди – проводить цензуру часописів, веде пропаганду за вступлення до Народної міліції.

Повища схема є задумана як основна, на якій має розбудовуватися апарат державної безпеки. Для орієнтації подаємо, що план організації Народного комісаріату внутрішніх справ має наступну схему:

Дальша праця обласного команданта має йти в напрямку закріплення ладу й порядку в області, вишколювання Народної міліції та установлення її організаційної гнучкості. Дальша організаційна перебудова, згідно накресленої схеми, буде вже йти за інструкціями та наказами Українського національного уряду.

КІНЦЕВІ ЗАВВАГИ

Подана інструкція має тільки характер напрямних, по яких повинна йти організація Народної міліції. Очевидно, що в залежності від місцевих умовин треба буде робити більші, або менші відхилення від поданих напрямних. Однак кожний, що буде поставлений на відповідальному пості, має пам'ятати на такі основні принципи:

1. Народня міліція має бути організованою формою націоналістично-революційних сил України.

2. Народня міліція має бути одною з перших форм організації націоналістично-революційних сил, керованих Проводом Організації українських націоналістів.

3. Народня міліція має в корені душити спроби виявлення асоціальних чужо-національних (московських і польських) і протинаціоналістичних сил в Україні.

4. Народня міліція буде мусити найправдоподібніше в початках перейняти на себе організування української збройної сили (для того "окремі відділи").

5. До Народної міліції треба притягати всіх фахівців, що можуть

бути корисними для справи. Треба пам'ятати, що на совітській Україні всі активні і вартісні елементи в більшій або меншій мірі є т. зв. “комуністами”, і тому таке чи інше відношення їх до КП(б)У чи державних органів при доборі людей не є вирішальне. Важливою є натомість їх постава під час революції.

6. Москалі й поляки є виключені від служби в Народній міліції. Постава й праця Народної міліції мусять бути такі, щоб армія та органи союзника бачили й власну користь в існуванні Народної міліції.

7. Обласний командант має вести організацію Народної міліції так, щоб кожної хвилини міг допомогти людьми й матеріалами сусіднім областям.

* * *

Народня міліція мусить дбати за повну охорону й безпеку українського народу, його дібр і державного майна. Мусить виконувати свої обов'язки якнайкраще й бездоганно та, як треба, безоглядно. Мусить, однак, здобути собі повне довір'я народу; стати його охоронником і чинником ладу й порядку.

Інструкція Народної міліції уложена в засаді лише на одну еventуальність, а саме, коли не діють від першого дня апарати ОУН, або хоча б його частини, як, наприклад, військові формування. Тоді Народня міліція має на перші дні перебрати цілість життя, щоб при її помочі, завівши початковий стан ладу, ОУН могла перебрати цілість державного життя. В усіх інших еventуальностях Народна міліція організується й веде свою працю лише в рамках завдань Народної міліції – цебто охорона й безпека народу й виключно цій праці присвячується.

ЦДАВО України. – Ф. 3833. – Оп. 2. – Спр.1. – Арк. 57–76. Копія. Машинопис.

№ 20

Пропагандивні вказівки на передвоєнний час, на час війни й революції та на початкові дні державного будівництва з Інструкцій Революційного Проводу ОУН (С.Бандери) для організаційного активу в Україні на період війни “Боротьба й діяльність ОУН під час війни”

Травень 1941 р.

ЗМІСТ:

І. Передвоєнний час:

бути корисними для справи. Треба пам'ятати, що на совітській Україні всі активні і вартісні елементи в більшій або меншій мірі є т. зв. “комуністами”, і тому таке чи інше відношення їх до КП(б)У чи державних органів при доборі людей не є вирішальне. Важливою є натомість їх постава під час революції.

6. Москалі й поляки є виключені від служби в Народній міліції. Постава й праця Народної міліції мусять бути такі, щоб армія та органи союзника бачили й власну користь в існуванні Народної міліції.

7. Обласний командант має вести організацію Народної міліції так, щоб кожної хвилини міг допомогти людьми й матеріалами сусіднім областям.

* * *

Народня міліція мусить дбати за повну охорону й безпеку українського народу, його дібр і державного майна. Мусить виконувати свої обов'язки якнайкраще й бездоганно та, як треба, безоглядно. Мусить, однак, здобути собі повне довір'я народу; стати його охоронником і чинником ладу й порядку.

Інструкція Народної міліції уложена в засаді лише на одну еventуальність, а саме, коли не діють від першого дня апарати ОУН, або хоча б його частини, як, наприклад, військові формування. Тоді Народня міліція має на перші дні перебрати цілість життя, щоб при її помочі, завівши початковий стан ладу, ОУН могла перебрати цілість державного життя. В усіх інших еventуальностях Народна міліція організується й веде свою працю лише в рамках завдань Народної міліції – цебто охорона й безпека народу й виключно цій праці присвячується.

ЦДАВО України. – Ф. 3833. – Оп. 2. – Спр.1. – Арк. 57–76. Копія. Машинопис.

№ 20

Пропагандивні вказівки на передвоєнний час, на час війни й революції та на початкові дні державного будівництва з Інструкцій Революційного Проводу ОУН (С.Бандери) для організаційного активу в Україні на період війни “Боротьба й діяльність ОУН під час війни”

Травень 1941 р.

ЗМІСТ:

І. Передвоєнний час:

- а) пропаганда серед армії;
 - б) пропаганда серед населення;
 - в) технічна підготовка.
- II. В і й н а й р е в о л ю ц і я.
- III. П о ч а т к и д е р ж а в н о г о б у д і в н и ц т в а.

I. ПЕРЕДВОЄННИЙ ЧАС

В с т у п. Перед війною вести посилену підготовку та найбільшу утаєну пропагандивну працю такими засобами:

- а) шептана пропаганда (вістки, кличі, цілі боротьби);
- б) кольпортажа [розповсюдження] націоналістичної літератури;
- в) ширення революційних пісень;
- г) політична сатира;
- г) особисті й посередні зв'язки з різними кругами населення;
- д) підготовка змісту, людей і засобів на час зриву;
- е) технічна підготовка.

Зміст нашої пропаганди має двояке завдання: мобілізувати позитивними кличами до боротьби: 1) українців, 2) немосковські народи, 3) всіх незадоволених з большевицьких порядків і розкладати ворога, виказуючи слабкість режиму й сіючи зневіру в успіх якої-небудь оборони.

Позитивні кличі мають умасовити політичні цілі нашої боротьби й приєднати до фронту нашої боротьби найширші круги українців і чужинців. На першому місці українські справи.

С е р е д а р м і ї. Звернути особливу увагу на ширення розкладової пропаганди серед червоноармійців ізнутри через мобілізованих та ззовні, подаючи водночас позитивні кличі нашої боротьби. Засіб: шептана пропаганда, продумана черговість вісток і поголосок.

Подавати в такому порядку підривні думки й вістки:

1. *В армію ідемо*, бо там наша зброя. Воювати за московську комуну не будемо, але за Україну. Берім у свої руки *зброю*, – здобудемо волю!

2. Війна не має ідейної цілі. *Нема за що битися*. Не будемо своїми грудьми боронити большевицької нужди, голоду, гнету й переслідувань. Не будемо вмирати за московську тюрму народів. Не будемо нести неволі свободним народам.

3. Війна взагалі *недоцільна*. Большевики сяк чи так *програють*. В Росії вже приготована революція! Робітники вже бунтуються, страйкують. По селах пригтовляють повстання! В містах вже голод!

4. а) Війна *не вдасться!* Уряд зрадив нарід, бо: 1. Не підготував до війни. 2. Продавав німцям збіжжя. 3. Продавав бензину, а тепер їх машини нашою бензиною їдуть нам на голови і нас б'ють! Поїзди вже два роки з нашим добром йшли до Германії, а ми пухли з голоду. Сталін

вже давно змовився з Гітлером, а нам кажуть гинути. Зрада!

б) Ворошилов – німецький *шпiон*. Зрадники нами командують, бо слухають чужих шпiонiв, а ми маємо гинути? Не хочемо вмирати, не будемо каліками вертатися! Не будемо воювати за чужі інтереси! НКВД на фронт!

5. В летючках і усних розмовах вплітати такі думки:
За наші хлібоздачі, продналоги [продподатки], за голодову [голодну] смерть наших братів, за нашу неволю в заводах, за примус стахановщини кремлівські собаки збудували свої танки й літаки. Ми були рабами машини й колгоспу. Нині нас зробили *рабами воєнних машин* і примушують боронити своєї тюрми й неволі. *Але самі машини не поїдуть*. Ми ними керуємо. Ми поведемо їх на тих, на кого хочемо. Часу нашої розплати ми не змарнуємо. Вбивайте політруків і сталінських собак, що нас стережуть.

По трупах політруків підемо по голову Сталіна!

Воюємо зброєю, що її наші кати проти нас зготовили!

6. а) Ширити серед загалу червоноармійців кличі такого типу:

Нема пощади червоним кровопийцям! Нема ласки їх слугам!

Сталінські й жидівські комісари – перші вороги народу!

З народом – проти ворогів народу!

Зброя в наших руках – загибель [загибель] для Кремля!

б) Серед українців-червоноармійців ширити свідомість, що тільки *суверенна Українська держава* може забезпечити українському воякові своїбідне й людське життя; що тільки в самостійних національних державах і в Українській державі населення не буде вгинатися і здихати від тягару податків, які йдуть на *удержання великих армій* на Далекому Сході, в Фінляндії, Туркестані й далеких країнах, які Україну нічого не обходять. Чому маємо годувати стільки війська в краях, які нам не потрібні, а самі здихати? Чому маємо давати останнє наше добро на більшовицьку *агітку в чужих державах*, де робітникам куди краще живеться, як найліпше платним стахановцям у нас? На те, щоб Москва за наші гроші мала більше засобів нас гнобити! Для оборони української землі й свободи не треба годувати великих армій ані в Сибіру, ані в Туркестані. Не треба буде здирати грошей на брехню про *всесвітню революцію пролетаріату чужих народів*, який тої революції не хоче й жене буком більшовицьких агітаторів. Кожний думає про себе. Думайте й ви про себе.

Бийтеся за *свою* свободу!

Розкуйтеся ошукані!

Ідіть з народом проти червоної й білої Москви!

7. а) *Не вірте* в силу ваших катів. Вони тої *сили не мають*, бо: сила – то зброя, а зброя у ваших руках!

Проти кого повернете свою зброю – той згине!

Вплітати до летючок та розмов такі думки:

б) Не вірте, що *політиситься* ваша доля, як прийде комуністична революція в цілій Європі. Це брехня жидівських ошустів [шахраїв], що вас дурили на спілку з москалями. Вони хотіли б такої революції, бо тоді, не боячись війни, змогли б у спокої ще не таку неволю завести. Але комуністичної *революції* в світі *не буде, бо робітники її не хочуть*. Робітники західної Європи бояться московсько-жидівської комуни. Вони бачать всю брехню й ошуканство. Вони знають, що: - *Марксизм – жидівська вигадка*, - що *Серп і молот – то смерть і голод!*

Московсько-жидівська комуна – то ворог народу! Москва міцна своєю брехнею, коли на дурнів натрапить. Ви міцніші від Москви, бо дурний ворог зо страху перед Германом [Німеччиною] віддав усю свою *зброю у ваші руки*.

Ми пам'ятаємо, як нас катували червоні кати!

8. Заздалегідь подавати такі вказівки й кличі на час вибуху війни:

З вибухом війни бийте більшовиків, що вами командують! *Винищуйте штаби*, стріляйте москалів, жидів, енкаведистів, політруків і всіх, що хотять війни й нашої смерті! Це найбільші вороги народу! Не важтеся ні хвилини даліше обороняти кремлівських собак, бо гнів народу впаде на вас!*

9. Українці армійських частин, що стоять на *неукраїнських теренах*, збирають зброю, гуртуються разом і пробиваються організованими частинами чимскоріш до своїх областей. По дорозі помагають всюди місцевому населенню організувати місцеву протимосковську владу, залишаючи йому зброю. На той час підходять такі кличі:

На поміч поневоленим братам!

Сини мої, орли мої, летіть в Україну!

10. Коли українським озброєним частинам неможливо пробитися в Україну, *прилучаються до протимосковської революції* того народу, на території якого перебувають. Коли заворушень ще нема, самі організують і пропагують протимосковське повстання за кличами:

Через розвал московської імперії до визволення поневолених народів!

Свобода народам! Свобода людині!

Досить московського визиску! Наші багатства для нас!

Геть з диктатурою Кремля! Влада народів!

В своїй державі – свої права!

11. Де національно-політична свідомість ще не дозріла, щоб у поневоленого народу збудити бажання до самостійного державного життя (як напр[иклад], у сибірських народів), пропагувати *ідею союзів або федерацій кількох сусідніх держав* для оборони проти Москви.

* Див. додаток.

12. Вернувшись в *українські області*, українські бійці, помагайте населенню, або самі починайте організовувати місцеву владу в селах, по промислових осередках, районах, областях, перебирайте охорону заводів, магазинів, колгоспів й МТС перед розграбленням.

На фронті здавайтеся в полон, заявляючи, що ви українці й хочете боротися з Москвою за вказівками ОУН під проводом Степана Бандери.

С е р е д н а с е л е н н я. Захитання совітської влади, відступ військ створить пригожий момент для повстанчої акції й перебирання влади.

13. В національно – *малосвідомих* середовищах, особливо на С[хід-но]у[країнських] з[емлях], повстанчу акцію заздальгідь пропагувати під кличем *конечної самооборони перед більшовицьким бандитизмом*. Ширити такі кличі й думки:

Не дозволяйте забирати й перевозити народного майна з української землі. Відбирайте награвлене! Українське майно – в українські руки! Смерть грабіжникам України!

Краще навіть знищити народне майно, як віддати його московським грабіжникам!

Від цих кличів – закликів про організування самооборони – переходити до кличів політичних *с т у п е н е в о*, завершаючи націоналістично-самостійницькою пропагандою. Для *переходу до відкритої націоналістичної* пропаганди вживати таких, наприклад, кличів, як:

Український хліб – тільки українцям!

Без московсько-жидівської комуни кожний буде хазяїном!

Самостійна Україна – то краще життя.

В неукраїнських середовищах послуговуватися такими кличами:

Комуна – ворог народу!

Краще боротьба, як повільна смерть!

Досить голоду! Досить неволі по колгоспах! Вся земля – селянам!

15. У всіх українських середовищах широко пропагувати ідею, що *все майно на українській землі*, всі лани, всі ліси, всі заводи й фабрики, всі дома з усім добром по селах і містах є *власністю українського народу*. Ширити кличі:

Не дайте грабувати України!

Українці! Беріть те, що ваше! Кулю грабіжникам!

16. *В робітничих осередках* звертатися проти поневолення працюючих по фабриках і проти визиску робітників. Приклади кличів:

Робітник не раб! Досить неволі по заводах!

Свобода всім працюючим!

Соцзмагання – це новітнє кріпацтво комунарських хижаків!

Донбас – Дрогобич – нерви України. Ні куска вугілля, ні краплі нафти ненажерній Москві!

Стахановці – наймити кремлівських неробів!

Кінець стахановщині! Смерть кремлівським обманцям!

17. *Українське село і загал українців* мобілізувати передусім кличами національно-політичними. Не переочувати при тому соціальної та особливо земельної справи. Політичні й бойові кличі:

Україна для українців!

В українській землі – українська влада!

Твори Українську державу, або згинеш за неї! Здобути, або вдома не бути!

Смерть московсько-жидівській комуні!

Бий комуну, спасай Україну!

За землю, за волю, за людські права! Хай згине комуна, хай згине Москва!

В своїй хаті своя правда і сила і воля!

За голод, знущання, Соловки, Сибір нам нині Москва заплатить!

Соціальні кличі:

Кінець колгоспам і кріпацтву!

Україна без холопа і без пана!

За землю, за владу, за вільне життя!

Українське майно в українські руки! Бий червоних грабіжників!

В час вибуху революції ці кличі якнайширше умасовлювати й якнайчастіше повторювати їх зміст згідно з постановами II ВСОУН з 1941 р. і з політичними інструкціями.

18. Серед українців поширити свідомість, що *наша допомога поневоленим Москвою народам* не є справою придуманого чоловіколюбства, але життєвим інтересом українського народу. Прогнавши москалів з нашої землі, не будемо мати СИЛЬНОЇ Й МОГУТНЬОЇ Української держави так довго, доки нашим сусідом буде велика московська імперія – червона чи біла. ОУН під проводом Бандери не заперестане [не припинить] боротьби, доки московська імперія не буде *знищена*. Знищити Москву, як велику імперію і звести її до самих тільки московських земель зможемо лише тоді, коли на всіх московських землях постануть самостійні національні держави. Іншої дороги немає.

Справа визволення поневолених Москвою народів – життєвий інтерес України! На руїнах московської імперії Україна воскресить поневолені народи! Смерть Москві! Свобода поневоленим народам! Встане Україна і розвіє тьму неволі!

Перемінювати більшовицькі гасла на кличі революційно-визвольні,

змінюючи або додаючи відповідні слова, як, наприклад: Пролетарі всіх країн, єднайтеся до боротьби з московсько-жидівською комуною! Повстаньте гнані і голодні проти червоної Москви! Час розплати настав! Смерть Сталінові!

До большевицьких кличів на прилюдних місцях дописувати (домальовувати) наші, революційні слова.

20. Під знані мелодії більшовицьких пісень підкладати слова насмішливі або бойові.

21. Заздалегідь протидіяти замаскованій агітці ворога, що схоче баламутити українців *інтригами політичних спекулянтів та агентів*. Ширити думки:

Не вірте нікому. Справедливість в Україні заведе тільки Українська народня влада, в обороні якої стоїть і завжди стоятиме ОУН під проводом Бандери. Всі на допомогу українській владі в її боротьбі за Українську державу! Всі для Української народньої армії.

Смерть Москві червоній і білій! Ні сліду москаля в Україні! Кінець московській облуді! Смерть замаскованим обманцям і агентам Москви! Геть з політичними спекулянтами! Знаємо, хто нас до бою провадив!

22. Розгортаючи пропагандивну роботу, остерігати населення перед всякими провокаціями, що могли б спричинити *передчасний виступ*, а в осередках з високою революційною свідомістю не заохнювати передчасно настроїв. В останньому випадку не видавати летючок. Протидіяти передчасно розбурханим настроям шептаною пропагандою. Заохочувати цивільне населення до *виїзду й переходу на С[хідно]у[країнських] з[емлях]*, даючи поручення, як по дорозі ширити паніку, зневіру в силу ворога, підривати боєздатність армії, як у ній нести наші позитивні кличі боротьби та давати почини й організувати протимосковську силу, а згодом місцеву владу.

Технічна підготовка пропаганди ОУН. Намітити окремих людей до підготовки й переводження пропагандивних акцій у час революції. До підготовки належить:

а) придбання паперу, фарб, друкарських фарб, загалом плян опанування заздалегідь намічених магазинів [складів], друкарень, клішарень [майстерень з виготовлення друкарських кліше], цинкографічних робітень [майстерень];

б) приготування національних і організаційних прапорів*, тризубів, синьо-жовтих опасок, кокард;

в) забезпечення для себе в уплянованих місцях радіоапаратів,

* Організаційний прапор – прапор ОУН: прямокутне полотнище, що складається з двох рівновеликих частин – червоної барви (верхня частина) та чорної барви (нижня частина).

голосників [гучномовців], а головно радіостанцій;

- г) вивчення програмових матеріалів для промов (рід маніфестів);
- г) приготування редакторів і матеріалу до газет;
- д) поширення революційних пісень (вибраних);
- е) зорганізування справного й швидкого апарату кольпортерів [розповсюджувачів] і кур'єрів для скорого розповсюдження летючок, плакатів, наказів, для писання кличів на мурах, пропагандивно-декоративних робіт і т. п.

- є) вибрання здібних промовців і вишколення їх до широкої агітаційної акції.

Цю роботу слід зробити заздалегідь, бо в революційному хаосі не буде на те часу.

II. ВІЙНА Й РЕВОЛЮЦІЯ

24. Головні пропагандивні цілі в цьому періоді нашої боротьби є:

- 1) П і р в а т и д о з б р о й н о г о з р и в у проти Москви й проти большевизму найширші маси українців і неукраїнців,

- б) проголосити в кожній місцевості української землі с а м о с т і й н і с т ь соборної й незалежної Української держави й одночасно з проголошенням самостійності виразно підкреслити, що боротьбу за самостійність організує Організація українських націоналістів під проводом Степана Бандери.

- в) Пропагувати при кожній нагоді, що ОУН під проводом Степана Бандери організує й веде не тільки боротьбу за самостійність Української держави, але за повний розвал і з н и щ е н н я м о с к о в с ь к о ї і м п е р і ї і за створення на її руїнах с а м о с т і й н и х н а ц і о н а л ь н и х держав.

25. Зміст пропаганди мусить бути достосований до людських середовищ.

- а) В у к р а ї н с ь к и х середовищах вести пропаганду під кличем боротьби за самостійну, від нікого незалежну, соборну Українську державу й за винищення її ворогів.

- б) У н а ц і о н а л ь н о — мішаних осередках під кличем свободи людини й визволення з економічного визиску.

- в) В н е у к р а ї н с ь к и х т е р е н а х під кличем визволення з-під московської тюрми народів і творення самостійних національних держав.

- г) С е р е д в і й с ь к а за знищення большевицького протинародного командного складу й за збройний перехід армії й її чину участь у визвольній боротьбі поневоленого населення, додаючи відповідні кличі з попередніх груп, залежно від національного складу армійської частини.

г) Постійно підкреслювати, що поспіх, самовпевненість і рішучий удар рішають про перемогу.

26. М а с у з р у ш и т и з з а с и д ж е н и х м і с ц ь. С е л а к и н у т и н а м і с т а, д е г о л о в н і н е р в и в о р о ж о ї в л а д и, п р о п а г у ю ч и к л и ч: “Селянська Україна здобуває міста і нищить ворогів України!”

(Політичні й соціальні кличі для села в розділі II, 5).

27. В міру можливості організувати р о б і т н и ч і д е м о н с т р а ц і ї, м а с і в к и й м і т и н г и. П р и е д н у в а т и ч е р в о н о а р м і й ц і в н а б і к р о б і т н и ц т в а, щ о в о ю є з а с в о є п р а в о д о с в о б і д н о г о л ю д с ь к о г о ж и т т я, з а с о ц і а л ь н е в и з в о л е н н я в і д в и з и с к у б о л ь ш е в и ц ь к и м, д е р ж а в н и м к а п і т а л і з м о м.

Геть з визиском кремлівської кліки!

Геть з більшовицьким глуфом над робітництвом!

Кінець державному капіталізмові!

Усі фабрики – власність тих робітників, що в них працюють!

28. Як почнеться відворот Червоної армії – агітувати заздалегідь усіх працюючих стати до оборони перед знищенням своїх верстатів [знарядь та місць] праці. Звернутися до них з закличком, у якому були б приблизно такі думки:

Робітники! Бороніть своїх верстатів праці. Не дозволяйте в часі відвороту Червоної армії нищити ваших заводів і фабрик. Вбивайте ворогів, що між вами, – жидів і сексотів. Змініть свої фабрики на твердині й бастиони визвольної революції. Не давайте вивозити й нищити праці ваших рук!

29. Повстанча акція починається роззброєнням осередків ворожої збройної сили (військових частин, НКВД, міліції тощо).

Одночасно з натиском на ворога негайно проголосити **САМОСТІЙНІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ** – по змозі маніфестом до українського народу й відозвами та плакатами до населення.

Р о з л і п л е н н я маніфесту (коли нема друкованих примірників, там малювати ручно) й масове розповсюдження відозв в кожному місті й селі – завдання пропагандистів.

30. Коли повстання сьак-так спаралізує ворога, скликати людей й в і д ч и т а т и ї м (при відкритих головах) маніфест ОУН про відновлення Української держави й про війну України з Москвою. Промову закінчити включенням усіх боєздатних українців у склад Української народної армії.

Перевести з наказу ОУН під проводом Бандери п р и с я г у всіх приявних (жінок і дітей теж) на досмертну вірність Українській державі. В присязі відмітити, що будуть служити Українській державі усім своїм майном і своїм життям та боронити її до останньої краплі крові.

Всіх боєздатних спрямувати зараз по присязі за вказівками повстанчого проводу – на загрожений відтинок, а коли в даній околиці бою нема, до міст на допомогу й зміну нашим відділам.

31. а) Дуже інтенсивно пропагувати справу о з б р о є н н я всіх українців, розвиваючи такі думки:

У ворога нашу зброю здобудемо!

Нарід без зброї – безпомічний каліка між хижаками!

Раз здобуту зброю не віддавайте нікому!

Ви володарі української землі, ви мусите мати, чим її боронити!

Лише зброя у ваших руках забезпечить вам ваші права! Зброю й магазини зброї віддавати під опіку та нагляд найпевнішого українського елемента, якщо від місцевого провідника ОУН не буде призначених окремо людей.

б) Поширити серед населення свідомість, що не українці не мають права мати зброї на українській землі, а коли хтось переховує або укриває її – підписує собі присуд смерті. В разі потреби перевести прилюдні розстріли*.

32. а) Велику увагу звернути в той час на Червону армію. Посилити найінтенсивніше пропагандивну роботу знутри й ззовні за вказівками I розділу. Кидати якнайчастіше наші позитивні й негативні кличі. Звертатися з зазивами, як, наприклад:

Червона армія оберне свою зброю проти червоних катів!

Товариші! Червоноармійці! Бійці! Наші батьки й наші брати на засланнях і в тюрмах, наші жінки, сестри й матері в колгоспному ярмі. Геть з комуністичною неволею! Геть з червоними катами! Смерть тиранам! Воля робітникам і селянам!

б) Поширити вістку, що Сталін замордований. В Москві революція. Що англійське радіо передає подробиці перевороту.

33. Проголосивши Українську державу на всіх видних місцях, особливо на державних будівлях і установах, вивішувати жовто-блакитні прапори й Тризуби та організаційні прапори. Робити це в містах і селах.

34. На мурах малювати (вугіллям, дьогтем, чорною фарбою) якнайбільші Тризуби – де тільки вдасться, - щоб з першого дня маркувати наші сили й сіяти пострах. Покрити мури й паркани націоналістичними кличами й плакатами.

35. Першого дня захопити друкарні та цинкографічні заклади та заставити чужих фахівців силою до праці, арештувати в друкарні й цинкографічних закладах і не випускати з праці додому, доки відносини не будуть вповні упорядковані. Те саме робити з радіостанціями й з чужонаціональною технічно-фаховою прислугою. Згори заповісти, що за найменший саботаж – смерть. Слова додержувати. Кари, для постраху,

* Див. додаток.

виконувати прилюдно. Подбати про військову охорону друкарень та радіостанцій.

36. Захопивши радіостанції, **надавати** в перших днях **безнастанно** бойові заклики, маніфест до українського народу й до народів, поневолених Москвою, пропаганду націоналістичної програми, бойові марші, патріотичні пісні й декламації, комунікати [інформаційні повідомлення] про успіхи революції й воєнні події. Радіонадачі [радіопередачі] висилати на тих самих хвилях, що й до того часу. Важніші справи й вістки надавати в тих самих годинах, що давніше, й повторяти їх щодві-три години. З матеріалом поступати так, як би радіостанція мала бути за кілька годин втрачена. (Може бути збомбардована). Не давати непотрібного, – найліпше повторити те, що найважливіше.

37. В багатолюдних місцях (майдани, перехрестя головних вулиць тощо) інсталиувати [встановити] голосники, надавати якнайчастіше бойові марші, приучувати населення їх співати, розліпляти пропагандивні афіші, робити написи, надавати й виголошувати короткі промови, закінчені кличами, звідомлення про положення, накази й поучення для населення*.

38. Планово розмістити пропагандистів по окремих повстанчих загонах і військових частинах.

39. При пропагандивному **осередку** дібрати: а) летючий гурток агітаторів, б) редакційну колегію газети, летючок, відозв, в) мистецький гурток для роблення афішів, ілюстрацій, карикатур, для декорації міста, оформлення маніфестацій, г) рухливий апарат репортерів, кур'єрів і людей до витинання цератових [клейончастих] шаблонів (трафарети) і скорого малювання кличів на мурах, г) гурток фотографів для роблення знімок [світлин, фотографій] про знущення ворогів, з днів боротьби і з революційних маніфестацій.

40. Не втрачати нагоди пропагандивно використовувати **перемарші** націоналістичних і повстанських військових відділів через оселі*.

Засоби: націоналістично-бойові марші, патріотичні пісні, розгорнені прапори; в часі зупинки короткі промови; пропагандивно оформлене припинання нових добровольців.

41. Пропагандивно підготовляти за окремими планами – залежно від умовин, воєнного положення і технічних засобів – такі події як:

а) присяги повстанчих відділів, що будуть відбуватися з наказу Провідника ОУН Степана Бандери на вірність Українській державі;

б) присягу Української Народної міліції;

в) присягу цивільної управи – назначеної Провідником ОУН Степаном Бандерою – на вірність Українському народові й Українській державі.

* Див. додаток.

42. Ще перед вибухом війни й революції вкорінити глибоко думку про обов'язок перебрання всеї, найповнішої влади в українські руки. По проголошенні самостійності Української держави заєдно пригадувати в пропаганді між населенням, котрі ще установи переочено й незахоплено в українські руки.

43. Поборювати серед українців почуття милосердя до недобитків ворожих банд, що не зложили зброю. Боротьба з ними безоглядна. Ширити заздалегідь кличі:

Ні куска хліба москалям! Хай здихають прибуду!

Хай здихає ненажерна кацапня! Ми пам'ятаємо роки голодної смерті!

Не будьте милосердні! Для нас милосердя не було!

Не спомагайте московсько-жидівських зайд!

Не забувайте, що вас катували!

Собакам собача смерть!

З більшовиками по-більшовицьки!

44. Не допускати жодної ласки для тих, що не послухали наказів ОУН і розпорядків української влади. Свідомість, що обіцяна кара буде виконана, глибоко вкорінити серед широких кругів населення й здобути там послух і пошану в елементів, неприхильних Україні.

44*. Прогнавши ворогів зо своєї області, йти на фронт проти Москви під кличами:

Проти Москви! Не віддамо здобутого!

На поміч поневоленим братам!

За міцні кордони України!

Націоналісти – члени ОУН – перші на фронт!

За державу Володимира Великого!

Всі українці на фронт! На фронті рішається наша доля! Поборювати настрої, обороняти власне село чи обійстя. Тоді виб'ють нас одинцем.

46. а) Не обіцяти забагато. Не дурити, що з хвилиною встановлення Української влади економічне положення зразу поліпшиться. Навпаки – підкреслити, що в кожній війні є економічні недомагання, що вони й у нас будуть. На це треба бути приготованим. Перетривати час боротьби. Обходитися чим-небудь і спомагати тих, що борються за нашу свободу. Поліпшення економічного положення буде проходити ступенево – як наслідок зусиль і праці цілого народу на свободній землі. Боротьба йде не за нинішній день, але за долю майбутніх поколінь. Перша річ визволитися від катів, хоч би це коштувало життя й майна навіть мільйонів.

* В документі помилка. Має бути "45".

б) Наш бій – останній! Коли тепер програємо – ніколи вже Україна не прожене ворога зо своєї землі, не підніметься до свободного життя! Клич:

За щастя наших дітей! За волю України!

Поширити такі думки:

Нас гірко проклянуть наші діти, коли цю війну програємо. Коли через нас український вояк, що на фронті боронить нашої волі, не буде мати що їсти і з голоду програє бій.

Не тікайте в ліс, не ховайтеся в запіллі. На фронт! Бороніть своєї долі; як нагода промине – буде запізно! Клич:

Усе для Української народньої армії! Усі українці на фронт! Вішайте трусів і дезертирів на першій вербі! Чи краще на Соловках знову конати, чи побіди ворога в бою? Хто жалує допомоги Українській народній армії – той ворог нашої свободи!

47. Де тільки можливо – негайно видавати націоналістичну газету, бодай до часу, доки пошта не буде налагоджена, щоб доставляти центральну пресу. До редакційної праці взяти усіх чесних українців. Зміст контролювати.

В початках, перед установленням уряду цензури, не допустити до видання ніякої іншої преси, щоб оминати диверсії.

48. Видаючи летючки, газети, афіші, пам'ятати про **п р и є д н у - в а н н я** неукраїнців, ворожих Москві і більшовицьким порядкам. Підтримувати їхнє стремління до самостійного державного життя. (Не забувати про політичну сатиру).

49. У промовах, летючках, газетних статтях, по радіо, на мурах і на всіх видних місцях якнайчастіше послуговуватися короткими бойовими кличами. Перед вибухом повстання ширити їх шептаною пропагандою, пояснюючи їх зміст. З вибухом повстання голосити їх явно на кожному місці. Кличі змінювати відповідно до часу й до кругів, яких у даних умовах треба приєднати до фронту боротьби. Вибравши кличі, повторяти їх раз-у-раз у різних формах (на мурах, транспарантах, плакатах, в радіо, летючках, газетах, промовах, піснях).

50. У змісті пропаганди поширити, **п о п у л я р и з у в а т и** й пояснити політичну програму нашої боротьби на основі постанов ІІ ВЗ ОУН з 1941 р. (Програмові й політичні постанови) та політичних інструкцій.

51. Укладати короткі пісні на одну строфу на дуже просту й приємливу мелодію й вкладати в них актуальний політичний зміст, сатиру, сарказм. Пісні такі типу коломийки, чи більшовицького “Яблучка” з 1917 р. є в масовому обігу кілька тижнів і свою роботу роблять, деякі вбиваються в пам'ять назавжди.

52. Пропагандивно оформлювати походи жертв Української національної революції. Ставити хрести на бойовищах, організувати масові походи до тих місць, проводити там присяги, організувати походи дітей з квітами.

53. Серед збунтованих червоноармійських частин, що перейшли на сторону революції й б'ються з ворогами у наших рядах, започаткувати вести постійну національно й політично-освідомчу працю.

54. Вояків, неукраїнців, що стали по нашому боці, або попали в наш полон, інформувати не тільки про Україну й вартість союзу з Україною, але й про потребу боротьби за визволення їхніх країн.

Давати з нашого боку ініціативу пропагандивну та організаційну для творення окремих легіонів на українському терені з-поміж немосковських націоналістів.

55. Німецькі військ, як союзні в війні України з Москвою, в і т а т и в імені ОУН і її Провідника Степана Бандери та від представників української державної влади, що завела лад, а не від незорганізованого населення. Вивішувати прапори жовто-блакитні й організаційні.

56. На ОУЗ і СУЗ з окремою увагою пропагувати й умасовляти зміст політичної програми ОУН, підкреслюючи національно-державницькі цілі нашої боротьби та пропагувати назву ОУН і її Провідника Степана Бандеру, як керівну організацію в боротьбі за національне визволення.

III. ПОЧАТКИ ДЕРЖАВНОГО БУДІВНИЦТВА

Цей період роботи починається з моментом проголошення Української держави, отже, з вибухом революції. Кличі, які мають бути здійснені в часі революції й після неї, мусять бути засвоєні широкими масами. Маса мусять знати не тільки проти кого, але й за що, за яку Україну мають іти в революцію. Мусять захопитися нашими ідеями і пірвати [заохотити] байдужих. Початок пропаганди наших кличів для періоду революції і для періоду державного будівництва мусить сягати часу передвоєнного. Спершу це завдання утаєної, шептаної пропаганди дати загальний образ життя і ладу у вільній Україні.

56. В період початків державного будівництва найважливіша справа дати ясний і докладний образ того ладу в Українській державі, за який ОУН бореться і який ступенево буде переводити в життя, і пірвати всіх до творчої співпраці й самоорганізації. Робити це треба, популяризуючи якнайширше постанови II ВЗ ОУН з 1941 р. та відповідні частини вказівок з "Боротьби й діяльності ОУН під час війни", використовуючи для цього всі засоби.

57. Щоб масово й планово розпропагувати ідеї українського

націоналізму, треба зорганізувати сильні пропагандивні осередки в областях і районах та забезпечити їх усіма існуючими на місцях та закупленими модерними технічними засобами.

58. Обласний референт пропаганди має наступні завдання:

а) перевести реорганізацію наспіх і знизу потворених у час революції пропагандивних осередків і доцільно розмістити їх по районах;

б) опанувати всі технічні засоби, що не були охоплені нами, або з причини браку людей не були як слід використані;

в) взяти до співпраці в обласному й по районних пропагандивних осередках усіх фахових, здібних і для пропагандивної роботи придатних українців – журналістів, письменників, митців, учених, підпорядкувати їх членам ОУН і дати означені завдання праці;

г) уліпшувати програму радіопередач;

г) видавати без зупинок обласну націоналістичну газету (повинна це бути є д и н а місцева газета). Якщо б організувалася конкуренційна політична преса – не допустити до цього;

д) організувати часті масові здвиги, походи, маніфестації для піднесення почуття власної сили серед українців;

е) від перших днів революції організувати й постійно вести пропагандивну акцію воєнної допомоги (“Брат – братові”), яку згодом зрізничувати [розподілити] на дві окремі акції: 1. На агітацію за членством та спомаганням “Українського Червоного Хреста” і 2. За масовим членством у “Націоналістичній службі народів”;

є) розпланувати, підготувати й переводити виборчі кампанії до органів державної самоуправної влади, до всенародного плебісциту;

ж) вести весь час широку акцію за творенням української збройної сили, “Дружин українських націоналістів” (ДУН) і парамілітарних організацій (Січ) та масової участі в них;

з) опанувати всі існуючі до революції місцеві видавництва, їх склади, машини, інтролігаторні [майстерні з виготовлення палітурок] й людський персонал. Взяти в свої руки монополі видавництва й поки що передрукувати відповідну перередаговану національно-виховну літературу, сконфісковану більшовиками;

і) опечатати всі книгарні й бібліотеки (там, де Служба безпеки в наших руках, робити це в порозумінню з нею, де ні – самим). Сконфіскувати всі шкідливі книжки й знищити (залишаючи для власної бібліотеки по кілька примірників). Виготовити докладний список заборонених книжок і повести акцію за очищення приватних бібліотек;

к) зорганізувати центральну прилюдну бібліотеку й випозичальню книжок при Обласному пропагандивному осередку, або під його

безпосереднім наглядом, комплектуючи книжками з книгарень, бібліотек і видавництв. В міру спромоги робити те по районах;

л) зорганізувати мандрівний театр і мандрівний хор при Обласному пропагандивному осередку, устійнити у них репертуар і черговість поїздок у терен;

м) давати ініціативу організуванню аматорських гуртків і перевіряти їх репертуар;

н) засновувати станиці масової освіти (Просвіти) і визначати для них напрямні праці;

о) опанувати всі кіна й переводити контролю фільмів (доки не буде ця справа сцентралізована вгорі). Заборонити висвітлювання всіх фільмів совітської продукції, доки не буде часу перевести їх провірки. Мати нагляд над програмою кабаре-тхів і розривкових льокалів [розважальні заклади] – особливо над гумористично-сатиричними речами;

п) організувати імпрези такого типу, як різномодні вистави (в першу чергу вистави звїрств московського насилля й наслідки спустошення краю роками неволі) й репрезентативні імпрези (Шевченківські, опера, балет, вокальні вечори), загальновиховні (Свято героїв, Чорноморського флоту, Зброї) і пропагандивно-туристичні мандрівки для українців і чужинців і економічно-господарські вистави й вистави малярства й пластики, пропагандивні відправи студентів на закордонні студії і ін.;

р) влаштовувати різномодні конкурси на найкращі пропагандивно-політичні, пропагандивно-національні й національно-культурні твори з обсягу літератури, мистецтва, публіцистики тощо.

с) усунути образливі для національного почуття пам'ятки ворожих окупацій і усувати всі сліди поневолення України чужинцями. Пропагандивно підбирати нові назви вулиць по містах, відмосковщити [дерусифікувати] назви місцевостей;

т) організувати окремі курси, а згодом обласні школи пропагандистів і агітаторів.

59. Завдання Районового пропагандивного осередку є в засаді такі самі, як Обласного.

Коли наслідком браку відповідних людей у деяких районах не вдалося б як слід розгорнути пропагандивної роботи, по пробному часі треба зліквідувати пропагандивний осередок у районі на деякий час та людьми з того осередку скріпити склад Обласного пропагандивного осередку й посилити його працю, оставляючи на місці 1-2 меткіших пропагандистів. Потреби району обслуговує тоді область, висилаючи раз-у-раз летючі гуртки агітаторів і насичуючи терен нашими

виданнями, до часу, доки не буде доцільно відновити самостійний Районовий пропагандивний осередок.

Склад Районового пропагандивного осередку обіймає, крім засадничої обсади, кожного пропагандивного відділу (пор. Розд. II. 16) ще д) референта громадських акцій, е) імпрезову комісію, є) технічно-господарського референта.

61. Районовий пропагандивний осередок повинен розпоряджати бодай одним пропагандивним автом, вивінуванням [обладнанням] у радіовідборчі апарати [приймачі, радіостанції], голосники-гучномовці, проєкційний і кіновий апарат з екраном і динамом, летючки, пресу, афіші, грамофон з плитами тощо. В перших днях перевести конфіскацію [авт для потреб пропаганди].

62. В місті пропагандивної роботи не розгублюватися у подрібних спеціальностях даної ділянки праці. На першому плані акцентувати моменти політичні й національно-виховні. Поборювати відрухи, що знижують підйом. Мобілізувати до наступу на ще нездобуті позиції, до творення нових станиць і форм суспільного життя. В разі потреби висувати нові політично-бойові кличі такого типу, як:

За справедливість для українців!

Один нарід – один провід – одна влада! Нема кордонів між українцями!

За повну владу українців в Україні!

Всі українці під бойові прапори ОУН!

Організувати масові демонстративні марші.

63. Дуже дбайливо підготувати пропаганду за організуванням акції, а навіть боротьби за суспільні реформи, якщо вони були б тенденційно відкладувані, або незгідні з програмою ОУН.

64. З самого початку – ще з кінцевих днів збройної боротьби починаючи – повести пропагандивну акцію за саморганізацію громадянства в усіх ділянках громадянського життя під кличем:

Сила народу в організації!

Цю акцію постійно ступенувати в напрямі: ні один українець – поза організованим життям; ніхто не ходить одинцем!

Давати ініціативу, а навіть самих пропагандистів висилати для п о ч а т к о в и х організаційних завдань у терен (заснування організацій, товариств). Дальше ведення зорганізованих відтинків громадського життя передавати куди слід, а пропагандистів перекидати до інших робіт.

Ф о р м и організації, що їх треба в першу чергу пропагандивно підготувати, такі: організація молоді й спортивно-військових установ, жіноцтво, служба праці й харитативні [благодійні] (Національна служба

народові, Червоний Хрест) професійні, культурно-освітні організації, організація учасників війни й революції та ін.

65. Використовувати пропагандивно вістки про героїчні подвиги на фронті й про більші наші перемоги над ворогом. Влаштувати великі маніфестаційні походи з транспарантами, прапорами, піснями, промовами, дзвонами, гарматними сальвами. Міста й села вбрати прапорами й великими Тризубами. Напередодні палити ватри, ілюмінувати вікна світлами (якщо це не суперечить із зарядженнями протилетунської оборони) і поставити на цілу ніч почесні варті молоді й юнацтва на могилах борців за волю України. Вечірній похід юнацтва на могилу улаштувати по змозі зо смолоскипами. Скласти звіт перед могилами про перемогу, чи про нові Крути. Переводити на могилах (при смолоскипах або ватрі) записування нових членів Організації українських націоналістів і Юнацтва ОУН. Маніфестаційні походи організовувати не тільки по містах, але й у деяких селах повіту для сіл, що далеко віддалені від осередку маніфестації.

66. З нагоди жалібних маніфестацій (або в тій частині інших маніфестацій, яка відноситься до полеглих героїв) влаштувати похід з відкритими головами.

Церковно-релігійні моменти включати в програму національних свят і маніфестацій там, де живі релігійні традиції. В чисто релігійних акціях акцентувати національні моменти.

67. В пізніших місяцях пропагувати *п о с т і й н о* і планово побіч актуальної політичної пропаганди й пропаганди суспільного активізму, *к у л ь т г е р о ї з м у*, нав'язуючи його до історії (історія України не починається з 1917 р.) і до місцевих актів, і подій визвольної боротьби, старих історичних подій та до пам'яток. Ставити нові пам'ятники, хрести, сипати могили, вмуровувати пам'яткові таблиці, вводити звичай всенародних прощ на поля бою.

68. Широко пропагандивно проводити акцію за поворотом засланих з Соловків і переселенців з Сибіру, Казахстану й чужини. Зробити цю справу справою боротьби. Момент повороту на рідну землю замінити на день тріумфу ОУН, опіку й допомогу над засланнями зробити справою чести ОУН.

69. В свій час повести в пресі, радіо пропагандивну акцію й одночасно з тим організувати віча й демонстрації за зворотом українських воєнних прапорів (козацьких і з часів 1917–20 рр.) з музеїв польських, московських і чужинецьких. Злучити це з дипломатичними заходами за кордоном.

День повороту прапорів назад на українську землю зробити днем великого національного свята. Застановити всяку працю, урядування й

торгівлю. По містах і селах відбути великі маніфестації, дефіляди військ, богослужіння, дзвони, сальви, ілюмінації, ватри. Річницю того дня святкувати щорічно.

70. Святкуючи річницю смерти вбитого Вождя в вільній державі, ОУН зберігатиме свою традицію й побіч іншої програми відсвяткує так, як у першому році святкувала на ЗУЗ: дзвонами в 12 год. вночі, поготівлям боївки, летючками, сальвами-салютами (нагода для запряження випробуваних членів).

71. Постійним і завжди першим завданням пропаганди є підготовка всіх кожноточасних акцій, що їх планує переводити ОУН.

ІV. ДОДАТОК ДО ПРОПАГАНДИВНИХ ВКАЗІВОК

Ми не дамо...

Ми не дамо катувати народу
І нести загладу прадідній землі,
Встанем орлами бунтарського роду,
Промірим всі землі – чужі і свої.
Вставайте, браття, за свободне життя!
Вже сурми скликають до бою –
До бою палкі молодечі серця –
Розплати час близький – за зброю !

Ми не дамо руйнувати країни,
Вже досить безправства і глуму, і мук,
Горе й недоля синів України
Мільйони в твердий затискає п'ястук.
Вставайте, браття, за свободне життя і т. д.
Крила розгорнем, заграють гармати,
І маки червоні кругом зацвітуть,
І рушить степами козацтво завзяте,
Вставай, Україно, з невольничих пут!

Вставайте, браття, за свободне життя і т. д.
Ми, наче сонце, розірвемо хмари,
Залізного Гонти ми смілі сини,
Вдарим мечами нещадної кари,
Дихнемо вогнями пожеж і війни!
Вставайте, браття, за свободне життя і т. д.

* * *

(Перерібка Інтернаціоналу)

Повстаньте, браття українці,
Нащадки вільних козаків!
Добути волю Батьківщині,
Найвищий час уже наспів.
Зітрем на порох комуністів,
Повстаньте, лицарі, борці!
Свою державу ми збудуєм
Лише з шаблюкою в руці!
Приспів: Грають сурми до бою!
Жовто-сині стяги,
Світить Тризуб, як сонце,
Згинуть всі вороги!
Держави нам ніхто не створить.
Самі собі її створім!
Під рев гармат, під брязкіт зброї
Між вільнії народи йдім!
Москва чи біла, чи червона –
Найбільший ворог це для нас
Скінчити з ним в розправі лютій,
Надходить вже найвищий час.
Приспів...
Не стане сліду комуністів,
Доценту виб'ємо усіх!
Жорстока буде наша пімста!
І гніву нашого батіг!
Від Сяну й Тиси до Кавказу,
Наш прапор гордо злопотить,
Заграє вільне Чорне море,
Тоді Державі нашій жить!
Приспів...

* * *

(На мелодію “Ах, яблучко”)

Ах колгоспи мої – чорна панщина,
Стережіться, москалі, на займанщинах!
Бригадіри і жидки зажурилися,
Що колгоспи і радгоспи провалилися!

Ой кричіть, москалі, та не лайтеся –
З України на Сибір забирайтеся!
 Ех, яблучко, та підмальоване,
 В Україні твої дні пораховані!
Ех ти, бочко моя, подіравлена,
Вся земля в бур'янах удержавлена.
 Я на бочці стою, бочка вгнулася.
 Українцям погулять забагнулося.
З білорусами та ще й з грузинами,
Ми притиснем москалів, щоб погинули.
 Всі дороги курять, ще й немощені
 Вже комуна й жидова – розтрощені.
Ні за Леніна, ні за Сталіна,
Ні за батюшку-царя не повстанемо.
 Ми за волю свою, за козацькую,
 За Вкраїну самостійную, молодецькую.
Ешелони спішать, ще й зо свистами,
Будем море гатить комуністами.

* * *

Ми – українські партизани
(новий текст)

Ми – українські партизани,
Рушаєм лавами у бій,
Лютує край, горить повстання,
Клекоче шумний буревій.
 Вже грають сурми, близько воля,
 Вже рветься серце, кличе кров,
 В огні кується наша доля,
 Встають заковані з оков.
Ми – українські партизани,
Не зломить нас ні біль, ні страх,
Ми носим бомби і нагани,
Вовками бродимо в лісах.
 Вже грають сурми, близько воля і т. д.
Ми – українські партизани,
Нащадки славних козаків,
Щоб розірвать важкі кайдани,
Б'ємо комуну й москалів.

Вже грають сурми, близько воля і т.д.
Ми – українські партизани,
Наш прапор волю всім несе.
Спливає кров'ю шлях змагання,
Та Україна понад все!
Вже грають сурми, близько воля і т.д.

* * *

Сибірські тундри
(на мелодію “Ми по таборах і тюрмах”)

Сибірські тундри й Казахстан,
Соловки й підвали,
Таборів дроти – голод, жах
Нам сили не зламали.
Не вбили в серці помсти зов,
Катівські муки люті,
В серцях у нас гаряча кров,
Показує нам путі.
Розкинем тюрми і Москву
Замінемо в руїну,
А з крові нашої в огні
Повстане Україна.

* * *

Батьківська земле
(мелодія “Гей, не дивуйтесь...”)

Батьківська земле,
Краю козацький,
Краю святий – Україно,
Для Тебе жити
Й Тобі служити,
За тебе вмерти єдину.
За Твої гори,
Ниви і море,
За їх довічну свободу.
За Твою славу,
Чесць і державу,

Щастя Твого народу.
В лави вставайте,
Пута ламайте,
Годі в ярмі животіти,
Встануть зі степу
Хмелі й Мазепи,
Будем наїзників бити.
 Стогнуть дороги,
 Мріють пороги,
 Кличе нас княжа столиця,
 Нумо ж, орлята, –
 Бій розпочатий,
 Час за руїну помститься.

* * *

Марш повстанців
(на мелодію “Соколи, соколи”)

Вставаймо, вставаймо! Нас кличе сурма
До бою за волю народу,
Вже досить червона московська тюрма
Пожерла борців за свободу!
 Ми месники смерті і крові братів,
 Погибель несемо комуні!
 Вперед! Хто живий, час змагання наспів.
 До бою вставай в Україні!
Дітей і жінок виголоджує кат,
Вбиває батьків – нищить землі!
В далекім Сибірі конає наш брат,
Для “слави” кривавого Кремлю!
 Ми месники смерті і крові братів і т.д.
 За смерть, за неволю несемо пожар,
 І кулі, і месть, і руїну!
 Вперед – хто живий! Бо найвищий вже час
 прогнати катів з України.
 Ми месники смерті і крові братів і т.д.

*ЦДАВО України. – Ф. 3833. – Оп. 2. – Спр. 1. – Арк. 77– 89. Копія.
Машинопис.*

№ 21

**Відозва українських політичних і громадських діячів до народу із
закликом об'єднання всіх патріотичних сил для відновлення
Української держави**

14 червня 1941 р.

УКРАЇНЦІ!

Для українського народу й української землі надходить знову велика історична хвилина. Серед небувалої світової бурі валиться на наших очах дотеперішня система світу, в якій ми були на самому дні в путах політичної неволі. Перед нами відкриваються широкі можливості.

Свідомі ваги цієї грядучої, великої хвилини, що її можна б порівняти хіба до тієї – в роках 1917-1918, і свідомі нашої відповідальності перед історією, уважаємо нашим національним обов'язком стати негайно разом для спільної важкої праці над остаточним національно-політичним визволенням українського народу.

Великий, історичний час, в якому живемо, вимагає від нас залишити тепер на боці усякі непорозуміння і стати разом до служби тільки одній найбільшій справі – визволення українського народу і відновлення Української, суверенної, ні від кого незалежної соборної держави.

Зосередження всіх сил для здійснення того найсвятішого нашого ідеалу – це наказ і пекуча konieczність, що її диктує зовнішньополітична дійсність. Нікому з українців не можна тепер стояти збоку і ламати закон національної солідарності.

Тому, визнаючи боротьбу за суверенну, соборну українську державу завжди і всюди нашим законом, кличемо всіх чесних українців ставати в ряди консолідованих лав до великої праці на такій платформі і під такими гаслами:

1. Усунути з українського національного життя явища всякого розкладу і внутрішніх міжусобиць.

2. Створити одноцінну репрезентацію українців в Європі поза займанщинами, яка видвигне наші політичні постулати перед зовнішнім світом.

3. Притягнути до співпраці всіх українців-патріотів поза партіями та їх програмами, не елімінуючи нікого.

4. Видвигнути на чоло національного життя чинники, що візьмуть свій мандат з волі української суспільності та будуть відповідальні перед нею, з тим виразним застереженням, що покликаного таким чином провідного діла не може очолювати ніхто з тих діячів, що досі очолювали, чи очолюють політичні групи чи організації.

* виключаючи

5. Усі, що стають до співпраці, зобов'язуються віддати справі всі свої сили та включити себе, як карні громадяни, в процес українського державного будівництва на рідних землях, підчинюючись суверенній українській владі, створеній волею українського народу на українській землі.

Хай же це діло, започатковане в цей переломовий час, подиктоване поривом серця, політичним розумом та історичною konieczністю, вийде на добро і користь України.

14.VI 1941 р.

Слава Україні!*

ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. – Спр.2. – Арк.1-2. Копія. Машинопис.

№ 22

Меморандум ОУН (С.Бандери)* про незалежність України**

15 червня 1941 р.

I

Серед численних німецьких політичних поглядів на вирішення

* Далі в документі 167 прізвищ.

** Меморандум підготувала група членів революційного проводу на чолі зі С.Бандерою 15 червня 1941 р. Вручений рейхсканцелярії В.Стахівим 23 червня 1941 р. Відповідь див. док.№ 33. (26 червня 1941 р.)

Після друкованого тексту меморандуму дописано від руки:

“За дорученням керівника організації Степана Бандери Володимир Стахів”.

До меморандуму залучено “Постанови Другого великого збору Організації українських націоналістів–ОУН” (кінець травня 1941 р.) з такими розділами: 1. Про Другий ВЗ; 2. Програмні постанови; 3. Політичні постанови; 4. Військові постанови (разом 15 сторінок).

У політичних постановах ОУН (С.Бандери) попереджувала німців, що вона буде боротися за визволення українського народу без огляду на територіально-політичні зміни, які могли б зайти на сході Європи, отже і у випадку німецької окупації. У них сказано:

“1. Організація українських націоналістів бореться за Українську суверенну соборну державу, за визволення поневолених Москвою народів Східної Європи й Азії, за новий справедливий лад на руїнах московської імперії ССРСР. Організація українських націоналістів продовжуватиме всіма силами революційну боротьбу за визволення українського народу без огляду на всі територіально-політичні зміни, які зайшли б на терені Східної Європи.

2. Шляхом до досягнення наших цілей є Українська Революція в московській імперії ССРСР в парі з визвольною боротьбою поневолених Москвою народів під гаслом: “Свобода народам і людині”.

3. Організація українських націоналістів стає на чолі тих українських революційних течій та співпрацює з тими революційними рухами поневолених Москвою народів й з тими державами, що змагають до повного розвалу ССРСР. Організація українських націоналістів вважає союзниками України всі держави, політичні угруповання та сили, що заінтересовані в розвалі ССРСР та в створенні ні від кого незалежної Української суверенної соборної держави. Відношення ОУН до держав та політичних рухів перерішується їхнім протимосковським настаненням, а не більшою чи меншою співзвучністю з українським національним рухом”.

5. Усі, що стають до співпраці, зобов'язуються віддати справі всі свої сили та включити себе, як карні громадяни, в процес українського державного будівництва на рідних землях, підчинюючись суверенній українській владі, створеній волею українського народу на українській землі.

Хай же це діло, започатковане в цей переломовий час, подиктоване поривом серця, політичним розумом та історичною konieczністю, вийде на добро і користь України.

14.VI 1941 р.

Слава Україні!*

ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. – Спр.2. – Арк.1-2. Копія. Машинопис.

№ 22

Меморандум ОУН (С.Бандери)* про незалежність України**

15 червня 1941 р.

I

Серед численних німецьких політичних поглядів на вирішення

* Далі в документі 167 прізвищ.

** Меморандум підготувала група членів революційного проводу на чолі зі С.Бандерою 15 червня 1941 р. Вручений рейхсканцелярії В.Стахівим 23 червня 1941 р. Відповідь див. док.№ 33. (26 червня 1941 р.)

Після друкованого тексту меморандуму дописано від руки:

“За дорученням керівника організації Степана Бандери Володимир Стахів”.

До меморандуму залучено “Постанови Другого великого збору Організації українських націоналістів–ОУН” (кінець травня 1941 р.) з такими розділами: 1. Про Другий ВЗ; 2. Програмні постанови; 3. Політичні постанови; 4. Військові постанови (разом 15 сторінок).

У політичних постановах ОУН (С.Бандери) попереджувала німців, що вона буде боротися за визволення українського народу без огляду на територіально-політичні зміни, які могли б зайти на сході Європи, отже і у випадку німецької окупації. У них сказано:

“1. Організація українських націоналістів бореться за Українську суверенну соборну державу, за визволення поневолених Москвою народів Східної Європи й Азії, за новий справедливий лад на руїнах московської імперії ССРСР. Організація українських націоналістів продовжуватиме всіма силами революційну боротьбу за визволення українського народу без огляду на всі територіально-політичні зміни, які зайшли б на терені Східної Європи.

2. Шляхом до досягнення наших цілей є Українська Революція в московській імперії ССРСР в парі з визвольною боротьбою поневолених Москвою народів під гаслом: “Свобода народам і людині”.

3. Організація українських націоналістів стає на чолі тих українських революційних течій та співпрацює з тими революційними рухами поневолених Москвою народів й з тими державами, що змагають до повного розвалу ССРСР. Організація українських націоналістів вважає союзниками України всі держави, політичні угруповання та сили, що заінтересовані в розвалі ССРСР та в створенні ні від кого незалежної Української суверенної соборної держави. Відношення ОУН до держав та політичних рухів перерішується їхнім протимосковським настаненням, а не більшою чи меншою співзвучністю з українським національним рухом”.

українського питання, а також серед різних концепцій, які стосуються німецької політики, що повинна початися з цього питання, не можна знайти нічого, що б визначало значення окремих компонентів цієї загальної проблеми у її цілому обсязі і правильно оцінювало б внутрішні українські фактори. При цьому навіть недооцінюються такі моменти, які також з точки зору Німеччини можуть бути дуже важливими для майбутніх німецько-українських стосунків. Така позиція, недооцінка всіх внутрішніх українських факторів може призвести до невірної німецької політичної лінії стосовно України, що, в свою чергу, може стати причиною неправильної тактики Німецького райху у вирішенні української проблеми.

Існує багато об'єктивних реальних політичних підстав для створення природного союзу між Німеччиною і Україною, який би ґрунтувався на щирій дружбі, для взаємного плідного співробітництва у всіх галузях. Такий союз може бути, якщо будуть поважатися життєві інтереси обох народів, дуже тісним і довготривалим, позаяк не існує ніяких вагомих принципових протиріч; навпаки, є багато можливостей для розширення двосторонніх відносин.

Неправильно заведена політика може привести до небажаних наслідків для стосунків обох народів, які пізніше буде важко подолати. Бо основи для співпраці закладаються на початках співробітництва, при встановленні стосунків двох народів. Так само подальший розвиток цих відносин обумовлений направляючими лініями, які встановлюються спочатку. Від цих керівних ліній може залежати доля обох народів.

Основи для дружніх німецько-українських стосунків створюються в момент німецької кампанії на Європейському Сході, яка щойно розпочинається. У зв'язку з тим, що українські націоналісти взяли на себе велику відповідальність за долю і майбутнє України, що вони доказали на ділі, для них має вирішальне значення відношення Німеччини до Української держави, за яку вони борються.

Цей меморандум має на меті звернути увагу основних німецьких інституцій, які визначають шляхи і методи зовнішньої політики Німецького Райху, на серйозність української проблеми, не керуючись думкою при цьому, що меморандуми здатні зупинити хід історії. Ми виходимо у ньому з переконання, що цілий комплекс питань має вирішальне значення не тільки для України, а й також для Німецького Райху, що тільки те вирішення, що цілком відповідає історичним та народним інтересам України, може бути корисним також Німеччині, та що вирішення питань несприятливе Україні, рівночасно причинило б велику шкоду й Німеччині. Цей хід думок має таку доказову силу, що відповідальний політик не повинен би не звертати на нього своєї уваги.

Далі буде наголошуватися тільки на тих моментах, які стосуються інтересів Німецького Райху, але це не означає, що не повинні враховуватися інтереси України. Бо українські націоналісти в першу чергу представляють інтереси свого власного народу.

Окремі питання розглядатимуться відверто і чітко, як цього і вимагає відповідальність перед історією, і так недвозначно, як недвозначними будуть далекойдучі наслідки того чи іншого вирішення для перспективи майбутнього.

У цьому меморандумі ці проблеми не зачіпалися б так відверто, якби не глибоке переконання в тому, що викладені моменти знайдуть повне розуміння того, що вони в однаковій мірі відповідають інтересам як українського, так і німецького народів. Вони не придумані навмисно, а ґрунтуються на дійсності і існуючій потенційній силі.

II

Історія України і становлення українського народу стоять під знаком безперервної війни на два фронти: на заході проти Польщі і на півночі і сході проти Москви. Ці обидві держави поперемінно намагалися по своєму облаштувати східноєвропейський простір, що не відповідало б ні національним, ні геополітичним умовам цього регіону. Як польська, так і російська концепції базувалися на тому, щоб зруйнувати своєрідність підкорених народів, знищити їхню культуру і викоренити їхні політичні ідеали, щоб нав'язати свою імперіалістичну волю через хаос народів, що виник. Але цієї мети можна було досягнути тільки в часи безсилля українського народу то однією державою, то іншою і, з історичної точки зору, лише на короткий час.

Із цієї боротьби Польща була два рази в новітній історії виключена, так як вона не мала ані творчих, ані достатніх для оволодіння східноєвропейським регіоном сил. Польська ягеллонська держава розпалася внаслідок тривалих ударів українського народу, який під керівництвом козацьких гетьманів намагався створити власну державу. Поділ польського королівства є наслідком завданого ослаблення завдяки тільки польсько-українській боротьбі. Також і версальська Польща припинила своє існування в основному завдяки національній боротьбі в цій державі, в якій найбільшу вагу мали українці.

Після кожного виходу Польщі із української боротьби на два фронти для українців виникала необхідність досягнути вирішення у боротьбі з Москвою. Після того, як у середині XVII століття український гетьман Богдан Хмельницький українським національним повстанням позбувся польського впливу і спорудив українську козацьку державу, один із його послідовників, гетьман Іван Мазепа, на початку XVIII століття, переслідував мету звільнити Україну також і з-під опіки російського

царя і перешкодити за допомогою шведського короля Карла XII намаганням Російської держави зайняти панівне становище в Східній Європі. Ця спроба потерпіла поразку, і доля України була вирішена тим самим на два століття. Також і сьогодні всі зусилля українського народу націлені на вирішення у боротьбі за нове облаштування Східної Європи. Ця боротьба між Москвою і Україною, між народами і культурами нівелюючого російського імперіалізму, носієм якого став більшовизм, і українською національною революцією, яка приведе до визволення і інших поневолених Москвою народів, буде продовженням уже початого нового європейського порядку. Бо східноєвропейський простір є не тільки органічною складовою частиною європейської континентальної системи, і таким чином тісно пов'язаним з долею цього континенту, але й активним будівничим цієї долі, особливо коли йдеться про українську участь в європейській будові.

Геополітична динаміка цього регіону і політичні намагання українського народу зумовлюють від самого початку співпрацю облаштовуваних Україною територій з центром Європи проти ворожих для цього простору держав. Польща на протязі історії була завжди виразником державної волі Західної Європи, Росія ж, яка стала у світоглядному і державно-політичному плані спадкоємницею кочових орд Азії, є носієм антиєвропейсько направлених руйнівних сил Сходу.

Боротьба за визволення українського народу знаходиться тому у прямій залежності від нового облаштування східноєвропейського регіону, що треба розглядати як доповнення до нового європейського порядку. Цей факт особливо виявлявся на протязі останніх чотирьох століть.

Реформація, яка знайшла в Україні сильний відгук і зовсім не зачепила Росії, спричинила посилення національного самоусвідомлення в Україні; тридцятирічна війна, яка принесла з собою ослаблення універсального католицизму, зумовила тим самим закінчення національного українського повстання проти католицької Польщі, яке вибухнуло у 1648 році під проводом Хмельницького. Потужні політичні плани цього великого українського державного діяча, після здійсненого у союзі з Бранденбургом і Швецією поділу Польщі, встановити європейський східний фронт і розширити його на південний фланг ще й сьогодні не втратили свого значення. Швеція, як держава, яка володіла територіями навколо Балтійського моря на півночі, Українська козацька держава в Причорномор'ї, повинні були створити захисний вал проти неєвропейського Сходу. У цих планах Хмельницький взяв до уваги ідеї князів Київської держави середньовіччя, які постійно разом з державою, яка володіла територіями навколо Балтійського моря, здійснювали свою політику на лінії цього європейського континентального східного фронту.

Тим самим шляхом пішов і Іван Мазепа. Але міцніюча Російська держава знищила цю українську концепцію і розширила свої наступальні позиції проти Європи, після чого спочатку Україна, а потім і Швеція були усунені із цієї важливої і доленосної для Європи боротьби. Після упадку українського оборонного фронту проти Сходу у 1709 році у битві під Полтавою, у 1764 році була ліквідована українська автономія і "козацькі вольності", а у 1781 році на території України було введено губернське управління, яке діяло на всій території Російської імперії.

Незважаючи на завданий удар, завданням України залишалося просування на Схід і освоєння близьких для Європи азійських областей і таким чином вона стала межовим простором напроти Сходу.

Це завдання усвідомлювала також і відновлена після російської революції у 1917 році Українська держава, яке вона, після встановлення дружніх стосунків з Німеччиною і іншими центральними державами, виконувала як одне із європейських зобов'язань. Відновлення європейського східного фронту, де Німеччині як державі, що володіє територіями навколо Балтійського моря, припадає найважливіша роль, здавалося, усунуло на довгі часи загрози небезпеку зі Сходу.

Але подальша німецька політика стосовно України не відповідала в достатній мірі українським національним устремлінням, що призвело до похмурості у німецько-українських стосунках. З боку Німеччини часто допускалися помилки, про які також говорили німецькі політичні аналітики - доктор Пауль Рорбах і Аксель Шмідт. Німецька політика не враховувала національну психологію українства; вона не мала чітких політичних цілей, а коливалася між державною самостійністю України і відновленням російської єдності, хай навіть і на федеративній основі. Через те в українців виникло переконання, що вступ німців в Україну винятково переслідував економічні цілі, а саме покращання і забезпечення постачання продовольства центральним державам. Уже пізніше Брест-Литовський мирний договір був названий "хлібним договором". Така позиція Німеччини призвела до втручання у внутрішньополітичні справи молодшої держави: режим був змінений силою і главою держави був поставлений Скоропадський, який спирався на русофільські кола і проводив проросійську федералістичну політику. Крім того, німецькою стороною були самочинно здійснені ґрунтовні зміни в соціальній структурі країни, що ні в якому разі не могло послабити напруження.

Ця східна політика Німеччини, основана на невірних передумовах, не лише спричинила упадок нового облаштування європейського Сходу, але й мала вплив на пізніші часи і залишила в українців, особливо в Східній Україні, ще й сьогодні тривалий слід. Названі вище помилки Німеччини, які впливають з недооцінювання ситуації, використовувалися

в останні двадцять років Москвою і більшовицькою, а також російською небільшовицькою пропагандою для формування настроїв в Україні проти Німеччини. З цими реаліями треба і сьогодні рахуватися.

III

Навіть, якщо німецькі війська при вступі в Україну, звичайно, спочатку будуть вітати як визволителів, то незабаром ця ситуація може змінитися, якщо Німеччина прийде в Україну не з метою відновлення Української держави і відповідними гаслами. Німеччина ж шукає на Сході не тільки економічний простір, який відомий як сировинна база, але й переслідує політичні цілі, відображені у понятті нового європейського порядку.

Новий європейський порядок без самостійної національної Української держави є немислимим; особливо тоді, коли випадає нагода допомогти українському народові у досягненні власної державності.

Якщо навіть сьогоднішнє державне утворення України, яке під назвою Української Советської Соціалістичної Республіки є складовою частиною Советського Союзу, являється фікцією, все ж таки ця фікція є великим кроком вперед у порівнянні з передвоєнним часом, коли в тодішній царській Росії навіть слова Україна, українець, український були забороненими.

Якщо просліджувати історію українсько-російських стосунків на протязі останніх двадцяти років, то можна констатувати, що Росія була вимушена піти на поступки на українському фронті не тільки з причин внутрішньої своєї слабкості, але й з причин сили українського національного руху.

Революція 1917 року, а також наступна чотирирічна визвольна війна істотно вплинули на формування української національної свідомості і на ріст прагнень до самостійної держави так, що національна воля України не могла бути зламана двадцятирічним, побудованим на жахливій жорстокості режимом терору більшовицької Москви. Тому що кожний натиск Москви викликає зворотний натиск українського революційного руху.

Двадцятирічна революційна боротьба в Україні, хоча й зазнала у своєму розвитку також і сильні удари, ще більше зміцнила національну свідомість українства, всеціле значення якої сторонній спостерігач не завжди в стані оцінити. Сили українського народного опору, як національна первісна сила і бойовий дух українських революційних організацій, досить часто призводили до невдач заходи більшовицької Москви в Україні. Також найпідступніші більшовицькі методи, це можна констатувати з великим почуттям відповідальності, не змогли завдати найменшої шкоди українській національній ідеї. Різні види боротьби, які постійно здійснювалися у Советському Союзі - чи йшлося про

національні проблеми, чи про боротьбу за новий соціальний зміст чи про боротьбу за владу - вони завжди мали свій початок і свій кінець в Україні тому, що тут негативне відношення населення до більшовицького соціального гноблення було підсилене безумовною готовністю стати до боротьби за національні ідеали. Тому, що більшовицький режим ніколи не мав під ногами твердої землі, слід завдячувати в основному цій позиції українського народу.

При цьому слід особливо підкрестити, що український народ вмів пристосувати свої методи боротьби до жахливих терористичних заходів, до яких хтось коли-небудь вдавався. Немає закону чи указу уряду, якого б український революційний рух і їх товариші по боротьбі не зуміли обійти. У цьому напрямку також навчений український народ, якому притаманний необхідний інстинкт боротьби у парі з любов'ю до свободи.

Через 20-літню ворожу настороженість до режиму в українській національній душі зродилися елементи, які виявляються по відношенню до кожного примусового режиму, коли не приймаються до уваги українські національні вимоги. Слід завжди виходити з того, що Україна в плані національному і територіальному повинна вирішити великі завдання. Правильне рішення матиме вирішальне економічне і стратегічне значення. Лише від позиції українського народу буде залежати, чи Україна стане доповненням реорганізованої Європи, чи вогнищем небезпек. Не слід забувати, що крім німецького впливу на Україну діють з другого боку Москва і також Англія. Бо вона в цій політичній ситуації лежить не між Москвою і Німеччиною, як це є територіально, але між Німеччиною та Англією, навіть якщо це звучить парадоксально.

Після 20-літнього більшовицького примусового режиму український народ у всіх питаннях своєї свободи став дуже чутливий, така душевна позиція не лише зрозуміла, але її слід враховувати, якщо хочеться знайти серед українців друзів і союзників. Це безмежна любов до свободи виявляється в українців уже з 13 ст., а не протягом останніх 20 років.

Цей потяг до самостійності, воля до боротьби створили тип сьогоденішнього українця, який займає недовірливу позицію до всього чужого. Ця властивість виявилась особливо в русі саботажу, як в с/г, так і в промисловості в Радянській Україні. Соціальний експеримент більшовизму зазнав краху насамперед через таку позицію, а не лише через свою доктринальну застиглість. Не можна забувати, що розумна політика таку заперечуючи волю може перетворити на сильну волю до відбудови, якщо вона буде передана в руки самих українців. Найменший примус викличе протилежні наслідки.

У зв'язку з тим, що український революційний рух в Європі або дуже мало, або й цілком невідомий, і багато речей взагалі не враховуються, а деякі переоцінюються або недооцінюються, обов'язком українських націоналістів є вказати, хай навіть скромно, на можливість вирішення українського питання.

IV

Незважаючи на відповідну взаємодію теперішніх німецько-російських стосунків, слід констатувати таке:

Європейським континентом зараз оволоділи дві імперські ідеї: німецька, направлена на побудову нового європейського порядку, і ідея російського імперіалізму, що ґрунтується на світовій революції. До того часу як Росія володіє українською територією з існуючими на ній силовими факторами і розвиває її як базу для своєї держави, щоб могли напасти на Європу, доти не можна розраховувати на втілення в життя ідеї нового європейського порядку. Уже було сказано, що Україна на протязі історії постійно себе розглядала як частину європейської єдності і заради цієї приналежності вела безперервну доленосну боротьбу проти Сходу. І теперішня народна боротьба України проти більшовизму є лише її продовженням.

Також і економічно Україна є частиною Європи. Це ґрунтується на економіці України, і Україна з свого боку може стати доповненням уже облаштованого по-новому європейського простору. Крім того, Україна є не тільки аграрною державою і сировинною базою, але вона вже розвинула потужну промисловість, яка має непересічне значення, особливо для східноєвропейських територій.

Із стратегічної точки зору Україна також являє собою складову частину Європи, що особливо виявляється зараз в європейській доленосній боротьбі проти англійського втручання.

Усі ці факти говорять чітко про те, що самостійна Українська держава завершить процес облаштування Європи і допоможе зміцнити європейський континент і надати йому світового значення. Тільки міцна Українська держава зможе забезпечити здоровий розвиток у східноєвропейському просторі. Бо тільки Україна буде в стані утримувати руйнівні позаєвропейські сили на європейському східному фронті і, крім того, нести ідею національного нового порядку до сусідніх народів азіатського континенту. Це завдання буде для України тим більше легким, так як вона вже сьогодні організовує поневолені Москвою народи на боротьбу проти більшовицького розкладання і веде їх у цій боротьбі. Крім того, Україна найкраще знає духовні уявлення цих народів. Через це вона займає ключову позицію у розробці усіх цих питань, що буде мати величезне значення для Німеччини і нового європейського порядку, а

також і для сусідніх з Україною народів (Порівн.: А.Розенберг: "Україна – вузловий пункт світової політики").

Для української національної революції, яка виходить з боротьби за побудову Української держави, виникає обов'язок також облаштувати теперішній "російський простір" і принести свободу народам, що знаходяться в російському рабстві. Більшовицькому російському експансіонізові, який несе на собі ідею соціальної зрівнялівки (а не соціальної справедливості) і ідею пролетарської світової революції, може протистояти лише ідея переважаюча її в силі і духовній глибині. Коли більшовицька Росія говорить про "самовизначення аж до відокремлення народів", то цей принцип ні в якому разі не можна перетворити на протилежний. Але йому треба надати національного змісту, і це в стані зробити Українська національна революція.

Не можна панувати довго в Східній Європі за допомогою технічних державних і управлінських засобів, які спираються на сильну окупаційну армію. У цьому переконалися героїчний шведський король Карло XII і французький імператор Наполеон I, а також пізніше вільгельмська Німеччина. Також і Росія, яка найдовше володіє цим простором, спирається у своєму пануванні не тільки на військову силу і на терористичну примусову систему, але й ще на ідею, нехай то буде православна церква, панславізм чи соціальна зрівнялівка. Більшовицька Москва зуміла використати методи для завоювання народів, хоч деякі з них набагато цивілізованіші.

Східноєвропейським простором можна буде оволодіти в майбутньому лише за допомогою ідей і за взаємною згодою проживаючих там народів.

Висновок: військова окупація не може триматися довгий час у Східній Європі. Тільки новий державний лад, збудований за національним принципом, може забезпечити там здоровий розвиток. Тільки самостійна Українська держава могла б зберігати такий новий лад.

V

Зрозуміло, що приєднання України до європейської континентальної системи заплановане Німеччиною, головним чином, з економічних причин. Україна сьогодні є головним господарським фактором Советського Союзу і найбагатшою на корисні копалини країною в Європі. Україна посилить своєю незалежністю європейський економічний простір і доповнить європейську економіку своїми виробами і здатністю купувати інші товари. При цьому вона муситиме створити у цьому великому економічному просторі власний економічний простір, тому що цього вимагає Україна, зважаючи на її розміри і господарське значення. Також і тут особливо важливе поважати економічну незалежність України,

тому що на Східній Україні існує живе відчуття того, яке може є перебільшенням, що Україна творить такий економічний простір, від якого залежить вся економічна потужність і оборонний потенціал Советського Союзу. Хай навіть це перебільшення зменшене через створення в останні роки російських економічних центрів в Середній Азії і в Сибіру, все ж таки воно залишається в думці східного українця.

Більшовицька Росія в перші роки свого режиму і в господарській галузі пішла на значні поступки Україні, щоб не зіштовхуватися у конфлікт з українськими домаганнями також і у цьому напрямі. Лише пізніше, з початком першого п'ятирічного плану, економічна самостійність України поступово обмежувалася, і був створений єдиний советський економічний простір, у якому Україна майже повністю розчинилася. Незважаючи на це, навіть теперішній уряд советської України продовжує свої намагання зберегти автономні права в економіці, щоб остаточно не зникнути в московському господарському централізмі. Пересування економічного центру до Берліна при збереженні централізованої господарської системи і без забезпечення самостійності української економіки не зможе задовільнити Україну у її прагненні до економічної співпраці з Європою.

Висновок: Українська незалежна держава мусить бути економічно самостійною для того, щоб стати складовою частиною і доповненням європейського економічного простору.

VI

Так як інтереси обох народів вимагають природнього союзу, німецько-українські відносини повинні базуватися на щирій дружбі. Приналежність України до нового європейського простору, який проводить Німеччина, покладає на неї зобов'язання бути сторожем на Сході. Не тільки історичні традиції і геополітичне положення його простору змушують до цього український народ, але й його національне прагнення, яке вже знайшло своє вираження у сьогоdnішній революційній боротьбі.

Український народ належить до військових народів європейського континенту: військова людина в князівські середні віки, а також за часів козацтва була типом досконалого українця. Цей тип зберігся також і в час визвольної війни українського народу у 1917-21 рр., а також пізніше у підпільній революційній боротьбі. Хоча цей бойовий військовий напрямок часом навіть і зменшував державно-будівничий елемент. Його значення треба враховувати при побудові Української держави. Українська озброєна потуга є найкращим засобом надати цій військовій доброчесності міцних форм і використати її для оборони Української держави і нового порядку в Східній Європі. Українська військова потуга

зможе тим краще обороняти східноєвропейський кордон континенту, якщо Україна, яка буде звільнена із свого двофронтового положення, та маючи тилове забезпечення з боку німецького райху, зможе там застосувати увесь свій оборонний потенціал. Не є певне, що Росія, навіть якщо теперішня імперія буде знищена, припинить свою акцію розкладання і почне занедбувати реваншистську політику стосовно Європи. Бо вона завжди була в її державно-політичній і світоглядній позиції антиєвропейськи спрямованою і діяла з метою "облаштувати" Європу за власними принципами, зруйнувати її культуру і знівелювати європейські народи так, як це вона намагається зробити з народами своєї власної імперії.

Висновок: Самостійна українська військова сила, яка відповідає духовним засадам України, стане гарантом німецько-українського союзу і буде стримувати російський натиск на Європу.

VII

При трактуванні українського питання і його вирішенні за допомогою Німеччини психологічні моменти, які передують економічним і військовим, відіграють найголовнішу роль.

З особливою увагою слідкують українці за встановленням цілей німецької європейської політики, її шляхами і методами, які застосовуються при створенні нових держав і розширенні своїх територій державами-союзниками Німеччини.

Треба ствердити, що для вирішення українського питання немає ніякої аналогії. З 1938 року в Європі виникло дві нові держави: Словаччина і Хорватія. Не беручи до уваги різницю в площі і кількості населення країн, українська проблема має набагато більше значення тому, що шляхом її вирішення будуть здійснені корінні зміни у політичній та економічній структурі європейського континенту і піднятті питання міжконтинентального значення. Та не тільки від остаточного вирішення проблеми залежить подальший хід німецько-українських стосунків, але і від методів, які будуть застосовані вже на початках.

Українець сьогодні свідомий того, що тільки творча праця всього народу, пов'язана з внеском кожного окремо, може якнайшвидше обновити все життя в Україні. Що означає така творча праця і тотальна мобілізація, показала, перед очима українця, практика націонал-соціалістичної Німеччини, в якій національна побудова проходила органічно.

Українець також, яким його створили останні двадцять років, повний рішучості створити підвалини, які б забезпечили національний розвиток в незалежній державі. З цією рішучістю повинна рахуватися кожна держава, яка, переслідуючи власні інтереси, хоче створити новий порядок на східноєвропейському просторі.

Організація українських націоналістів, яка впродовж багатьох років веде здорову частину українського народу в революційній боротьбі за державну незалежність України і виховує увесь український народ для цього завдання, готова вести цю боротьбу до здійснення свого національного ідеалу.

Червень 1941
Організація Українських Націоналістів

Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. - Т.1. - Львів. - 1997. - С.58-71.

№ 23

Відозва Українського національного комітету в Кракові до української політичної еміграції із закликом до згуртування сил для побудови Української держави*

22 червня 1941 р.

м.Краків

УКРАЇНЦІ!

У велику і відповідальну годину пора нам чинами і розумом засвідчити святість наших почувань. Як в труді і в крові найкращих синів відроджених народів гартується нове життя, нова мораль і нові закони,

* Перед початком німецько-радянської війни провід ОУН (С.Бандери) розгорнув активну діяльність з метою створення репрезентативної організації української політичної еміграції, яка б виконувала роль своєрідного “екзильного парламенту” і була б єдиним уповноваженим представником українства перед Німеччиною. Шляхом переговорів оунівцям удалось добитися згоди 113 представників різних політичних партій і суспільно-громадських організацій на створення Українського національного комітету. 22 червня 1941 року в Кракові відбувся установчий з’їзд, на якому обрали керівні органи УНК і прийняли відозву до української еміграції. Головою УНК заочно обрали генерала В.Петріва, однак до погодження з ним комітетом керував В.Горбовий. Другим заступником Голови став В.Андрієвський, а секретарями – С.Шухевич і В.Мудрий. УНК вислав меморандум до райхсканцлера Німеччини А.Гітлера, в якому підкреслювалося прагнення українського народу до незалежності та його готовність до боротьби проти СРСР за умови належного пошанування урядом Німеччини волі та прав українського народу. УНК активно підтримував акт 30 червня 1941 р., через що був ліквідований СД на початку липня 1941 року. Зокрема, арешти 5 липня ініціаторів створення УНК – В.Горбового, М.Богуна, Я.Рана та В.Янева, повністю паралізували його діяльність.

Організація українських націоналістів, яка впродовж багатьох років веде здорову частину українського народу в революційній боротьбі за державну незалежність України і виховує увесь український народ для цього завдання, готова вести цю боротьбу до здійснення свого національного ідеалу.

Червень 1941
Організація Українських Націоналістів

Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. - Т.1. - Львів. - 1997. - С.58-71.

№ 23

Відозва Українського національного комітету в Кракові до української політичної еміграції із закликом до згуртування сил для побудови Української держави*

22 червня 1941 р.

м.Краків

УКРАЇНЦІ!

У велику і відповідальну годину пора нам чинами і розумом засвідчити святість наших почувань. Як в труді і в крові найкращих синів відроджених народів гартується нове життя, нова мораль і нові закони,

* Перед початком німецько-радянської війни провід ОУН (С.Бандери) розгорнув активну діяльність з метою створення репрезентативної організації української політичної еміграції, яка б виконувала роль своєрідного “екзильного парламенту” і була б єдиним уповноваженим представником українства перед Німеччиною. Шляхом переговорів оунівцям удалось добитися згоди 113 представників різних політичних партій і суспільно-громадських організацій на створення Українського національного комітету. 22 червня 1941 року в Кракові відбувся установчий з’їзд, на якому обрали керівні органи УНК і прийняли відозву до української еміграції. Головою УНК заочно обрали генерала В.Петріва, однак до погодження з ним комітетом керував В.Горбовий. Другим заступником Голови став В.Андрієвський, а секретарями – С.Шухевич і В.Мудрий. УНК вислав меморандум до райхсканцлера Німеччини А.Гітлера, в якому підкреслювалося прагнення українського народу до незалежності та його готовність до боротьби проти СРСР за умови належного пошанування урядом Німеччини волі та прав українського народу. УНК активно підтримував акт 30 червня 1941 р., через що був ліквідований СД на початку липня 1941 року. Зокрема, арешти 5 липня ініціаторів створення УНК – В.Горбового, М.Богуна, Я.Рана та В.Янева, повністю паралізували його діяльність.

наближається день, в якому Україна стане запорукою ладу і спокою на сході Європи. Від століть провидінням було нам дано мечем і власною груддю боронити культури, свободи і віри перед ордами кочовиків, перед нальотами погані і заливу новітнього варварства. В безупинній боротьбі записували ми сторінки історії непроминаємою славою, але доводилось нам теж платити дань із власної свободи. Але проте не перемогли нас ні разу вороги лицарством і хоробрістю і навіть ні чисельною перевагою. Покорити нас вдалось тільки тоді, як не ставало в нас єдності і згоди. І тому з радістю проголошуємо, що в час, який вимагає від нас напруження всіх сил, замовкли в нас спори, і дійшло до об'єднання української еміграції. Українська еміграція – політичний провід народу, вояцтво наших визвольних змагань, націоналістична армія підпілля, повстанці і партизани та чесні українські патріоти – опинились поза межами батьківщини, викинені хвилею безприкладного терору. Проте ні на мить не перестало в них битися серце ритмом збірного змагання. І як одноцілим є фронт боротьби на рідних землях, так одноцільно мусимо посилити ту боротьбу і ми, що опинилися на чужині. Бо знаємо і визнаємо, що єдино у висліді нашої боротьби стане Україна єдина, самотійна і соборна, проголошена історичними універсалами 22 січня і досі окупована ворогами. І так відновиться українська державна традиція, що знайшла своє втілення в 1917-1920 рр., коли Україна існувала і була визнана світом. Наша повсякчасна готовність на труд і жертву має свідчити про нашу волю творити нарівні з другими народами нове життя грядучої епохи. І щоби посилити ту боротьбу, щоби дати запевнення нашим борцям і повстанцям на рідних землях, що не розбазаримо нашими внутрішніми спорами і торгами, ані нашими партійними чи особистими амбіціями кривавих надбань, окуплених жеиттям найкращих, стаємо від сьогодні під спільним проводом до спільної праці без

* Універсали 22 січня – йдеться про IV Універсал прийнятий 22.I.1918 р. на засіданні Малої Ради і Акт Злуки УНР і ЗУНР від 22.I.1919 р. IV Універсалом від імені Центральної Ради, проголошувалась самотійність Української Народної Республіки, як вільної “суверенної держави українського народу”, підтверджувались повноваження Центральної Ради як єдиного представника українського народу до моменту скликання Українських установчих зборів. Універсал перетворював Генеральний секретаріат на Раду народних міністрів, оголошував курс УНР на мир із блоком Центральних держав і подальшу демілітаризацію республіки, призначав вибори до місцевих органів влади, підтверджував низку основних політичних свобод громадян і декларував намір проведення соціальних реформ.

Актом Злуки 22 січня 1919 року проголошувалося об'єднання ЗУНР і УНР в єдину суверенну державу українського народу – Українську Народну Республіку. Бойові дії, які проводилися арміями обох українських республік проти зовнішніх агресорів не дозволили на практиці здійснити об'єднання, однак Акт 22 січня 1919 року став символом прагнення українців до національної і державної єдності.

різниць нашого походження – з усіх частин України, без різниці наших поглядів і колишніх групових приналежностей чи симпатій, без різниць віку і віри, звання і верстов чи станів. Єдино особиста вартість, тобто характер і працездатність, рішають про можливість приступити до нашого гурту. Єдино вклад в розбудову нашого державного життя каже завдання, що їх кожному з нас доведеться сповнити. Наш досвід і фахове знання дамо до розпоряди. українського уряду, що в Києві відродить українську державу.

Для уоднозгіднення наших змагань покликуємо на з'їзді української політичної еміграції, що відбувся в Кракові 22 червня 1941 р., Український національний комітет.

Поза межами України являється він самотнім виявом організованої волі української еміграції, до часу відновлення діяльності Української держави в Києві.

Всіх чесних українських громадян, що досі не мали змоги прилучитися до нашої акції, звиваємо вступити в наші ряди для доказу одностайності постави і солідарності нашого загалу. Негарними словами і не накликуванням тільки до єдності, а чинною поставою дамо свідectво, що в великий час гинуть дрібні амбіції і урази.

Добро нації для нас є і буде найвищим наказом і висказом найглибших мрій, що вели і ведуть нас на бій і сил дають на жертву.

Слава Україні!

Краків, 22 червня 1941 р.

Др.Володимир Горбовий, проф. Віктор Андрієвський, др.Петро Шурат, Василь Мудрий, др.Степан Шухович, проф.Андрій Яковлів, проф.Василь Іванис, проф.Борис Іваницький, Роман Кільницький, інж.Михайло Хроновяць, ген.Олександр Загородський, др.Лев Глінка, Віктор Приходько, Володимир Янів, Мирон Луцький, Ярослав Старух, інж.Богдан Шемет, Володимир Шевченко, Степан Скрипник, інж. Михайло Кравців, Богдан Кравців, мгр.Мирон Богун, др.Павло Русяк, Володимир Стахів, полк.Михайло Крат, мгр.Ярослав Рак, адв.Микола Багринівський, проф.Микола Чижевський, др.Володимир Загайкевич, полк.Олександр Кузьмінський, полк.Борис Барвінський, мгр. Микола Лівицький, др.Любомир Макарушка, др.Іван Гижя, Клим Трохименко, о.Микола Малюжинський, Ісаак Базяк.*

ЦДАВО України.- Ф.3833.- Оп.1.- Спр.3.- Арк.2.Копія.Машинопис.

* Див. док. №62.

№ 24

Розпорядження Крайового Проводу ОУН (С.Бандери) низовим організаціям про запровадження національної символіки та увічнення пам'яті загиблих*

Не раніше 22 червня 1941 р.

Провідному активу ОУН

I. В кожній організаційній станиці виключно повинні бути:

- а) Український національний прапор;
- б) Організаційний прапор;
- в) Національний герб;
- г) Організаційне знам'я (вишите).

За виготовлення, переховування відповідають провідники організаційних клітин.

За перехоплення Організаційного прапору і Знамені відповідає провідник Організаційної клітини, як за віддачу ворогові в часі бою боевого прапора.

II. 1. Ввести по всіх церквах обов'язкове відспівування молитви “Боже великий, Творче всесильний” на закінчення кожного богослуження.

2. В кожній місцевій церкві, в якій у боротьбі з наїзниками загинули українські боєвики, вмістити таблицю з їх прізвищами, іменами, датами народження і смерті. Під написом “Здобудеш Українську державу, або згинеш в боротьбі за неї”.

3. На всіх могилах героїв вмістити таблиці з написом про боротьбу за Українську державу героїв і т. п. Зняти всі таблиці, на яких написано про жертви терору і т. п. (приміром, жертвам терору) і заступити новими — героям за Українську державу.

4. В кожній українській хаті повинні бути портрети Т. Шевченка, Міхновського, Петлюри, Коновальця, Бандери, Український прапор і герб.

Крім того, на стіні виписати на картоні Декальог. На столі прибраний вишивками “Кобзар” Т. Шевченка.

III. Виготовити і передати до Проводу опис усіх поляглих членів УВО і ОУН і не членів в боротьбі з наїзниками за час від польської окупації до останніх днів, подаючи:

- 1) а) ім'я, прізвище,
- б) дату народження і місце,
- в) професію,
- г) організаційний пост,

* Див. док. №25.

- д) місце і обставини смерті.
- 2) Опис всіх виселених більшовиками.
- 3) Арештованих більшовиками, які досі не повернули.
- 4) Арештованих від дня приходу німців (дотично їх приналежності до Організації і Оргпостів).
- 5) Список тих, що загинули (в тюрмі розстріляні) в часі від приходу німців; в двох останніх випадках подавати щомісяця списки про нові арешти і розстріли.

IV. Поробити знімки могил героїв і передати Проводові. Розшукати знімки погибших героїв і передати Проводові до архіву.

V. Організувати в кожній станиці і повіті для потреб Організації бібліотеки. Відповідають за них суспільні і пропагандивні керівники.

VI. Провести в найближчий час силами старшого громадянства збірку книжок (белетристика, видання вісника) на Східні українські землі. Книжки збирати в повітах і про проведену збірку і її вислід повідомити ПРОВІД.

Краєвий провідник організації українськи націоналістів

ЦДАВО України. - Ф. 3833.—Оп. 2.—Спр. 3.—Арк. 38. Копія. Машинопис.

№ 25

Додаткова директива крайового провідника ОУН (С.Бандери) щодо використання національної символіки*

Не раніше 22 червня 1941 р.

Членам, симпатикам і прихильникам ОУН

Про прапор і герб:

В справах національного і організаційного прапорів і національного гербу та знам'я організації далі ще багато існує непорозумінь і непотрібних спорів.

Тому ще раз подаю до зобов'язуючого відома:

1. Українським національним прапором являється прапор кольорів синьої і жовтої (синя в горі, жовта в долині), кольори і їх порядок устійнені рішенням Української державної — Української Центральної Ради,

* Див. док. №24.

- д) місце і обставини смерті.
- 2) Опис всіх виселених більшовиками.
- 3) Арештованих більшовиками, які досі не повернули.
- 4) Арештованих від дня приходу німців (дотично їх приналежності до Організації і Оргпостів).
- 5) Список тих, що загинули (в тюрмі розстріляні) в часі від приходу німців; в двох останніх випадках подавати щомісяця списки про нові арешти і розстріли.

IV. Поробити знімки могил героїв і передати Проводові. Розшукати знімки погибших героїв і передати Проводові до архіву.

V. Організувати в кожній станиці і повіті для потреб Організації бібліотеки. Відповідають за них суспільні і пропагандивні керівники.

VI. Провести в найближчий час силами старшого громадянства збірку книжок (белетристика, видання вісника) на Східні українські землі. Книжки збирати в повітах і про проведену збірку і її вислід повідомити ПРОВІД.

Краєвий провідник організації українськи націоналістів

ЦДАВО України. - Ф. 3833.—Оп. 2.—Спр. 3.—Арк. 38. Копія. Машинопис.

№ 25

Додаткова директива крайового провідника ОУН (С.Бандери) щодо використання національної символіки*

Не раніше 22 червня 1941 р.

Членам, симпатикам і прихильникам ОУН

Про прапор і герб:

В справах національного і організаційного прапорів і національного гербу та знам'я організації далі ще багато існує непорозуміння і непотрібних спорів.

Тому ще раз подаю до зобов'язуючого відома:

1. Українським національним прапором являється прапор кольорів синьої і жовтої (синя в горі, жовта в долині), кольори і їх порядок устійнені рішенням Української державної — Української Центральної Ради,

* Див. док. №24.

яке зобов'язує всіх українців, коли не буде іншого вирішення Української державної влади в майбутньому.

2. Організаційним прапором ОУН являється прапор кольорів червоного і чорного (червоний з гори, чорний з долини). Значіння кольорів таке:

червоний — кров,
чорний — земля.

3. Українським національним гербом являється Тризуб в оформленні Української Центральної Ради (Тризуб Володимира Великого).

4. Організаційним знаком є:

Чорний рівнораменний трикутник підставою вгору, на ньому червоний хрестомеч, на хрестомечі золотий Тризуб.

Над підставою буква “О”, по лівій стороні знамені трикутника буква “У”, а по правім “Н” (разом ОУН). Трикутник вміщений на золотому полі.

5. Порядок вміщування прапорів і герба:

а) на першому місці завжди Український національний прапор і національний герб — Тризуб.

б) на другому місці організаційний прапор і організаційне знам'я.

в) В кімнатах на сцені і на балконах: на лівій стороні національний прапор і національний герб, по правій організаційний прапор і знам'я (коли звернутися лицем до декорації або увійти до кімнати з дверей).

Прапори порядку кольорів: жовтий на горі, синій на долині, герби, тризуби з мечем або хрестом — це партійні (мельниківські або гетьманські — катوليцькі) прапори і знамена, а не Українські національні прапори і герби.

Про гімни і марші:

1) Українським національним гімном є: “Ще не вмерла Україна”, “Не пора, не пора...” — це нац[іональний] марш.

2) Організаційного гімну ОУН ще немає... “Зродились ми великої години” — це організаційний марш. На всіх публічних виступах чи академіях, святах, маніфестаціях співати завжди національний гімн “Ще не вмерла Україна” і не можна його заступати маршем “Не пора, не пора” ні “Зродились ми...”.

Про свята:

1) Загальнонаціональні — всеукраїнські свята є ті, що їх устійнено постановами ІІ ВЗОУН, а саме: 22/1 — Свято соборності і самостійності, 23-го травня Свято героїв революції. 31-го серпня День української боротьби.

Ті свята повинні обов'язково бути відзначеними всією українською нацією.

2) Інші річниці, що мають локальний характер, можна відзначувати в залежності від умови і політичної доцільності з огляду на дану ситуацію.

Краєвий провідник організації українських націоналістів

ЦДАВО УКРАЇНИ. - Ф. 3833. — Оп. 2. — Спр. 3. — Арк. 39. Копія. Машинопис.

№ 26

Наказ Крайового Проводу ОУН (С.Бандери) про організацію Українських збройних сил

Не раніше 22 червня 1941 р.

ГРОМАДЯНИ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ!

Краєвий провід українських націоналістів проголосив повстання на всіх українських землях самостійної соборної Української держави. На його наказ вже вийшли в бої перші боєві відділи боєвого поготівля ОУН. Вже іде боротьба за Україну. Мене назначив краєвий провід начальним командантом Української революційної армії. Я, як начальний командант Української революційної армії, даю слідуючий наказ:

I

Укр[аїнська] нац[іональна] армія перебирає під свою руку: а)охорону кордонів Української держави перед зовнім ворогом та боротьбу з ним; б)охорону й безпеку діяння української державної влади; в)охорону життя, праці й майна громадян Української держави.

II

На Україні ще ворог. Більша частина української землі ще окупована ворогом — московською Красною армією. Треба ворога викинути поза межі України. Треба довгої боротьби: а)**тому заряджую боєве поготівля всіх українських збройних сил**; б)боротьба з ворогом, як і взагалі всяка акція вимагає об'єднання всіх зусиль в один зорганізований чин. Тому всі групи ОУН та всі стихійно повсталі повстанчі військові групи негайно нав'яжуть зв'язок з начальною командою Української

Ті свята повинні обов'язково бути відзначеними всією українською нацією.

2) Інші річниці, що мають локальний характер, можна відзначувати в залежності від умови і політичної доцільності з огляду на дану ситуацію.

Краєвий провідник організації українських націоналістів

ЦДАВО УКРАЇНИ. - Ф. 3833. — Оп. 2. — Спр. 3. — Арк. 39. Копія. Машинопис.

№ 26

Наказ Крайового Проводу ОУН (С.Бандери) про організацію Українських збройних сил

Не раніше 22 червня 1941 р.

ГРОМАДЯНИ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ!

Краєвий провід українських націоналістів проголосив повстання на всіх українських землях самостійної соборної Української держави. На його наказ вже вийшли в бої перші боєві відділи боєвого поготівля ОУН. Вже іде боротьба за Україну. Мене назначив краєвий провід начальним командантом Української революційної армії. Я, як начальний командант Української революційної армії, даю слідуючий наказ:

I

Укр[аїнська] нац[іональна] армія перебирає під свою руку: а)охорону кордонів Української держави перед зовнім ворогом та боротьбу з ним; б)охорону й безпеку діяння української державної влади; в)охорону життя, праці й майна громадян Української держави.

II

На Україні ще ворог. Більша частина української землі ще окупована ворогом — московською Красною армією. Треба ворога викинути поза межі України. Треба довгої боротьби: а)**тому заряджую боєве поготівля всіх українських збройних сил**; б)боротьба з ворогом, як і взагалі всяка акція вимагає об'єднання всіх зусиль в один зорганізований чин. Тому всі групи ОУН та всі стихійно повсталі повстанчі військові групи негайно нав'яжуть зв'язок з начальною командою Української

національної революційної армії та підпорядковуються їй у всій своїй дії. Визначити обов'язкових і вислати в ставку начальної команди; в) всякі самовільні групи, що не схочуть підпорядковуватися начальній команді, не зложать зброї, уважатиму за ворожі банди і накажу головно розстрілювати. Те саме відноситься до польських, московських і других військових частин, що схочуть діяти в українській землі.

III

а) Осібним наказом створюю центр **Укр[аїнських] повітряних сил та центр укр[аїнської] панцерної зброї**; б) всі летуни, танкісти негайно зголосяться до своїх центрів і до служби; в) всі летунські панцерні частини підпорядковуються негайно своїм центрам, і ввійдуть з ними в зв'язок.

IV

а) На українській землі війна. Німецька армія (дойче вермахт) вийшла як наша союзниця в боротьбі з Москвою і за таку треба її вважати; б) головна роль в першій фазі боротьби з Москвою паде на німецьку армію. Поки німці будуть бити Москву, ми маємо створити українську міцну армію, щоби потім спільними силами приступити до розподілу та перебудови світу; в) назначаю одиницею сувереном на українській землі український народ та його виразник – провід української нації з Степаном Бандерою на чолі. Всякі зазіхання на це наше право стрінуть рішучий наш збройний спротив. Німецькій армії в боротьбі з Москвою помагатимемо всіма можливими способами, але творитимемо свою українську армію.

V

а) Крім української революційної національної армії діє ще Український військовий легіон; б) український військовий легіон і Укр[аїнська] нац[іональна] рев[олюційна] армія це лише дві часті одної української армії. Обі підлягають ПУН з Степаном Бандерою на чолі, головному штабові ОУН; в) обі борються за самостійну соборну Українську державу.

VI

Українська національна армія в першу чергу: а) переймає охорону всіх залізничних станцій і вузлів, військових магазинів, полігонів, казарм, міст та всіх осередків державного життя, охорону фабрик, копалень, транспорту; б) будуча армія в стані організації переходитиме військовий вишкіл, щоби стати міцною силою, лише найкращі частини візьмуть участь в боях проти ворога.

VII

а) Жовніри Української революційної армії беруть однострої позістали по совітській армії. На лівім рукаві вище ліктя жовто-синя опаска з

написом “Українське військо”; б) підстаршини, старшини й почоти вберуть жовто-синю опаску з тризубом; в) всі боєвики зложать присягу на вірність українській нації, Українській державі і Проводові українських націоналістів з Степаном Бандерою на чолі; г) ворожі відзнаки і знаки знищити.

VIII

В терені, де нема військових гарнізонів, охорону державного майна і військових об’єктів, транспорту, копалень заготзерна і т.д. переймуть сіль[ські] військові відділи Укр[аїнської] нац[іональної] оборони “СІЧОВІ СТІЛЬЦІ”. В їх склад ввійдуть всі військовонеобов’язані українці даних осель (молодь, старші); в) їх завдання – вартова служба при військових об’єктах і транспорті і т.д.; г) їх завдання – співпраця в боротьбі з парашутистами й диверсантами; д) їх завдання – військова підготовка юнацтва.

IX

а) Впроваджую на терені всіх укр[аїнських] земель воєнний стан; б) все майно, всі громадяни, їх життя, праця та спосіб життя переходять під охорону та юрисдикцію військової влади.

X

а) Впроваджую воєнні революційні трибунали за всі проступки супроти укр[аїнського] народу, Укр[аїнської] держави, укр[аїнського] війська та моралі й безпеки; б) впроваджую збірну відповідальність (родову й національну за всі проступки супроти Укр[аїнської] держави, Укр[аїнського] війська і ОУН; в) впроваджую кари за злочин, кару смерті, кару осадження в концтаборах, кару тюрми, конфіскації майна; г) про вироки повідомити до 8 годин обласні або дивізійні команди, до 4-х годин розстріляти.

XI

а) Наказую знести всю зброю і передати укр[аїнському] військові або відділам Укр[аїнської] держ[авної] служби безпеки; б) чужинцям зброї не давати.

XII

а) В кожному районі повстають негайно районні військові команди. В кожній області повстає обласна військова команда; б) вони переведуть перепис всіх українців боєздатних; в) визнають бранкові комісії; г) приступають до творення планово-регулярних частин укр[аїнського] війська та їх вишколу; д) переберуть під свою руку свою охорону військового майна свого терену; е) започаткують творення військових варстатів та осередків військового постачання.

XIII

Окремим наказом наказую командантів більших військових

об'єднань та районних і обласних військових команд. Війна, що її зачинаємо, є свята. Її мусимо виграти. Тому всі на фронт”.

Слава Україні!
Слава героям!
Слава вождєві!

Красвий провід українських націоналістів
МУЗ
Начальна команда Укр[аїнської] рев[олюційної] армії
Лейтенант *Легенда*

ЦДАВО України. – Ф.3833.- Оп.1.- Спр.41. – Арк.8-9. Копія. Машинопис.

№ 27

Тези концептуальних засад ОУН (А.Мельника) щодо земельної реформи в незалежній Україні

До 22 червня 1941 р.

ОСНОВНІ ТЕЗИ НАЦІОНАЛІСТИЧНОГО ЗЕМЕЛЬНОГО ПРОГРАМУ

А) ПРАВНІ ОСНОВИ:

І.Всі нації кров'ю і залізом боронять та здобувають землі, а працею закріплюють за собою. Повне право до праці і доброго зарібку мають тільки люди з пануючої нації.

ІІ.Сини нації-переможця, нації-гнобителя підступом, неправими законами, гвалтом і “законною” купівлею (бо ж вони всі мають ліпші зарібки) гектар за гектаром видирали землю у поневоленої нації, а щоб певніше себе почувати і скорше змусити тікати з торбами в світ за очі справжнього власника – роздають загарбані землі частково також різним чужинцям.

Як одні, так і другі купують, продають, перепродують і передають у спадщину награване, чуже добро.

ІІІ.Право до предківської землі, землі тої нації, що є одвічним правним господарем цієї землі, **не передавнюється**, оскільки сама та нація цілком добровільно не зреклася тої землі по відновленні своєї

об'єднань та районових і обласних військових команд. Війна, що її зачинаємо, є свята. Її мусимо виграти. Тому всі на фронт”.

Слава Україні!

Слава героям!

Слава вождеві!

Красвий провід українських націоналістів

МУЗ

Начальна команда Укр[аїнської] рев[олюційної] армії

Лейтенант *Легенда*

ЦДАВО України. – Ф.3833.- Оп.1.- Спр.41. – Арк.8-9. Копія. Машинопис.

№ 27

Тези концептуальних засад ОУН (А.Мельника) щодо земельної реформи в незалежній Україні

До 22 червня 1941 р.

ОСНОВНІ ТЕЗИ НАЦІОНАЛІСТИЧНОГО ЗЕМЕЛЬНОГО ПРОГРАМУ

А) ПРАВНІ ОСНОВИ:

1.Всі нації кров'ю і залізом боронять та здобувають землі, а працею закріплюють за собою. Повне право до праці і доброго зарібку мають тільки люди з пануючої нації.

II.Сини нації-переможця, нації-гнобителя підступом, неправими законами, гвалтом і “законною” купівлею (бо ж вони всі мають ліпші зарібки) гектар за гектаром видирали землю у поневоленої нації, а щоб певніше себе почувати і скорше змусити тікати з торбами в світ за очі справжнього власника – роздають загарбані землі частково також різним чужинцям.

Як одні, так і другі купують, продають, перепродують і передають у спадщину награване, чуже добро.

III.Право до предківської землі, землі тої нації, що є одвічним правним господарем цієї землі, **не передавнюється**, оскільки сама та нація **цілком добровільно не зреклася тої землі по відновленні своєї**

державності. Право на землю дає **не праця** на ній, а **кров**, пролита в обороні права даної нації **суверенно** розпоряджатися тою землею, **безнастанна боротьба** за досягнення і **скріплення того права** і творча праця на цій землі **для добра** свого народу, **своєї нації**, яка є **одиноким цілковитим** справжнім **власником** цієї землі протягом віків.

Б)УКРАЇНСЬКА НАЦІЯ ЗДІЙСНЮЄ ПРАВО НА СВОЮ ЗЕМЛЮ

1.Тільки в своїй державі, де український народ буде **повним** господарем своєї землі, можливе **справедливе** розв'язання земельного питання. До того ж часу для забезпечення успіху нашої боротьби мусимо **всі знати, за що боремося!**

II.Українська нація у всіх **чужинців** (хоча б вони жили вже навіть 500 літ на нашій землі), **відбирає землю**, яку вони запосіли, **користаючи** з нашої **тимчасової** слабості, **не домагаючися** від тих **чужинців жодної** заплати за довше чи коротше користування тою нашою землею, яка була **нам самим потрібна** і відсутність котрої змушувала голодувати, бідувати, а то й з торбами йти на чужину сотні тисяч українців.

III.Українська нація відбере також землю у тих освічених українців, що підчас нового великого зриву і остаточної боротьби будуть хитрувати, заховуючи нейтральність і у тих темних, неосвічених людей, що зі зброєю в руках помагатимуть нашим гнобителям – чужинцям.

Ті ж чужинці, що збройно будуть боротися за українську державність, або інакше заслужаться перед українською нацією, в нагороду одержать таке ж право на землю, як і українці.

IV.Всі відібрані землі переходять до українського національного земельного фонду.

В)ЗЕМЕЛЬНА РЕФОРМА

1.Тому, що **все життя** української нації під чужим пануванням було викривлене, тому не найліпші, а часто-густо найгірші люди вміли задержати землю, а то й забагатіти. Поруч з такими багатішими – часто бідували десятки і сотні незаможних чесних і працьовитих українців. Українська нація, як справедливий господар у всіх, хто має землі більше, чим треба на середнє міцне господарство, ту надвишку відбере безплатно, а також відбере землю у тих, що не працюють особисто на ній, бо не займаються самі рільництвом – до того ж Українського національного земельного фонду.

II.Українська держава наділить усіх малоземельних і безземельних хліборобів-українців безплатно на власність тою землею, в такій кількості, щоб вони мали міцні, середні господарства.

III.Усталена буде норма, якої не може перевищити жодне приватне господарство.

IV.У спадщину можна передавати землю тільки всю разом, при

чому батьки заздалегідь готують спадкоємця, посилаючи його до рільничої школи. Решта дітей має відразу готуватися до праці в промислі та інших фахах, де будуть потрібні у власній державі мільйони українських рук.

V. Держава дбатиме за організацію фахових шкіл, переведення комасації й меліорації й помагатиме утворенню спілок приватних власників, що повставатимуть для закладання тракторних пунктів та машинно-тракторних станцій, оперших на кооперативних або секційних підставах.

VI. Держава дбатиме про піднесення і поліпшення якості господарювання, забезпечення села дешевим кредитом, підтримку самоосвітніх установ та будову народніх домів, шкіл і шляхів, однак за участю самих сільських громад.

VII. У випадках, коли буде стверджено недбальство власника приватної господарки, невміння її вести і небажання навчитися і поставити як слід – такі господарства будуть конфісковуватися і передаватися іншим.

VIII. Всі сколективізовані окупантами землі відбираються від штучно і примусово утворених з людей різних націй організацій і діляться між селян-українців, а такий інвентар як, напр[иклад] трактори, комбайни і ін. стає державним майном і переходить під керування відповідних державних органів, що обслуговуватимуть даний район.

IX. По переведенні цієї реформи хліборобам-українцям вільно буде передавати і купувати землю, однак з тим, щоб в руках одного хлібороба не скупчувалося землі понад норму.

Тим, що схочуть, вільно буде на підставі добровільної умови утворювати кооперативні спільні господарства (колективи).

X. Так переведена земельна реформа забезпечує українського хлібороба, яко члена української нації, землею вповні, вертаючи йому все загарбане у нас добро.

Чужинці ж мають піти туди, звідки вони прийшли, і можуть мати жаль хіба до себе і до націй-гнобителів, що їх заохотили купувати чуже, або й просто осісти на конфіскованій землі, відбираючи тим самим верстат праці і видираючи з рота останній шматок хліба у справжніх господарів.

Бібліотека ім.О.Ольжича. Колекція документів. Копія. Машинопис.

№ 28

**Проект Основного Закону (Конституції) Української держави,
розроблений спеціалістами з ОУН (А.Мельника)**

До 22 червня 1941 р.

ПЕРЕДМОВА

Праця, яку ми тут прокладаємо увазі членських кадрів ОУН і суспільності, є лише нарисом проекту Основних законів, або Конституції Української держави.

Цей характер нашої праці зумовлює й її призначення, яке полягало у визначенні конституційних підстав державного устрою України.

Для оформлення цього нарису в закінчений проект, що міг би у відповідних обставинах перетворитися в Основний державний закон – потрібна ще доповнююча праця комісії експертів.

Свій конституційний нарис ми опрацювали на підставі засад, що їх визначає політична програма Організації українських націоналістів, з уzglядненням тих умовин, серед яких довелося би нам ставити державне будівництво України.

АВТОР

РОЗДІЛ I. – УКРАЇНЬСЬКА ДЕРЖАВА

Артикул 1.

Україна є суверенною, авторитарною, тоталітарною, професійно становою державою, що носить назву Українська держава.

Артикул 2.

Устрій Української держави будується на засадах націократії.

Націократія – це влада нації в державі, що спирається на зорганізований і солідарний співпраці всіх соціально-корисних верств, об'єднаних – відповідно до їх суспільних і професійно-виробничих функцій – в представницьких органах державного кермування.

Основні засади націократії: національна солідарність, надклясовість і протипартійність.

Артикул 3.

Вся повнота влади в Українській державі належить українській нації.

Цю владу українська нація здійснює через голову держави-вождя нації, що уособлює її суверенітет і єдність.

Артикул 4.

Територія Української держави складається: (буде зазначене по усталенні державних меж. Прим. автора.)

Кордони Української держави визначає та міняє тільки Основний державний закон.

Артикул 5.

Державною мовою Української держави є мова українська.

Артикул 6.

Державним гербом Української держави є Володимирівський тризуб золотої барви на синьому полі.

Право вживання державного гербу належить виключно державним установам.

Артикул 7.

Державними барвами Української держави є барви синя й жовта.

Артикул 8.

Прапор Української військової фльоти є синьо-жовтий з державним гербом золотої барви в лівому боці синьої частини прапору.

Прапор торговельної фльоти є синьо-жовтий.

РОЗДІЛ II – ДЕРЖАВА Й ЦЕРКВА

Артикул 1.

Українська держава признає релігію за велику цінність, що сприяє розвиткові духово-моральних сил людини, суспільства й нації.

Артикул 2.

Українська держава стоїть на становищі охорони церкви та обопільної співпраці.

Артикул 3.

Національними церквами в державі визнаються: Українська православна автокефальна церква з патріархом у Києві, і Українська греко-католицька церква з митрополитом у Львові.

Артикул 4.

Окремий державний закон означить загальні рами організації церкви в Українській державі, забезпечить їй внутрішню автономію й канонічні постанови, і встановить її правне відношення до держави.

РОЗДІЛ III. – ГОЛОВА ДЕРЖАВИ – ВОЖДЬ НАЦІЇ

Артикул 1.

На чолі Української держави стоїть голова держави-вождь нації.

Артикул 2.

Головою держави може бути кожний громадянин українського походження, що має всі цивільні й політичні права та досягнув 35 років життя.

Артикул 3.

Голову держави покликає Великий збір нації, скликуваний для цієї мети в складі державного сойму й Верховної ради національної праці.

Артикул 4.

Голова держави покликається доживотньо, або до часу, коли він

самий виявить бажання уступити зо свого посту.

Артикул 5.

На випадок смерти, чи уступлення голови держави, його обов'язки перебирає перший державний секретар, що є його заступником у державному уряді.

В цьому випадку, перший державний секретар зобов'язаний до одного місця з дня смерти, чи уступлення голови держави скликати Великий збір нації для покликання голови держави.

Артикул 6.

В руках голови держави спочиває вся повнота верховної влади Української держави, за здійснення якої він відповідає перед Богом, нацією і власним сумлінням.

Свою владу виконує голова держави через відповідальний перед ним державний уряд, на чолі якого він стоїть особисто.

Голова держави має вищий догляд над чинністю законодавчих, виконавчих і судових органів держави.

Артикул 7.

Голова держави скликає, відкриває, замикає і розв'язує державний сойм та Верховну раду національної праці.

Артикул 8.

Голова держави іменує й звільняє членів державного уряду.

Артикул 9.

Голова держави затверджує іменования вищих державних урядників (не нижче IV-ї класи), вищих старшин армії й фльоти та ректорів високих шкіл.

Артикул 10.

На внесення міністра ісповідань, за попередньою ухвалою державного уряду, голова держави іменує вищих достойників Української церкви (не нижче правлячих єпархіями чи дієцезіями єпископів).

Артикул 11.

Голова держави є головним отаманом усіх суходольних, повітрових і морських збройних сил Української держави.

В часі війни, головне командування над дієвими збройними силами голова держави може доручити наказному отаманові армії й фльоти.

Артикул 12.

Голова держави нагороджує почесними відзнаками й рангами згідно з постановими відповідних законів.

Артикул 13.

Голова держави акредитує й приймає дипломатичних представників чужих держав.

Іменем Української держави, він затверджує умови з чужими держа-

вами на підставі внесення державного уряду й державного сойму.

Артикул 14.

Голова держави виповідає війну й заключає мир, повідомляючи про це великий збір нації, що скликається для цієї мети в складі державного сойму й Верховної ради національної праці.

Артикул 15.

Голова держави має право помилювання та амністії, здійснюючи його через державного секретаря юстиції.

Артикул 16.

Голова держави одержує з державних фондів щорічну цивільну листу*.

Висоту цивільної листи встановлює окремим законом державний сойм.

Артикул 17.

Голова держави обіймає уряд не пізніше 7 днів з часу покликання його Великим збором нації.

Артикул 18.

Обняття уряду головою держави відбувається на урочистому засіданні Великого збору нації, перед яким голова держави складає присягу на береження законів, безпеченства й цілоти Української держави.

Артикул 19.

Присяга, що її складає перед Великим збором нації голова держави, наступна:

“Перед Господом Богом, Україною і власним сумлінням обіцяю і клянуся виконувати обов’язки голови держави й вождя нації совісно й найкраще як я їх розумію, дбати про добро і славу Української держави та берегти її законів. В тому власноручно підписуюся”.

По виголошенні присяги, голова держави цілує Святий Хрест і Євангелію.

Артикул 20.

Підписаний текст присяги голови держави переховується в архівах Великого збору нації.

РОЗДІЛ VI. – ДЕРЖАВНИЙ СОЙМ

Артикул 1.

Законодатною установою в Українській державі є державний сойм.

Артикул 2.

Державний сойм твориться на засаді представництва всіх суспільних верств нації.

У спосіб, передбачений окремим законом виборчої ординації, кандидатів на послів до державного сойму визначають виборчі комісії, зложені з Мужів довір’я від професійно-станових організацій, органів

* список

місцевої самоуправи, культурних та інших публічно-правних установ, що знаходяться у визначених виборчих округах.

Зложені виборчими комісіями реєстри кандидатів на послів до державного сойму, у встановлений державним секретаріатом внутрішніх справ час, публічно проголошуються й даються під голосування всіх управнених громадян даної виборчої округи.

Вибори послів до державного сойму відбуваються на підставі загального, рівного, безпосереднього й тайного права голосування.

Кількість кандидатів, визначених виборчими комісіями у даній окрузі, може перевищати кількість послів, яких ця округа має обрати до державного сойму. Обраними вважаються ті кандидати, що дістануть більшу кількість голосів.

Артикул 3.

Послом до державного сойму може бути: кожний (а) український (ка) громадянин (ка), що має цивільні й політичні права та досягнув(нула) 25 років життя.

Артикул 4.

Право обирати послів до державного сойму мають усі українські громадяни(ки), що посідають цивільні й політичні права та досягнули 21 рік життя.

Артикул 5.

Посли до державного сойму обираються на 3 роки.

Артикул 6.

Мандат посла до державного сойму погасає тільки в наступних випадках:

- 1)з причин смерти;
- 2)добровільного зложення мандату, або втрати виборчого права;
- 3)згідно з рішенням 2/3 всіх послів державного сойму;
- 4)на підставі окремого рішення голови держави.

Про погаснення мандату посла до державного сойму його голова негайно повідомляє державного секретаря внутрішніх справ, а цей останній до тижня оголошує в урядовому часописі доповнюючий вибір.

Артикул 7.

За свою діяльність послы до державного сойму відповідають перед державним соймом і головою держави.

Артикул 8.

З хвилиною проголошення у Віснику державних законів наказу голови держави про скликання державного сойму і до хвилі, коли тим же шляхом не з'явиться наказ про його розв'язання – послы до державного сойму користають з особистої недоторкальности.

За вийнятком схоплення на гарячій вчинку, послів до державного

сойму не вільно переслідувати ні карно-судово, ні карно-адміністративно, ні арештувати без відома державного сойму.

У випадку схоплення на гарячій вчинку, належить про це негайно донести голові державного сойму та просити його про згоду на дальший арешт і даліше карно-судове слідство.

Голова держави може видати наказ про негайний арешт посла й переведення над ним слідства без згоди на це державного сойму, повідомляючи лише про своє рішення його голову.

Артикул 9.

Посли до державного сойму одержують у часі тривання сесій визначене законом удержання.

Вони користають безкоштовно з усіх засобів державної комунікації.

Артикул 10.

Кількісний склад державного сойму та його внутрішню організацію визначить окремий Основний державний закон.

Артикул 11.

Перше засідання державного сойму відкриває голова держави, або, з його доручення, перший державний секретар, відчитуючи наказ про скликання державного сойму.

Артикул 12.

Державний сойм скликає на першу сесію голова держави окремим наказом за своїм підписом, що оголошується у Віснику державних законів.

В той же спосіб відбувається замкнення сесій.

Перша сесія державного сойму скликається не пізніше за 14 днів з часу обрання послів державного сойму.

У надзвичайних випадках голова держави може відложити скликання сесії.

Артикул 13.

У випадку потреби, в згоді з інтересами держави, голова держави може власним наказом розв'язати державний сойм та призначити нові вибори, або спинити на певний час праці державного сойму.

Артикул 14.

Державний сойм звичайною більшістю голосів покликає голову сойму, якого затверджує голова держави.

Артикул 15.

Посли до державного сойму не можуть купувати, чи арендувати державні добра, або приймати державні роботи, чи доставки, як теж одержувати якусь державну концесію.

Артикул 16.

Голову держави й державний уряд представляє на сесіях державного сойму перший державний секретар, як заступник голови держави та

представник державного уряду.

Перший державний секретар може доручити іншим державним секретарям заступати в державному соймі державний уряд, але не голову держави.

Артикул 17.

Право законодавчої ініціативи в державному соймі мають голова держави, збір державних секретарів, кожний державний секретар і посол до державного сойму зокрема.

Артикул 18.

Для вивчення і підготовки законодавчих актів державний сойм творить фахові комісії з окремих ділянок державного управління.

Склад і завдання дотичних комісій визначає окремий закон, затверджений головою держави.

Артикул 19.

Сесії державного сойму правотильні в присутності 2/3 його членів.

Ухвали державного сойму відбуваються звичайною кількістю голосів, крім проектів зміни основних державних законів та вимагають 2/3 голосів усіх членів державного сойму.

Артикул 20.

Ухвали державного сойму, його голова надсилає першому державному секретареві, а цей останній до 7 днів предкладає їх на затвердження голови держави.

Стверджені головою держави ухвали державного сойму негайно публікуються у Вісникові державних законів за підписом голови держави і відповідного державного секретаря, чи збору державних секретарів.

Артикул 21.

Всі закони оголошуються у Вісникові державних законів.

Декрети голови держави та розпорядки державних секретарів, що нормують правні відносини, також оголошуються у Вісникові державних законів, з наведенням постанов закону, що уповажнює на видання дотичного декрету, чи розпорядку.

Артикул 22.

Ніхто не може виправдуватися незнанням закону, декрету, чи урядового розпорядження, що їх належно оголошено.

Артикул 23.

В обсяг завдань і компетенцій державного сойму входять:

I. Ухвала проекту окремого закону про державний бюджет на один рік.

Примітка: В надзвичайних випадках тимчасовий бюджетний закон може біймати час, коротший від одного року.

Визначені в бюджетнім законі, або в тимчасовім бюджетнім законі грошові квоти можна уживати тільки на цілі, що там зазначені. Мінати призначення передбачених бюджетним законом, або тимчасовим бюджетним законом, грошових квот може тільки голова держави, повідомляючи про своє рішення державний сойм.

2. Ухвала проектів законів про податки, публічні оплати, державні позики, продаж, заміну, чи обтяження нерухомого державного майна, про валюту, емісію кредитових білетів і державних облігацій.

Примітка: Переведення справ, зв'язаних з валютою й емісією кредитових білетів, належить до державного банку. Статут банку ухвалює державний сойм і подає його через державного секретаря фінансів на затвердження голови держави. Догляд над діяльністю державного банку переводить державний секретар фінансів.

3. Ухвала проектів законів про міжнародні торговельні й митні умови, міжнародні умови, що накладають маєткові тягарі на державу, або на її громадян, про міжнародні умови відносно державних кордонів, інші міжнародні умови та міжнародній арбітраж.

4. Ухвала проектів законів про план господарської розбудови держави.

5. Ухвала проектів законів про щорічний військовий контингент під час миру.

6. Нагляд над державною господаркою через контрольну комісію державного сойму.

Примітка: Контрольна комісія обирається державним соймом на час його каденції й складається з голови, його заступника та трьох членів, що їх на внесення голови державного сойму, затверджує голова держави.

Члени контрольної комісії наглядають за державними боргами та складають щорічно державному соймові звіт з державних видатків і прибутків та фондів, що ними завідує держава, і з загального фінансового становища держави. Члени контрольної комісії не можуть займати іншого державного становища й складають на руки голови держави присягу сумлінного виконання своїх обов'язків.

7. Розгляд петицій громадян держави, приватних зареєстрованих товариств і корпорацій, товариств і корпорацій публічно-правного характеру.

Державний сойм може передавати петиції відповідним державним секретарям, які дають державному соймові вияснення, або відмовляють їх з поданням причин.

Артикул 24.

Ухвали державного сойму стають законом тільки після затвердження їх головою держави.

Раз відхилений головою держави проект закону, державний сойм не

може розглядати вдруге, за винятком випадку, коли йому доручить голова держави.

Артикул 25.

Посли до державного сойму можуть усно, чи письменно ставити державним секретарям запити з обсягу їх діяльності й у спосіб, що його визначає правильник державного сойму.

На запит дотичний державний секретар може відповісти негайно, або заповісти відповідь на означений термін, або відмовити її у мотивованій заяві.

Артикул 26.

Державний сойм не управнений висловлювати недовір'я державним секретарем.

Державний сойм 2/3 всіх своїх членів може висловити й подати до відома голови держави свої критичні зауваги до діяльності державних секретарів.

Голова держави узгляднює чи відкидає дотичне внесення державного сойму.

Артикул 27.

Державний сойм може творити спеціальні комісії для вияснення певних справ.

Ці комісії управнені викликати свідків і експертів, стягати з них усні чи писемні пояснення та переслухувати під присягою, послуговуючися постановами судового поступування.

РОЗДІЛ V – ДЕРЖАВНИЙ УРЯД

Артикул 1.

Верховна виконавча влада знаходиться в руках голови держави, що здійснює її через державний уряд.

Державний уряд має назву: Збір державних секретарів.

Артикул 2.

Кількісний склад державних секретарів і дотичних державних секретаріатів визначає відповідно потребі голова держави окремим декретом.

Артикул 3.

За свою діяльність у згоді з основними та іншими законами держави, з власними урядовими актами, і за стан підлеглих їм галузей державного управління – державні секретарі відповідають тільки перед головою держави, який іменує й звільняє їх на підставі власного рішення й перед яким вони складають при іменуванні встановлену законом присягу.

Карно-судове, чи карно-адміністративне переслідування та арештування державних секретарів може наступити тільки з наказу голови держави.

Артикул 4.

Як голова державного уряду, голова держави безпосередньо кермує діяльністю Збору державних секретарів.

Для допомоги у виконанні своїх функцій голова держави призначає з поміж державних секретарів першого державного секретаря, який заступає його в потрібних випадках у характері голови держави й голови державного уряду.

Артикул 5.

В поодиноких державних секретаріатах призначаються генеральні секретарі, що виконують обов'язки заступників державних секретарів.

Генеральних секретарів призначає голова держави на внесення дотичних державних секретарів, перед якими вони безпосередньо відповідають за свою діяльність.

Артикул 6.

Державні секретарі, а з їх доручення генеральні секретарі, мають право брати участь у засіданнях державного сойму та його комісій і промовляти поза чергою.

Артикул 7.

Поодинокі державні секретарі і підлеглі їм уряди мають право, в цілі виконання законів, у своїм обов'язі ділання видавати накази та розпорядження й жадати від установ та громадян держави їх виконання під загрозою примусу й кари згідно з діючими законами.

Артикул 8.

Державні секретарі, генеральні секретарі та директори департаментів державних секретаріатів не можуть обіймати інших урядів, за винятком вищих наукових та почесних, ані мати побічні заробіткові праці.

Артикул 9.

Всі державні урядовці, перед обняттям своєї служби, складають на руки своїх начальників присягу на вірність Українській державі й вождеві нації, береження Основних та інших державних законів і розпоряджень влади та заховання урядової тайни.

Закони для державних урядовців визначають їх обов'язки й права, умови прийняття на державну службу, службові ранги, почесні нагороди, дисциплінарне поступування і спосіб їх матеріального забезпечення, включаючи й емеритуру.

Артикул 10.

Адміністрація відділяється від судів.

Окремий закон визначить поступовання в адміністративних справах.

Важність рішень адміністративних урядів можна оспорювати перед

найвищим адміністративним судом, коли перед тим дана справа перейшла всі означені в законі адміністративні інстанції.

Артикул 11.

Для цілої території Української держави існує один спільний найвищий адміністративний суд.

Цей суд рішає, стосуючи постанови судового поступовання, про важність рішень адміністративних урядів, про важність рішень самоурядування й професійно-станових установ, на випадок компетенційного спору між поодинокими державними урядами, на випадок порушення Основних державних законів, оскільки ці справи не належать до компетенції властивих судів.

На випадок компетенційного спору між судовими й адміністративними владами, рішає найвищий касаційний суд, причому має він покликати до участі в розправі і рішенні не менше двох членів найвищого адміністративного суду.

Окремий закон докладно означить склад і компетенції найвищого адміністративного суду.

Артикул 12.

Окремий закон встановить організацію адміністративних влад у краях, областях, повітах, районах, містах і громадах та їх компетенції.

РОЗДІЛ VI – ДЕРЖАВНЕ СУДІВНИЦТВО

Артикул 1.

Судові вирoki й постанови проголошуються іменем Української держави.

Артикул 2.

Суддів іменує голова держави на внесення державного секретаря юстиції.

Організацію і обсяг діланья судів, не виключаючи й військових, визначить окремий закон.

Уряд судді може обняти особа, яка відповідає вимогам, що її ставить закон.

Судді складають окрему присягу, форму якої визначить закон.

Артикул 3.

У виконанні правосудности судді незалежні й підлягають виключно законам.

Вища судова влада може хвилево усунути суддю від урядування тільки тоді, коли рівночасно передасть його справу належному судові.

Окремий закон для суддів визначить їх обов'язки й права.

Артикул 4.

Суди не мають права оспорювати важности законів, що їх у належний спосіб видано й оголошено, натомість мають право встановлювати,

чи розпорядження адміністративної влади, професійно-станових установ, чи самоуправи видано згідно з постановами діючих законів, і чи влади не переступили своєї компетенції.

Артикул 5.

Судові розправи як у справах цивільних, так і карних, мають бути усні й прилюдні.

Винятки з цієї засади визначає закон.

Артикул 6.

Для цілої території Української держави утворюється один найвищий касаційний суд.

Окремий закон визначить склад та компетенцію найвищого касаційного суду.

РОЗДІЛ VII – ДЕРЖАВНИЙ КОНТРОЛЬ

Артикул 1.

Контроль над цілим державно-фінансовим господарством виконує державний контроль на чолі з головним державним контрольною.

Головного державного контрольного призначає й звільнює голова держави.

Артикул 2.

Головний державний контрольний не входить до складу державного уряду, але в службовій ієрархії має права державних секретарів.

Головного державного контрольного стосуються приписи, зазначені в розділі IV, артикули 3 і 8.

Артикул 3.

Головний державний контрольний щорічно подає державному сойму звіт про всі державні прибутки й видатки, про державні фонди і загальний стан фінансів держави.

Подібний звіт головний державний контрольний подає щороку, а також на кожне жадання – голові держави.

Артикул 4.

Окремий закон про державний контроль в Українській державі визначить обов'язки, права й організацію контролю в державному господарстві.

РОЗДІЛ VIII – ОБОРОНА ДЕРЖАВИ

Артикул 1.

Оборона Української держави жертвою крові є навищою чеснотою для її громадян.

Всі громадяни Української держави мужеського полу зобов'язані до військової служби на суші, морі й повітрі на підставі постанов окремого закону.

У випадку потреби, громадяни Української держави жіночого полу

зобов'язані до допомогової служби для оборони держави на підставі постанов окремого закону.

Артикул 2.

Збройні сили Української держави складаються з сухопутного війська, повітряної й морської фльоти та з загального ополчення.

Закон визначить чисельний стан війська й повітряної та морської фльоти в часі миру, як також час тривання чинної й запасової служби та його обов'язки в обороні держави.

Артикул 3.

Збройні сили держави вживаються для оборони її суверенности та цілості її кордонів.

На задання цивільної влади збройні сили держави можна уживати у випадках внутрішніх розрух, в згоді з приписами відповідних законів.

Окремий закон визначить способи ужиття збройної сили держави при винятковому стані.

Артикул 4.

Військовим особам не вільно скликувати нарад і зборів без дозволу відповідної влади.

Військові зобов'язані притримуватися строгої військової дисципліни.

Артикул 5.

За переступи й вчинки, сповнені в часі відбування військової служби, військові відповідають перед військовими судами на підставі окремого військового кримінального закону й окремого кримінального поступовання.

Артикул 6.

Військо чужої держави може перебувати на території Української держави тільки за згодою голови держави.

Артикул 7.

Охорону внутрішнього ладу й службу безпеченства в межах Української держави виконують в ділянці політичній – формації націоналістичної охорони держави, а в ділянці кримінальній – державна поліція.

Окремий закон визначить організацію націоналістичної охорони держави та державної поліції.

РОЗДІЛ IX – ПРОФЕСІЙНО-СТАНОВА Й СУСПІЛЬНА ОРГАНІЗАЦІЯ ДЕРЖАВИ

Артикул 1.

В основу суспільного устрою Української держави кладеться солідарна співпраця всіх соціально-виробничих верств, яку нормує держава в загальних інтересах української нації.

Для здійснення цієї засади суспільних відносин держава будує свій господарський устрій на підставі тотального плану, контролю й мішаних форм удержавленої, громадської та приватної власности на засоби

господарського виробництва.

Окремий закон визначить форми господарської організації держави.

Артикул 2.

Українська держава розглядає працю, як етичний і суспільний обов'язок перед нацією, а громадян – як творців духовних і матеріальних цінностей.

В згоді з цим, всі суспільні верстви нації об'єднуються – відповідно до родів праці, професій і господарських функцій – в професійно-станових організаціях.

Артикул 3.

Професійно-станові організації є державними установами* і згідно з адміністративно-територіальним розподілом держави і за принципом вертикальної організації – в центральні установи, відповідно до родів і галузей праці, професій та господарських функцій, які вони заступають.

Всі повнолітні громадяни(ки) Української держави, що виконують певні виробничі функції в суспільстві, зобов'язані бути членами відповідних професійно-станових організацій.

Виняток становлять ті громадяни(ки), що позбавлені цивільних чи політичних прав.

Окремий закон встановить форми професійно-станової організації держави й суспільства.

Артикул 4.

Діяльність центральних професійно-станових установ, що представляють окремі роди й галузі праці, професій та господарських функцій, координує й направляє в межах цілої держави Верховна рада національної праці.

Артикул 5.

Верховна рада національної праці складається з мужів довір'я центральних професійно-станових установ, що представляють окремі роди й галузі праці, професій та господарських функцій у межах держави.

Форми організації Верховної ради національної праці, її завдання та обсяг компетенцій встановить окремий закон.

Верховну раду національної праці скликає, відкриває, замикає й розв'язує голова держави.

Артикул 6.

На чолі Верховної ради національної праці стоїть її президія в складі голови, двох заступників і чотирьох членів, що призначаються наказом голови держави.

Голова Верховної ради національної праці є водночас державним

*Одне слово нерозбірливе.

секретарем координації національної праці.

Артикул 7.

Існування політичних партій, груп, організацій та ідеологічних вільних гуртів – заборонене в Українській державі.

Артикул 8.

Одиною ідеологією, що виховує громадян Української держави, є ідеологія українського націоналізму, а одиною формою політичної організації суспільства є Організація українських націоналістів.

Артикул 9.

Організація українських націоналістів є підставою державного ладу й чинником виховання нації та організації суспільного життя.

Артикул 10.

Верховним керівним органом Організації українських націоналістів є Провід українських націоналістів.

Голова держави є водночас головою Проводу українських націоналістів.

РОЗДІЛ X – САМОУПРАВА

Артикул 1.

Стоючи на засаді тотальности, інтегралізму й централізації в державному управлінні, держава водночас допускає здорові форми децентралізації й участі населення в місцевій самоуправі.

Артикул 2.

Громади, волості, містечка, міста, повіти та вищі одиниці самоуправи користають з права вирішення питань про місцеві добра та потреби в межах своєї території, поскільки державна адміністрація не прилучила певної справи до обсягу свого ділання.

Артикул 3.

На чолі самоуправи в краях стоять краєві ради, що виділяють з себе в характері виконавчих органів краєві управи.

Догляд над діяльністю краєвих рад, краєвих управ та нижчестоячих органів самоуправи переводять призначені наказом голови держави краєві начальники, що представляють державну адміністрацію.

Окремий закон встановить форми організації установ у різних ступнях самоуправи, обсяг їх ділання та правила виборів до цих установ.

РОЗДІЛ XI - ОБОВ'ЯЗКИ Й ПРАВА ГРОМАДЯН

Артикул 1.

Суспільна вартість громадян в Українській державі зумовлюється їх творчістю й тими користями, які вони своєю працею приносять національній спільності.

Артикул 2.

Праця – це етична засада, що зобов'язує всіх громадян Української

держави та визначає їх національно-суспільну вартість.

Ухилення від обов'язку праці рівнозначне соціальному паразитизмові.

Всі роди фізичної й інтелектуальної праці мають суспільну вартість і гідні пошановання, коли служать інтересам нації та держави.

Права громадян Української держави зумовлюються їх обов'язками перед нацією й державою.

Артикул 3.

Українське громадянство набувається:

- 1) через народження від батьків громадян Української держави;
- 2) через подружжя з громадянином Української держави; і
- 3) через надання громадянства відповідною владою.

Особі української народности, що оселиться в межах Української держави, не можна відмовити в наданні українського горожанства, коли цьому не стоять на перешкоді особливі причини.

Артикул 4.

Українське громадянство в хвилі проголошення Української держави мають:

- 1) всі особи української народности, що мешкають у межах Української держави;
- 2) особи інших народностей, яких батьки, чи вони самі стало мешкали в межах Української держави з 1 серпня 1914 року.

Примітка: згаданим у точці 2 цього артикулу особам може бути відмовлено в наданні українського громадянства.

Виняток з артикулів 3 і 4 становлять особи жидівської народности, що підлягають окремому закону.

Окремий закон точно визначить постанови щодо набуття й втрати українського громадянства.

Артикул 5.

Всі громадяни Української держави як чоловіки, так і жінки рівні перед державними законами.

Українська держава не визнає родових, станових, шляхетських привілеїв та родових і особистих шляхетських титулів.

Всі публічні уряди рівно доступні для всіх громадян на умовах, означених у законі.

Жінка в Українській державі має всі цивільні та політичні права на рівні з чоловіками.

Артикул 6.

Українському громадянину не вільно прийняти чужоземного шляхетського титулу.

На прийняття українським громадянином чужоземного ордену потрібно дозволу голови держави.

Артикул 7.

За винятком схоплення на горячому вчинку й у випадках, що їх передбачає закон, українського громадянина не вільно арештувати, чи піддати особистому трусові без наказу відповідної влади.

За винятком випадків, передбачених законом, арештованого українського громадянина належить впродовж 48 годин доставити до відповідної судової влади, що рішає про його даліше задержання в арешті, або звільняє з-під арешту.

Артикул 8.

Карне переслідування й вимір кари переводиться тільки на підставі існуючого закону.

Нікого не можна позбавити належного суду. Виняткові суди допускаються у випадках, зазначених у законі.

Артикул 9.

Подружжя, як підстава законного життя, моралі, існування та розвою нації, стоїть під охороною закону.

В Українській державі визнається церковний і цивільний шлюб.

Окремий закон встановить форму цивільного шлюбу.

Державний суд розв'язує справи про розводи, - законність та дійсність шлюбів.

Артикул 10.

Українська держава визнає свободу сумління й вірувань, оскільки вони не йдуть урозріз з добром і мораллю української нації.

Нікого не можна змушувати до участі в релігійних чинностях чи обрядах, або належати до якого-небудь віроісповідання.

Кожному забезпечується вільність зміни віроісповідання.

Ніхто з громадян не може ухилитися від виконання публічних обов'язків з причини своїх релігійних переконань.

Артикул 11.

Порядок визнання віроісповідання, що досі держава не визнала, встановить окремий закон.

Артикул 12.

Кожний громадянин може змінити місця побуту й переносити свою власність у межах держави, коли не має на це виразної заборони закону чи адміністративної влади.

Артикул 13.

Кожний громадянин має право вільного вибору професій та заробітку. Обмеження в цьому напрямі може встановити тільки закон.

Артикул 14.

Забезпечується кожному вільність науки, навчання і наукових дослідів.

Артикул 15.

Метою виховання й освіти Українська держава ставить творення

суспільного типу людини, здатної до активного творчого життя.

Кермування та догляд над шкільництвом належить державі.

В основу шкільництва ляже система національної, державної, обов'язкової та єдиної школи, що дасть підстави всебічного розвитку людини.

Приватні освітні установи та чужомовне навчання допускається тільки за дозволом влади в кожному поокремому випадку та підлягають її контролю.

Навчання в школах від нижчої до високої, що їх удержує держава, безкоштовне.

В ділях творення провідних кадрів суспільства держава сприяє кожному талановитому й працювитому громадянину в здобутті якнайвищої освіти.

Держава створить установи широкого позашкільного навчання.

Артикул 16.

Держава контролює всі роди видавничої діяльності, зокрема пресу.

Матеріальна та інша участь чужинців у видавничій і пресовій діяльності допускається лише за окремим дозволом влади й підлягає її контролю.

Видання на чужих мовах допускається за окремим дозволом влади й підлягає її контролю.

Артикул 17.

Праця, здоров'я й життя громадян Української держави стоять під охороною закону.

Держава перебирає на себе контроль над організацією праці, умовами праці й винагородою за неї.

Окремий закон забезпечить матеріально громадян, або їх родини, на випадок недуги, каліцтва, старости й смерти.

Артикул 18.

Об'єднані в професійно-станових організаціях працівники й працевдавці мають у відповідних професійно-станових установах і у Верховній раді національної праці своїх представників, які братимуть участь у вирішенні питань соціальної політики й господарського виробництва держави.

Артикул 19.

Встановлений державою кодекс праці регулюватиме умови праці громадян у всіх галузях господарської продукції та іншої творчості; встановлюватиме рівень винагороди за працю, визначатиме її технічний процес, виробничі норми, гігієну праці, внутрішній розпорядок робіт у підприємствах, определюватиме відносини між працівниками й працевдавцями, право й форми арбітражу тощо.

Артикул 20.

Матеріальні й продукційні відносини окремих суспільних груп, об'єднаних у професійно-станових організаціях, як і стосунки всередині цих організацій, чи між ними, регулюються під доглядом і контролем Верховної ради національної праці.

Працедавці і працівники матимуть у рамках кодексу праці й при контролі Верховної ради національної праці право персональних і колективних умов у справах, що стосуються їх інтересів.

Страйки робітників і локауті працедавців заборонені законом, як незгідні з поняттям націократичної держави та суперечні засадами національної й соціальної солідарності.

Артикул 21.

Право власності на всі матеріальні добра належить нації.

Нація виделеговує свої компетенції фізичним і правовим особам, що виступають суб'єктами даного їм нацією права володіти майном, передавати його в спадщину й бути працедавцями.

Артикул 22.

Право на приватну власність упідставляє праця. Посідання власності накладає зобов'язання давати їй корисне для нації примінення. У випадках протидержавного, чи антисоціального використання власності, або зужиткування її на цілі, що суперечать моралі та добрим звичаям суспільства, вона підпадає конфіскації.

Артикул 23.

Приватна власність стоїть під охороною закону.

Спосіб вивласнення, або обмеження приватної власності визначить окремий закон.

Артикул 24.

Нагромадження матеріальних багатств понад доцільні з суспільного огляду норми держава внеможливить окремими регулятивними заходами.

Артикул 25.

Будуючи національне господарство на підставі державного плану й контролю, держава водночас – забезпечить громадянам усі можливості творчого вияву приватної ініціативи та здорового змагу в господарській діяльності.

Артикул 26.

Велика приватна земельна власність заборонена в Українській державі.

Право на володіння й користування землею належить тим, що на ній працюють.

Основним типом земельного устрою держави є трудове середнє

селянське господарство.

Артикул 27.

Громадянам забезпечується спадкове право в межах діючих законів. Ці закони визначають участь держави у спадщині.

Артикул 28.

Громадяни Української держави мають право вносити петиції до голови держави, державного уряду, державного сойму, Верховної влади національної праці й органів самоуправи.

Артикул 29.

Всі громадяни зобов'язані бути вірними державі, підлягати її законам, шанувати законну владу, улегшувати її завдання, виконувати її накази, що видані згідно з законом, виконувати публічні уряди, до яких їх покликані, платити податки й нести всі тягарі та особисті й речеві повинності.

Артикул 30.

Всі громадяни зобов'язані до військової служби.

Окремі закони визначають рід, спосіб, порядок і час тривання військової служби, звільнення від цього обов'язку, а також особисті й речеві повинності на військовій цілі.

Всі постанови про обов'язки й права громадян стосуються і до військових осіб усіх ступенів, поскільки тому не суперечать військові закони.

Артикул 31.

Чужинці, що перебувають на території Української держави, за винятком осіб з правом екстериторіальності, підлягають її законам на загальних для всіх підставах. Вони не користуються з політичних прав українських громадян, з усіх інших прав користаються, поскільки закон не визначив у тому напрямі обмежень.

ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. – Спр.7. – Арк.1 зв. - 9 зв. Копія. Машинопис.

№ 29

Текст присяги членів ОУН на вірність Українській незалежній державі

Не пізніше 22 червня 1941 р.

ПРИСЯГА ЧЛЕНА ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Я, (псевдо), стверджую присягою, що добровільно вступаю в члени Організації українських націоналістів - речника самостійності і собор-

селянське господарство.

Артикул 27.

Громадянам забезпечується спадкове право в межах діючих законів. Ці закони визначають участь держави у спадщині.

Артикул 28.

Громадяни Української держави мають право вносити петиції до голови держави, державного уряду, державного сойму, Верховної влади національної праці й органів самоуправи.

Артикул 29.

Всі громадяни зобов'язані бути вірними державі, підлягати її законам, шанувати законну владу, улегшувати її завдання, виконувати її накази, що видані згідно з законом, виконувати публічні уряди, до яких їх покликано, платити податки й нести всі тягарі та особисті й речеві повинності.

Артикул 30.

Всі громадяни зобов'язані до військової служби.

Окремі закони визначають рід, спосіб, порядок і час тривання військової служби, звільнення від цього обов'язку, а також особисті й речеві повинності на військовій цілі.

Всі постанови про обов'язки й права громадян стосуються і до військових осіб усіх ступенів, поскільки тому не суперечать військові закони.

Артикул 31.

Чужинці, що перебувають на території Української держави, за винятком осіб з правом екстериторіальності, підлягають її законам на загальних для всіх підставах. Вони не користуються з політичних прав українських громадян, з усіх інших прав користаються, поскільки закон не визначив у тому напрямі обмежень.

ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. – Спр.7. – Арк.1 зв. - 9 зв. Копія. Машинопис.

№ 29

Текст присяги членів ОУН на вірність Українській незалежній державі

Не пізніше 22 червня 1941 р.

ПРИСЯГА ЧЛЕНА ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Я, (псевдо), стверджую присягою, що добровільно вступаю в члени Організації українських націоналістів - речника самостійности і собор-

ности українського народу під час його політичного поневолення.

Навіть у найважчих умовах із святістю буду виконувати її накази та беззастержно підпорядковуватися Проводові.

Ревoluційна боротьба і праця — це мій обов'язок перед українським народом.

Життям заплачу за зраду ідеї Української самостійної держави.

Могилами найкращих борців в Україні клянусь: державу, яку вони творили в своїх задумах і чинах, творю і творитиму.

Тільки смерть стане мені перешкодою на цьому шляху.

(Так, Великий Боже, мені допоможи).

ДА СБУ. – Спр.372. – Т.3. – Арк.121. Копія. Машинопис.

№ 30

Телеграма полковника ОУН (С.Бандери) Р.Ярого до А.Гітлера* про готовність українських націоналістів до спільної боротьби з більшовизмом**

22 червня 1941р.

м.Відень

22 червня з Відня було надіслано на адресу фюрера і рейхсканцлера Німеччини телеграму такого змісту:

Його Превосходительству

Пану рейхсканцлеру Німецького Рейху Адольфу Гітлеру.

Берлін. Штаб-квартира фюрера.

Українські націоналісти, яких більшовицька окупація вигнала з їхньої батьківщини, об'єднані у збройних загонах ОУН-ДУН (Дружини українських націоналістів), готові спільно зі своїми національно свідомими співвітчизниками, які вже роками борються проти московського

* Гітлер Адольф (1889-1945) – лідер німецького націонал-соціалізму і диктатор третього Рейху; з 1921 р. – керівник Націонал-соціалістичної робітничої партії Німеччини, з 1933 р., після перемоги НСДАП на виборах, формує уряд і стає канцлером Німеччини. В 1934 р., шляхом узурпації, стає одночасно президентом держави і главою уряду (вождем – Führer). Автор книги Mein Kampf (“Моя боротьба”) та расистської програми німецького підкорення Європи. Разом з керівником СРСР Й.Сталіним несе відповідальність за розв'язання Другої світової війни. А.Гітлер – ініціатор масового вбивства невинних мирних громадян і військовополонених на території Німеччини й окупованих нею держав, здійсненого режимом, творцем якого він був. 30.IV.1941 р. здійснив самогубство в оточеному Радянською армією Берліні.

** Див. док. №57.

ности українського народу під час його політичного поневолення.

Навіть у найважчих умовах із святістю буду виконувати її накази та беззастержно підпорядковуватися Проводові.

Ревoluційна боротьба і праця — це мій обов'язок перед українським народом.

Життям заплачу за зраду ідеї Української самостійної держави.

Могилами найкращих борців в Україні клянусь: державу, яку вони творили в своїх задумах і чинах, творю і творитиму.

Тільки смерть стане мені перешкодою на цьому шляху.

(Так, Великий Боже, мені допоможи).

ДА СБУ. – Спр.372. – Т.3. – Арк.121. Копія. Машинопис.

№ 30

Телеграма полковника ОУН (С.Бандери) Р.Ярого до А.Гітлера* про готовність українських націоналістів до спільної боротьби з більшовизмом**

22 червня 1941р.

м.Відень

22 червня з Відня було надіслано на адресу фюрера і рейхсканцлера Німеччини телеграму такого змісту:

Його Превосходительству

Пану рейхсканцлеру Німецького Рейху Адольфу Гітлеру.

Берлін. Штаб-квартира фюрера.

Українські націоналісти, яких більшовицька окупація вигнала з їхньої батьківщини, об'єднані у збройних загонах ОУН-ДУН (Дружини українських націоналістів), готові спільно зі своїми національно свідомими співвітчизниками, які вже роками борються проти московського

* Гітлер Адольф (1889-1945) – лідер німецького націонал-соціалізму і диктатор третього Рейху; з 1921 р. – керівник Націонал-соціалістичної робітничої партії Німеччини, з 1933 р., після перемоги НСДАП на виборах, формує уряд і стає канцлером Німеччини. В 1934 р., шляхом узурпації, стає одночасно президентом держави і главою уряду (вождем – Führer). Автор книги *Mein Kampf* (“Моя боротьба”) та расистської програми німецького підкорення Європи. Разом з керівником СРСР Й.Сталіним несе відповідальність за розв'язання Другої світової війни. А.Гітлер – ініціатор масового вбивства невинних мирних громадян і військовополонених на території Німеччини й окупованих нею держав, здійсненого режимом, творцем якого він був. 30.IV.1941 р. здійснив самогубство в оточеному Радянською армією Берліні.

** Див. док. №57.

більшовизму в самій Україні, і пліч-о-пліч зі славним німецьким вермахтом боротися за свободу своєї батьківщини і відновлення політичного стану за умовами Брест-Литовського мирного договору. Крім того, тисячі військовоспроможних українців просять від Вашого Превосходительства дозволу бути негайно зачисленими у лави ДУН, щоб боротися за свободу України, покінчити з хаосом у Східній Європі і забезпечити Східний фронт Європи.

*Ріхард Ярій, полковник ДУН і
провідник групи "Південь".
Табір Зауберсдорф, Нідердонау.*

*ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. - Спр.22. – Арк.10. Копія.
Переклад з німецької. Машинопис.*

№ 31

Пропозиції ОУН (А.Мельника) до структури і компетенції міністерств майбутньої Української держави

Не пізніше 22 червня 1941 р.

МІНІСТЕРСТВА ТА ЇХ КОМПЕТЕНЦІЯ

Загальні зауваження

Нижче ми подаємо нариси компетенції усіх найголовніших міністерств, які нині звичайно має кожна держава. Число цих міністерств у різних державах є різне (од 12 до 20), але ця різниця в кількості походить не з того, що якась держава провадить такі агенди*, яких інша зовсім не знає чи навіть не уявляє собі. Ні, це не так. Життя, завдання й потреби кожної сучасної європейської держави майже однакові, тому й функції державного апарату їх майже однакові. Різниця лише найчастіше в тім, що якась держава, з тих чи інших причин, надає певній діяльності особливого значіння і створює для певних функцій окремі міністерства, інша ж, навпаки, не бачить потреби в підкресленні чи розвитку певної діяльності і звертає увагу на іншу. Так напр[иклад] Англія, в останній добі прискішеного озброєння, створила аж чотири окремі військові міністерства (морське, летунства, озброєння і іншої зброї), в той час, коли низка держав має лише одне міністерство військове. З другого

* представництва

більшовизму в самій Україні, і пліч-о-пліч зі славним німецьким вермахтом боротися за свободу своєї батьківщини і відновлення політичного стану за умовами Брест-Литовського мирного договору. Крім того, тисячі військовоспроможних українців просять від Вашого Превосходительства дозволу бути негайно зачисленими у лави ДУН, щоб боротися за свободу України, покінчити з хаосом у Східній Європі і забезпечити Східний фронт Європи.

*Ріхард Ярій, полковник ДУН і
провідник групи "Південь".
Табір Зауберсдорф, Нідердонау.*

*ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. - Спр.22. – Арк.10. Копія.
Переклад з німецької. Машинопис.*

№ 31

Пропозиції ОУН (А.Мельника) до структури і компетенції міністерств майбутньої Української держави

Не пізніше 22 червня 1941 р.

МІНІСТЕРСТВА ТА ЇХ КОМПЕТЕНЦІЯ

Загальні зауваження

Нижче ми подаємо нарис компетенції усіх найголовніших міністерств, які нині звичайно має кожна держава. Число цих міністерств у різних державах є різне (од 12 до 20), але ця різниця в кількості походить не з того, що якась держава провадить такі агенди*, яких інша зовсім не знає чи навіть не уявляє собі. Ні, це не так. Життя, завдання й потреби кожної сучасної європейської держави майже однакові, тому й функції державного апарату їх майже однакові. Різниця лише найчастіше в тім, що якась держава, з тих чи інших причин, надає певній діяльності особливого значіння і створює для певних функцій окремі міністерства, інша ж, навпаки, не бачить потреби в підкресленні чи розвитку певної діяльності і звертає увагу на іншу. Так напр[иклад] Англія, в останній добі прискішеного озброєння, створила аж чотири окремі військові міністерства (морське, летунства, озброєння і іншої зброї), в той час, коли низка держав має лише одне міністерство військове. З другого

* представництва

боку, бачимо явище, коли окремі міністерства, з моментів ощадности та організаційних, об'єднуються, напр[иклад] у Польщі – міністерство хліборобства об'єдналось з міністерством земельної реформи, міністерство залізниць з міністерством публічних робіт.

За основу для своєї праці про компетенцію окремих міністерств ми взяли “Словник права обецніго” – велика 4-томово праця, що вийшла під редакцією Президента найв[ищого] адміністративного суду п.др.Еміля Гахи, при участі проф.права усіх чеських університетів та при секретарюванні п.Гавелки. Це ми зробили між іншим тому, що бувша ЧСР будувалася уже в новішій часі і організацію своїх міністерств пристосовувала до потреб модерної держави, у зв'язку з чим розбудовувалась і компетенція поодиноких міністерств.

З цього погляду компетенція міністерств, що будувалась, так мовити, “одразу”, має більш “монолітний” і логічний характер, в той час, коли компетенція “старих” міністерств, себто, що довго існували, має досить “кострубатий” характер. Там знайдете багато “функцій”, які з часом відпали, - “відумерли” зовсім, або передані нині зовсім, або частично іншим міністерством. Це тому, що там компетенція “напластовувалась” історично. Для нових потреб, в їх початковому стані, не створювали окремих міністерств ані навіть департаментів.

Між іншим, далеко не всі держави мають справу компетенції своїх міністерств упорядковану, якби то належало, себто, щоби законом була затверджена “в цілому компетенція” кожного міністерства. Це тому, що “компетенція” все ж таки, принаймні в певних своїх частинах, є завжди чимсь пливким, залежним від життя. Коли сьогодні “затвердити” урядово компетенцію міністерства у всіх її деталях, то уже завтра життя буде вимагати поширення цієї компетенції для регулювання якихсь нових відносин чи потреб, що наросли. Тому то, а також “за браком часу”, не були затверджені урядово і компетенції міністерств в ЧСР, які ми використовуємо. Це є окремі неофіційні “нариси” компетенції, які мали для свого внутрішнього вжитку окремі міністерства. Цими нарисами задовольнялися і чеські професори права, використовуючи їх для свого “словника”.

Використовуючи, у свою чергу, ці нариси для наших українських цілей, ми відкинули з нарисів усі деталі й моменти, що мають специфічно локальний характер (прим[іром], особливості землевладіння в ЧСР) чи носять на собі сліди бувшого австрійського права, натомість внесли деякі моменти й термінологію, що ближчі українській дійсності.

Компетенції кожного міністерства – це одночасового його програма праці. Як воно її технічно виконує? – Тим способом, що у себе, в “міністерстві”, розподіляє цю працю між окремими департаментами та

відділами, а на території держави, відповідно її адміністративному поділу та устрою, організує станови чи призначає агентів, які виконують окремі функції міністерства на місцях.

Що торкається поділу праці в самому міністерстві (між департаментами, відділами, і т. д.), то тут практика є різноманітна в різних державах. Ми подали уже поділ польських міністерств на департаменти та відділи. Постараємося це зробити щодо міністерств бувшої ЧСР, де дасть картину того, як розподіляються “компетенції” міністерств в самому міністерстві.

Маючи уявлення про “компетенцію” окремих міністерств та поділ їх на департаменти й відділи, не так тяжко буде фахівцям зорієнтуватись щодо полагодження праці, в разі потреби, в умовах української дійсності.

КОМПЕТЕНЦІЯ ОКРЕМИХ МІНІСТЕРСТВ

В компетенції поокремих міністерств треба розрізняти дві групи “компетенції”, а саме ту компетенцію, яку має кожне з міністерств, а яку можна назвати загальною і ту, яку має лише спеціально те чи інше міністерство. До цієї загальної компетенції належать такі справи і такі чинности, які має кожне міністерство. Вони слідуєчі:

а) внутрішня організація міністерства, призначення на посади системізовани й помічні, справи особисті, пенсійні та дисциплінарні служачих поодиноких міністерств, господарські (внутрішні) справи кожного міністерства, включно до бібліотеки, архиву чи спеціального музею, редакції приналежного до міністерства урядового вістника та зв’язані з тим агенції;

б) підготовка проектів законів, розпоряджень, а також пояснень в усіх справах, що торкаються кожного поодинокого міністерства; співпраця в потрібних випадках поодиноких міністерств;

в) статистика, що торкається діяльності кожного окремого міністерства (напр[иклад], статистика щорічних витрат міністерства на ту чи іншу ділянку – скажемо, роз’їзди його урядовців і т.д.) оскільки ведення цієї статистики було залишено міністерству державним статистичним урядом;

г) дозвіл на видання тих чи інших публічних видань органами, підлеглими міністерству.

Це значить, та “загальна”, себто спільна для всіх, компетенція, яку має кожне міністерство.

В дальшому подаємо перегляд “спеціальної” компетенції, яку має кожне поодиноке міністерство у звязку з родом своєї діяльності.

МІНІСТЕРСТВО ЗАКОРДОННИХ СПРАВ

Його компетенція

1. Загальне керівництво політичними стосунками і зв'язками Української держави до інших держав, а також до різних організацій в тих державах; заступництво прав та інтересів Української держави в міжнародних стосунках.

Зокрема: Нав'язання та удержання зв'язків з усіма державами світу, з чинниками політичного міжнародного життя і із закордоном взагалі.

Питання дипломатичного церемоніялу і посередництва та підготовка побачень державних чинників інших держав і видатних чужинців взагалі з видатними чинниками і урядовими особами Української держави.

Виключне посередництво між дипломатичними місіями чужих держав та між особами, що мають право екстериторіяльності з українськими судами, урядами і т.д., згідно з приписами, що на цей випадок існують.

Предпожнення українській владі своїх проектів щодо уділення агременту (дозволу) на перебування і урядування в Українській державі чужих дипломатичних представництв і представників, а також, в порозумінні з міністерством торгівлі, уділення ексекватури (дозволу) на чинність в Україні консулів чужих держав.

Питання про уділення почестей, вигод і різного рода знимок та зручностей особам, що користуються на Україні правом екстериторіяльності, а також консулам та членам їх родин (в порозумінні з іншими міністерствами, прим[іром], військовим щодо військових аташе чужих держав).

Провадження політичних і дипломатичних переговорів, що мають на увазі заключення певних умов різного роду, з тим, щоби вони набули міжнародного значення. Співучасть при міжнародних переговорах, коли ведуть їх інші міністерства (прим[іром], при заключенні умов залізничного руху, поштового і телеграфічного зв'язку) та евіденція їх в міністерстві заграничних справ.

Предпожнення владі, президенту чи парламенту міжнародних умов на схвалення справ, що торкаються участи України на міжнародних конгресах і конференціях, передовсім з погляду політичного та формального, - себто чи участь якогось українського товариства в тій чи іншій конференції відповідає політичним інтересам України, її престижу і т. д. Питання про заступлення України в різних міжнародних інституціях, органах та організаціях.

Інформування закордону про Україну способом публіцистики, літератури і взагалі всіма засобами культурної пропаганди. Оборона інтересів України засобами пропагандами.

Інформаційна служба. Обов'язок усіх дипломатичних представництв, що має Україна за кордоном, інформувати українське міністерство закордонних справ про політичне життя взагалі, окремо інформувати про

всі ті події, рухи та приготування, що можуть мати те чи інше значення для України.

Пресова та інформаційна праця дипломатичних представників України в поодиноких державах.

Допомога та співробітництво з іншими міністерствами, що ведуть пропаганду в чужині (напр[иклад], пропаганда туристичного руху на Україні). Допомога та співробітництво з міністерствами, що несуть поміч українцям на чужині (прим., з міністерством освіти, коли воно організує школи для українських дітей на чужині, з міністерством здоров'я, коли воно будує там санаторії і т. д.). Об'єднання і загальне ведення закордонної пропаганди про Українську державу.

Використання інформацій українських дипломатичних представників для започаткування та поширення економічних зв'язків з тою чи іншою державою, з участю відповідних міністерств.

Співпраця з іншими міністерствами при урегулюванні справ і обов'язків чужинців на Україні. Посередництво при запрошенні окремих чужинців на Україну для обняття вищих становищ, а також при організації ними на Україні підприємств торгових та промислових. Погляд міністерства на уділення тих чи інших почесностей чи нагород чужинцям за окремі заслуги – в порозумінні з належними міністерствами.

II. Заступництво прав та інтересів українських громадян. Правна свобода інтересів українських громадян в різних чужинецьких урядах, наскільки вони її потребують чи не можуть обстарати її самі.

Урегулювання – в порозумінні з міністерством торгівлі – справи консульських представників України в чужих державах; організація та касування консульств, призначення консулів, оповіщення консулярних оплат, надання консулам інструкцій в справах торговельних, видача дипломатичних пасів.

III. Організація дипломатичного корпусу. Призначення і звільнення послів. Бюджет посольств та заграничної служби взагалі. Догляд за діяльністю послів, консулів та інших представників України за кордоном.

Підготовка осіб до дипломатичної служби. Співробітництво в цій галузі з міністер[ствами] освіти та торгу і промислу.

МІНІСТЕРСТВО СПРАВЕДЛИВОСТИ

Його компетенція

I. СПРАВА СУДІВ І ПРОКУРАТУРИ

а) Організація і обсадження персоналом звичайних і надзвичайних судів прокуратури;

б) теоретична освіта суддів та прокураторів та практичні іспити їх;

в) догляд над діяльністю суддів і прокуратури;

г) відповідальність суддів та членів прокуратури;

г) справа службових оплат служачих в судівництві, їх пенсій та дисциплінарних кар;

д) господарська частина судівництва та прокуратури (будинки, майно і т. д.).

II. СПРАВА УРЯДІВ ОПІКУНСЬКИХ ТА ДЕПОЗИТНИХ:

а) організація та обсадження персоналом цих урядів;

б) освіта служачих цих урядів;

в) догляд над урядами;

г) справа службових оплат служачих, їх пенсій та дисциплінарних кар за службові переступки;

г) господарська частина цих урядів.

III. СПРАВА ІНСТИТУЦІЙ ДЛЯ ОДБУВАННЯ КАРИ (ТЮРМИ І ІНШЕ), А ТАКОЖ УСТАНОВ ДЛЯ ВИХОВАННЯ ГЕНЕРАЦІЇ МОЛОДІ ТА МАЛОЛІТНІХ ЗЛОЧИНЦІВ:

а) урядження цих інституцій, ліквідація їх та обсадження персоналом службовим;

б) справа службових оплат, пенсій та дисциплінарної відповідальності службовців;

в) освіта їх;

г) всебічна опіка (школи, виховання) над вихованцями інституцій для малолітніх злочинців, як також над тими, що відбувають кару в тюрмах; підшукування для них праці по скінченні кари;

г) догляд над діяльністю цих установ;

д) господарська частина цих установ.

IV. Викорання судових присудів. Евіденція осіб, що були карані судово, оскільки цей обов'язок не належить до міністерства внутрішніх справ.

V. Співпраця при проголошенні амністії загальної чи спеціальної.

VI. Відшкодування невинно засуджених чи тих, що без вини були арештовані.

VII. Архіви та бібліотеки міністерства справедливости, - судів прокуратури, урядів та інституцій, що належать до міністерства справедливости, а також статистика діяльності їх.

VIII. Справа судових та сирітських депозитів та справа сирітського маєтку.

IX. Опіка над неповнолітніми.

X. Скасування перешкод (цивільного чи церковного права) до шлюбу.

XI. Справи, що торкаються – підготовка діяльності та відповідальності: адвокатів, нотарів, судових знавців (експертів), - оскільки ведення цих справ спадає до відомства міністерства справедливости.

XII. Підготовка проектів законів, розпоряджень та рішень в різних

галузях життя і права.

Зокрема:

1) в галузі цивільного матеріального права:

- а) право політичне*, аграрне, водне, міжнародне право приватне;
- б) право авторське, право на патенти, на фірми і т. п.;
- в) право торговельне, торговельних спілок, акційних товариств та картелів;
- г) право векселеве і чекове;
- г) право залізничне, автомобільне, летунства;
- д) право асекураційне;
- з) право на охоту та риболовство;
- ж) право гірниче;
- ї) право вивласнення (майна державою, містом і т. п.);
- й) право фінансове.

2) В галузі кримінального права матеріального; загального, спеціального і права пресового.

3) В галузі цивільного права формального чи цивільного процесу, а саме: процес в судах цивільних звичайних, надзвичайних й судах третейських; формальне поступовання при екзекуціях, конкурсах і мирних договорах; проголошення (правне) про смерть особи; позбавлення особи права розпорядження своїм майном**; порядок ведення поземельних та інших громадських книжок; поступовання перед урядами опікунськими; правила служби й праці адвокатської та у нотаріятах;

4) В галузі процесу кримінального:

формальне поступовання (карний процес) перед судами звичайними та виїмковими; поступовання кримінальне в справах фінансових, боргів і т. д., кримінальна статистика.

ХІІІ. Упорядкування законів про устрій судів, опікунських урядів; правна допомога незаможним.

а) Упорядкування законів у справах громадських прав, в справах кримінальних, а також опікунських урядів;

б) договори про унормовання стосунків з чужими державами, (себто підготовка цих договорів під оглядом правним);

в) угода з цими державами в справі видачі злочинців;

г) видача посвідчень: судам і своїй державі про узгодження прав, існуючих в іншій, чужій державі; судам в чужих державах про норми, існуючі в заінтересованій державі (при судових процесах).

МІНІСТЕРСТВО ФІНАНСІВ

Його компетенція

* Що торкається прав громадянина.

** Напр[иклад], у випадку психологічних недуг, марнотратности.

1. Державний бюджет (кошторис). Підготовлення державного кошторису, його складення і остаточне викінчення як з боку формального, так і по суті і догляд над додержанням кошторису при його виконанні, (щоб не було перевитрат проти асигнувань).

Співробітництво в справах державних фінансів зо всіма іншими відомствами (не лише по підготовці бюджету), але при вирішенні також інших фінансових питань, - всюди там, де держава може бути обтяжена новими видатками.

II. Управління усім державним майном і маєтками. Управління державними прибутками і видатками. Питання про продаж чи обтяження обов'язаннями (боргами) державного майна, (хоч би управління тим майном знаходилося у інших міністерств). Така ж участь міністерства фінансів при питаннях про продаж чи обтяження зобов'язаннями (боргами) державних підприємств. Управління державною скарбницею. Догляд за прибутками і видатками (рухом грошей) в державних скарбницях.

Участь міністерства фінансів у списанні безнадійних боргів чи частини їх, у списанні не внесених податків чи зменшенні їх. Співробітництво з іншими міністерствами, що мають свої (державні) підприємства, організації та установи, хоча би ті підприємства працювали на засадах приватного комерційного підприємства.

III. Державний податок, місцеві податки, мита, монополії, льотерії. Прямі податки, податки земельні, податки непрямі (посередні). Керування установами, що виробляють монопольні продукти (напр., сірники, тютюн).

Державна льотерія і льотерії взагалі, переслідування за недодержання фінансових приписів, оскільки такі справи не підлягають суду.

IV. Державні кредитові операції. Управління справою державного боргу. Позички, що їх уділяє держава іншим державам, а також своїм органам самоурядування, та державним підприємствам і приватним особам.

V. Гроші. Управління експедицією заготових державних паперів. Монетний збір. Керування грошовим обігом. Регулювання продажем і купівлі чужих валют.

Управління державним (національним) банком.

VI. Банки і інші кредитові установи, - самоврядувань, кооперації та приватних акційних спілок. Догляд за емісією цінних паперів. Догляд за діяльністю бірж.

VII. Участь у фінансовому управлінні самоврядувань та їх союзів, оскільки така участь міністерства фінансів передбачена законом. Порозуміння із самоврядуваннями щодо складення їх річних кошторисів, а

також щодо місцевих податків, що накладають окремо від державних місцеві (територіальні) і міські самоврядування (прим., податок на очистку і освітлення міста, податок на собак і т.д.).

VIII. Співучасть при підготовленні і заключенні міжнародних фінансових договорів, торговельних умов та торговельно-митних.

Догляд за виконанням міжнародних договорів під оглядом фінансовим.

IX. Встановлення і регулювання оплат усіх державних урядовців.

Встановлення пенсій осіб, що вийшли через старість, встановлення пенсій вдовам урядовців та їх дітям.

Співробітництво з іншими міністерствами при вирішенні усіх індивідуальних (чи групових) справ урядовців, що не передбачені загальними законами. Участь у вирішенні усіх тих справ урядовців, де ходить про обтяження державних фінансів.

X. Організація усіх фінансових відомств і служб, що виконують завдання міністерства фінансів.

КОМПЕТЕНЦІЯ МІНІСТЕРСТВА ВНУТРІШНІХ СПРАВ (б. ЧСР)

Справи державні і законодавчі. Справи законодавчі, включно до законодавства про права мов; участь при обговоренні всіх проектів законів і розпоряджень, що торкаються загальнодержавних інтересів.

Справа державних кордонів, в порозумінні з міністерствами заграничних справ і фінансів. Справа державного герба, прапора і печатки; оскільки дозвіл на уживання їх дає інше міністерство, мусить порозумітися з міністерством внутрішніх справ. Справи народного представництва республіки (частина господарча, ведення статистик послів ітд.).

Справа виборів до законодавчих тіл. Особисті і грошові (пенсійні) справи урядовців народного представництва (парляменту).

Радакція та адміністрація Збірника законів та розпоряджень влади та справи з редагуванням та виданням Збірника взагалі.

III. Організація державних урядів міністерства внутрішніх справ і справи, з ним зв'язані. Уряди політичних і суспільної безпеки зокрема, організація урядів адміністративних та організацій поліції, починаючи від села аж до загальнодержавних органів адміністрації та поліції.

Співпраця зо всіма іншими міністерствами, оскільки це торкається передовсім публічної безпеки. Напримір, участь у працях міністерства здоров'я, коли воно виробляє правила боротьби з пошестями чи правила гігієни для торговлиць та крамів; участь в працях міністерства справедливости, коли воно розробляє закони про адміністративні кари, себто про ті кари, які має право становляти адміністрація чи поліція (дрібні провини, кари і т.д.).

Вирішення в останній інстанції усіх справ, підлеглих нижчим органам (прим[іром], воєводі, повітовому старості і т.д.), оскільки це оста-

точне вирішення не належить виразно до іншого міністерства.

III.Справа державних урядовців міністерства. Вироблення правил служби і становлення їх службових прав і обов'язків, (оскільки не торкається виключно фінансових справ). Фахова підготовка урядовців внутрішніх справ і фахові іспити. Справи державної поліції. Іспити в знанні державного рахівництва.

IV. Загальні питання і справи внутрішнього управління. Адміністративні органи. Поліційні органи. Їх праця.

Питання національних меншин і мовні, (мовні), оскільки вони торкаються міністерства внутрішніх справ. Співпраця з іншими міністерствами з питанням меншиневих, мовних, економічних, соціальних, продавальних та інших.

Вироблення урядової термінології з участю міністерства шкільництва, оскільки іде загально про чистоту мови.

Питання про архіви міністерства і організацію архівної справи взагалі.

V.Справа повітового, волосного, сільського і міського самоврядування. Справа границь окремих адміністративних одиниць.

Справа виборів (участь організації їх) до самоврядувань повітових, волосних, сільських, міських. Співучасть (допомога) при організації виборів до інших тіл (напр[иклад], кооперативних, професійних), оскільки ця участь передбачена законом.

Різні справи сільські, міські і т. д., оскільки вони не приділені іншому міністерству чи самоврядуванню.

Розрібка питань про реформу місцевих самоврядувань (про реформу дотеперішнього стану, про поширення чи звуження прав самоврядування і т. п.).

Питання про службові справи урядовців, місцевих самоврядувань (ці права відрізняються тим, що урядовці самоврядувань, як недержавні, не мають пенсій на старість і т. д., іде про урівняння їх в різних правах з урядовцями державними).

VI. Громадяни держави та їх права і обов'язки. Різні питання цієї галузі. Передовсім про набування державної приналежності.

Питання про різні стани – шляхетство, титули. Зміна прізвищ та уділювання нових прізвищ. Справи подруж – в тих випадках, коли до цих справ вмішується адміністративна влада. (Прим[іром], в часі розводного процесу, поділу майна, відновлення прізвища і т. д.) Справа метрик. Співпраця з іншими відомствами в справах еміграції та імміграції. Перепис населення та співпраця з головним статистичним урядом.

VII.Справи шкільництва і народньої освіти. Співпраця з міністерством освіти при відшуванні помешкань для школи та учителів. Зокрема, співпраця при відкритті меншинових шкіл.

Співпраця з міністерством освіти при відкритті сільських читалень та бібліотек. Співпраця з міністерством освіти в справах охорони пам'яток, культурних (мистецьких) та історичних.

VIII. Справи, зв'язані з економічним життям держави та її громадян.

Співробітництво з усіма міністерствами, що відають цими справами, зокрема, виконання певних доручень цих міністерств. З другого боку, вироблення правил загального порядку, з якими мусять числитися інші міністерства в своїй діяльності на економічному полі.

Зокрема:

Різна адміністративна чинність, передбачена законами, при відкритті, діяльності і закритті та ліквідації різних акційних товариств, кооператив та приватних торговельних і промислових підприємств. Дозвіл чи заборона, з погляду інтересів міністерства внутрішніх справ, чужоземних акційних товариств.

Співробітництво з міністерством соціального забезпечення (чи міністерством праці) щодо додержання годин праці, недільного відпочинку та терміну відкриття і закриття крамниць. Догляд і контроль праці приватних асекураційних товариств. Догляд і контроль праці приватних льомбардів.

Співробітництво при видачі дозволів на відкриття пивних реставрацій та готелів (моральний момент щодо особи майбутнього властителя).

Виконання певних адміністративних актів при набуванні та продажі землі, садиб, нерухомого майна (зміна власника). Співучасть при виконанні громадянами різних натуральних повинностей по відношенні до церкви, школи, духовенства та учительства (напр[иклад], доставка дров, оправа школи і т.д.).

IX. Рух на великих шляхах, на сільських дорогах у містах та селах. Поліція дорожня і поліція безпечности. Рух автомобільний. Летунство. (У всіх цих питаннях міністерства, що прямо завідують цими справами – міністерство комунікації, публічних робіт чи інше співпрацюють щодо безпечности руху з міністерством внутрішніх справ. Це ж міністерство не мішається до питань чисто технічних. Догляд за мостами і переправами. Рух туристичний.

X. Охорона ладу і спокою в державі. Справи про дозвіл на існування різних товариств, та організацій характеру політичного, релігійного, культурного, мистецького і т.д. Догляд за діяльністю цих організацій та припинення їх, в разі вона набирає характеру, небезпечного для державного або громадського ладу і спокою. Постановлення правил про збори, мітинги та забави.

Догляд за пресою, за виданням книжок (цензура), уділення дозволів

на відкриття друкарень та набування друкарських та інших розмножувачих машин.

Співробітництво з міністерством пошт при уділюванні концесій на радіоапарату та радіотелефонну станцію (політична благонадійність власника).

Справа невідповідних назв публічних або комерційних підприємств. Дозвіл, - в порозумінні з міністерством військових справ, носити уніформи та відзнаки. Регулювання діяльності театрів та кінематографів. Заборона тих або інших кінокартин в порозумінні з міністерством шкільництва). Видача посвідчень моральности.

Евіденція горожан.

Догляд і контроль чужинців.

Справа пашпортів, легітимацій та дорожних пашпортів.

Догляд за малим пограничним рухом. Погранична (кордонна) поліція.

IX. Охорона життя людей і маєтку. Пожарна поліція та організація і діяльність пожежних товариств. Дозвіл тримати і носити зброю. Справа про уживання вибухових матеріалів та різного стрілива при працях в порозумінні з відповідним міністерством. Справа виробу та уживання ацетилену а також продажу кальціум-карбіту. Справа потульних циганів та людей без певних занять. Співпраця в справі домів примусової праці та кольоній для малолітніх злочинців.

Справа про нагороду за спасіння життя людей в небезпеці (при пожежі, розливів рік і т. п.) Справа винагороди пожарних, що потерпіли при виконванні своїх обов'язків (обов'язок асекураційних товариств уділювати на це певну частину своїх заробітків). Переслідування негуманного поведіння зі звірятами.

XII. Справа соціального забезпечення та опіки над бідними.

Співпраця по догляду над діяльністю установ гуманітарного характеру (лікарств для бідних, домів для полишених дітей і т. д.), наскільки цими установами не опікується місцеве самоврядування.

Справа винагородження тим громадянам, що потерпіли від військових подій і від політичних розрухів, в порозумінні з міністерством фінансів. Справи до[по]моги потерпівшим від посухи, граду та інших стихійних нещасть. Справа громадських грошових збірок. Громадських льотерій та томбол. Справа видачі допомог на лікування бідним, оскільки не йде про каси х[в]орих.

XIII. Справа народнього здоров'я. Догляд за чистотою, за додержанням санітарних приписів, за суспільною гігієною. Справа кладовищ, порядку похоронів, спалення в крематорії і т. п. Допомога Червоному Хресту в його діяльності. Охорона знаку Червоного Хреста.

* У тексті документа помилково — IX.

XIV. Справи релігійні. Співпраця по цих справах. Утримання порядку під час богослужень, релігійних процесій і т. д. Співпраця і догляд за порядком при уряджуванні свят, пам'ятних домів і т. п.

XV. Справи військові. Виконування усіх адміністративних функцій, що лягають на внутрішнє управління у зв'язку із військовою справою в мирний час а також під час війни. Сюди відносяться: участь міністерства внутрішніх справ і всіх його органів, згор аж долу, в складанні списків осіб, що підлягають військовій службі. Організація щорічних прийомів до військової служби молодих людей для відбуття військової повинності. Допомога військовому міністерству у відшуванні помешкань для постійного і тимчасового розташування війська (касарні). Допомога війську у пересуванні його в мирний і військовий час (підводна повинність). В умовах сучасної, тотальної, війни співробітництво з військом в справі летунської оборони і т.п. Співробітництво з військовим відомством і міністерством фінансів і різних виплатах і винагородах, зв'язаних з відбуванням військової служби чи з участю у війні. А саме, виплата допомог жінкам і дітям осіб, що призвані по мобілізації на війну. Виплата пенсій інвалідам; виплата грошей обивателям за уділення помешкань для війська, за перевіз війська та військових річей; виплата відшкодування за різні шкоди, заподіяні фактом розквартирування війська (ремонт); виплата відшкодування, зв'язаного з військовими подіями (прим., за ужиття поля, лісу, саду під скоки і т. д.); виплата пенсій вдовам і сиротам осіб, що загинули на війні. Справа збігців підчас війни. Участь у харчуванні та віднайденні помешкань для збігців та їх родин. Допомога родинам тих осіб, що під час війни опинились у ворожій державі.

XVI. Справи судівництва. Виконування цілої низки допомогових функцій, зв'язаних з виконанням судівництва. Сюди відносяться: переведення поліцією першого дознання о всіх випадках злочинів, допит винного, потерпілого та свідків, арештування в разі потреби, винного і передача (протягом 24 годин, коли є арештований або коли можуть зникнути сліди злочину) свого дознання судовій владі, себто слідчому судді. Допомога слідчому судді у переведенні ним слідства: доручення повісток свідкам, що викликають на допит. Участь у трусах; переведення арештованих та відправа арештованих до тюрми. Така ж допомога мировим суддям: діжурство поліційної влади в коморах мирових судів підчас виконання правосуддя, достава свідків і т.п. Виконування подібних функцій для судів цивільних (а не карних, що провадять судівництво в справах різних маєткових прав (володіння землею, майном рухомим, суд на спадщину, заподіяні школи і т.д.). Усі ці права і обов'язки полі[ці]йних органів зазначені в статутах – карного процесу і цивільного процесу.

Складання для окружних судів (що судять про більші злочини), списку присяглих (присяжних засідателів); допомога у підтриманні зовнішнього порядку під час відбування процесу.

Бібліотека ім. О. Ольжича. Колекція документів. Копія. Машинопис.

№ 32

Відозва ОУН (А.Мельника) до українців з викладом програми побудови незалежної України

Не пізніше 22 червня 1941 р.

УКРАЇНЦІ!

Кожний з вас мусить знати свою націоналістичну програму, що складається з таких найважливіших завдань:

1. Самостійна соборна Українська держава.
2. Сильна національна армія, що забезпечить Україні гідне місце серед інших державних націй.
3. Тривалий державний лад з сильною національною владою, що зіп'ється на всі творчі верстви українського народу.
4. Заперечення політичних партій, як чинників внутрішнього розкладу й деморалізації суспільства.
5. Виховання українського суспільства в дусі націоналізму, громадської дисципліни й високої моралі.
6. Відновлення Української національної церкви.
7. Розвиток національної культури й здійснення її історичних завдань.
8. Загальна й фахова освіта в масі.
9. Знищення ворожої земельної колонізації.
10. Вся земля селянам на підставі приватної трудової власності.
11. Удержавлення вирішальних галузей промисловости для незалежного розвитку народнього господарства.
12. Приватний почин у тих ділянках промисловости й торгівлі, де він виправдується інтересами держави й суспільства.
13. Всебічний розвиток кооперації.
14. Державний господарський план, що унеможливить анархію капіталістичного виробництва.

Складання для окружних судів (що судять про більші злочини), списку присяглих (присяжних засідателів); допомога у підтриманні зовнішнього порядку під час відбування процесу.

Бібліотека ім. О. Ольжича. Колекція документів. Копія. Машинопис.

№ 32

Відозва ОУН (А.Мельника) до українців з викладом програми побудови незалежної України

Не пізніше 22 червня 1941 р.

УКРАЇНЦІ!

Кожний з вас мусить знати свою націоналістичну програму, що складається з таких найважливіших завдань:

1. Самостійна соборна Українська держава.
2. Сильна національна армія, що забезпечить Україні гідне місце серед інших державних націй.
3. Тривалий державний лад з сильною національною владою, що зіп'ється на всі творчі верстви українського народу.
4. Заперечення політичних партій, як чинників внутрішнього розкладу й деморалізації суспільства.
5. Виховання українського суспільства в дусі націоналізму, громадської дисципліни й високої моралі.
6. Відновлення Української національної церкви.
7. Розвиток національної культури й здійснення її історичних завдань.
8. Загальна й фахова освіта в масі.
9. Знищення ворожої земельної колонізації.
10. Вся земля селянам на підставі приватної трудової власності.
11. Удержавлення вирішальних галузей промисловости для незалежного розвитку народнього господарства.
12. Приватний почин у тих ділянках промисловости й торгівлі, де він виправдується інтересами держави й суспільства.
13. Всебічний розвиток кооперації.
14. Державний господарський план, що унеможливить анархію капіталістичного виробництва.

15. Соціальна політика, що усуне визиск праці капіталом.
16. Професійно-виробнича організація всіх верств українського народу.
17. Розвиток українського промислу.
18. Централізація державного управління при громадській самоуправі, де вона потрібна.
19. Справедливі закони, внутрішній мир, організована праця й всебічний розвиток всіх творчих верств українського народу.
Хто прийме цю програму, хто прагне чинно прислужитися величній меті творення Української держави, тому місце в організованих лавах українського націоналізму!
Тільки добре продумана й опрацьована програма розбудови держави дасть Україні могутню державу та щасливе життя.
Таку програму має Організація українських націоналістів.
УКРАЇНЦІ, будьте готові карно й сумлінно її сповнити під кермою свого проводу на наказ свого вождя Андрія Мельника!
Слава Україні! Вождеві слава!
Увага! Обережно ставитись до всіх відозв та летючок, де немає імені нашого вождя Андрія Мельника, їх буде багато. Вороги не сплять і знову будуть хотіти розбити наш націоналістичний фронт. Ганьба ворогам й ворожій літературі!
Хай живе вождь Андрій Мельник та єдина Організація українських націоналістів!
Бібліотека ім. О. Ольжича. Колекція документів. Копія. Друк. прим.

№ 33

Відповідь Держканцелярії Німеччини на меморандум ОУН (С.Бандери) про незалежність України*

26 червня 1941 р.

*Канцелярія Райху до номера 9380 А
Берлін, 26 червня 1941 року.*

1./ Замітка Ориг[інал] в акт[ах] Україна.
Організацією українських націоналістів (ОУН) був разом з надісланим фюреру листом від 23 червня цього року представлений меморандум

* Див. док. №22.

15. Соціальна політика, що усуне визиск праці капіталом.

16. Професійно-виробнича організація всіх верств українського народу.

17. Розвиток українського промислу.

18. Централізація державного управління при громадській самоуправі, де вона потрібна.

19. Справедливі закони, внутрішній мир, організована праця й всебічний розвиток всіх творчих верств українського народу.

Хто прийме цю програму, хто прагне чинно прислужитися величній меті творення Української держави, тому місце в організованих лавах українського націоналізму!

Тільки добре продумана й опрацьована програма розбудови держави дасть Україні могутню державу та щасливе життя.

Таку програму має Організація українських націоналістів.

УКРАЇНЦІ, будьте готові карно й сумлінно її сповнити під кермою свого проводу на наказ свого вождя Андрія Мельника!

Слава Україні! Вождеві слава!

Увага! Обережно ставитись до всіх відозв та летючок, де немає імені нашого вождя Андрія Мельника, їх буде багато. Вороги не сплять і знову будуть хотіти розбити наш націоналістичний фронт. Ганьба ворогам й ворожій літературі!

Хай живе вождь Андрій Мельник та єдина Організація українських націоналістів!

Бібліотека ім. О. Ольжича. Колекція документів. Копія. Друк. прим.

№ 33

Відповідь Держканцелярії Німеччини на меморандум ОУН (С.Бандери) про незалежність України*

26 червня 1941 р.

*Канцелярія Райху до номера 9380 А
Берлін, 26 червня 1941 року.*

1./ Замітка Ориг[інал] в акт[ах] Україна.

Організацією українських націоналістів (ОУН) був разом з надісланим фюреру листом від 23 червня цього року представлений меморандум

* Див. док. №22.

стосовно українського питання. У меморандумі висловлено думку про відновлення незалежної національної Української держави в дусі Брест-Литовського мирного договору. Українці, прагнучи самостійності, вважають, що з політичної точки зору унормовані на довгий час стосунки у Східній Європі можуть бути створені тільки при існуванні політично самостійної Української держави. Також Україна тільки тоді стане органічною складовою частиною і суттєвим доповненням європейської економіки на довгий час, коли українська держава буде і економічно незалежною. І, накінець, найкращим гарантом німецько-українського союзу і найкращим бастионом проти російського тиску на Європу мали б бути самостійні українські збройні сили. Розв'язка українського питання у такій спосіб, як були вирішені словацьке та хорватське питання, не являється вказаною. До меморандуму додані програмні, політичні та військові рішення другого Конгресу ОУН, який відбувся на початку року.

Копію листа, меморандуму і рішень Конгресу отримало, крім Головного командування збройних сил, райхсфюрера СС і райхслайтера Розенберга, також Міністерство закордонних справ. У зв'язку з цим не є необхідним доводити до відома фюрера зміст цього листа, меморандуму і рішень Конгресу або передати їх до Міністерства закордонних справ.

*Райхсміністр і шеф райхсканцелярії Рк.9380 А
ГКФ, 24 червня 1941*

2./ Організації Українських Націоналістів (ОУН) на руки панові керівникові відділу Володимирові Стахіву
Берлін-Вільмерсдорф вул. Мекленбургіше Штрассе 73

Я ознайомився з Вашим листом від 23 червня цього року стосовно українського питання і рішеннями Другого Конгресу. Пан райхсміністр закордонних справ, якому Ви направили копію листа, меморандуму і рішень, Конгресу має вирішити, чи і наскільки він має ознайомити фюрера з меморандумом і рішеннями Конгресу.

[Підпис] (Н.д.Г.РМін)

3) До архіву.

Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. – Т.1. – Львів. – 1997. – С.86-87.

№ 34

**Звіт учасника похідної групи “Віктора” Проводові ОУН
(С.Бандери) щодо ситуації в прифронтовій смузі**

Краківець, Львівщина

26 червня 1941 р.
К.051. Краківець.
26.6.1941 [р.,] 11[год.]

Звіт ч.1

1) Поведінка німців з українськими полоненими є невідповідна. Українці, головні члени ОУН і симпатизи, втікають – очікуючи від німців не лише чемної поведінки, але признання. Вважаю, що українців повинні відразу відділювати від всіх інших полонених, тому що:

- а) українці саботують у большевицькій армії – відтак втікають.
- б) кидають зброю майже поголовно і втікають,
- в) військо і селяни втікають перед розстрілами,
- г) спішають і голосяться, продираючися крізь бойові лінії, щоби дати інформації про ворожі позиції, уміцнення тощо.

Німецькі війська трактують всіх однаково, а тому, що не можуть розговоритися, беруть всіх в полон і женуть до Ярослава.

2) Під числом 1* докладно характеризують два звіти втікачів з Ч[ервоної] армії:

а) Діак Іван, село Підліски Великі – Львів, ур[оджений] 24.4 [1]910 [р.] подає: покликаний до війська дня 19.5.1941. Відставлений до села Мякіш коло Ляшок біля Ярослава. Деякі заняття: військові вправи, копання ровів, вимарші, пропагандивні курси. Умундування: дали сподні, блюзу й плащ і постіль (сінник, заголовок, простирало і коц), перебували цілий час у лісі під шатрами. Пропаганда: боронитися перед германом до останньої кулі, останню кулю собі в лоб, не датися в полон, бо герм[ан] “виріже” – треба захищати свою родину. Будемо воювати не тут, але на германській території, накриємо їх шапками, - не дамося, щоб знову попасти в ярмо буржуїв-поміщиків.

Діак – симпатик ОУН. Від’їзджаючи до війська, одержав кличку від члена ОУН Хомина Гринька з Підлісок Великих, якого Хомин Іван мав листовно повідомити, коли має втікати з большевицької армії. Кличка така: “У нас град і чорні хмари”, то значить зближається війна за кілька днів. Коли в листі буде слово “У нас морози”, значить війна вже є. Діак одержав листа від Хомина 18 бо 19.6 (не пригадує собі докладно, котрого дня) з такою допискою: “У нас великі градові чорні хмари”. Діак

* Так у тексті, насправді в пунктах “а” і “б”.

зрозумів і в п'ятницю втік з Червоної армії. Настрої в Підлісках Великих дуже протибольшевицькі. З його околиць ніхто не буде воювати за большевиків.

Звіт списаний дня 25.6.1941 [р]., год 4 після пол[удня] в Млинах, п[овіт] Краківець.

б)Віра Василь, син Дмитра і Марії, ур[оджений] 1.3.1906 [р.] у Будзинь п[овіт] Краківець, покликаний до війська 19.5.1941 р. на 45 днів до Мякіш коло Кобильниці Руської до ліса. Присяга мала відбутися 22.6.1941 [р.]. Порядок дня: вставання, біг, миття, гімнастика, порядкування коло себе, дві години політ[ичні] заняття з 10-хвилинною перервою. Одні – до праці до варстатів, другі – до вправ. Обід і роботи – копання ровів. Віра приділений до гавбиці, як амуніційний, число гавбиці 152.

Політ[ичні] заняття: захищати родіну, зміцнити Красну армію, сильна і крепка Червона армія, а ще крепшая есть на тилі, бо всі її спомагають. Не будемо воювати на своїй території, тільки на чужій – будемо поступати наперед, бо всюди є робучий клас. Знищимо буржуїв, поміщиків-капіталістів. Герман вже територіально дорівнює ССРСР – мусимо бути обережні. Харчі: дуже погані – голодували. На запит, чому політруки дістають консерви, а ми ні, діставали відповідь: дістанете! Зброя: вояки ходили без зброї. Воякові не вільно мати зброю, так само не вільно ніде виходити, навіть води напиться, без дозволу.

22.6.1941 р. о год. 8 рано одержали наказ виступати в напрямі села Харатон. Отворили артилерійський вогонь. Віра, як емуніційний, зривав ладунок і давав менше пороху, так стріли його вистріляли большевицьку піхоту і обсерваційні пункти*. Прийшов зв'язковий офіцер і сказав, що піхота вистріляна нашими стрілами, так само обсерваційні пункти. Віра уважає, що не лише він стріляв по своїй піхоті, але таких мусіло бути більше. По звіті зв'язкового офіцера прийшов наказ вицофатися** до Кобильниці Руської. Відступаючи, самі большевики знищили магазини зброї і харчів у фільварку Буковина за Мякішем.

Віра в Кобильниці Руській підслухав, як говорили старшини, що мусять вицофатися за Збруч і там завдати удар германові. Тому Віра рішив втекти. Вицофуючися з Кобильниці Руської до Свидниці, останній трактор завважив в житі віру і взяв його зі собою. Це було 23.6 В дорозі Віра скористався з нагоди, прилучився до ще двох з околиць Городка Ягайлон[ського], і втрійку втекли. Назвиськ тих з Городка не знає. Втікаючи, натрапили на лінію політруків, які всіх скорострілами завертали до бою, без огляду на це, чи мав зброю, чи ні, кожний мусів вертатися до наступу. Вони таки рішилися втекти, але їх зловили,

* спостережні

** відступати

відставили до дивізійної команди в Наконечне і там всіх трьох засудили на кару смерти. В тому німецька артилерія почала бити в ту станицю, всі розбіглися в різні сторони, і тут Віра таки вже втік. Що сталося з його двома друзями з Городка, таки не знає. Перед їх присудом розстріляли 6 осіб.

24.6. в наконечнім перед розстрілом втік Герега Василь, син Гринька з Будзиня, під час втечі легко ранений в лопатку. Віра подає ще:

В Наконечнім, під лісом коло Яворова німці вистріляли всю большевицьку піхоту і два танки дня 24 на 25.6. Большевики, відступаючи, стріляють на населення. У Свидниці, уступаючи, дали вогонь по населенню, яке втікло зо села з худобою, кіньми і т.д. Нищать всі свої станиці, магазини тощо з тою хвилиною, як відступають. Політруки гонять до наступу і кричать: “Бороніться, бо вступ до германа мають тільки поляки. Українців і жидів герман виріже”. Приписників (резерва) большевики майже поголовно розстрілюють, бо кажуть, що це шпіони германа.

Звіт списаний дня 26.6 о год. 11 перед пол[уднем] в Краківці.

в)отець декан Матковський в Краківці подає, що в селі Коханівка розстріляно перед відступом 20 українських селян, тому що хочуть германа. Докладніших даних не може подати.

Кузич Іван, член ОУН, за Польщі караний за приналежність до ОУН, арештований [від] 8 до 10.6.

Максимів Іван засуджений у Львові на кару смерти, по апеляції заміна на 10 літ.

25.6., год. 3, большевики спалили свою станицю на Вульці коло Краківця і відійшли.

Колгоспи є вже в селі Нагачів, Свидниця, Великі Очі.

Населення ховає вози перед большевиками. Витягає зо сховків і дає охоче німцям.

Слава Україні
Віктор

ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. – Спр. 12. – Арк. 2, 3. Копія, машинопис; Українське державотворення. Акт 30 червня 1941: Збірник документів і матеріалів. – Львів-Київ: Літературна агенція “Піраміда”, 2001. – С.80-82.

№ 35

Звіт учасника похідної групи Проводові ОУН (С.Бандери) про ситуацію в прифронтовій смузі, діяльність групи, створення українських органів влади та стосунки з німцями

Краківець, Львівщина

26 червня 1941 р.

Звіт ч.4

26.VI.[1]941 [р.], год. 10 рано

Краківець, парохія

Вчора, середа рано, ми ще в Млинах. Ніч переспали по-військовому – солома, на воздусі, стійка.

Рано – до роботи. Дальші інструкції для новообраного й затвердженого в імені ОУН і провідника Степана Бандери – нового голови Громадської управи. Опісля збірка членів міліції. Прийшло 20 хлопців. Всі вже з опасками. Є двох також зі села Кобильниця Волоська й один зі села Кобильниця Руська. Ціле передполудне вишкіл міліції. Равлик дає засадничий вишкіл міліційний, я – інші справи, щоби вони були в усьому зорієнтовані, отже: самоуправа, державна адміністрація, господарство, зокрема негайне перебрання всіх машин МТС і інших, пожарничого і спортового виряду, та т.п., кооперація, дальше: пропаганда (дуже основно), політичні справи: ситуація, наші цілі, завдання ОУН, історія нашої революційної боротьби та все з тим зв'язане, відношення до союзнаї німецької армії, соціальні справи і т.п. Хлопці захоплені. Матеріал дуже добрий. Опісля з 2-ма вибраними організаційна гутірка.

Одного члена міліції висилаємо до Лазів для зв'язку. Вертає за кілька годин з інформаціями й листами. Там вже є цілий гурт наших друзів. Вони також працюють активно.

Полагоджуємо ще багато інших дрібних справ. Селяни зголошують-ся з різними справами, як до влади, суду й т.п. Сотки запитів – відповідей, інструкцій.

Зголошується втікач з Червоної армії, українець. Утік на заклик організації. Списуємо точний протокол.

Виставляємо священникові, голові Громадської управи, міліції та ін[шим] посвідки в українській та німецькій мові в імені ОУН Степана Бандери.

Прийїджає священник зі сусіднього села Кобильниці о.Підлятецький, щоби сконтактуватися з нами. Обговорюємо з ним усі справи, даємо літературу і потрібні вказівки. Доручаємо перевести подібну акцію, як ми тут, у всіх сусідніх селах. Він оповідає, м[іж] інш[им], про випадок у його

селі. Жид стріляв і вбив 2-ох німців – а ті розстріляли двох дуже свідомих селян, котрі потім переходили випадково вулицею.

Перед вечором рушаємо вже втретє на Краківець. Перед Краківцем рух. Падуть кулі. Люди втікають з перестрахом з Краківця. Кажуть – в Краківці вже є німці, але большевики стріляють на місто з лісів. Стріли б'ють щораз густіше. Ми йдемо цілою парою вперед. Заїжджаємо в місті до декана о.Матківського*. На подвір'ї, біля церкви, повно військових авт. Біля хати фіра, наладована речами. Жінка о.декана перестрашена докрою, бігає і плаче. Хоче чимскоріше втікати. Прбуємо успокоїти, хоча це тяжко, бо б'є артилерія. О.Матківський** вертає з похорону. Він також розстроєний подіями. Оповідає, що тяжко поранило одного з найсвідоміших українців. Ще вчора були большевики. Тепер сидять у лісах. В сусідньому селі, 6 км віддалі, большевики розстріляли сьогодні 26 свідомих українців.

Тішається дуже, мало не плачуть на вид наших жовто-блакитних опасок, прапору на авті й тризубів.

По нараді з Карбовичем і Юрком ідемо зголоситися до команди дивізії. Хочемо знати ясно про ситуацію, щоби не загнатися в большевицькі руки. Довкола гаряче. Деякі відділи німецькі вертають назад. Інші кажуть – невідомо, що буде.

В команді дивізії покликуюся на кличку, подану мені Юрком. На те справляють мене до старшини 1 с[отні]. Карбович і Юрко остають, а мене беруть на авто і їдемо. По довгих крутанинах, по різних торгах добиваємося вкінці в селі Руда до лейт[е]нанта Ліппеля з 1 с[отні]. Він дуже зайнятий. Чекаю довго.

Побіч проводять і переслухують полонених. Підходить до мене українець-перекладач в мундурі. Сам з Берліна. Не можу зорієнтуватися, чи він “м[ельник]івець”, але робить симпатичне вражіння. Пояснюю, що я з ОУН Степана Бандери. Він каже, що між полоненими – маса українців, свіжо силою загнаних до війська. От тут є тепер 20, з того 1 москаль, а 19 українців із Львівщини й Городоччини. Всі свідомі українці – націоналісти. Просять робити заходи, щоби наших звільнили з полону.

Лейт[е]нантові Ліппелеві зголошуюся від Організ[ації] У[країнських] Н[аціоналістів] Степана Бандери на подане гасло. Згідно з інструкцією, яку одержав. Випитував про силу організації в районі Краківця. Відповідаю згідно з правдою, що тут арешти розбили. Хоче від мене відомостей про все, що діється з тамтого боку фронту. Справи, котрі я порушую, - зброя для міліції, наша порядкуюча акція тут і т.п. – його не цікавлять. – Тепер війна, бої й мені потрібно інформації з тамтого боку. Представляю

* У тексті помилково: “Мапровського”.

** У тексті помилково: “Митковський”.

роботу ОУН на тамтих теренах. (Партизанка, саботажі, розкладова робота і т.д.). Показую наші відзнаки (оргвідзначка на грудях – хрестомеч і ОУН). Пропоную розкинути з літаків, бо політруки женуть до бою людей терором, страшать, що німці всіх розстрілюють. Як дістануть наші відозви – відразу все зміниться. Він вагається й потім, по нараді з іншими, відповідає, що це неможливо. Вони роблять це власною ініціативою. Зате пропонує нам перейти через фронт в мундурах полонених на тамтой бік. Я погоджуюся вишукати таких людей. Завтра, отже, зв'яже нас з відповідними штеллями*.

Вертаю автом. В різних місцях, головно біля шляху, сліди свіжих пострілів. Ями, розірвані дерева, котрих ще перед хвилиною не було. Кулі б'ють далше.

Довідаюся принагідно, що большевики змасували велику силу проти-панцирної зброї й піхоти та бороняться завзято, щоби не допустити до роздроблення на куски. Їх артилерія, як кажуть німці, б'є цільно й добре назагал.

У німців, мимо цього, що ми в першій бойовій лінії, не видно жадної панцирної зброї, ані літаків. Помічується також навіть повздержливість бойових акцій. Виглядає, гейби самі проволікали, чекаючи закінчення окружуючих операцій чи щось подібного. Це тільки мої припущення. Большевики за цей час пробують розпусливо добитися якихсь мілітарних успіхів.

Вертаю. Постановляємо по нараді – в разі поновлення пропозиції – заявити, що ми виберемо дуже радо з-поміж полонених членів нашої організації і перешлемо через фронт, бо іншим, не обзнайомленим з умовами, дуже тяжко йти.

Ночуємо частинно в авті, частинно на соломі в хаті. Перед тим ідуть цілий вечір дуже живі розмови з вояками. Цілий вечір і ніч дуже гарячі. Гармати б'ють так сильно, що освічують небо й дροжить земля. Недалечко стріляють ракети. Довкруги міста піхотниці й кіннота на поготівлі. Військові радять і нам бути на поготівлі, бо кожної хвили може змінитися ситуація й треба буде дещо вицофатися**. Держимо стійку й пильнуємо німецьких авт, - щоби їх держатися на всякий випадок.

Рано багато спокійніше. Кажуть, що німці пішли вперед. Ніхто не знає скільки.

Сьогодні лишаємося тут і починаємо пропагандивну працю. Списуємо протоколи з утікачами з Червоної армії. Дуже цікаві моменти, як українці, так зі ЗУЗ, як і з СУЗ, включно зо старшинами, саботують всіма способами військові операції Червоної армії.

* * *

Ті, що за нами, повинні задержатися найменше два дні або три в

* Stelle – служба, установа (нім.).

** відступити

Лазах і не їхати вперед.

ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. – Спр. 12. – Арк. 6-8. Копія. Машинопис; Українське державотворення. Акт 30 червня 1941: Збірник документів і матеріалів. – Львів-Київ: Літературна агенція “Піраміда”, 2001. – С.82-84.

№ 36

З повідомлення Нюрнберзького процесу про переговори А.Розенберга з генералітетом Німеччини з питань взаємовідносин на окупованих територіях

28 червня 1941 р.*

Документ [Нюрнберзького процесу] 1039-PS

В архіві Розенберга стосовно Росії знайдено звіт повідомлення від 28 червня. 1941 року про підготовчі роботи для східноєвропейського простору (документ US-146)

28.6.41

Повідомлення про підготовчу роботу в питанні східноєвропейського простору

Відразу після повідомлення окремих вищих управлінь Райху про указ фюрера від 20.4.1941 року відбулася розмова з шефом головного командування збройних сил. Після представлення різних політичних цілей у взятих до уваги райхскомісаріатах і викладу потреб відносно персоналу для Сходу шеф головного командування збройних сил заявив, що УК-позиція в цьому випадку є занадто складною, і цю справу найкраще було б здійснити через безпосереднє відкомандирування за наказом шефа головного командування збройних сил. Генерал-фельдмаршал Кайтель видав після цього відповідний наказ, який створив основу для подальших розпоряджень. Представником і керівником з питань зв'язку призначив Йодля і генерал-майора Варлімонта. Необхідні переговори з усіх питань східного простору і потреб особового складу були проведені потім з представниками головного командування збройних сил спільно з представниками моєї служби. З адміралом Канарисом було домовлено про те, що моя служба у зв'язку з даними конфіденційними обставинами ні у якому разі не може вступати в переговори з будь-якими представниками народів східноєвропейського простору. Я попросив його зробити це настільки цього потребує абвер і потім призначити мені людей, які можуть діяти як політич-

* Дата переговорів.

Лазах і не їхати вперед.

ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. – Спр. 12. – Арк. 6-8. Копія. Машинопис; Українське державотворення. Акт 30 червня 1941: Збірник документів і матеріалів. – Львів-Київ: Літературна агенція “Піраміда”, 2001. – С.82-84.

№ 36

З повідомлення Нюрнберзького процесу про переговори А.Розенберга з генералітетом Німеччини з питань взаємовідносин на окупованих територіях

28 червня 1941 р.*

Документ [Нюрнберзького процесу] 1039-PS

В архіві Розенберга стосовно Росії знайдено звіт повідомлення від 28 червня. 1941 року про підготовчі роботи для східноєвропейського простору (документ US-146)

28.6.41

Повідомлення про підготовчу роботу в питанні східноєвропейського простору

Відразу після повідомлення окремих вищих управлінь Райху про указ фюрера від 20.4.1941 року відбулася розмова з шефом головного командування збройних сил. Після представлення різних політичних цілей у взятих до уваги райхскомісаріатах і викладу потреб відносно персоналу для Сходу шеф головного командування збройних сил заявив, що УК-позиція в цьому випадку є занадто складною, і цю справу найкраще було б здійснити через безпосереднє відкомандирування за наказом шефа головного командування збройних сил. Генерал-фельдмаршал Кайтель видав після цього відповідний наказ, який створив основу для подальших розпоряджень. Представником і керівником з питань зв'язку призначив Йодля і генерал-майора Варлімонта. Необхідні переговори з усіх питань східного простору і потреб особового складу були проведені потім з представниками головного командування збройних сил спільно з представниками моєї служби. З адміралом Канарисом було домовлено про те, що моя служба у зв'язку з даними конфіденційними обставинами ні у якому разі не може вступати в переговори з будь-якими представниками народів східноєвропейського простору. Я попросив його зробити це настільки цього потребує абвер і потім призначити мені людей, які можуть діяти як політич-

* Дата переговорів.

ні особистості поза компетенцією абверу з метою їх подальшого можливого застосування. Адмірал Канарис сказав, що він також, звичайно, приймає до уваги моє бажання не визнавати ніяких політичних груп серед емігрантів і має на меті діяти згідно з моїми поясненнями. ...

Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. – Т.1. – Львів. – 1997. – С.90.

№ 37

Звіт “Мік”а* про заснування осередку ОУН (С.Бандери) та місцевих органів влади у м.Яворів на Львівщині

29 червня 1941 р.

м.Яворів. 8 год.ранку.

До Ярослава прибули вчора з Краківця. Негайно урохомили ціле

* Мік (Мік Славко, Славко, Стяг Ярлан та ін.) – Старух Ярослав Тимофійович (1910-1947) – видатний діяч ОУН (Б), родом із Слободи Золотої Бережанського повіту, навчався на юридичному ф-ті Львівського ун-ту. (З 1931 – член ОУН. У 1930-х рр. – член Крайової Екзекутиви ОУН, з 1935 р. заступник Крайового провідника на Північно-Західних українських землях. Активний дописувач до націоналістичної преси, співредактор газети “Нове село”. Арештовувався поляками у 1929, 1934, 1937 рр. У 1939 році засуджений на процесі ОУН у Рівному на 13 років в’язниці. Вийшов на волю у вересні 1939 р., після розгрому Польщі. З жовтня 1939 р. перебуває в Кракові на території Генерального губернаторства. Після створення в лютому 1940 року Революційного проводу ОУН(Б) обіймає посаду референта пропаганди. У червні 1941 року - член похідної групи Я.Стецька, активний учасник проголошення незалежності у Львові 30.IV.1941 р. Організував передачу тексту Акта 30 червня по львівському радіо (30.IV і 1.VII 1941 р.). Член створеного Я.Стецьком уряду – Українського Державного правління, в якому обіймав посаду державного секретаря Міністерства інформації та пропаганди. Після розгрому нацистами УДП Я.Старух входить до складу Організаційної референтури проводу ОУН(Б). Заарештований гестапо у грудні 1942 р. у Львові. У вересні 1943 р. завдяки успішній спецоперації Служби безпеки ОУН(Б) був викрадений із німецької в’язниці й повернувся до роботи в підпіллі. Протягом жовтня 1943 – грудня 1944 – член референтури пропаганди Центрального проводу ОУН(Б), керівник підпільної радіостанції “Афродіта” (“Самостійна Україна”), редактор гумористичного журналу “Український перець”. З початку 1945 р. – член Центрального проводу ОУН(Б) і провідник ОУН(Б) на Закерзонні. Керував боротьбою українців проти Польської держави у 1945-47 рр., організовував спротив депортації українців. 17.10.1947 р. під час бою зі спецвідділом “Любачів” польської служби безпеки у любачівському лісовому масиві в ході операції “Вісла” потрапив у оточення разом зі своїми охоронцями. Не бажаючи здаватися, застрелився. Я.Старух відомий публіцист, перу якого належить один із найвідоміших творів, написаних українськими підпільниками – “Вампір фашизму”, виданий польською та англійською мовами. В цій праці Я.Старух піддав нищівній критиці теорії фашизму, чим сприяв відходу ОУН(Б) від радикальних націоналістичних ідей. Я.Старух працював над комплексною працею з історії України, в якій намагався створити нову концепцію її розвитку. Кавалер Золотого Хреста Заслуги (1946).

ні особистості поза компетенцією абверу з метою їх подальшого можливого застосування. Адмірал Канарис сказав, що він також, звичайно, приймає до уваги моє бажання не визнавати ніяких політичних груп серед емігрантів і має на меті діяти згідно з моїми поясненнями. ...

Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. – Т.1. – Львів. – 1997. – С.90.

№ 37

Звіт “Мік”а* про заснування осередку ОУН (С.Бандери) та місцевих органів влади у м.Яворів на Львівщині

29 червня 1941 р.

м.Яворів. 8 год.ранку.

До Ярослава прибули вчора з Краківця. Негайно урохомили ціле

* Мік (Мік Славко, Славко, Стяг Ярлан та ін.) – Старух Ярослав Тимофійович (1910-1947) – видатний діяч ОУН (Б), родом із Слободи Золотої Бережанського повіту, навчався на юридичному ф-ті Львівського ун-ту. (З 1931 – член ОУН. У 1930-х рр. – член Крайової Екзекутиви ОУН, з 1935 р. заступник Крайового провідника на Північно-Західних українських землях. Активний дописувач до націоналістичної преси, співредактор газети “Нове село”. Арештовувався поляками у 1929, 1934, 1937 рр. У 1939 році засуджений на процесі ОУН у Рівному на 13 років в’язниці. Вийшов на волю у вересні 1939 р., після розгрому Польщі. З жовтня 1939 р. перебуває в Кракові на території Генерального губернаторства. Після створення в лютому 1940 року Революційного проводу ОУН(Б) обіймає посаду референта пропаганди. У червні 1941 року - член похідної групи Я.Стецька, активний учасник проголошення незалежності у Львові 30.IV.1941 р. Організував передачу тексту Акта 30 червня по львівському радіо (30.IV і 1.VII 1941 р.). Член створеного Я.Стецьком уряду – Українського Державного правління, в якому обіймав посаду державного секретаря Міністерства інформації та пропаганди. Після розгрому нацистами УДП Я.Старух входить до складу Організаційної референтури проводу ОУН(Б). Заарештований гестапо у грудні 1942 р. у Львові. У вересні 1943 р. завдяки успішній спецоперації Служби безпеки ОУН(Б) був викрадений із німецької в’язниці й повернувся до роботи в підпіллі. Протягом жовтня 1943 – грудня 1944 – член референтури пропаганди Центрального проводу ОУН(Б), керівник підпільної радіостанції “Афродіта” (“Самостійна Україна”), редактор гумористичного журналу “Український перець”. З початку 1945 р. – член Центрального проводу ОУН(Б) і провідник ОУН(Б) на Закерзонні. Керував боротьбою українців проти Польської держави у 1945-47 рр., організовував спротив депортації українців. 17.10.1947 р. під час бою зі спецвідділом “Любачів” польської служби безпеки у любачівському лісовому масиві в ході операції “Вісла” потрапив у оточення разом зі своїми охоронцями. Не бажаючи здаватися, застрелився. Я.Старух відомий публіцист, перу якого належить один із найвідоміших творів, написаних українськими підпільниками – “Вампір фашизму”, виданий польською та англійською мовами. В цій праці Я.Старух піддав нищівній критиці теорії фашизму, чим сприяв відходу ОУН(Б) від радикальних націоналістичних ідей. Я.Старух працював над комплексною працею з історії України, в якій намагався створити нову концепцію її розвитку. Кавалер Золотого Хреста Заслуги (1946).

життя. Перше – відбувалися сходи членів організації й симпатиків. Друге – покликали в імені ОУН і провідника Степана Бандери місцеві влади. На голову повітової управи – п.Паславського, міської – проф. Кметика, міліції – Смука. Всі покликані зложили на руки Стецька, представника організації – приречення згідно з текстом інструкцій.

Негайно потім удалися вони з представником організації Я.Стецьком до команданта міста. Там зложили в імені ОУН, нових властей і цілого українського народу бажання німецькій армії та представилися. Командант затвердив з місця міську управу з тим, що додав ще другого заступника голови міської управи – одного поляка.

Потім о годині 4-й скликано збори всього громадянства. Їх відложено, однак, на дві години, бо надійшла вістка, що надходить легіон Степана Бандери. На вулиці вилягло тоді все місто з квітами. Негайно виросла величава тріумфальна брама з величезним написом “Слава Україні – Слава Бандері”, український і німецький прапор.

Легіону ще нема. Отже, робимо збори. Прекрасно убрана заля городського дому, купається в квітах. Заля заповнена по береги, настрій бадьорий, піднесений.

Відчинаю [збори] в імені проводу ОУН і Степана Бандери. Гучні оплески. До президії прошу п.Паславського з процесу 12-х – нового голову повітової управи й проф. Кметика. Потім промова. На кінці промови представляю зібраних представників наших нових властей, покликаних проводом ОУН – гучні оплески. Опісля говорять коротко оба голови. Настрій росте ще більше. Закінчую гарячими закликами й бажаннями скорого здійснення наших змагань. Заля підносить грімкі оклики на славу Україні й провідникові Бандері.[Звучить] національний гімн. Даліше – наради з обома головами. Інструкції організації міліції. Іде в рух цілий апарат, що має поставити на ноги повіт.

Всюди приймають нас з ентузіазмом. Гучномовці військових авто вже проголошують на місці розпорядки команданта міста про призначення нової управи, котрій усі мусять підпорядкуватися, й інші. Опісля даліші сходи й розмови з міліцією та організацією. Зголошується старшина армії до представника організації по інформації відносно нашої праці тут під більшовицькою владою та поступованню більшовицьких властей. Сьогодні йде в тій справі 4-х членів з докладними даними. Вцілости все якнайкраще – тільки ми прибули [на] кілька годин пізніше, як треба [було], через те попав один поляк у міську управу.

Ще годину пізніше – й була б назначена зовсім інакша, нам невідповідна,

* Процес 12-тєх – очевидно йдеться про процес над 12-ма керівниками ОУН(Б) 29 жовтня 1940 р. у Львові. 10 із 12 засуджених були розстріляні за вироком суду 20 лютого 1941 р.

управа, бо командант міста шукав за ким-небудь, аби тільки мати нові власті. Цього поляка, однак, скоро тут висунуть, бо тут наш елемент дуже сильний і рухливий.

Не маю часу й мушу кінчити. Писали звіти ще й інші друзі. Гадаю, що подали всі цікаві моменти, бодай загально. В кожному разі тут є багато фактів з боротьби нашої організації проти московсько-більшовицької влади й, зокрема, тепер останньо в армії, що треба буде відповідно скапіталізувати – з рештою організація дістала наказ незалежно від наших теперішніх звітів списати скоро те все.

Слава Україні!
МІК

ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. – Спр.12. – Арк.13. Копія. Машинопис.

№ 38

**Звернення ОУН (С.Бандери) до українського селянства із
закликами не вірити радянській пропаганді про репресії
німецької армії щодо колгоспів та підтримку ОУН у боротьбі за
незалежну Україну**

Не раніше 30 червня 1941 р.

УКРАЇНСЬКЕ СЕЛЯНСТВО!

Настав час розплати з голодом, холодом і кривдами, заподіяними Вам безглуздим колгоспним ладом і більшовицько-жидівською диктатурою.

Перед Вашими очима щодня, щохвилини постають 1931-1933 роки – символ смерті і голоду, що вирвав з кожної сім'ї батька чи матір, сестру чи брата, а по всій Україні понад п'ять мільйонів селянського люду.

Та це не примара – це дійсність, і вона грозила повторитися знову на нашій золотій плодючій землі. За тяжкий робочий день Ви одержували ледве 100-400 грамів хліба, тобто п'ять копійок грішми.

Вас манили роками майбутнім соціалістичним раєм, а тим часом щорічно на трудовень давали все менше і менше, а норму виробітку непомірно збільшували. Вас, мов кріпаків, обплутували повинностями і десятками вигаданих податків, відбираючи все, що Ви заробили. Позики, податки з колгоспу, податки з Вашого нещасного господарства, м'ясозаготівля, заготівля молока, яєць – все несли Ви жидам, а діти ваші майже ніколи не бачили цього. Найменший протест тягнув за собою висилку в Сибір, в'язницю, а то й смерть.

управа, бо командант міста шукав за ким-небудь, аби тільки мати нові власті. Цього поляка, однак, скоро тут висунуть, бо тут наш елемент дуже сильний і рухливий.

Не маю часу й мушу кінчити. Писали звіти ще й інші друзі. Гадаю, що подали всі цікаві моменти, бодай загально. В кожному разі тут є багато фактів з боротьби нашої організації проти московсько-більшовицької влади й, зокрема, тепер останньо в армії, що треба буде відповідно скапіталізувати – з рештою організація дістала наказ незалежно від наших теперішніх звітів списати скоро те все.

Слава Україні!
МІК

ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. – Спр.12. – Арк.13. Копія. Машинопис.

№ 38

**Звернення ОУН (С.Бандери) до українського селянства із
закликами не вірити радянській пропаганді про репресії
німецької армії щодо колгоспів та підтримку ОУН у боротьбі за
незалежну Україну**

Не раніше 30 червня 1941 р.

УКРАЇНСЬКЕ СЕЛЯНСТВО!

Настав час розплати з голодом, холодом і кривдами, заподіяними Вам безглуздим колгоспним ладом і більшовицько-жидівською диктатурою.

Перед Вашими очима щодня, щохвилини постають 1931-1933 роки – символ смерті і голоду, що вирвав з кожної сім'ї батька чи матір, сестру чи брата, а по всій Україні понад п'ять мільйонів селянського люду.

Та це не примара – це дійсність, і вона грозила повторитися знову на нашій золотій плодючій землі. За тяжкий робочий день Ви одержували ледве 100-400 грамів хліба, тобто п'ять копійок грішми.

Вас манили роками майбутнім соціалістичним раєм, а тим часом щоріку на трудовень давали все менше і менше, а норму виробітку непомірно збільшували. Вас, мов кріпаків, обплутували повинностями і десятками вигаданих податків, відбираючи все, що Ви заробили. Позики, податки з колгоспу, податки з Вашого нещасного господарства, м'ясозаготівля, заготівля молока, яєць – все несли Ви жидам, а діти ваші майже ніколи не бачили цього. Найменший протест тягнув за собою висилку в Сибір, в'язницю, а то й смерть.

Ваші діти – сини і дочки, які виступали на оборону своїх батьків і рідної культури – закатовані НКВД, або заслані в далекий Сибір.

УКРАЇНСЬКЕ СЕЛЯНСТВО!

Ви своєю працею утримували мільйони ледарів, комісарів, жидів. Вашим хлібом жиди торгували з усіма народами світу, наживалися, а, купивши у Вас за 1 крб. 10 коп. пуд хліба, продавали по 1 крб. 50 коп. кілограм Вам же самим.

Вашим цукром годували світ, а Ви, що давали 90% цукру на весь СРСР, майже не бачили його.

Ви перетворилися в жебраків, Ваші діти хворі і нещасні, босі і голі. Ваші хати убогі, а Ваші вишиті сорочки носять жиди.

Цілі села зникли з землі, позаростали бур'янами. Село нагадує руїну, пустку без плотів, без воріт. Вас годували зборами, мітингами і портретами катів – Сталіна, Берія, Кагановича.

Недарма селяни Київщини співали:

Устань Ленін, подивись,
Як колгоспи рожились:
Хата боком, клуня боком
І кобила з одним оком.

Великий німецький нарід в спілці з українським народом вирішили знищити червону гадину, що оповила Вашу шию і п'є останню кров.

УКРАЇНСЬКЕ СЕЛЯНСТВО!

Не вірте брехні червоних комісарів і запродавців про грабунки, різню, арешти з боку німецької армії. Німецька армія – найкультурніша армія світу. Вона не заперечує утворення Української держави і влади українських селян, робітників та інтелігенції.

УКРАЇНСЬКЕ СЕЛЯНСТВО!

Беріть колгоспи і кооперативи до своїх рук, виганяйте жидів!

Бережіть майно колгоспів і кооперативів – воно Ваше!

Не дозволяйте нищити хліб і майно відступаючій банді!

Збирайте урожай в колгоспах, а потім буде проведена земельна реформа, і Ви одержите землю навічно, без панів і поміщиків, і заживете людським життям.

Творіть своє управління з українських селян, робітників і інтелігенції!

Допомагайте Організації Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери будувати Велику Самостійну Українську Державу.

Україна для українців!

Організація українських націоналістів

ЦДАГО України. – Ф.1.-Оп.23. – Спр.931. – Арк.121-121 зв. Копія. Друк. прим.

№ 39

**Звернення ОУН (А.Мельника) до українців із закликом будувати
незалежну Українську державу**

30 червня 1941 р.

Постій

УКРАЇНЦІ!

В історичну хвилину, коли в огні війни на довгі десятиліття вирішується, бути чи не бути Українській державі, звертаюся до вас усіх, на рідних землях і еміграції, з цим моїм словом.

Двадцять п'ять років провадив український нарід свою визвольну боротьбу проти ворожої окупації його земель, складаючи в ній нечувану данину чинів і крові. Носієм цієї боротьби після періоду військових дій 1918-1921 рр. стала підпільна організація революційних сил, що тепер її ви знаєте під іменем Організації українських націоналістів. Вона донесла освячений кров'ю лицарів Маківки, Крут і Базару* український боєвий прапор до наших днів, днів Карпатської України, вересня 1939 року, і теперішніх хвилин, коли захована українська сила з вихопленою у ворога зброєю виходить на світло дня, щоб творити цей день і нове життя нашого народу.

В цей великий і відповідальний час кличу вас, українці, зрозуміти повну його вагу, не розбиватися по дрібних, нетривких осередках, а ста-

* Базар – село Народицького р-ну Житомирської області. 22 листопада 1921 року тут було розстріляно 359 офіцерів і солдатів армії УНР – учасників Другого зимового походу, які потрапили до полону Червоноармійцям. Жоден із полонених не скористався з пропозиції перейти на бік більшовиків, усі полонені померли, співаючи національний гімн. Базар став символом української мужності та стійкості.

Маківка – гора у Карпатах (958 м), місце переможних боїв Легіону Українських січових стрільців з російськими військами 29 квітня – 2 травня 1915 р. Оборонні бої та контрнаступ українських стрільців став першим переможним боєм Легіону. Під час бою загинуло 47 січовиків і 76 було поранено. Полеглих поховали на схилах гори, де згодом упорядкували цвинтар. У 1920-1930-х рр. цвинтар на г.Маківці став місцем масового паломництва членів українського патріотичних організацій.

Крути – залізнична станція (між Бахмачем і Ніжином) у Чернігівській області біля якої 29 січня 1918 року відбувся бій сотні Юнацької школи ім. гетьмана Б.Хмельницького, сотні Студентського куреня та чоти гайдамаків (близько 630 осіб) з більшовицькими частинами (близько 4 тис. 600 осіб), які наступали на Київ. Бій тривав цілий день. В бою більшовики втратили більше 300 бійців, а українці 250 чоловік. Після відступу українських відділів одна чота студентів (27 чоловік) затрималася на станції й була полонена. Всі 27 полонених були розстріляні. Під час розстрілу гімназист Г.Пінський заспівав національний гімн. За рішенням Центральної Ради 19 березня 1918 р. тіла 27 студентів були перепоховані у Києві на Аскольдовій могилі. Жертвність бійців-крутян стала одним із символів національної боротьби.

ти монолітом навколо ОУН, як вирішної сили українського життя до розбудови основ нашої державности.

В незмірних завданнях, які стоять перед нами, не сміє бути зайвих і не сміє бути добровільно зложених рук. Кожний українець чистого серця й доброї волі, кожна вартісна й досвідчена одиниця мусить знайти своє місце в національно-державному будівництві.

З рамени Проводу Організації покликано до життя фахові тіла з представників української науки й професійних організацій, що мають за завдання розробляти деталі цього будівництва й підготовляти його здійснення. В цій площині і повинна прийти тривала концентрація українства для конкретних, річевих національно-суспільних завдань.

Тож вперед під одним прапором і проводом!

Хай живе Самостійна Соборна Українська Держава!

Андрій Мельник

Голова Проводу українських націоналістів

Постій, дня 30 червня 1941 р.

Бібліотека ім.О.Ольжича. Колекція документів. Копія. Машинопис.

№ 40

Акт відновлення Української держави, проголошений від імені ОУН (С.Бандери)*

30 червня 1941 р.

м.Львів

Український уряд

Ч: 1/41

Львів, дня 30 черв[ня] 1941, год. 21-а

РІШЕННЯ ч.1

Національних зборів українців

Акт відновлення Української держави після 23 років неволі

1.Волею українського народу, Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери проголошує відновлення Української

* Див. док. № 47.

ти монолітом навколо ОУН, як вирішної сили українського життя до розбудови основ нашої державности.

В незмірних завданнях, які стоять перед нами, не сміє бути зайвих і не сміє бути добровільно зложених рук. Кожний українець чистого серця й доброї волі, кожна вартісна й досвідчена одиниця мусить знайти своє місце в національно-державному будівництві.

З рамени Проводу Організації покликано до життя фахові тіла з представників української науки й професійних організацій, що мають за завдання розробляти деталі цього будівництва й підготовляти його здійснення. В цій площині і повинна прийти тривала концентрація українства для конкретних, річевих національно-суспільних завдань.

Тож вперед під одним прапором і проводом!

Хай живе Самостійна Соборна Українська Держава!

Андрій Мельник

Голова Проводу українських націоналістів

Постій, дня 30 червня 1941 р.

Бібліотека ім.О.Ольжича. Колекція документів. Копія. Машинопис.

№ 40

Акт відновлення Української держави, проголошений від імені ОУН (С.Бандери)*

30 червня 1941 р.

м.Львів

Український уряд

Ч: 1/41

Львів, дня 30 черв[ня] 1941, год. 21-а

РІШЕННЯ ч.1

Національних зборів українців

Акт відновлення Української держави після 23 років неволі

1.Волею українського народу, Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери проголошує відновлення Української

* Див. док. № 47.

держави, за яку поклали свої голови цілі покоління найкращих синів України.

Організація Українських Націоналістів, яка під проводом її творця й вождя Євгена Коновальця вела в останніх десятиліттях кривавого московсько-большевицького поневолення завзяту боротьбу за свободу, взиває весь український нарід не скласти зброї так довго, доки на всіх українських землях не буде створена Українська Суверенна Держава.

Суверенна українська влада запевнить українському народові лад та порядок, всесторонній розвиток усіх його сил та заспокоєння всіх його потреб.

2. На західних землях України твориться українська влада, яка підпорядкується Українському Національному Урядові, що створиться у столиці України – Києві з волі українського народу.

3. Відновлена Українська держава буде тісно співдіяти з націонал-соціалістичною Велико-Німеччиною, що під проводом Адольфа Гітлера творить новий лад в Європі й світі та допомагає українському народові визволитися з-під московської окупації.

Українська Національна Револьюційна Армія, що творитиметься на українській землі, боротиметься далі спільно з союзною німецькою армією проти московської окупації за Суверенну Соборну Українську Державу і новий лад у цілому світі.

Хай живе Суверенна Соборна Українська Держава, хай живе Організація Українських Націоналістів, хай живе провідник Організації Українських Націоналістів Степан Бандера!

Слава Україні! Героям слава!

[підпис] *Ярослав Стецько* –
Провідник Національних зборів

Виготовлено в трьох оригінальних примірниках*.

ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. – Спр.5. – Арк.3. Правлений оригінал. Машинопис.

* На документі позначка: “Примірник цей переписаний і переданий на землі Східної України. Документ засвідчений печаткою.

№ 41

**Постанова № 1 Я.Стецька про перетворення Крайового правління
західних областей в Українське державне правління (УДП) –
Тимчасовий уряд Української держави***

м.Львів

Не раніше 30 червня 1941 р.

ПОСТАНОВА, ч. I

1. На основі:

а) рішення провідника Організації українських націоналістів Степана Бандери, переданого краєвому правлінню західних областей України членом проводу ОУН п.Миколою Лебедем, що ОУН, яка діє й веде боротьбу на усіх територіях України, підпорядковується всеціло краєвому правлінню західних областей України;

б) ствердження необхідності існування такої української влади, яка, ще заки в осередку України створився український уряд, організувала би й порядкувала би життя, у напрямі звільнення української території з-під московської окупації згідно з інтересами Української держави й народу;

в) факту ентузіастичного прийняття краєвого правління українцями теж з осередніх і східних земель України та підпорядкування їх краєвому правлінню, як першій владі, що з волі українського народу створилася на українській землі по 23-х роках неволі.

2. У тому розумінні і з тою тенденцією, що український уряд, створений у Львові, підчиниться, чи з'єдиниться з іншим українським Національним урядом, якщо лише з волі українського народу такий створився би на осередніх чи східних землях - в єдиний Український національний уряд Самостійної Соборної Української Держави, та маючи на увазі єдино розбудову Української держави й вимогу організованого та плянствого утворення Української державної сили на всіх звільнюваних просторах України.

Я рішив, як Голова краєвого правління західних областей України, перетворити з сьогоднішнім днем краєве правління західних областей України в Українське державне правління, себто в Тимчасовий уряд Української держави, і піддати своє рішення під апробату українського народу на всенародніх зборах міст і сіл, як теж під опінію** тих місцевих управлінь і громадянських установ, які творились би не з безпосереднього почину Українського державного правління, а методом знизу.

Ярослав Стецько

Голова Українського державного правління

ЦДАВО України. – Ф.3833.- Оп.1. – Спр.6. – Арк.1. Копія. Машинопис.

* Див. док. № 42, 43.

** громадську думку

№ 42

Склад Українського державного правління

Не раніше 30 червня 1941 р.
(Відпис з Декрету іменувань
за порядковими числами)

Склад
Українського Державного Правління*

1. Д-р Храпливий Євген — ресорт рільництва.
2. Д-р Паньківський Кость — заступник члена УДП по справах адміністрації.
3. Мгр. Ребет Лев — 1-й заступник Голови Правління.
4. Д-р Лисий Володимир — Адміністрація.
5. Д-р Барвінський Олександр — Заступник по справах Нар[одного] Здраво-
Здоровля.
6. Лебідь Микола — Безпека.
7. **
8. Д-р Крип'якевич Іван — Народна Освіта (Не прийняв).
9. Мостович Микола — Заступник по справах Нар[одної] Освіти і
виховання.
10. Ген. Петрів Всеволод — Військові справи.
11. Сот. Гасин Олекса — 1-й Заступник по військових справах.
12. Сот. Шухевич Роман — 2-й Заступник по військових справах.
13. Стахів Володимир — ресорт*** Заграничних справ.
14. Федусович Юліан — — — Судівництва.
15. Головка — — — Пропаганди.
16. Костишин — — — Пошти.
17. Ольховий Ілярій — — — Фінансів.
18. Старух Ярослав — Заступник по справах Пропаганди.
19. Позиченюк — Заступник по справах Пропаганди.
20. Пекарський — Заступник по справах Народної Освіти і Віроіс-
повідань.
21. Инж. Павликовський Юліан — Торгівля і Промисл.
22. Яців Дмитро — Заступник по справах Народного Господарства.
23. Ільницький Роман — Заступник по справах Народного Господарства.
24. Лебідь-Юрчик — Заступник по справах Фінансів.

* Див. док. № 41.

** Прізвище й посада нерозбірливі.

*** відділ

25. Д-р Осінчук — —” — Народн[ого] Здоровля.
26. Іваницький Борис — Заступник по справах рільництва.
27. Мороз Теодор — ресорт [управління] Комунікації.
28. Д-р Росяк Михайло — Начальник канцелярії УДП.
29. Пясецький Андрій — Заступник по справах Рільництва та керманич відділу лісництва.
30. Солонинка Василь — Заступник Нач. Канцелярії УДП і Начальник Канцелярії зв’язку з ОУН.
31. Грабар Іван — Директор Ревізійного Союзу Кооператив.
Його заступники:
 1. Мгр. Яців Дмитро.
 2. Дир. Капуста Микола.
 3. Филипович Іван.
 4. Кульчицький Дмитро.
32. Раковський Роман (інженер) — Директор Центрального Союзу Укр[аїнських] Промислових Кооператив.
Його заступники:
 1. Ільницький Роман.
 2. Петрів Зенон.
 3. Витвицький Роман.
 4. Пиндус Іван.
33. Мартюк Іван — Директор Центрального Союзу Українських Сільсько-Господарських Кооператив.
Його заступники:
 1. Губернат Василь.
 2. Черник Олекса.
 3. Кульчицький Михайло.
 4. Кіщера Омелян.
34. Инж. Ольховий Ілярій — Директор Центрального Українського Банку.
Його заступники:
 1. Мгр. Ребет Лев.
 2. Волошиновський Степан.
 3. Шарко Петро.
 4. Фостяк Роман.
35. Инж. Сербин Онуфрій — дир. Міської Споживчої Кооперативи.
Його заступники:
 1. Лазорко Михайло.
 2. Синенький Василь.
 3. Салевич Василь.
36. Климів Іван — Член Українського державного Правління (як

Красвий Провідник ОУН).

37. Д-р Горбовий Володимир — Тимчасовий Голова Укр[аїнського] Держ[авного] Правління на виїмковий час.

38. Д-р Панчишин Маріян — Другий Заступник Голови Українського Державного Правління.

39. Дзерович Богдан — Заступник по справах юстиції.

40. Біленький — Заступник по справах Народн[ої] Освіти.

41. Радзикевич Володимир — ресорт Народної Освіти і Віроісповідань.

ЦДАВО України. - Ф. 3833.- Оп. 1.- Спр. 10. - Арк. 13. Оригінал. Машинопис.

№ 43

Список представників українського державного правління за кордоном*

Не раніше 30 червня 1941 р.

(Відпис з Декрету іменувань по порядкових числах)

Заступники Українського державного правління за кордоном

3. Д-р Горбовий Володимир — Терен Великонімеччини (в рамках Укр[аїнського] Національного Комітету).

4. Барабаш Гриць — Румунія.

5. Мосендз Леонід — Словаччина.

6. Полк[овник] Ріко-Ярий — Японія.

7. Івахнюк — Хорватія.

8. Стахів Володимир — Німеччина.

(Видано в українській і німецькій мовах в 2-х примірниках).

ЦДАВО України. — Ф. 3833.— Оп. 1.— Спр. 10. — Арк. 4. Копія. Машинопис.

* Див. док. № 41.

Красвий Провідник ОУН).

37. Д-р Горбовий Володимир — Тимчасовий Голова Укр[аїнського] Держ[авного] Правління на виїмковий час.

38. Д-р Панчишин Маріян — Другий Заступник Голови Українського Державного Правління.

39. Дзерович Богдан — Заступник по справах юстиції.

40. Біленький — Заступник по справах Народн[ої] Освіти.

41. Радзикевич Володимир — ресорт Народної Освіти і Віроісповідань.

ЦДАВО України. - Ф. 3833.- Оп. 1.- Спр. 10. - Арк. 13. Оригінал. Машинопис.

№ 43

Список представників українського державного правління за кордоном*

Не раніше 30 червня 1941 р.

(Відпис з Декрету іменувань по порядкових числах)

Заступники Українського державного правління за кордоном

3. Д-р Горбовий Володимир — Терен Великонімеччини (в рамках Укр[аїнського] Національного Комітету).

4. Барабаш Гриць — Румунія.

5. Мосендз Леонід — Словаччина.

6. Полк[овник] Ріко-Ярий — Японія.

7. Івахнюк — Хорватія.

8. Стахів Володимир — Німеччина.

(Видано в українській і німецькій мовах в 2-х примірниках).

ЦДАВО України. — Ф. 3833.— Оп. 1.— Спр. 10. — Арк. 4. Копія. Машинопис.

* Див. док. № 41.

№ 44

**Відозва ОУН (С.Бандери) до українських націоналістів із
закликом мобілізації націоналістичних сил для побудови
незалежної Української держави**

Червень 1941 р.

Українські націоналісти і націоналістки!

Революціонери-боєвики!

Прийшла історична хвилина! Настав час відплати й останнього удару по ворогові! Ваша довголітня боротьба увінчується перемогою.

Шлях національної революції, що його вказав нам Євген Коновалець, доходить свого завершення. Український народ, століттями криваво винищуваний, гноблений і безчещений відвічним ворогом, вхопив за зброю, щоб дати відповідь Москві.

Націоналісти й націоналістки!

Досі стояли Ви у перших лавах національної революції, гідно несучи кров'ю освячені прапори українського націоналізму. Ні смерть, ні муки, ні тюрми, ні заслання не збили Вас з Вашого шляху. Твердо, непохитно й вірно стояли Ви на боєвих позиціях, вказуючи народові єдиний шлях визволення. Організація українських націоналістів стала символом і керівником революційної боротьби української нації за свою державу.

Націоналісти й націоналістки!

Перед нами новий етап, чергові завдання! Очистити до решти українські землі від ворогів, збудувати й закріпити Українську державу. Будьте ж свідомі великої праці і великих завдань, що стоять перед Вами!

Український націоналізм мобілізує всі сили народу та запевнить йому шлях росту й добробуту в Українській державі.

Український націоналізм веде бій – за Україну для українців, проти московських та інших зайд, за політичну організацію мас під проводом українського націоналізму, проти московсько-жидівського матеріялістичного світогляду, проти клясової боротьби та внутрішнього роздору, за співпрацю всіх суспільних верств та виробничих сил народу, за мілітаризацію всього українського народу, за сильну українську армію, проти дурення мас московсько-інтернаціональною брехнею, за землю для українського селянства, проти колгоспного невільництва й московської комуни, за волю робітників та справедливу винагороду праці, за належне місце родини і жінки в суспільстві, за державну опіку над молоддю, за вільний ріст української духовості й культури, за вільний вияв бажань та відвічних

прагнень української нації, за новий лад на Сході Європи, ЗА УКРАЇНСЬКУ ВЕЛИКОДЕРЖАВНІСТЬ!

Націоналісти й націоналістки!

Ви свідомі вашої історичної хвилі! Ви свідомі всіх труднощів та перешкод, що стоять на нашому шляху, бо в тяжкій боротьбі Ви росли й гартувалися. На Вас звернені очі цілої української нації! На Вас тяжить відповідальність перед історією та обов'язок супроти поляглих героїв!

Ви – носії націоналістичної ідеї – пробоевики націоналістичного руху, перебираєте тепер керму творення нового етапу національної революції.

Тісною когортою, в довір'ї і послузі займайте всі відтинки боротьби й державної розбудови!

Я певний, що Ви не заведете покладених на Вас надій, де б не поставив Вас обов'язок перед Батьківщиною!

Будьте чуйні! Ворог різними підступними засобами ще намагатиметься нищити знутри нашу силу і єдність. Наша ідея, Ваша посвята, хоробрість, єдність і карність хай будуть відповіддю на кожний ворожий замах!

Славне минуле і величне майбутнє української нації дасть нам силу і гарт в дальшій боротьбі!

Веде нас Бог і дух Євгена Коновальця!

Хай живе українська національна революція!

Хай живе організація українських націоналістів!

Хай живе незалежна, соборна Українська держава!

Організація українських націоналістів

ЦДАВО України. – Ф.3833.- Оп.1. – Спр.12.- Арк.33. Оригінал. Друк. прим.

№ 45

Пастирський лист митрополита А.Шептицького до українського народу

1 липня 1941 р.

До українського народу!

**ПАСТИРСЬКИЙ ЛИСТ ІХ ЕКСЦЕЛЕНЦІЇ МИТРОПОЛИТА
АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО**

З волі всемогучого й все милостивого Бога в Тройці Єдиного зачалася

прагнень української нації, за новий лад на Сході Європи, ЗА УКРАЇНСЬКУ ВЕЛИКОДЕРЖАВНІСТЬ!

Націоналісти й націоналістки!

Ви свідомі вашої історичної хвилі! Ви свідомі всіх труднощів та перешкод, що стоять на нашому шляху, бо в тяжкій боротьбі Ви росли й гартувалися. На Вас звернені очі цілої української нації! На Вас тяжить відповідальність перед історією та обов'язок супроти поляглих героїв!

Ви – носії націоналістичної ідеї – пробоевики націоналістичного руху, перебираєте тепер керму творення нового етапу національної революції.

Тісною когортою, в довір'ї і послузі займайте всі відтинки боротьби й державної розбудови!

Я певний, що Ви не заведете покладених на Вас надій, де б не поставив Вас обов'язок перед Батьківщиною!

Будьте чуйні! Ворог різними підступними засобами ще намагатиметься нищити знутри нашу силу і єдність. Наша ідея, Ваша посвята, хоробрість, єдність і карність хай будуть відповіддю на кожний ворожий замах!

Славне минуле і величне майбутнє української нації дасть нам силу і гарт в дальшій боротьбі!

Веде нас Бог і дух Євгена Коновальця!

Хай живе українська національна революція!

Хай живе організація українських націоналістів!

Хай живе незалежна, соборна Українська держава!

Організація українських націоналістів

ЦДАВО України. – Ф.3833.- Оп.1. – Спр.12.- Арк.33. Оригінал. Друк. прим.

№ 45

Пастирський лист митрополита А.Шептицького до українського народу

1 липня 1941 р.

До українського народу!

**ПАСТИРСЬКИЙ ЛИСТ ІХ ЕКСЦЕЛЕНЦІЇ МИТРОПОЛИТА
АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО**

З волі всемогучого й все милостивого Бога в Тройці Єдиного зачалася

нова епоха в житті Державної Соборної Самостійної України.

Народні Збори, що відбулися вчорашнього дня, ствердили й проголосили ту Історичну Подію.

Повідомляючи Тебе, Український Народу, про таке вислухання наших благальних молитов, взиваю Тебе до вияву вдячності для Всевишнього, вірності для Його Церкви і послуху для влади.

Воєнні часи вимагатимуть ще многих жертв, але діло, розпочате в ім'я Боже і з Божою благодаттю, буде доведене до успішного кінця.

Жертви, яких потреба конечно до досягнення нашої цілі, полягатимуть передусім на послушному піддаванні справедливим наказам влади, не противним Божим законам.

Український народ мусить у цій Історичній Хвилині показати, що має досить почуття авторитету й життєвої сили, щоби заслужити на таке положення серед народів Європи, в якім міг би розвинути усі Богом собі дані сили.

Карністю, солідарністю, совісним сповненням обов'язків, докажіть, що ви дозрілі до Державного Життя.

Установленій владі віддаємо належний послух. Узнаємо Головою Державного Правління України Пана Ярослава Стецька.

Від Уряду, Ним покликано до життя, очікуємо мудрого, справедливого проводу та заряджень, які узгляднили б потреби й добро всіх замешкуючих наш край Громадян, без огляду на це, до якого віроісповідання, народности й суспільної верстви належать. Бог нехай благословить усі Твої праці, Український Народу, і нехай дасть усім нашим Провідникам Святу Мудрість з Неба.

Дано у Львові при Арх. Храмі Св. Юра. 1.VII.1941 р.

Андрей

ОУН в світлі постанов Великих Зборів, Конференцій та інших документів з боротьби 1929-1955 р. [Закордонні частини Організації Українських Націоналістів]. – 1955. – С.58-59.

№ 46

**Відозва Крайового проводу ОУН (С.Бандери) на МУЗ до українців
із закликом боротися за створення незалежної Української
держави**

1 липня 1941 р.

Український народі!

Від непам'ятних часів живеш на своїй прадідівській землі, що вся

нова епоха в житті Державної Соборної Самостійної України.

Народні Збори, що відбулися вчорашнього дня, ствердили й проголосили ту Історичну Подію.

Повідомляючи Тебе, Український Народ, про таке вислухання наших благальних молитов, взиваю Тебе до вияву вдячності для Всевишнього, вірності для Його Церкви і послуху для влади.

Воєнні часи вимагатимуть ще многих жертв, але діло, розпочате в ім'я Боже і з Божою благодаттю, буде доведене до успішного кінця.

Жертви, яких потреба конечно до досягнення нашої цілі, полягатимуть передусім на послушному піддаванні справедливим наказам влади, не противним Божим законам.

Український народ мусить у цій Історичній Хвилині показати, що має досить почуття авторитету й життєвої сили, щоби заслужити на таке положення серед народів Європи, в якім міг би розвинути усі Богом собі дані сили.

Карністю, солідарністю, совісним сповненням обов'язків, докажіть, що ви дозрілі до Державного Життя.

Установленій владі віддаємо належний послух. Узнаємо Головою Державного Правління України Пана Ярослава Стецька.

Від Уряду, Ним покликано до життя, очікуємо мудрого, справедливого проводу та заряджень, які узгляднили б потреби й добро всіх замешкуючих наш край Громадян, без огляду на це, до якого віроісповідання, народности й суспільної верстви належать. Бог нехай благословить усі Твої праці, Український Народ, і нехай дасть усім нашим Провідникам Святу Мудрість з Неба.

Дано у Львові при Арх. Храмі Св. Юра. 1.VII.1941 р.

Андрей

ОУН в світлі постанов Великих Зборів, Конференцій та інших документів з боротьби 1929-1955 р. [Закордонні частини Організації Українських Націоналістів]. – 1955. – С.58-59.

№ 46

**Відозва Крайового проводу ОУН (С.Бандери) на МУЗ до українців
із закликом боротися за створення незалежної Української
держави**

1 липня 1941 р.

Український народ!

Від непам'ятних часів живеш на своїй прадідівській землі, що вся

просякла кров'ю і потом, що вся засіяна густо кістками Твоїх предків, дідів і батьків – найкращих синів України, за її волю, за Тебе, народе*.

Знай! Був час, коли Україна панувала над світами. Земля твоя текла тоді медом і молоком. Була могутня Українська княжа держава**, що дбала однаково за всіх українців***, що стояла на сторожі їх**** життя, майна і росту.

Та багатства Твоїх земель все манили орди наїзників*****, що гинули з голоду на їхніх мазурських пісках, татарських пустинях, московських болотах. Вони раз-у-раз нападають на Твою землю, беруть в полон-ясир*****, грабують майно, руйнують до тла Твої оселі – села й міста.

Ти, народе, не здавався ніколи. Об груди Твоїх предків довгі століття розбивалися орди наїзників*****. Та вкінці, знесилений безнастанною боротьбою з переважаючими ворогами, Ти впав. Вороги знищили Твою державу, зруйнували Твою столицю Київ. І Ти пішов на довгі століття в неволю.

...Та зброї не зложив. Почав вже нерівну, але чимраз більше геройську й криваву боротьбу, що не стихає й досі.

В огні козацьких повстань, в огні козацької революції Ти створив нову – другу Українську козацьку державу. І знов під охороною козацьких шабел, мушкетів і гармат зацвіла Україна.

Ти знову прийшов лютий ворог – Москва*****. І Тебе поневолив, а Твоїх дідів повернув у кріпаків.

І знов Ти зброї не зложив*****. Ти видав Шевченка***** і новий зрив 1917-21 рр. Ти, український народе, вхопив тоді за зброю і почав творити третю Українську державу – Українську Народню Республіку.

Довгі три літа Твої найкращі сини під проводом отамана Симона***** Петлюри билися проти цілого світу, проти Москви,

* У примірнику спр. 42 останні три слова пропущено.

** Тут і далі виділено в документі.

*** У примірнику спр. 42 далі слова: “багатих і бідних”.

**** У примірнику спр. 42 далі слова: “прав, життя і волі”.

***** У примірнику спр. 42 замість останніх 4 слів слова: “не давали ніколи заснути сусідам”.

***** У примірнику спр. 42 кінець речення такий: “Твоїх дітей, палять, руйнують оселі, села і міста”.

***** У примірнику спр. 42 далі слова: “ляхів, москалів, мадярів, татарів”.

***** У примірнику спр. 42 далі речення: “Вона знищила Козацьку українську державу”.

***** У примірнику спр. 42 далі слова: “Почав дальшу боротьбу, що не стихає й досі”.

***** У примірнику спр. 42 далі слова: “Міхновського, Петлюру, і нові дні визвольної боротьби 1917-20 р.”.

***** В оригіналі: “Симеона”.

Польщі, румунів, мадярів, проти Антанти і других народів, що посягнули по Твою землю.

Та встоятись не було сили. Твої відвічні вороги – москалі, поляки, румуни, мадяри знову нищили Твою молоду ще Українську державу, а землю і Тебе поділили між себе й закріпостили.

...І тепер Ти зброї не зложив. Підняв її під рукою Твогого вождя полк[овника] Євгена Коновальця та створеної ним одинокої* української революційної, державно-будуючої політичної сили – Організації Українських Націоналістів (ОУН).

...Вів її і ведеш на всіх фронтах і всіх ділянках життя, по всій українській землі. Ведеш її в ім'я його – полк[овника] Євгена Коновальця – заповіту: “Здобудеш Українську державу, або згинеш в боротьбі за неї”.

...Довгих двадцять літ не стихала боротьба, лилася кров. Щодня десь по українській землі падали стріли, торохкотіли скоростріли, нісся вибух гранат. Це Твої, український народі, найкращі сини, переємники й носії ідеї** Володимира, Байди, Богдана, Мазепи, Шевченка, Петлюри, Крут, Щербака – українці націоналісти відбивали наступ ворога.

...Ти знаєш їх. Вони все були з Тобою. Вони організували Тебе, освідомлювали, підготовляли і вели в бої, походи і до праці.

...Не зложили зброї ніколи. Ні тоді, коли в рук московського ката згинув полк[овник] Є.Коновалець, ні коли московська*** потопа залляла майже всю Україну.

Вони все були з Тобою, Ти їх бачив у праці, в боях, бачив в моментах їх геройської смерті.

...І сьогодні цю боротьбу дальше ведуть під кермою нового свого і Твогого провідника**** Степана Бандери***** вони – жовніри Укр[аїнської] національної революції, вони – члени ОУН, вона – ОУН.

Український народі! Дотепер ми діяли з підпілля. Там готувалися до зриву і відбивали наступи ворога, що хотів нас і Тебе знищити.

Тепер виходимо назверх. Починаємо вже наявну збройну боротьбу*****.

...Московська тюрма народів – СССР валиться.

Провід Організації Українських Націоналістів проголосив на всіх

* У примірнику спр. 42 далі слово: “політичної”.

** У примірнику спр. 42 імена: “Олега, Святослава, Володимира, Романа, Хмельницького, Мазепи, Шевченка, Петлюри”.

*** У примірнику стр. 42: “московсько-більшовицька”.

**** У примірнику спр. 42: “голови народу українських націоналістів”.

***** У примірнику спр. 42 далі слова: “Ведуть її щораз більше жорстоку, криваву”.

***** У примірнику спр. 42 далі речення: “На нашій землі війна”.

Українських Землях заіснування Самостійної Соборної Української Держави.

Та цю самостійність треба відстояти в боях.

На наказ Степана Бандери та наказ Краєвого проводу ОУН вийшли в бої перші колони боеків – жовнірів Української національної революції, перші її стежі. Вони вже б'ються з ворогом.

Український народ! Ти ніколи зброї не кидав. Ти в тисячолітній боротьбі здобув і закріпив на все за собою одну з найкращих* частин землі-світа.

Не кидай зброї і тепер. Бери її в свої руки. Нищ ворога. Ставай до будови Української Самостійної Держави.

Ставай в лави Української Національної Революційної Армії, в лави ОУН.

Бо лише вона – ОУН – поведе Тебе належним шляхом, як і дотепер вела.

Народ! Переймай в свої руки всі уряди, всю владу. Твори основи своєї української державної влади!

Твори Українське військо, Українську державну міліцію, переймай в свої руки транспорт, господарство, школи, вседержавне господарсько-культурне життя.

Народ! Знай! Москва, Польща, мадяри, жидова – це Твої вороги. Нищ їх.

Знай! Твоїм проводом є Провід Українських націоналістів, є ОУН.

Твоїм вождем є Степан Бандера.

Твою ціллю є Самостійна Соборна Українська Держава.

Твій шлях – шлях Української Національної Революції, шлях збройної боротьби, шлях ОУН.

1941 р.

Слава Україні!

Слава героям!

Слава вождеві!

Краєвий провід Українських націоналістів
на МУЗ (Матірні українські землі)

ЦДАВО України. – Ф.3822. – Оп.1. – Спр. 63. – Арк. 9, 12; Спр. 42. – Арк. 35. Друкарські відбитки різних видань. Ф.3833. – Оп.2. – Спр. 18. – Арк. 87. Циклостильний відбиток; Українське державотворення. Акт 30 червня 1941: Збірник документів і матеріалів. – Львів-Київ: Літературна агенція "Піраміда", 2001. – С.126-129.

* У примірнику спр. 42 далі слова: "найбагатших і найважливіших".

№ 47

**Декларація Українського державного правління про чинність
Акта від 30 червня 1941 р. про відновлення Української держави*
і прагнення до розбудови нової Європи та боротьби за розвал
радянської імперії**

Не раніше 1 липня 1941р.

ДЕКЛЯРАЦІЯ
правління Української держави

Волею українського народу відновлено й проголошено Українську Незалежну Державу у звільненому, наслідком перемоги німецької збройної сили, місті Львові.

Українська Держава має свою тисячолітню традицію. Останньою історичною формою Незалежної Української Державності була Українська Держава в 1917-1920 рр., визнана урядами Австрії, Німеччини й інших осередніх держав, які заключили з Українською Державою союз у мирному договорі в Бересті.

Формально існувала Українська Держава – і досі у формі Союзної Радянської Республіки. Фактично однак вона не була незалежна й не мала в собі українського змісту та не відповідала волі й бажанню українського народу.

Сьогодні український народ відбудовує на руїнах московської тюрми народів свою справжню незалежну державність, нав'язуючи до давньої, тисячолітньої традиції, а, зокрема, до міждержавного акту, dokonаного в Бересті в 1918 році.

Акт відновлення Української Державності, проголошений дня 30 червня 1941 р. у Львові на зборах українського громадянства, походить з волі цілого українського народу.

Безпосереднім виразником цього Акта й усіх наших змагань була й є Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери. Вона провадила під час польської і московсько-більшовицької окупації революційну боротьбу за визволення українського народу відбудування Української державності на основах правдивої незалежності і суверенності в протиставленні до нереальної фікції Радянської Союзної Державності.

Боротьбу цю провадить український народ під проводом ОУН і її провідника Степана Бандери, далі там, де ще сьогодні стоїть ворожа совітська влада і її війська. У тій боротьбі складала і складає ОУН

* Див. док. № 40.

безконечні гекатомби жертв.

Там знову, де вже українська територія звільнена у висліді воєнних ділань Славної Німецької Армії від ворожої окупації, Організація Українських Націоналістів приступила негайно до перебудови цілого життя, опертого досі на фікції радянської державності, що була тільки формою поневолення – на основах правдивої свободи і державної суверенності України.

Довершення цього великого історичного діла є висловом бажань і довголітньої боротьби цілого українського народу, в якій він положив безконечну кількість кривавих жертв.

Нова Українська Держава, базуючись на повній суверенності своєї влади, стає добровільною в рямці нового ладу Європи, який творить вождь Німецької Армії й німецького народу – Адольф Гітлер.

Ми мали змогу dokonати Акта відновлення нашої державності саме завдяки перемогам Славної Німецької Армії, яка під проводом свого великого вождя вийшла на боротьбу за цей новий лад.

Виходячи з цієї основи, нав'язуючи далі до міждержавного акта 1918 року, до почувань найглибшої приязні, які має український загаль у відношенні до Німецької Армії та світоглядних і ідеологічних залогів Українського Революційного Націоналізму, Нова Українська Держава і її влада – стають у процес будівництва нового ладу в Європі і цілому світі, за якими розпочали боротьбу найбільші провідні мужі і народи нашої доби та заявляє волю й готовість взяти в цій боротьбі якнайбільш активну участь.

Ми боремося і кровавимось від самого початку у боротьбі проти марксистсько-московської потвори, бо доля судила нам бути висуненими на перший фронт на сході Європи. І тому з найбільшою радістю привітали ми факт виступу до цієї боротьби також інших народів і держав, які прийшли нам в цей спосіб з найбільшою поміччю.

Отже, будемо з ними далі йти й далі боротися. Нашим першим змаганням буде тепер створити якнайскорше Українську Збройну Силу, щоб вона відтяжила німецьку армію, пішла негайно в бій за повний і остаточний розвал московської тюрми народів. Рівночасно будемо старатися сконцентрувати найбільші зусилля в тому напрямі, щоб звільнені терени якнайскорше зорганізувати, привернути спокій, лад і порядок, усунути наслідки воєнних ділань, а, зокрема, урухомити й піднести якнайвище господарське життя. В той спосіб створимо здорові сили – підвалини нашої Державної Незалежності й будемо рівночасно в стані дати незалежну економічну допомогу Німецькій Армії.

Слава Україні!

Героям Слава!

№ 48

**Відозва А.Мельника до українського народу про засади ОУН щодо
Установчих зборів для встановлення форми та устрою самостійної
Української держави**

Не пізніше 1 липня 1941 р.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДЕ!

Прийшла історична хвилина, якої Ти чекав двадцять літ. Стіни советської тюрми народів, тюрми 45 мільйонів українців дріжать під ударами!

Прийшов Тобі час, український народе, сказати своє тверде слово про майбутнє східної Європи. Це слово Українська держава. Проти всіх перешкод, наперекір нелюдському, кривавому теророві, стаєш Ти на рішальну розправу з ворогом.

Ось цим наказую і даю гасло до Всенароднього повстання на українських землях проти панування Москви і Советів. Український нарід під проводом Організації Українських Націоналістів має збройною рукою перебрати владу на місцях. Військо червоної армії, міліція, прикордонна сторожа, озброєні формації комуністичної партії і комсомолу мають бути роззброєні та здемобілізовані або інтерновані.

Українці в складі червоної армії обернуть свою зброю проти гнобителя й перейдуть на бік повстанців, формуючи українську збройну силу. Усі державні, партійні і громадянські та військові уряди, склади, залізниці, пошта, телеграф, радіонадавачі станції, фінансові, господарські та прилюдні установи на українських землях обсаджуються українцями під збройною охороною. Осередки, що перші опанують ситуацію, ідуть на допомогу іншим, зокрема, більшим містам, та пляново обсаджують їх.

В кожній місцевості твориться Українська націоналістично-революційна ексекютива*, в руках якої зосереджується місцева влада. Їй підлягають адміністративні органи, колхози, артілі й повстанчі відділи, поки вони не перейдуть під команду вищих територіяльних формацій.

В кожній місцевості організується з українського населення, здібного носити зброю, націоналістична охорона, що підлягає націоналістично-революційній ексекютиві. Завданням охорони є служба безпеки й порядку в околиці.

Українські господарські установи в місці об'єднуються в господарський осередок, який організує справу забезпечення та постачання цивільного населення і війська. Цей господарський осередок підпорядковується місцевій націоналістично-революційній ексекютиві.

* виконавчий комітет

По прогнанні ворога з України і заведенні внутрішнього ладу, будуть скликані Установчі збори, що встановлять форму і устрій Української держави на засадах українського націоналізму.

Український народе! Лише ти будеш господарем на своїй землі! У Твоїх руках майбутність Української держави. Закликаю Тебе до праці, дисципліни й порядку!

Хай живе Українська національна революція!

Хай живе Українська Соборна Самостійна Держава!

Слава Україні!

Андрій Мельник –
Голова Проводу українських націоналістів.

Бібліотека ім. О. Ольжича. Колекція документів. Копія. Друк. прим.

№ 49

З повідомлення Поліції безпеки та Служби безпеки (СД) Німеччини про репресивні акції окупаційної влади проти більшовиків і євреїв у Львові та організованого самоуправління міста ОУН (С.Бандери)

Берлін

2 липня 1941 р.

*Начальник поліції безпеки і Служби безпеки (СД)
IV A I - B. №-1 B/41 g.Rs
Берлін, 2 липня 1941 р.
Секретна справа Райху!*

Донесення про події в СРСР № 10

I. Політичний огляд

... “Само собою зрозуміло, що акції “чистки” мають стосуватися в першу чергу більшовиків та євреїв. Що ж стосується польської інтелігенції і т.п., то можна буде сказати наше слово пізніше, хіба що в поодиноких випадках через небезпеку потрібно негайно вжити невідкладних заходів.

Само собою зрозуміло також те, що акції “чистки” не обов’язково підлягають ті польські особи, які особливо важливі як ініціативний елемент (звичайно, обмежено, відповідно до локально обумовлених відносин) як

По прогнанні ворога з України і заведенні внутрішнього ладу, будуть скликані Установчі збори, що встановлять форму і устрій Української держави на засадах українського націоналізму.

Український народе! Лише ти будеш господарем на своїй землі! У Твоїх руках майбутність Української держави. Закликаю Тебе до праці, дисципліни й порядку!

Хай живе Українська національна революція!

Хай живе Українська Соборна Самостійна Держава!

Слава Україні!

Андрій Мельник –
Голова Проводу українських націоналістів.

Бібліотека ім.О.Ольжича. Колекція документів. Копія. Друк. прим.

№ 49

З повідомлення Поліції безпеки та Служби безпеки (СД) Німеччини про репресивні акції окупаційної влади проти більшовиків і євреїв у Львові та організованого самоуправління міста ОУН (С.Бандери)

Берлін

2 липня 1941 р.

*Начальник поліції безпеки і Служби безпеки (СД)
IV A I - B. №-1 B/41 g.Rs
Берлін, 2 липня 1941 р.
Секретна справа Райху!*

Донесення про події в СРСР № 10

I. Політичний огляд

... “Само собою зрозуміло, що акції “чистки” мають стосуватися в першу чергу більшовиків та євреїв. Що ж стосується польської інтелігенції і т.п., то можна буде сказати наше слово пізніше, хіба що в поодиноких випадках через небезпеку потрібно негайно вжити невідкладних заходів.

Само собою зрозуміло також те, що акції “чистки” не обов’язково підлягають ті польські особи, які особливо важливі як ініціативний елемент (звичайно, обмежено, відповідно до локально обумовлених відносин) як

для погромів, так і як інформатори.

Ця ударна тактика стосується, звичайно ж, і інших подібних нагромаджених випадків”.

Штаб айнзацгрупи прибув до Львова 1.7. о 5 год. ранку. Місце осідку - централь НКВД.

Начальник айнзацгрупи Б сповіщає, що 25.6.41 у Львові було криваво подавлено повстання українців НКВДистами. Близько 3000 осіб розстріляно НКВД. В'язниця горить. У місті ще залишилося менше як 20% української інтелігенції.

Елементи групи Бандери організували під керівництвом Стецька та Равлика міліцію і покликали до життя магістратське бюро. Айнзацгрупою створено українське і політичне самоуправління міста на протигрупу Бандери.

Дальші заходи проти групи Бандери, а особливо проти Бандери особисто знаходяться у стадії підготовки. Вони будуть проведені якнайшвидше.

ЕК 4а і ЕК 4б, також прибули до Львова із штабом айнзацгрупи.

ВAB, R 58/214/53-54; Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. – Т.1. – Львів. – 1997. – С.92.

№ 50

**Телеграма інформаційного відділу 17-ї армії Вермахту до
Верховного командування збройних сил Німеччини про
виявлення закатованих й розстріляних у в'язницях м.Львова**

2 липня 1941 р.

2.7.[19]41 [р.]

Телеграма до W. Pr.*

Після вступу німецьких частин 30.6.[19]41 [р.] до Львова у 3-х в'язницях міста було знайдено багато сотень трупів (чоловіків і жінок), замордованих протягом останніх днів. У пивницях військової в'язниці у Львові тільки в одній камері було близько 120 трупів, чоловіків і жінок, покладаних одні на одних. Більша частина помордованих у в'язницях ГПУ. В одній кімнаті в в'язниці лежало 65 трупів чоловіків і

* Скорочення не розшифровано.

для погромів, так і як інформатори.

Ця ударна тактика стосується, звичайно ж, і інших подібних нагромаджених випадків”.

Штаб айнзацгрупи прибув до Львова 1.7. о 5 год. ранку. Місце осідку - централь НКВД.

Начальник айнзацгрупи Б сповіщає, що 25.6.41 у Львові було криваво подавлено повстання українців НКВДистами. Близько 3000 осіб розстріляно НКВД. В'язниця горить. У місті ще залишилося менше як 20% української інтелігенції.

Елементи групи Бандери організували під керівництвом Стецька та Равлика міліцію і покликали до життя магістратське бюро. Айнзацгрупою створено українське і політичне самоуправління міста на протигрупу Бандери.

Дальші заходи проти групи Бандери, а особливо проти Бандери особисто знаходяться у стадії підготовки. Вони будуть проведені якнайшвидше.

ЕК 4а і ЕК 4б, також прибули до Львова із штабом айнзацгрупи.

ВAB, R 58/214/53-54; Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. – Т.1. – Львів. – 1997. – С.92.

№ 50

**Телеграма інформаційного відділу 17-ї армії Вермахту до
Верховного командування збройних сил Німеччини про
виявлення закатованих й розстріляних у в'язницях м.Львова**

2 липня 1941 р.

2.7.[19]41 [р.]

Телеграма до W. Pr.*

Після вступу німецьких частин 30.6.[19]41 [р.] до Львова у 3-х в'язницях міста було знайдено багато сотень трупів (чоловіків і жінок), замордованих протягом останніх днів. У пивницях військової в'язниці у Львові тільки в одній камері було близько 120 трупів, чоловіків і жінок, покладаних одні на одних. Більша частина помордованих у в'язницях ГПУ. В одній кімнаті в в'язниці лежало 65 трупів чоловіків і

* Скорочення не розшифровано.

жінок, поскладаних одні на одних. На подвір'ї в'язниці були знайдені групові могили з близько 150 трупами. Нововикопана масова могила підготована для подальшого поховання убитих. У пивниці в'язниці ГПУ далі знаходиться велика кількість помордованих, докладного числа яких не можна встановити, оскільки доступ до вказаних пивниць замуrowаний. Як випливає з огляду трупів, знайдених у в'язниці ГПУ, вбивствам передували найтяжчі тортури. На трупах видно тяжкі рубані й колоті рани усіх частин тіла. У деяких трупів розчавлені пальці й руки і поламані кінцівки.

Серед помордованих більшість становлять українці, решта – поляки. З розповідей очевидців відомо, що було доставлено також 2-х німецьких льотчиків. Портупеї і кашкети льотчиків було знайдено у приміщеннях в'язниці. При розкопуванні масового поховання наштотхнулися на шолом льотчика. Ці обидва льотчики також знаходились серед помордованих, яких уже не можна було ідентифікувати.

Стан в'язниць відбивають пропагандистські роти в кіно-, фото- і писемних повідомленнях. Поїздка представника преси запізнiла, оскільки трупи з санітарних причин треба або прибрати, або замурувати.

В[ерховне] к[омандування] 17 а[рмії], І[нформаційний відділ], С.

Політичний архів Міністерства закордонних справ, Бонн. Політичний відділ. XIII/25. Без нумерації сторінок. Машинопис, копія. Переклад з німецької мови; Українське державотворення. Акт 30 червня 1941: Збірник документів і матеріалів. – Львів-Київ: Літературна агенція "Піраміда", 2001. – С.99.

№ 51

**Зі спогадів В.Горбового про підготовку до оголошення відновлення
Української держави та попередній Акт проголошення 22 червня
1941 р. на Українському Національному Конгресі в Кракові***

2 липня 1941 р.

(...)** Мажорний теплий [вітер] подув Атлантики, подав надії на близьке вторгнення напористої весни. Я стрибав краківськими плантами, глибоко

* Див. док. № 40.

** Тут і далі пропущено епізоди спогадів, що не стосуються теми.

жінок, поскладаних одні на одних. На подвір'ї в'язниці були знайдені групові могили з близько 150 трупами. Нововикопана масова могила підготована для подальшого поховання убитих. У пивниці в'язниці ГПУ далі знаходиться велика кількість помордованих, докладного числа яких не можна встановити, оскільки доступ до вказаних пивниць замуrowаний. Як випливає з огляду трупів, знайдених у в'язниці ГПУ, вбивствам передували найтяжчі тортури. На трупах видно тяжкі рубані й колоті рани усіх частин тіла. У деяких трупів розчавлені пальці й руки і поламані кінцівки.

Серед помордованих більшість становлять українці, решта – поляки. З розповідей очевидців відомо, що було доставлено також 2-х німецьких льотчиків. Портупеї і кашкети льотчиків було знайдено у приміщеннях в'язниці. При розкопуванні масового поховання наштотхнулися на шолом льотчика. Ці обидва льотчики також знаходились серед помордованих, яких уже не можна було ідентифікувати.

Стан в'язниць відбивають пропагандистські роти в кіно-, фото- і писемних повідомленнях. Поїздка представника преси запізнiла, оскільки трупи з санітарних причин треба або прибрати, або замурувати.

В[ерховне] к[омандування] 17 а[рмії], І[нформаційний відділ], С.

Політичний архів Міністерства закордонних справ, Бонн. Політичний відділ. XIII/25. Без нумерації сторінок. Машинопис, копія. Переклад з німецької мови; Українське державотворення. Акт 30 червня 1941: Збірник документів і матеріалів. – Львів-Київ: Літературна агенція "Піраміда", 2001. – С.99.

№ 51

**Зі спогадів В.Горбового про підготовку до оголошення відновлення
Української держави та попередній Акт проголошення 22 червня
1941 р. на Українському Національному Конгресі в Кракові***

2 липня 1941 р.

(...)** Мажорний теплий [вітер] подув Атлантики, подав надії на близьке вторгнення напористої весни. Я стрибав краківськими плантами, глибоко

* Див. док. № 40.

** Тут і далі пропущено епізоди спогадів, що не стосуються теми.

вдихав весняний кисень сузір'я Рака та шукав у своїй пам'яті якоїсь художньої схожості з романтичною зміною погоди. Мені хотілося додати в ній признаки історичної "Весни народів". Нечайно підійшов мені назустріч товариш по австрійській зброї. Востаннє ми зустрічалися у Вроцлаві (Breslau) в 1926 р. Він довірочно сказав мені, що працює в штабі німецької східної армії, яка має перевести в дію план "Барбаросса". Цей штаб одержав тепер з головної квартири Райху вказівки, які все приходять безпосередньо перед початком воєнних дій. Це значить, що до трьох місяців, цебто найпізніше в червні 1941 р. піchnеться на сході війна з Союзом РСР. Давно я мав на увазі, що це станеться, але коли точно піchnеться, того я не знав.

Згодом приїхав з півдня в Краків Ярослав Стецько. Степан Бандера теж переніс своє поселення в Краків. Для нас було ясно, що ще весною 1941 р. може прийти до збройної звади. Теж ми припускали, що Гітлер не допустить до створення нашої самостійної держави. Адже брався займати наші землі для створення там свого, а не нашого життєвого простору. Однак це був німецький, а не український погляд на справу. Ми знали, що суспільно-політична зрілість нашого народу дійшла до вершин свого розвитку, і що настала історична хвиля, яку ми повинні використати для свого народу. Хоч би нам прийшлося покласти за справу "душу і тіло", то мусимо доказати, що саме ми є покликані долати до того, аби здійснити нашу історичну завітну місію. Ми домовилися до того, що насамперед поспробуємо легальним шляхом проголосити і завести свій державний лад на своїй землі, а як це не вдасться виконати, тоді вчинимо це революційним порядком. Я мав здійснювати перший задум, а Бандера другий. Отже, я покликав насамперед ініціативний комітет до життя. Він мав підготувати матеріал і ґрунт для діяльності Українського національного комітету. В склад комітету входили українські громадяни, заслужені по признаку їх капітетної* здібності. Цей комітет я очолював від самого початку і нікому я тієї керми не передавав. Десь в половині червня (здається мені, 14.VI.1941 р.) УНК видав декларацію прав українського народу. Там було виразно зазначене його невід'ємне право на самовизначення. Очевидно, німці про це довідалися, але спочатку фарби не пускали. Обійшлося лише конфінуванням** Бандери і мене, нам не вільно було без згоди німецької влади міняти місця перебування. Це була перша ознака німецького явного негодування. У мене зложилось враження, що про повну суц, справжню суть німецької політики знало лише кілька довірених співробітників Гітлера. Адміністрація Генерального Губернаторства повного її об-

* справжньої

** домашнім арештом

сягу не знала. Після обнародування тієї декларації УНК рішив скликати Український національний конгрес. Засідання конгресу мали відбутися 22 червня 1941 р. в приміщеннях товариства “Просвіта” в Кракові. Якраз нічною порою на 22 червня німецька армія подалася тоді на схід. Я проводив конгресом. Він розпочався в заповідженій годині зранку. Тривав до вечора. Президія комітету продовжувала роботу в моїй хаті. Обрано уряд нашої держави. Я його очолював. Набір керівників поодиноких ресортів проходив доволі складно, за винятком Управління справами молоді. Тут висунули своїх кандидатів представники правого напрямку і делегати табору УНР. Цей пост зайняв представник правого напрямку. В дійсності, в структурі того відомства обійшлося без змін, бо й досі так було. Під час нарад редакційна колегія остаточно оформила зміст маніфесту згідно з волею пленума конгресу. Його наради освічував дух єдності, здорових думок і одностайності творчого полету. З великим одушевленням був урочисто в один голос прийнятий маніфест проголошення самостійної Української держави. Там було виразно зазначено, що господарем української землі буде український народ в своїй незалежній державі. Під час нарад конгресу в будинок “Просвіти” зайшов начальник німецької служби безпеки Гайн і його співробітник др. Глязер (Dr Claser). Я говорив з ними в коридорі будови, але на салю нарад я їх не запросив. Згадав лише про маніфест конгресу. Гайн хотів познайомитися з його опрацюванням. На другий день я післав йому і генеральному губернаторові по примірникові маніфесту з перекладом на німецьку мову. Учасники зборів запитували мене, яке становище в тій справі зайняла німецька влада. Таке зацікавлення делегатів ставило мене в доволі не вигідне трудне положення. Я використовував при тому свій дипломатичний хист. Приходилося мені теж наслідувати грецьку Піфію, жрицю в храмі Аполлона, яка на триніжку в Дельтах двозначно передрікала майбутнє. Проте я чітко підкреслював, що це є наша внутрішня справа, і годі когось питатися, чи нам вільно бути вільним самостійним народом. Мене улаштувала головним чином з’єднана одностайна постава нашого суспільства. Вимовною мовчанкою конгрес обійшов тільки що розпочату радянсько-німецьку війну.

В склад комітету входив не лише особистий капітет народу, але представники всіх наших партій. Я приймав тоді в своїй хаті Андрія Лівицького, його сина і інших представників табору УНР, Василя Мудрого, д-ра Степана Вітвицького і їх однодумців з УНДО, Лебедя-Юрчика, полковника Евтимовича і других бережників гетьманської булави, д-ра Михайла-Володимира Яніва, Ярослава Старуха і їх друзів правого напрямку, Крохмалюків і інших ополченців ФНЄ. Соціал-радикалів не було,

бо вони ще в 1939 р. свою партію розв'язали. Партія соціал-демократів – це був тоді невловимий феномен. Після проголошення нашої самостійності 22.VI.1941 р. всі наші партії, групи і табори визнали новий наш уряд і виявили намір співпрацювати з ним. Спочатку теж УЦК приєднався до тієї акції. Відбулися переговори між урядом і УЦК в апартаментах УЦК. Делегацію УЦК очолював Глібовицький, заступник голови УЦК д-ра Кубійовича, а я виступав від імені уряду. Представники обох сторін домовилися до того, що господарські справи поки що залишаються за УЦК, а решту справ вестиме уряд. На жаль, д-р. Кубійович не зміг довго зберігати своєї первісної гідної постави. Після зустрічі з Гайном він в непристойній формі заявив, що необачно зробив крок, який ввів його в прикре положення. Жаліє, що так сталося. Отже, він і тут відчахнувся та порушив національну солідарність так само, як це чинив в студентській акції в рр. 1921-1925. Якщо йдеться про табір Мельника, то він теж позитивно віднісся до проголошення нашої державності. Один Микола Сціборський пропонував підождати з конкретною поставою до уряду, поки німці не скажуть свого слова в тій справі.

Під час вибору президії УНК деякі голоси пропонували генерала Всеволода Петрова на голову комітету, а мене на його заступника. В тій справі їздила в Брно на Моравії спеціальна делегація і вела переговори з генералом Петровим. Він відказався не лише від головства, але взагалі від членства і участі в праці комітету. Отже, за весь час існування УНР не було випадку, аби в його провіді проходили будь-які особисті зміни. Тільки я стояв на його чолі. Цей епізод є важкий тому, що польські конфіденти* дещо чули про конгрес і думали, що генерал Петрів дійсно очолював УНК, а я йому помагав. В тому плані польський уряд виготовив фальшиві документи, на підставі яких проголосив мене воєнним злочинцем і зажадав моєї видачі.

Відразу після конгресу був виготовлений переклад маніфесту на німецьку мову. Зміст і дух того маніфесту виловив в дипломатичній ноті, яку я переслав Гітлерові. Художню окраску обкладинки тієї ноти надав Святослав Гординський. На мою думку, квартира Гітлера про це вже знала. Адже Франк і Гайм мусили це вчинити в службовім порядку.

Я добре здавав собі справу з того, що це була історична хвиля. Її вага полягала в тому, що народ виявив і доказав свою суспільно-політичну зрілість, та чинив це солідарно понад свої вузькопартійні буденні амбіції. Бич зтяжних міжусобиць тепер став німбом суспільної іділії згоди і погоди. В приступі поетичного натхнення мені хотілося задержати процес соціального розвитку якраз на сучасному етапі свідомості і тут

* таємні агенти

його перевести на сталий незмінний фактор*.

За кілька днів стало ясно, що легальним шляхом наш народ не зможе визначити свою долю. Провід ОУН рішив зробити це революційним порядком. Провідник Степан Бандера десигнував** Ярослава Стецька на пост голови уряду держави і велів повторити краківську історію проголошення нашої самостійної держави у Львові. З політичної осторожності я зберігав за собою мандат голови УНР і зостався в Кракові. Тому я не зайняв місце заступника Стецька. 30.VI.1941 р. відбулося у Львові в будинку тов[ариства] “Просвіта” проголошення нашої державної самостійності. Народні збори затвердили Стецька на його десигнованім становищі. УНК привітав уряд Стецька і визнав українське суспільство до співпраці з тим урядом. Стецько відразу перевів повний набір уряду, а саме: 11 представників правого напрямку, 11 їх симпатиків і безпартійних, 1 С-Р, 1 УНДО. Цей уряд зайняв апартаменти банку “Дністер” у Львові. Ще 29.VI.1941 р. Львівський радіовузол був в українських руках. 30 червня і 1 липня 1941 р. Львівське радіо передавало ефіром у світ комунікат про проголошення самостійної Української держави. Вже 2 липня 1941 р. Гітлер довідався про установчі збори у Львові. Він приказав Уряд України розв’язати, провідників арештувати, а їх співробітників взяти під суворий надзір і контроль органів Головної управи безпеки Райху (RSA)[...]

Приватний архів Р.Загоруйка. Оригінал, машинопис; Українське державотворення. Акт 30 червня 1941: Збірник документів і матеріалів. – Львів-Київ: Літературна агенція “Піраміда”, 2001. – С.475-477.

№ 52

Декларація Українського уряду Я.Стецька про боротьбу за незалежну Україну під проводом ОУН на чолі зі С.Бандерою

3 липня 1941 р.

Відпис

Український народ проголосив у Львові, визволеному переможною героїчною німецькою армією, відновлення Української незалежної держави.

Ця держава має тисячолітні традиції. Її останньою історичною формою в 1917, 1918-1920 рр. була Українська Народна Республіка, визнана

*У тексті помилково “фольклор”.

**призначив

його перевести на сталий незмінний фактор*.

За кілька днів стало ясно, що легальним шляхом наш народ не зможе визначити свою долю. Провід ОУН рішив зробити це революційним порядком. Провідник Степан Бандера десигнував** Ярослава Стецька на пост голови уряду держави і велів повторити краківську історію проголошення нашої самостійної держави у Львові. З політичної осторожності я зберігав за собою мандат голови УНР і зостався в Кракові. Тому я не зайняв місце заступника Стецька. 30.VI.1941 р. відбулося у Львові в будинку тов[ариства] “Просвіта” проголошення нашої державної самостійності. Народні збори затвердили Стецька на його десигнованім становищі. УНК привітав уряд Стецька і визнав українське суспільство до співпраці з тим урядом. Стецько відразу перевів повний набір уряду, а саме: 11 представників правого напрямку, 11 їх симпатиків і безпартійних, 1 С-Р, 1 УНДО. Цей уряд зайняв апартаменти банку “Дністер” у Львові. Ще 29.VI.1941 р. Львівський радіовузол був в українських руках. 30 червня і 1 липня 1941 р. Львівське радіо передавало ефіром у світ комунікат про проголошення самостійної Української держави. Вже 2 липня 1941 р. Гітлер довідався про установчі збори у Львові. Він приказав Уряд України розв’язати, провідників арештувати, а їх співробітників взяти під суворий надзір і контроль органів Головної управи безпеки Райху (RSA)[...]

Приватний архів Р.Загоруйка. Оригінал, машинопис; Українське державотворення. Акт 30 червня 1941: Збірник документів і матеріалів. – Львів-Київ: Літературна агенція “Піраміда”, 2001. – С.475-477.

№ 52

Декларація Українського уряду Я.Стецька про боротьбу за незалежну Україну під проводом ОУН на чолі зі С.Бандерою

3 липня 1941 р.

Відпис

Український народ проголосив у Львові, визволеному переможною героїчною німецькою армією, відновлення Української незалежної держави.

Ця держава має тисячолітні традиції. Її останньою історичною формою в 1917, 1918-1920 рр. була Українська Народна Республіка, визнана

*У тексті помилково “фольклор”.

**призначив

урядами Німеччини, Австрії та інших центральних держав. На підставі Брестського мирного договору ці держави заключили з Україною союз.

Хоча формально Українська держава поряд з іншими республіками існувала у складі Радянського Союзу, вона в жодній мірі не була самостійною, сповненою українського змісту і не відповідала бажанню українського народу.

Продовжуючи тисячолітні традиції та виходячи із міждержавного акту, підписаного в Бресті в 1918 році, український народ відбудовує на руїнах московської в'язниці народів свою справжню незалежну державу.

Безпосереднім виразником ідей цього акту та наших політичних прагнень була і є Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери.

Під час польської та московсько-більшовицької окупації вона очолила революційну боротьбу за визволення Батьківщини та відбудову Української держави, яка на відміну від фікції радянських республік має бути справді незалежною та суверенною.

Цю боротьбу український народ і далі веде під проводом Організації Українських Націоналістів на чолі із Степаном Бандерою навіть там, де ще сьогодні українському народові протистоїть ворожа йому радянська влада. В цій боротьбі ОУН зазнавала і зазнає численних втрат.

Там, де українська територія внаслідок наступу славної німецької армії була звільнена від ворожої окупації. Організація Українських Націоналістів розпочала перебудову життя, що до цього часу базувалося на державницькій фікції та фактичному національному гнобленні. Тепер йдеться про здобуття справжньої свободи та державного суверенітету.

Здійснення цього великого історичного вчинку означає вінець багаторічної боротьби, що коштувала українському народові численних кривавих жертв.

Опираючись на повний суверенітет своєї влади, Українська держава приєднується до нового європейського порядку, який впроваджується великим фюрером німецької армії та німецького народу.

Успіхи славної німецької армії, яка на чолі із своїм великим фюрером розпочала боротьбу за новий порядок в Європі, створили нам умови для відбудови держави.

Нав'язуючи до міждержавного Брестського акту 1918 року та до найглибших і дружніх почуттів, які український народ має до німецького, Українська держава зі своїм урядом на чолі хоче взяти найактивнішу участь у побудові нового порядку в Європі і у світі, у боротьбі, яку розпочали найвизначніші мужі та народи нашої епохи, співпрацювати з найкращими силами й у цій боротьбі взяти активну участь.

Ми з самого початку боремося і стікаємо кров'ю у борні із жажливим

марксистсько-московським пануванням, тому що доля висунула нас у Східній Європі на передній фронт. Тому ми з величезною радістю вітаємо той факт, що інші народи і держави подали нам руку допомоги, взявши участь у цій боротьбі.

Ми хочемо йти з ними далі й боротися далі!

3.7.41

За український уряд (Ярослав Стецько)

Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. – Т.1. – Львів. – 1997. – С.95-96.

№ 53

**З повідомлення Поліції безпеки та Служби безпеки (СД)
Німеччини про заходи боротьби з антинімецькою агітацією
ОУН (С.Бандери), арешт С.Бандери та активістів ОУН**

Берлін

3 липня 1941 р.

*Начальник поліції безпеки і СД IV A I - В.№1 В/41 gw.Rs.
Берлін, 3 липня
1941 р.*

Секретна справа Райху!

Донесення про події в СРСР № 11

(...) в) В Генеральному губернаторстві:

Айнзацгрупа Б повідомляє 2 і 3 червня 41 р. про спроби національно настроєних українців під керівництвом Бандери проголошенням Української республіки та створенням міліції поставити німецькі власті перед доконаним фактом.

Крім того, група Бандери розвинула останнім часом особливу активність, розповсюджуючи листівки і т.п.

В одній з цих листівок говориться між іншим про те, що український визвольний рух, якого раніше переслідувала польська поліція, тепер буде переслідуваний німецькою поліцією.

Далі Бандера, щоб утвердити себе як вождя українського визвольного руху, утворив Український Національний Комітет, при чому йому вдалося об'єднати майже всі емігрантські групи, які були протилежними

марксистсько-московським пануванням, тому що доля висунула нас у Східній Європі на передній фронт. Тому ми з величезною радістю вітаємо той факт, що інші народи і держави подали нам руку допомоги, взявши участь у цій боротьбі.

Ми хочемо йти з ними далі й боротися далі!

3.7.41

За український уряд (Ярослав Стецько)

Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. – Т.1. – Львів. – 1997. – С.95-96.

№ 53

**З повідомлення Поліції безпеки та Служби безпеки (СД)
Німеччини про заходи боротьби з антинімецькою агітацією
ОУН (С.Бандери), арешт С.Бандери та активістів ОУН**

Берлін

3 липня 1941 р.

*Начальник поліції безпеки і СД IV A I - В.№1 В/41 gw.Rs.
Берлін, 3 липня
1941 р.*

Секретна справа Райху!

Донесення про події в СРСР № 11

(...) в) В Генеральному губернаторстві:

Айнзацгрупа Б повідомляє 2 і 3 червня 41 р. про спроби національно настроєних українців під керівництвом Бандери проголошенням Української республіки та створенням міліції поставити німецькі власті перед доконаним фактом.

Крім того, група Бандери розвинула останнім часом особливу активність, розповсюджуючи листівки і т.п.

В одній з цих листівок говориться між іншим про те, що український визвольний рух, якого раніше переслідувала польська поліція, тепер буде переслідуваний німецькою поліцією.

Далі Бандера, щоб утвердити себе як вождя українського визвольного руху, утворив Український Національний Комітет, при чому йому вдалося об'єднати майже всі емігрантські групи, які були протилежними

по своїх світоглядових та політичних поглядах. Що стосується групи ОУН під керівництвом полковника у відставці Мельника і групи УНО під керівництвом ст. лейтенанта у відставці Омельченка, то вони у цьому участі не брали.

Зважаючи на зростаючу активність, особливо групи Бандери, різним ведучим українським емігрантам накладено вимогу дотримуватися місця проживання. Незважаючи на те, [що] частина цих емігрантів начебто за дорученням органів Райху прибула у Генерал-губернаторство.

Оскільки деякі емігрантські групи збираються себе взаємно перешкодити в діяльності, то з 2.7.41 прийнято наступні заходи:

1) Різних політичних керівників українських емігрантів береться під домашній арешт, особливо в Генеральному губернаторстві, в тому також Степана Бандеру.

2) Керівним особам українських емігрантських організацій, які знаходяться на території Райху, погрожуючи суворими поліційними заходами, ще раз висловити вимогу, щоб усіма силами вони подбали про те, щоб їх члени притримувалися наданих їм вказівок.

3) Усі українці, які знаходяться на території Генерального губернаторства, але там постійно не проживають, повинні негайно залишити територію Генерального губернаторства і повернутися до свого місця проживання, в іншому випадку вони будуть заарештовані...

ВАН, R 58/214/58-60; Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. – Т.1. – Львів. – 1997. – С.100-101.

№ 54

Протокол допиту членів Українського національного комітету та С.Бандери німецькою адміністрацією Генерал-губернаторства

**3 липня 1941 р.
Секретно**

ПРОТОКОЛ ПРОСЛУХАННЯ ЧЛЕНІВ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО КОМІТЕТУ С.БАНДЕРИ ВІД 3.7.1941

ПРИСУТНІ:

Від німецької сторони: державний підсекретар Кундт, доктор Фель, ассессор фон Бюлов, пізніше полковник Бізанц.

по своїх світоглядових та політичних поглядах. Що стосується групи ОУН під керівництвом полковника у відставці Мельника і групи УНО під керівництвом ст. лейтенанта у відставці Омельченка, то вони у цьому участі не брали.

Зважаючи на зростаючу активність, особливо групи Бандери, різним ведучим українським емігрантам накладено вимогу дотримуватися місця проживання. Незважаючи на те, [що] частина цих емігрантів начебто за дорученням органів Райху прибула у Генерал-губернаторство.

Оскільки деякі емігрантські групи збираються себе взаємно перевершувати в діяльності, то з 2.7.41 прийнято наступні заходи:

1) Різних політичних керівників українських емігрантів береться під домашній арешт, особливо в Генеральному губернаторстві, в тому також Степана Бандеру.

2) Керівним особам українських емігрантських організацій, які знаходяться на території Райху, погрожуючи суворими поліційними заходами, ще раз висловити вимогу, щоб усіма силами вони подбали про те, щоб їх члени притримувалися наданих їм вказівок.

3) Усі українці, які знаходяться на території Генерального губернаторства, але там постійно не проживають, повинні негайно залишити територію Генерального губернаторства і повернутися до свого місця проживання, в іншому випадку вони будуть заарештовані...

ВАН, R 58/214/58-60; Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. – Т.1. – Львів. – 1997. – С.100-101.

№ 54

Протокол допиту членів Українського національного комітету та С.Бандери німецькою адміністрацією Генерал-губернаторства

3 липня 1941 р.
Секретно

ПРОТОКОЛ ПРОСЛУХАННЯ ЧЛЕНІВ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО КОМІТЕТУ С.БАНДЕРИ ВІД 3.7.1941

ПРИСУТНІ:

Від німецької сторони: державний підсекретар Кундт, доктор Фель, ассессор фон Бюлов, пізніше полковник Бізанц.

Від української сторони: доктор Горбовий, професор Андрієвський, Мудрий, доктор Шухевич, пізніше Степан Бандера.

Кундт : Панове! Я запросив Вас до себе не як членів Національного комітету, а як приватних осіб. Спочатку запитаю, чи цей циркулярний лист (інформаційний листок № 1) був підписаний Вами.

Кожен із присутніх відповідає: "Так".

Кундт : У цій справі я мушу Вам роз'яснити ось що :

Зміст цього циркулярного листа не відповідає фактам. Німецьким органам влади, а також берлінським службовим органам невідоме існування українського уряду у Львові. Такий уряд не встановлений з їхнього відома. Далше, нічого невідомо, що "уповноважений" німецького уряду, проф. д-р Кох, взяв участь у Національних зборах у Львові. Так само невідомо, щоб у цьому заході брали участь вищі німецькі офіцери. Тут може йтися лише або про самоправство окремих людей, які, можливо, використали час перехідної стадії, щоб зловжити радіостанцію для особистих цілей. У цьому випадку це було б порушення воєнно-правних визначень, оскільки вся територія є зоною операцій, де ще не може проводитись жодна політика. Або ж йдеться тут про російську радіостанцію, котра свідомо поширила дезінформацію. Інших можливостей я не бачу.

Зокрема, текст, який розповсюдила львівська радіостанція і який був розроблений Вами, можливо, в виправданому захопленні, є також доволі своєрідним, оскільки тут йдеться про українські збройні сили, які пліч-о-пліч борються з німецькими солдатами. Я констатую, що українські збройні сили на даний час не воюють. Вже сам цей зворот засвідчує, що тут поширюється неправда. Тут також йде мова про те, що німецький Райх та німецький вермахт є їхні союзники. Це не так; єдина людина, котра веде боротьбу, — це фюрер, а українських союзників не існує. Цілком можливо, що українці особисто захоплені й відчувають себе нашими союзниками; однак в сенсі державно-правової термінології ми не союзники, ми — завойовники совєтсько-російської території. Тут наявні уявлення, які виходять за межі реальностей і які тільки можуть викликати у високих інстанціях Райху несприятливий погляд. Здається, тут десь діє загадковий чинник, як імовірно зацікавлений в тому, щоб порушити досі хорошу репутацію українців серед німецьких керівних кіл Райху. Я не можу припустити, що це справді українці. Можливо, є якісь особи, які з особистого честолюбства намагаються отримати посаду десь у Києві і шкодять як самі собі, так і українцям. І все ж я собі не можу уявити, щоб щось подібне було можливим.

Якщо Ви досі спостерігали той спосіб, у котрий фюрер завойовував країни і як порядкував після завоювання, то ще ніколи не було так, щоби,

поки ще країна не була окупована мілітарно, виконувалась законодавча влада через якусь цивільну адміністрацію, байдуже — німецьку чи якусь іншу. Спочатку повинна бути розчищена зона операції справа і зліва від Львова. Крім того, поки советсько-російська армія не є повністю розбита, країна вважається зоною операцій, і доти адміністрування визначає лише вермахт, а не німецька чи якась інша цивільна адміністрація. Спочатку країна має бути завойована, і лише тоді може бути мова про те, щоб розбудовувати країну для миру і для майбутнього. Тому з самого початку для кожної розумної людини виключено, щоб до того часу, поки приблизно за сто кілометрів від кордону генеральної губернії ще точиться боротьба на життя і смерть, тут уже могла вестися політика у цій формі. Що хотять робити законодавчі збори? Кому вони хотять давати закони? Міський комендант, який завжди відповідним чином є призначений, турбується про порядок і про те, щоб війська мали що їсти.

Я розумію нетерпіння людей, які століттями прагнули можливості вільного життя їхньої нації відокремлено від росіян і від поляків. Я розумію, що вони не можуть пропустити цей момент. Я сам двадцять років вів боротьбу як судетський німець проти чехів. Але горе нації, яка в той момент, коли йде до цілі, втрачає розум. І якщо Ви справжні політики, Ви не повинні втрачати спокій.

Щодо Вашого інформаційного листка, то у формальному відношенні я констатую, що, згідно із законами генерального губернатора, Ви б мали найліпше знати, що інформаційні листки можуть видаватися лише з дозволу головного відділення пропаганди.

Сьогодні я їду до Берліна, де будуть прийняті подальші рішення. Я хотів лише — з доброї волі — одразу Вас поінформувати з тим, щоб Ви не продовжували надалі з цими справами і таким чином не скомпрометували себе перед своєю власною нацією.

Відповідальна політична інстанція Райху, уповноважена фюрером, вважає утворення Українського Національного Комітету, який також забирає слово в справах України, як передчасне. Українські панове, названі тут по імені, а також багато інших, цій інстанції добре відомі. Мені також добре відомі Ваші особисті бажання і думки, пропозиції і поради, які Ви хочете зреалізувати для себе чи для Вашої нації. Ваш меморандум я передав далі. Однак остаточне рішення про ці речі належить лише фюрерові. Я прошу — майте терпіння. Інакше Ви можете вкінці лише завдати собі неприємностей, бо коли через пресу стане відомо, що створено український уряд, то фюрер не дозволить, щоб через нетерпіння певних людей були порушені його концепції, і тоді сам подбає про те, щоб чогось подібного більше не траплялось.

Доктор Горбовий: У складанні інформаційного листка ми покладалися

на висловлювання львівської радіостанції. Ми вважали, що ця передача відбулася за погодженням із німецькими інстанціями. Ми завжди були прихильні до німців і діяли з доброї волі. Ми не думали шкодити німецьким інтересам.

Кундт: Я не сумніваюся у вашій добрій волі. На ваше формальне порушення пан генерал-губернатор, можливо, заплющить очі; не думаю також, що Вам ставитиметься в провину, що Ви повірили львівській радіостанції. Тим часом реальність інша. Втім я можу тут висловити свою особисту думку. Перш за все потрібно виховувати тих українських людей, які є в змозі здійснювати самоуправління. Ви не повинні забувати, що і Україна протягом двадцяти років була більшовизованою. Це не так просто, як Ви собі уявляєте. Чим більше терпіння і спокою Ви матимете, тим більше Ви послужите Вашій нації. Дуже корисно починати вести справи без покvapливості. Поки існує зона операцій, не можна думати про більше.

З'являється Бандера, й йому сповіщається про дотеперішню розмову.

Кундт: Я роз'яснив панам, які підписали інформаційний листок №1 як листок Українського Національного Комітету, — не як представникам Національного Комітету, а як особам, що зміст цього інформаційного листка не узгоджується з фактами. Український Центральний Комітет є єдиною визнаною організацією українців у Генеральній губернії. Але і він не є уповноваженим заступати якісь політичні інтереси за межами ГГ. Те, що багато українців, передусім старших і молодших емігрантів, часто сходяться і висловлюються про свої бажання й орієнтації, ми це знаємо і цьому не перешкождали. Ми тут цілком відкрито проводили іншу політику стосовно поляків. Коли б поляки сходилися і говорили про політику, ми б тоді їх посадили в тюрму. Українців, які тут мешкають як гості, трактується окремо.

Спочатку мусить бути досягнута перемога проти Советського Союзу. Перед цим уся зона операцій є регіоном влади німецького вермахту. Що потім вирішить фюрер, коли ці операції завершаться, ми не знаємо. В кожному разі тільки він прийматиме рішення.

Я вважаю, тепер це ясно. А тепер я хочу запитати у пана Бандери:

— У цій загадковій інформації львівського радіо чи, можливо, якогось іншого ворожого радіо на цій хвилі, стверджується, що п.Бандера був піднесений до вождя вільної держави західних українців і що він на підставі цього оприлюднив, або ж віддав на оприлюднення Декрет №1, у якому він призначив Стецька керівником держави.

Перше запитання: Чи вас, пане Бандера, попередньо запитували про ваше бажання взяти на себе керівництво Українською державою і чи прокламація по радіо сталася у відповідності з вашою волею?

Друге запитання: Чи авторство декрету номер 1 належить вам?

Перекладач: Пан Бандера хоче просити надати змогу йому дещо доповнити стосовно української позиції.

Кундт: Але я вказую на те, що авторитетною є лише німецька позиція.

Бандера: Вже 20 років і до сьогодні українці ведуть війну проти більшовизму, а саме у революційній формі. Цю війну вони вели самостійно. Керівництво ОУН проводило революційну боротьбу проти всіх окупантів окупованої України. Ця боротьба до останнього моменту велася як самостійна від імені самостійної, незалежної України. У цій боротьбі ОУН завжди намагалася знайти однодумців і союзників до великої боротьби 1939 року проти Польщі й Росії, а останнім часом лише проти більшовизму. Великонімецька влада, а саме націонал-соціалістична влада є головний союзник і в цьому випадку якраз тим, хто дотепер завжди стояв на нашому боці. ОУН щиро й у різноманітний спосіб співпрацювала з німецькими службовими інстанціями. Вони (українці) спільно боролися проти Польщі й також зазнали втрат і, нарешті, співпрацювали в тій формі, яку з часу війни дозволяв їм німецький уряд. У ці два (останні) роки велася також боротьба проти большевизму, однак цілком секретно і лише у формі, яка дозволялася німецькими службовими інстанціями, з котрими проводилася співпраця, причому політичному становищу Німеччини через це жодним чином не було завдано шкоди чи небезпеки.

Цей час організація використала для того, аби підготувати всі фактори української данності на остаточну боротьбу проти її найбільших противників - противників усіх часів, проти росіян і особливо проти більшовизму. У цій роботі вона вже протягом двох років зазнала втрат, що були принесені для спільної політичної боротьби. Організація підготувалася до боротьби із зброєю і зробила все, щоб вступити в цю вирішальну боротьбу із зброєю, причому у формі, яка дозволялася німецьким урядом.

Кундт: Я передав бажання Українського Національного Комітету в справі створення українського легіону до Берліна. Рішення ще не прийнято.

Бандера: ОУН вступила в боротьбу, частина в лавах німецького вермахту, а частина як організатори в тилу большевицьких військ, маючи виконувати завдання у взаємопорозумінні з вермахтом, а частина в советській армії повинна була сприяти послабленню большевизму у співпраці з німецькою армією.

Кундт: Те, що досі сказав Бандера, і за обсягом, і за значенням - відома і мені, й тим людям, які мають з цим справу.

Бандера: Тому я хочу це ще раз підкреслити, оскільки в цій боротьбі ми не пасивні глядачі, а активні учасники, у тій формі, в якій ми тепер маємо можливість брати участь у цій боротьбі.

Кундт: Це правильно, поки Ви підтримуєте контакти з німецькими службовими інстанціями. Ваша робота відповідно й оцінюється.

Бандера: У тій боротьбі, яка зараз проводиться, всі вступили у боротьбу за самостійну, незалежну й вільну Україну. Ми боремося за українські ідеї і українські цілі. Як зараз почалася ця остання боротьба, я віддав наказ своїм людям все зробити для того, аби боротися спільно із німецькими військами. Я дав вказівку негайно утворити в районах, зайнятих німецькими військами, адміністрацію і місцевий уряд. Це доручення я дав ще до війни.

Кундт: За відомістю якоїсь німецької службової інстанції?

Бандера: Основою, на якій базувалася повністю співпраця з німецькими службовими інстанціями, була мета утворення самостійної Української держави. За ці два роки мої люди за це віддавали життя і продовжують за це боротися і сьогодні.

Кундт: Я поставив конкретне запитання - чи після вступу німецьких військ було проголошено український крайовий уряд і чи про це знала яка-небудь німецька службова інстанція. Те, що Ви представили стосовно німецької співпраці, не є вирішальним, а лише питання, чи німецька службова інстанція знала про проголошення крайового уряду.

Бандера: Перш, ніж почалася війна, біля 15 червня я передав меморандум до райхсканцелярії*, у котрому сказано, що потрібно буде негайно приступити до створення уряду. Я віддав наказ: після звільнення українцям заснувати у менших областях крайовий уряд, а у більших - державний уряд. Цей наказ було віддано перед початком акції до повстанських груп через кордони, для того, щоб ці групи негайно вступили в боротьбу і створили у звільнених районах крайовий і державний уряд.

Кундт: Чи Ви про це сповістили абвер?

Бандера: Так, але абвер і перед, і після початку війни не вважав себе компетентним у цих питаннях. Це відбулося в Берліні.

Я підкреслюю, що це не відбулося у формі домовленості. Мені сказали, що офіційні інстанції ще не прийняли жодних рішень і що, можливо, що постане український уряд, який дадуть українцям в руки. Це відбулося у формі розмови, а не обіцянки.

Кундт: Чи ви були проголошені вашими людьми тимчасовим керівником цього першого українського уряду в Західній Україні на основі вашого наказу після вступу німецьких військ до Львова?

Бандера: Цей наказ я віддав як керівник організації ОУН, тобто як керівник українських націоналістів, оскільки ця організація керує українським народом.

Я за дорученням ОУН оголосив себе керівником українського

* Див.док.№ 22.

народу. ОУН була єдиною організацією, яка вела боротьбу і має право заснувати уряд на основі теперішньої боротьби.

Кундт: Право мають німецький вермахт і фюрер, який завоював країну. Він має право визначати український уряд.

Бандера: Це був би уряд, який створювався б за наказом німецького уряду. А цей уряд створювався там тимчасом самостійно і також з метою співпрацювати із німцями.

Кундт: Це сталося у контакті з німецьким військовим комендантом?

Бандера: Я не знаю, чи люди робили це там із погодженням німецьких службових інстанцій. Я дав інструкції, аби робилося все те, що треба робити у згоді із німцями. Я припускав, що це відбувалося у згоді, оскільки радіостанція принесла це з німецькими повідомленнями.

Кундт: Цікаво, що намір до німецького фюрера і німецького вермахта був переданий німецькою і українською мовами, а подальша заява лише українською.

Бандера: Щодо випадків у Львові, я не поінформований. На зборах Українського національного комітету у Львові був присутній Стецько.

Чи там був і Старух, коли це відбувалося у Львові, я не знаю. Гриньох був там як військовий священик у німецькій уніформі.

Кундт: Моє сьогоднішнє завдання полягало в тому, щоб, по-перше, роз'яснити панам про те, що я досі отримав з Берліна в якості відповіді на поставлений у свій час запит, по-друге, досягти ясності щодо всієї львівської справи. Подальший розвиток не є моєю справою, моя справа — лише про це повідомити.

Я хочу панові Бандері сказати одне:

Той факт, що він передав меморандум до райхсканцелярії, ще не означає дозвіл, що те, що він мав намір зробити згідно із своєю волею, є бажаним і для уряду Райху. Отже, він не може казати, що те, що він висловлював, стало законом, і через це, що панове з абвер, тобто службова інстанція фюрера, повідомлена побіжно про намір, не дала згоди на його реалізацію. Як далеко і яким чином фюрер сприйме думки не лише пана Бандери, бо меморандуми передані й багатьма іншими українськими політиками, залежить лише від фюрера.

Кундт: Крім цього, як 20-річний знавець української боротьби в колишній Польщі й Советській Росії, я хочу ствердити, що, на мою думку, не лише група Бандери, але й інші українці боролися і жертвували життям і, на мою думку, могли б виставляти ті самі претензії. Цими констатаціями я не хочу применшити заслуги пана Бандери і його людей, я хочу лише цим сказати, що ми, хто службове займалися цією справою, добре поінформовані про боротьбу українського народу, і що фюрер це удостоїть, як тільки буде вважати, що для цього прийшов час.

Але неможливо, аби хтось діяв на свій лад, без німецького уряду. Тому панові Бандері і іншим панам я даю добру пораду - нічого не робити без відповідної згоди компетентних інстанцій і звертаю увагу на те, щоб зрозуміти, що поки німецький вермахт бореться із Советською Росією, країна є зоною операцій і залишається такою доти, поки фюрер визначить, що має відбутися далі. Тим самим я зробив роз'яснення, яке хотів зробити, і дав панам ще добру пораду, згідно з якою треба діяти. Чи має ще хтось що сказати?

Бандера: Я ще раз хочу відзначити і пояснити, що із всіх наказів, які я віддавав, я в жодному не покликався на погодження із будь-якою німецькою службовою інстанцією. У всіх наказах, які я віддавав, не покликався на жодну німецьку службову інстанцію чи на погодження німецьких службових інстанцій, а лише на мандат, який я отримав від українців. Розбудова і творення українського життя в першу чергу можливі через українців на території, де живуть українці, і це може, звичайно, лише тоді статися, коли до цього будуть залучені українські фактори. Я стою на тій точці зору, що поки що це може відбуватися лише в порозумінні з німцями.

Кундт: Що там буде відбуватися, визначить лише Адольф Гітлер.

Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. – Т.1. – Львів. – 1997. – С.105-113.

№ 55

З інформації Поліції безпеки і Служби безпеки (СД) Німеччини про події в СРСР щодо українського уряду Я.Стецька у Львові

4 липня 1941 р.

Начальник поліції безпеки і СД
IV A I – B. Nr 1 B/41 g. Rs

Берлін, 4 липня 1941 р.

Секретна справа Райху!

Донесення про події в СРСР № 12

...ЕК 2

Місце дислокації: Шаулен

Вкоротці виїде до Риги

Але неможливо, аби хтось діяв на свій лад, без німецького уряду. Тому панові Бандері і іншим панам я даю добру пораду - нічого не робити без відповідної згоди компетентних інстанцій і звертаю увагу на те, щоб зрозуміти, що поки німецький вермахт бореться із Советською Росією, країна є зоною операцій і залишається такою доти, поки фюрер визначить, що має відбутися далі. Тим самим я зробив роз'яснення, яке хотів зробити, і дав панам ще добру пораду, згідно з якою треба діяти. Чи має ще хтось що сказати?

Бандера: Я ще раз хочу відзначити і пояснити, що із всіх наказів, які я віддавав, я в жодному не покликався на погодження із будь-якою німецькою службовою інстанцією. У всіх наказах, які я віддавав, не покликався на жодну німецьку службову інстанцію чи на погодження німецьких службових інстанцій, а лише на мандат, який я отримав від українців. Розбудова і творення українського життя в першу чергу можливі через українців на території, де живуть українці, і це може, звичайно, лише тоді статися, коли до цього будуть залучені українські фактори. Я стою на тій точці зору, що поки що це може відбуватися лише в порозумінні з німцями.

Кундт: Що там буде відбуватися, визначить лише Адольф Гітлер.

Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. – Т.1. – Львів. – 1997. – С.105-113.

№ 55

З інформації Поліції безпеки і Служби безпеки (СД) Німеччини про події в СРСР щодо українського уряду Я.Стецька у Львові

4 липня 1941 р.

Начальник поліції безпеки і СД
IV A I – B. Nr 1 B/41 g. Rs

Берлін, 4 липня 1941 р.

Секретна справа Райху!

Донесення про події в СРСР № 12

...ЕК 2

Місце дислокації: Шаулен

Вкоротці виїде до Риги

Айнзацгрупа Б

Місце дислокації: Львів (ФТ – зв'язок)

Керівник групи повідомляє:

Так званий крайовий уряд країни заявив про те, що хоче зайняти приміщення Львівського університету під свій осідок.

Теперішній склад*:

Керуючий: Стецько, Карбович, також званий Белендс.

Охорона здоров'я: лікар д-р Панишан (Панчишин).

Адміністрація: Лисий.

Юстиція: судовий радник Федусевич.

Безпека: Клімів (Климів).

Економіка: д-р Яців.

Преса і пропаганда: поет Головка.

Військове міністерство: Ріко Ярий, одружений на єврейці.

Кульг: пост ще не зайнятий.

Поруч з Кабінетом повинна знаходитися Верховна Рада.

Керівник: заплановано Дмитра Донцова.

ОУН-група Бандери претендує на керування державою за принципам “Партія керує державою”. Визнання також де-факто не відбулося. Все ж таки, беручи до уваги військове положення та настрої в регіоні, треба було уникнути енергійних дій проти узурпаторів. Зараз очікується спалах повстання в напрямку Бердичів і в напрямку Житомир – Київ...

ВAB, R 58/214/69; Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. Т.1. – Львів. – 1997. – С.128.

№ 56

**Лист Голови Українського державного правління у Львові
Я.Стецька А. Гітлеру з повідомленням про відновлення Української
держави і бажання брати участь в розбудові нової Європи.**

5 липня 1941 р.

Фюреру і рейхсканцлеру Адольфу Гітлеру

Берлін

30 червня 1941 року український народ урочисто оголосив про відновлення Незалежної Соборної Української Держави. У відповідності

* Німецькі спецслужби подали дуже неточний склад УДП. Див. док. № 42.

Айнзацгрупа Б

Місце дислокації: Львів (ФТ – зв'язок)

Керівник групи повідомляє:

Так званий крайовий уряд країни заявив про те, що хоче зайняти приміщення Львівського університету під свій осідок.

Теперішній склад*:

Керуючий: Стецько, Карбович, також званий Белендс.

Охорона здоров'я: лікар д-р Панишан (Панчишин).

Адміністрація: Лисий.

Юстиція: судовий радник Федусевич.

Безпека: Клімів (Клинів).

Економіка: д-р Яців.

Преса і пропаганда: поет Головка.

Військове міністерство: Ріко Ярий, одружений на єврейці.

Кульг: пост ще не зайнятий.

Поруч з Кабінетом повинна знаходитися Верховна Рада.

Керівник: заплановано Дмитра Донцова.

ОУН-група Бандери претендує на керування державою за принципам "Партія керує державою". Визнання також де-факто не відбулося. Все ж таки, беручи до уваги військове положення та настрої в регіоні, треба було уникнути енергійних дій проти узурпаторів. Зараз очікується спалах повстання в напрямку Бердичів і в напрямку Житомир – Київ...

ВAB, R 58/214/69; Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. Т.1. – Львів. – 1997. – С.128.

№ 56

**Лист Голови Українського державного правління у Львові
Я.Стецька А. Гітлеру з повідомленням про відновлення Української
держави і бажання брати участь в розбудові нової Європи.**

5 липня 1941 р.

Фюреру і рейхсканцлеру Адольфу Гітлеру

Берлін

30 червня 1941 року український народ урочисто оголосив про відновлення Незалежної Соборної Української Держави. У відповідності

* Німецькі спецслужби подали дуже неточний склад УДП. Див. док. № 42.

до волевиявлення українського народу у Львові було утворено національний український уряд. Таким чином український народ приєднався до перебудови дотеперішнього світового порядку і побудови нової, справедливої системи у Східній Європі на уламках московсько-більшовицької тюрми народів.

Загальновідомі прагнення фюрера німецького народу і націонал-соціалістського руху, що обґрунтовували цей новий порядок на єдиній справедливій засаді свободи народів, дають право очікувати, що започатковане українським народом відновлення власної держави сприйматиметься як подія історичної ваги.

Глибоко переконані в цьому, ми, від імені українського народу і його уряду переказуємо Вам, великому фюреру та борцеві за новий світовий порядок, а також Вашій героїчній армії найщиріші побажання:

Хай розпочата праця буде увінчана остаточною перемогою!

Ми не сумніваємося, що ця перемога надасть українському народу можливість закріпити незалежність об'єднаної України і взяти активну участь у міждержавному житті нової Європи.

За Українське Державне Правління *Стецько Ярослав*
Голова [підпис]*

*ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.3. – Спр.7. – Арк.28-29. Оригінал.
Переклад з німецької. Машинопис.*

№ 57

Телеграма Я.Стецька до Р.Ярого про присвоєння йому військового звання полковника**

5 липня 1941 р.

Постій, група “Південь”

Високоповажний пане Ріко Ярий, полковник. Постій. Група Південь”.

У признання заслуг, які Ви положили при організації Українських

* Документ засвідчено печаткою Українського державного правління.

** Див. док. № 9, 30.

до волевиявлення українського народу у Львові було утворено національний український уряд. Таким чином український народ приєднався до перебудови дотеперішнього світового порядку і побудови нової, справедливої системи у Східній Європі на уламках московсько-більшовицької тюрми народів.

Загальновідомі прагнення фюрера німецького народу і націонал-соціалістського руху, що обґрунтовували цей новий порядок на єдиній справедливій засаді свободи народів, дають право очікувати, що започатковане українським народом відновлення власної держави сприйматиметься як подія історичної ваги.

Глибоко переконані в цьому, ми, від імені українського народу і його уряду переказуємо Вам, великому фюреру та борцеві за новий світовий порядок, а також Вашій героїчній армії найщиріші побажання:

Хай розпочата праця буде увінчана остаточною перемогою!

Ми не сумніваємося, що ця перемога надасть українському народу можливість закріпити незалежність об'єднаної України і взяти активну участь у міждержавному житті нової Європи.

За Українське Державне Правління *Стецько Ярослав*
Голова [підпис]*

*ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.3. – Спр.7. – Арк.28-29. Оригінал.
Переклад з німецької. Машинопис.*

№ 57

Телеграма Я.Стецька до Р.Ярого про присвоєння йому військового звання полковника**

5 липня 1941 р.

Постій, група “Південь”

Високоповажний пане Ріко Ярий, полковник. Постій. Група Південь”.

У признання заслуг, які Ви положили при організації Українських

* Документ засвідчено печаткою Українського державного правління.

** Див. док. № 9, 30.

Військових сил, іменую Вас іменем Українського Державного Правління – полковником Українських Збройних сил.

Ярослав Стецько, Голова УДП

ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. - Спр.10. – Арк.15. Копія.

№ 58

Відозва проводу ОУН (А.Мельника) до українців про співпрацю з Німеччиною в ім'я незалежності України

Не пізніше 5 липня 1941 р.

УКРАЇНЦІ!

Німецьке військо, розгромивши Червону армію, вступило на українську землю, усуваючи на ній займанницьку московсько-советську владу. Український нарід приймає німецьке військо, як союзника в боротьбі, яку він невгнута провадив понад двадцять років. Переможному походу німецької армії проти червоної Москви український нарід помагає збройною рукою! Вся Україна стане одним фронтом під прапорами українського націоналізму на сторожі власної незалежної соборної держави! Провід українських націоналістів вірить, що майбутня співпраця України і Німеччини укладеться в обопільній доброзичливості та пошані, для добра обох народів.

У змінених умовах, в яких витворюються нові форми буття нашого народу, Організація українських націоналістів кличе все українство до твердої напруженої праці для розбудови нашого державно-політичного, культурного й господарського життя та до дальшої боротьби за наші національні ідеали.

Кривди, завдані нам чужим пануванням, мусять бути в найкоротшому часі направлені нашою працею та організованістю. Все життя у нашій країні повинно перейти до наших рук, щоб ми були її справжніми господарями.

У найкоротшому часі мусимо створити міцні підвалини нашої національної безпеки, суспільного і господарського розвитку, культурного зросту й творчості, в ім'я великої цілі, що стоїть перед нами!

Слава Україні!

Провід українських націоналістів

Бібліотека ім.О.Ольжича. Колекція документів. Копія. Машинопис.

Військових сил, іменую Вас іменем Українського Державного Правління – полковником Українських Збройних сил.

Ярослав Стецько, Голова УДП

ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. - Спр.10. – Арк.15. Копія.

№ 58

Відозва проводу ОУН (А.Мельника) до українців про співпрацю з Німеччиною в ім'я незалежності України

Не пізніше 5 липня 1941 р.

УКРАЇНЦІ!

Німецьке військо, розгромивши Червону армію, вступило на українську землю, усуваючи на ній займанницьку московсько-советську владу. Український нарід приймає німецьке військо, як союзника в боротьбі, яку він невгнута провадив понад двадцять років. Переможному походу німецької армії проти червоної Москви український нарід помагає збройною рукою! Вся Україна стане одним фронтом під прапорами українського націоналізму на сторожі власної незалежної соборної держави! Провід українських націоналістів вірить, що майбутня співпраця України і Німеччини укладеться в обопільній доброзичливості та пошані, для добра обох народів.

У змінених умовах, в яких витворюються нові форми буття нашого народу, Організація українських націоналістів кличе все українство до твердої напруженої праці для розбудови нашого державно-політичного, культурного й господарського життя та до дальшої боротьби за наші національні ідеали.

Кривди, завдані нам чужим пануванням, мусять бути в найкоротшому часі направлені нашою працею та організованістю. Все життя у нашій країні повинно перейти до наших рук, щоб ми були її справжніми господарями.

У найкоротшому часі мусимо створити міцні підвалини нашої національної безпеки, суспільного і господарського розвитку, культурного зросту й творчості, в ім'я великої цілі, що стоїть перед нами!

Слава Україні!

Провід українських націоналістів

Бібліотека ім.О.Ольжича. Колекція документів. Копія. Машинопис.

№ 59

**Проект доповідної записки німецької адміністрації до А.Гітлера
про прагнення націоналістичних сил Східних територій до
самостійності**

5 липня 1941 р.

5.7.41

Проект доповідної записки для фюрера

Деякі випадки, що мали місце, змушують вказати на такий розвиток Східного простору, який може стати небезпечним для політичного оформлення Східних територій, якщо не подолати його вже сьогодні.

1) В Литві ще досі не створена за вказівкою фюрера довірча рада. Однак конститувався литовський уряд, який де-факто щоденно визнається німецькими військовими органами в ході співпраці з ним. Цей уряд спирається на власні литовські збройні сили з власною уніформою, офіцери яких із ввічливим стриманням вичікують на відступ німецьких окупантів.

Генерал Растікіс, який за моїм дорученням повинен був затримати цей рух, зазнає небезпеки цілком втратити власний авторитет, тому що німецький військовий командуючий поводить з ним стосовно литовського “уряду” як з приватною особою.

2) Всупереч німецьким намірам, у Львові було створено Західноукраїнський крайовий уряд. Українців, які взяли участь у цьому заході, треба було відтягнути і заарештувати у Берліні.

3) Проти усних і письмових заяв гауляйтер Еріх Кох зі своїм штабом в'їхав у область Балтії без дозволу фюрера.

4) Натомість до Львова прибули численні службовці Генерал-губернаторства під керівництвом штатс-секретаря Кундта, щоб зайняти контрольні посади у комунальній та економічній сферах і ввести в дію внутрішнє управління аж до рівня керівництва шкільництвом. Одночасно введені поліційні сили, які поступово проникнули з Польщі.

Відкрито об'явленою метою даного заходу є підготовка до подальшого приєднання Західної України до Генерал-губернаторства.

5) Згідно з офіційними турецькими повідомленнями преси, які дають підтвердження циркулюючих чуток, існує небезпека того, що економічно важливі прикордонні області Кавказу через турецькі претензії можуть стати предметом дипломатичних переговорів з Райхом. І тут тактичний частковий розв'язок питань може унеможливити раціональне оформлення загальної проблеми Кавказу.

Резюме

Такі самочинні дії призводять до анархії, яка загрожує знищити кожний зачаток майбутнього планомірного панівного впорядкування Райхом Східних територій.

Балтійське, українське чи кавказьке питання, тобто три вирішальних проблеми східного простору розв'язуються не у відповідності з широко задуманою загальною концепцією, а через прагнення до впровадження і розширення німецьких кордонних адміністративних районів.

Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів (1941-1942). Т.2. – Львів. – 1998. – С.7-8.

№ 60

Звернення А.Мельника до українських націоналістів із закликом боротися за незалежну Українську державу

Не пізніше 5 липня 1941 р.

УКРАЇНСЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ Й НАЦІОНАЛІСТКИ! РЕВОЛЮЦІОНЕРИ-БОСВИКИ!

Прийшла історична хвилина! Настав час відплати й останнього удару по ворогові! Ваша довголітня боротьба увінчується перемогою.

Шлях національної революції, що його вказав нам Євген Коновалець, доходить свого завершення. Український народ, століттями криваво винищений, гноблений і безчещений відвічним ворогом, вхопив за зброю, щоб дати відповідь Москві.

Націоналісти й націоналістки!

Досі стояли ви у перших лавах національної революції, гідно несучи кров'ю освячені прапори українського націоналізму. Ні смерть, ні муки, ні тюрми, ні заслання не збили вас з вашого шляху. Твердо, непохитно й вірно стояли ви на боєвих позиціях, вказуючи народові єдиний шлях визволення. Організація українських націоналістів стала символом і керівником революційної боротьби української нації за свою державу.

Націоналісти й націоналістки! Перед нами новий етап, чергові завдання! Очистити до решти українські землі від ворогів, збудувати й закріпити Українську державу. Будьте свідомі великої праці і великих завдань, що стоять перед вами!

Резюме

Такі самочинні дії призводять до анархії, яка загрожує знищити кожний зачаток майбутнього планомірного панівного впорядкування Райхом Східних територій.

Балтійське, українське чи кавказьке питання, тобто три вирішальних проблеми східного простору розв'язуються не у відповідності з широко задуманою загальною концепцією, а через прагнення до впровадження і розширення німецьких кордонних адміністративних районів.

Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів (1941-1942). Т.2. – Львів. – 1998. – С.7-8.

№ 60

Звернення А.Мельника до українських націоналістів із закликом боротися за незалежну Українську державу

Не пізніше 5 липня 1941 р.

УКРАЇНСЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ Й НАЦІОНАЛІСТКИ! РЕВОЛЮЦІОНЕРИ-БОСВИКИ!

Прийшла історична хвилина! Настав час відплати й останнього удару по ворогові! Ваша довголітня боротьба увінчується перемогою.

Шлях національної революції, що його вказав нам Євген Коновалець, доходить свого завершення. Український народ, століттями криваво винищений, гноблений і безчещений відвічним ворогом, захопив за зброю, щоб дати відповідь Москві.

Націоналісти й націоналістки!

Досі стояли ви у перших лавах національної революції, гідно несучи кров'ю освячені прапори українського націоналізму. Ні смерть, ні муки, ні тюрми, ні заслання не збили вас з вашого шляху. Твердо, непохитно й вірно стояли ви на боєвих позиціях, вказуючи народові єдиний шлях визволення. Організація українських націоналістів стала символом і керівником революційної боротьби української нації за свою державу.

Націоналісти й націоналістки! Перед нами новий етап, чергові завдання! Очистити до решти українські землі від ворогів, збудувати й закріпити Українську державу. Будьте свідомі великої праці і великих завдань, що стоять перед вами!

Український націоналізм мобілізує всі сили народу та запевнить йому шлях росту й добробуту в Українській державі.

Український націоналізм веде бій – за Україну для українців, проти московських та інших зайд, за політичну організацію мас під проводом українського націоналізму, проти московсько-жидівського матеріялістичного світогляду, проти класової боротьби та внутрішнього роздору, за співпрацю всіх суспільних верств та виробничих сил народу, за мілітаризацію всього українського народу, за сильну українську армію, проти дурення мас московсько-інтернаціональною брехнею, за землю для українського селянства, проти колгоспного невільництва й московської комуні, за волю робітників та справедливу винагороду праці, за належне місце родини і жінки в суспільстві, за державну опіку над молоддю, за вільний ріст української духовності й культури, за вільний вияв бажань та відвічних прагнень української нації, за новий лад на сході Європи.

За Українську великодержавність!

Націоналісти й націоналістки!

Організація українських націоналістів перебирає владу в Українській державі!

Ви свідомі вашої історичної хвилі! Ви свідомі всіх труднощів та перешкод, що стоять на нашому шляху, бо в тяжкій боротьбі ви росли й гартувалися. На вас звернені очі цілої Української нації! На вас тяжить відповідальність перед історією та обов'язок супроти поляглих героїв!

Ви – носії націоналістичної ідеї – пробоевики націоналістичного руху, перебираєте тепер керму творення нового етапу національної революції.

Тісною когортою, в довір'ї і послузі займайте всі відтинки боротьби й державної розбудови!

Я певний, що ви не заведете покладених на вас надій, де б не поставив вас обов'язок перед батьківщиною!

Будьте чуйні! Ворог різними підступними засобами ще намагатиметься нищити знутри нашу силу і єдність. Наша ідея, ваша посвята, хоробрість, єдність і карність хай будуть відповіддю на кожний ворожий замах!

Славне минуле і величне майбутнє української нації дасть нам силу, гарт у дальшій боротьбі!

Веде нас Бог і дух Євгена Коновальця!

Хай живе Українська національна революція!

Хай живе організація українських націоналістів!

Хай живе незалежна, соборна Українська держава!

Андрій Мельник –

Голова Проводу українських націоналістів

№ 61

**З інформації Поліції безпеки та Служби безпеки (СД) Німеччини
про події в СРСР стосовно депортації С.Бандери до Берліна**

5 липня 1941 р.

Начальник поліції безпеки і СД
IV A I – В. № 1 В/41 g. Rs

Берлін, 5 липня 1941 р.

Секретна справа Райху!

Донесення про події в СРСР № 13

...в) В Генерал-губернаторстві:

Авторитетні українські націоналістичні керівники, як уже повідомлялося, взяті під домашній арешт.

Бандеру переведено до Берліна. Його допит в процесі...

ВAB, R 58/214/75; Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. Т.1 – Львів. – 1997. – С.130.

№ 62

**Резолюція наради чільних представників українського
громадянства у Львові із закликом консолідації сил для розбудови
Української самостійної держави**

м.Львів

6 липня 1941 р.

**ВСІ ТВОРЧІ СИЛИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ОБ'ЄДНУЮТЬСЯ В
ОДНОМУ СПІЛЬНОМУ ФРОНТІ БУДОВИ ВЛАСНОГО ДЕРЖАВ-
НОГО ЖИТТЯ**

Дня 6. VII. 1941 р. відбулася у Львові нарада чільних представників українського громадянства в справі консолідації всіх сил довкола ідеї відбудови української державності.

Присутні вислухали звіт про консолідацію, переведену з ініціативи ОУН під проводом Степана Бандери серед української еміграції та її великий успіх серед усіх відломів української суспільності з виїмком

№ 61

**З інформації Поліції безпеки та Служби безпеки (СД) Німеччини
про події в СРСР стосовно депортації С.Бандери до Берліна**

5 липня 1941 р.

Начальник поліції безпеки і СД
IV A I – В. № 1 В/41 g. Rs

Берлін, 5 липня 1941 р.

Секретна справа Райху!

Донесення про події в СРСР № 13

...в) В Генерал-губернаторстві:

Авторитетні українські націоналістичні керівники, як уже повідомлялося, взяті під домашній арешт.

Бандеру переведено до Берліна. Його допит в процесі...

ВAB, R 58/214/75; Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. Т.1 – Львів. – 1997. – С.130.

№ 62

**Резолюція наради чільних представників українського
громадянства у Львові із закликом консолідації сил для розбудови
Української самостійної держави**

м.Львів

6 липня 1941 р.

**ВСІ ТВОРЧІ СИЛИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ОБ'ЄДНУЮТЬСЯ В
ОДНОМУ СПІЛЬНОМУ ФРОНТІ БУДОВИ ВЛАСНОГО ДЕРЖАВ-
НОГО ЖИТТЯ**

Дня 6. VII. 1941 р. відбулася у Львові нарада чільних представників українського громадянства в справі консолідації всіх сил довкола ідеї відбудови української державності.

Присутні вислухали звіт про консолідацію, переведену з ініціативи ОУН під проводом Степана Бандери серед української еміграції та її великий успіх серед усіх відломів української суспільності з виїмком

відосібненої групи інж. Андрія Мельника. Дискусія виявила повну односторонність усього українського громадянства, яке прагне цілою душею з'єдинення всіх сил для спільної нам, єдиної, великої і святої справи.

По дискусії прийнято односторонню таку резолюцію:

Представники українського львівського громадянства, зібрані в дні 6.VII.1941 р., вітають переможні німецькі війська під проводом великого вождя Адольфа Гітлера, що несуть українському народові визволення від большевицького ярма та дають йому змогу відбудувати самостійну Українську державу.

Зібрані радіють актом консолідації українського громадянства на еміграції, довершеним в Кракові в дні 22.VI.1941 р.* та закликають гарячо всіх українців-патріотів об'єднати у велику історичну хвилину всі творчі сили для розбудови Української самостійної держави, підчиняючися державному проводові, проголошеному у Львові в дні 30 червня 1941 р.

*Др. Кость Левицький, о. рект. Сліпий, др. Олександр Надрага, інж. Андрій П'ясецький, інж. Юрій П'ясецький, Котик Тома, Курчаба Зенон, Роман Заячківський, А. Богачевський, Ярослав Опольський, Дмитро Тихий, Д. Приступа, др. Роман Осінчук, Василь Кудрик, др. Дмоховський, Я. Маренін, Д. Марушак, П. Андришук, Б. Гаврилюк, В. Салевич, др. О. Барвінський, Володимир Радзкевич, Стефанович, др. Михайло Росляк, Кость Панківський, Володимир Лисий, Іван Стернюк, Ілярій Ольховий, Сергій Квасницький, Василь Головка, Олекса Мусій, Михайло Чорнодольський, Віктор Супінський, Евстахій Савчук, інж. Євген Пиндус, Іван Мартюк, др. Верович Бондан, др. Антін Заплітний, Василь Синський, Степан Волошиновський, проф. др. Володимир Кучер, Захар Рудик, Михайло Ковальчук, Антін Іванович, Михайло Кульчицький, Марія Яремова, Іван Боднар, Михайло Янович, Жигмонт Олексин, др. Олександр Барилляк, о. Дзерович Юліян, др. Олександр Марітчак, Василь Кавуля, о. Антін Кашичанюк, др. Лев Дубас, Юліян Федусевич, Лука Турчин, Лідія Горбачева, Петро Мечник, Ярослав Біленький, др. Степан Біляк, мгр. Мар'ян Дзюба, мгр. Петро Пиндус, Л. Кобилянський, о. др. Гавриїл Костельник, Іван Грабар, Теофіл Кульчицький, др. Зенон Петрів, Дмитро Яців (і два нечіткі підписи)**.*

ЦДАВО України. – Ф.3833.-Оп.1.-Спр.1. – Арк.1. Оригінал. Друк. прим.

* Див. Док. № 23.

** Документ засвідчено печаткою: "Головний осередок пропаганди ОУН".

№ 63

**Відозва ОУН (С.Бандери) із закликами до українців збройно
боротися з окупантами за самостійну соборну Українську державу**

6 липня 1941 р.

Українці!

“Щоби збудить химерну волю,
Треба миром-громадою
Обух сталить”.

Кров борців, що клали свої голови за вільну Україну, не пішла марне. Гідний переємник їхнього чину й боротьби – Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери повела рішальний бій з найбільшим ворогом – Москвою й волею цілого українського народу проголосила створення Української держави.

Від сьогодні ми самі будемо творити своє життя. На нашій землі ще кипить. Ворог знає, що це його останній бій, що хвилини його панування в Україні пораховані. Тому він за всяку ціну старається вдержатись, і скрізь ще зісталися його залишки.

Ми мусимо їх винищити, мусимо очистити Україну!

На українських землях вся влада належить тільки українцям! Українці, задержіть у своїх руках зброю, що ви її здобули від ворога. Без зброї не можна оборонити здобутої волі.

У цю рішачючу хвилину кожний мусить віддати себе на службу Україні.

Всю керму адміністрації, урядів, громадського й суспільного життя перебираємо в свої руки. На важні й відповідальні місця ставимо людей, що віддали себе всеціло справі визволення й закріплення могутньої Незалежної Соборної України. Не жадоба почестей, але праця й служба народові є мірилом вартости українця.

Мусимо відразу опанувати й захопити владу та почати правильну творчу працю.

Ані страх, ані небезпеки, ані труднощі війни не можуть нас у цьому спинити.

Роки польської й більшовицької неволі гартували й кріпили нас. З підпілля виходимо на ясний день й на всю ширінь розгортаємо прапори революції.

Влада в Україні в наших руках!

Закріплюючи на своїх землях українську владу, мусимо пам'ятати: війна ще не скінчена!

Доки на наших землях зістанеться хоч би один москвин, лях чи інший ворог-наїзник, ми боремося даліше. Тому – всі до зброї! Ніхто з нас не може стояти осторонь. Здобуваймо зброю від ворога, збираймо з побоевищ, відкопуймо зі сховків. Цілий український народ мусить бути узброєний. Зброї не нищити, ані не марнувати, бо кожне стрільно має найти своє місце в серці ворога України. Ми боремося, і то не тільки в своєму селі чи повіті, але в цілій Україні. Не сміємо захищати тільки свої господарства – мусимо йти крізь далекі поля України – доки не знищимо ворога. На нас тяжко мстився наш поганий звичай “моя хата з крою”. Ми часто обороняли тільки себе, не думали про сусідів, про цілу Україну, а ворог винищував нас одинцем.

Треба “одноставно стати на ворога проклятого, на лютого ката”.

А як проженемо ворога, закріпимо владу, збудуємо вільну незалежну Українську державу, тоді заживемо кращим життям. Тоді глянемо, “як хазяїн домовитий по своїй хаті й по своїм полі”.

Тож до праці, до зброї!

Пам’ятаймо: вся влада в українські руки! До влади дійдемо тільки збройною рукою.

Усі на фронт! Геть комунарську сволоту з наших земель! Геть червоного ката Сталіна! Досить неволі й знущань! Війна всім, що закріпостили Україну! Слава героям, що борються за волю! Слава Організації Українських Націоналістів та її провідникові Степанові Бандері!

Слава Вільній Незалежній Соборній Україні!

Організація Українських Націоналістів

Воля Покуття. – Коломия, 1941. – 6 лип. – Ч.1. – С.2; Українське державотворення. Акт 30 червня 1941: Збірник документів і матеріалів. – Львів-Київ: Літературна агенція “Піраміда”, 2001. – С.155-156.

№ 64

Звернення А.Мельника до українців із закликом згуртування навколо ОУН

6 липня 1941 р.

Постій.

УКРАЇНЦІ!

Переживаємо хвилю, що проходить раз на десятки літ. На землях

Доки на наших землях зістанеться хоч би один москвин, лях чи інший ворог-наїзник, ми боремося даліше. Тому – всі до зброї! Ніхто з нас не може стояти осторонь. Здобуваймо зброю від ворога, збираймо з побоевищ, відкопуймо зі сховків. Цілий український народ мусить бути узброєний. Зброї не нищити, ані не марнувати, бо кожне стрільно має найти своє місце в серці ворога України. Ми боремося, і то не тільки в своєму селі чи повіті, але в цілій Україні. Не сміємо захищати тільки свої господарства – мусимо йти крізь далекі поля України – доки не знищимо ворога. На нас тяжко мстився наш поганий звичай “моя хата з крою”. Ми часто обороняли тільки себе, не думали про сусідів, про цілу Україну, а ворог винищував нас одинцем.

Треба “одноостанно стати на ворога проклятого, на лютого ката”.

А як проженемо ворога, закріпимо владу, збудуємо вільну незалежну Українську державу, тоді заживемо кращим життям. Тоді глянемо, “як хазяїн домовитий по своїй хаті й по своїм полі”.

Тож до праці, до зброї!

Пам’ятаймо: вся влада в українські руки! До влади дійдемо тільки збройною рукою.

Усі на фронт! Геть комунарську сволоту з наших земель! Геть червоного ката Сталіна! Досить неволі й знущань! Війна всім, що закріпостили Україну! Слава героям, що борються за волю! Слава Організації Українських Націоналістів та її провідникові Степанові Бандері!

Слава Вільній Незалежній Соборній Україні!

Організація Українських Націоналістів

Воля Покуття. – Коломия, 1941. – 6 лип. – Ч.1. – С.2; Українське державотворення. Акт 30 червня 1941: Збірник документів і матеріалів. – Львів-Київ: Літературна агенція “Піраміда”, 2001. – С.155-156.

№ 64

Звернення А.Мельника до українців із закликом згуртування навколо ОУН

6 липня 1941 р.

Постій.

УКРАЇНЦІ!

Переживаємо хвилю, що проходить раз на десятки літ. На землях

нашої Батьківщини ведеться криваве змагання, бере в ньому участь Україна, кладучи гекатомби жертв. Серця наші сповнені надіями, всі ми перейняті вірою у велике майбутнє нашої нації, а руки рвуться до чину.

Це момент, коли більш, як коли, потрібно всім українцям стати під одним політичним проводом, з однією думкою, з одним пляном, щоб не повторити помилок минулого.

Це момент, коли всі мусять звернутися лицем до майбутнього, відсуваючи на бік те, що ділило й різнило в минулому. Бо перед нами завдання, що вимагатимуть велетенського вкладу праці й енергії, найкращого й надочільнішого використання тих людських сил, що зацілїли від большевицького терору, або збереглися на еміграції. Не сміємо стратити ні одної сили, змарнувати ні одної одиниці.

Тому: кличу всіх українців стати довкруги Організації українських націоналістів. Кожний прийде на відповідне місце й дістане відповідний відтинок праці.

...Закликаю всіх тих, що виступили проти Проводу українських націоналістів, вернути назад під прапори Організації. Я готов забути про все, що було досі, якщо виявлять вони справді добру волю й щирю охоту завернути на правильний шлях і стати під одним Проводом. Наболїлі справи полагоджу так, як цього вимагає теперїшня хвиля, і кожному дам змогу працювати там, де праця його принесе найбільше користи.

Членству ОУН наказую доложити всіх зусиль до здійснювання нашої позитивної програми спрямувати енергію на творення нових, дійсних ціннощів та припинити в цей великий час полеміки і суперечки.

Найвищий час перейти від слів до діл. Жде цього зруйнована Україна, і хай ніхто не лишеться глухим на її поклик.

Постій, дня 6 липня 1941 р.

Андрій Мельник
Голова Проводу українських націоналістів

Бібліотека ім.О.Ольжича. Колекція документів. Копія. Друк. прим.

*Так у документі.

№ 65

**Лист А.Мельника до А.Гітлера про допомогу в боротьбі проти
більшовизму**

м.Берлін

7 липня 1941 р.

Начальник Поліції
безпеки та СД

Берлін, 7 липня 1941 р.
30 донесень
18-е донесення
Державна таємниця!

Справоздання про події в СРСР № 15

1) Огляд політичних подій.

а) У Рейху:

План керівництва українських націоналістів у Берліні 6.07.1941 р. влаштувати демонстрації перед різними міністерствами з протестом проти більшовицького кривавого терору було своєчасно зірвано.

Провідник групи ОУН у Генерал-губернаторстві Бандера перебуває від 6.07.1941 у Берліні під домашнім арештом. Інших новин немає, крім декількох превентивних арештів комуністів.

в) У Генерал-губернаторстві:

Провідників окремих українських розкольніцьких угруповань було 5-го і 6-го липня затримано під домашнім арештом.

Окремий звіт буде подано.

Полковник Мельник 6.07.1941 р. передав через ОКВ таке послання до штаб-квартири фюрера:

“Фюреру німецького народу і Верховному головнокомандувачу німецького вермахта – через ОКВ Берлін через відділ абверу II Краків. Український народ, що як мало який інший, сторіччями веде боротьбу за свою свободу, від широкого серця поділяє ідеали нової Європи. Допомога у здійсненні цих ідеалів відповідає прагненню всього українського народу. Ми, старі борці за свободу у 1918-1923 рр., просимо, щоб нам і разом з нами також українській молоді була надана честь взяти участь у хрестовому поході проти більшовицьких варварів. Ми понесли криваві жертви впродовж боротьби, що триває вже 21 рік, особливо зараз, після жорстокого замордування такої великої кількості наших співвітчизників. З легіонами Європи ми просимо, щоб і ми могли марширувати пліч-о-пліч з нашими визволителями, німецьким вермахтом, і з цією метою просимо Вас уможливити нам утворення української бойової частини.

Краків, 6.07.1941 - А.Мельник, полковник; М.Омелянович-Павленко, ген[ерал]-лейт[енант]; М.Капустянський, ген[ерал]-майор; Р.Сушко, полковник; Г.Стефанів, полковник; П.Дяченко, полковник; М.Хроновят, майор.

Як фольксдойч і колишній командир 7-ї Львівської бригади під час визвольних змагань у 1918-21 рр., я прошу задовольнити вищезгадане бажання. Створення бойової частини у складі німецького вермахту я вважаю особливо важливим через політичні причини в інтересах легшого виконання великих завдань, що стоять попереду, і швидкого включення у новий порядок у Європі.

А.Бізани, полковник і референт з українських питань в апараті Генерального губернаторства.

ВАН, R 58/214/90; Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. – Т.1. – Львів. – 1997. – С.132-133.

№ 66

Звіт провідника Південної похідної групи 111 Т.Семчишина до Проводу ОУН (С.Бандери) про формування, дислокацію та особовий склад групи

9 липня 1941 р.

№ 3

Добряни к/Стрия

Пі[вденна] пох[ідна] група, ч.111.

Добряни к.1 Стрия, 9.7. год.12.

З В І Т, Ч.3

До Проводу ОУН

Звітує провідник групи Семчишин Тиміш*

1.До дня 9.7.1941, год.12. відомо мені, що через Сян в б[увшому]

* Семчишин Тиміш (псевдонім Річка) (1915-1945) – український військовий діяч. Народився на Самбірщині. Був студентом Львівської політехніки, брав участь в українському студентському житті. 1938 р. вступив до ОУН. Після 1940 р. приєднався до ОУН(Б). У 1941 р. – один з керівників Південної похідної групи ОУН(Б). 1942 р. – ув'язнений у німецькому концтаборі. В березні 1943 р. втік з неволі, проникнув до Одеси, де очолив підпілля ОУН(Б) на території Трансїстрії. Після повернення радянської влади продовжив боротьбу з нею. Загинув у 1945 р. за нез'ясованих обставин.

Краків, 6.07.1941 - А.Мельник, полковник; М.Омелянович-Павленко, ген[ерал]-лейт[енант]; М.Капустянський, ген[ерал]-майор; Р.Сушко, полковник; Г.Стефанів, полковник; П.Дяченко, полковник; М.Хроновят, майор.

Як фольксдойч і колишній командир 7-ї Львівської бригади під час визвольних змагань у 1918-21 рр., я прошу задовольнити вищезгадане бажання. Створення бойової частини у складі німецького вермахту я вважаю особливо важливим через політичні причини в інтересах легшого виконання великих завдань, що стоять попереду, і швидкого включення у новий порядок у Європі.

А.Бізани, полковник і референт з українських питань в апараті Генерального губернаторства.

ВАН, R 58/214/90; Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. – Т.1. – Львів. – 1997. – С.132-133.

№ 66

Звіт провідника Південної похідної групи 111 Т.Семчишина до Проводу ОУН (С.Бандери) про формування, дислокацію та особовий склад групи

9 липня 1941 р.

№ 3

Добряни к/Стрия

Пі[вденна] пох[ідна] група, ч.111.

Добряни к.1 Стрия, 9.7. год.12.

З В І Т, Ч.3

До Проводу ОУН

Звітує провідник групи Семчишин Тиміш*

1.До дня 9.7.1941, год.12. відомо мені, що через Сян в б[увшому]

* Семчишин Тиміш (псевдонім Річка) (1915-1945) – український військовий діяч. Народився на Самбірщині. Був студентом Львівської політехніки, брав участь в українському студентському житті. 1938 р. вступив до ОУН. Після 1940 р. приєднався до ОУН(Б). У 1941 р. – один з керівників Південної похідної групи ОУН(Б). 1942 р. – ув'язнений у німецькому концтаборі. В березні 1943 р. втік з неволі, проникнув до Одеси, де очолив підпілля ОУН(Б) на території Трансїстрії. Після повернення радянської влади продовжив боротьбу з нею. Загинув у 1945 р. за нез'ясованих обставин.

моєму терені перейшли 286 людей, призначених до Похідної південної групи ч.111.

2.Всі люде, що перейшли, були сформовані в 29 похідних роїв. Рій числив середньо 10-12 людей, найменше 4 (один – Балигород), найбільше – 13.

3.В числі 286 людей є з: Балигород – 10, Сянік – 106, Кросно – 38, Горлиці – 11, Краків – 111, Криниця – 10 – 286 (побіжне обчислення).

4.До групи 111 прилучилися: Святий Петро, Бак Теофіль, Лаврів Роман. Барановщики, що по проголошенні самостійности підпорядкувалися: Феник – ближче мені незнаний (знає Грицай), і 4-х політв'язнів, що вийшли з тюрми в Самборі: Судак Василь, Романів Дмитро, Галатин Михайло, Лопух Дмитро.

5.З цього числа відійшло до сьогоднішнього дня: $86+9=95$.

Два викази в прилозі.

6.Всіх, що полишилися в групі, переорганізував я в 23 похідні рої. Спис долучую.

7.Рій провідника має знак Г₁, посувається по головній осі маршу.

8.Постій в околицях Стрия скінчився в дні 8.7.1941 о год. 15-й.

9.Висилка роїв в дальший етап дороги (до Тернополя, зі звільненням з Рогатина, як точки зв'язку) розпочалася в дні 8.7.1941 р. і скінчиться в дні 10.7.1941 р. в ранішніх годинах.

10.Постій в околицях Стрия наказав я з таких причин:

а)недалекий фронт;

б)розтягнена група – від Стрия до Костаровець не давала ніякої можливости нею керувати;

в)потреба відпустити людей, що мали призначення на ЗУЗ;

г)потреба реорганізації роїв;

г)особистої зустрічі з ройовими для обговорення цілого ряду справ, зв'язаних з походом;

д)потреба відпочинку для роїв.

11.В часі походу поодинокі рої несуть поміч місцевій сітці ОУН в наладнуванні державного життя. В ширшім звіті подам докладніше.

12.В Добрянах відшукав мене провідник карпатської групи (з Карпатської України) і просив мене про зв'язок з проводом ОУН та про дальші інструкції, що має робити, де призначення його групи. Ми умовилися: я порозуміюся з проводом ОУН в тій справі й дам йому відповідь. Його шукаю в Волосянці б.Лавочного, або на шляху: Долина-Калуш-Станіславів-Бучач-Чортків-Гусятин-Городок-Проскурівський-Ярмолинці-Проскурів. Він мене шукає на шляху III-ї групи. Чоловік, що був, називається Андрій Печара.

13.В одній з місцевостей, на шляху 111-ї групи забрав я для ОУН ду-

же важні матеріяли (НКВД).

14.Побажання:

- а)негайно получитися автом зі мною в справі матеріялів;
- б)видати членські виказки людям, що є в поході (або якісь інші посвідки);
- в)дати відповідь для Карпатської групи;
- г)дати інструкції в зв'язку з маршем мадярів;
- г)подати інформації про нашу ситуацію;
- д)конечно авто (бодай двоособовий мотоцикл) для потреб групи.

В прилозі:

- 1.Відпис друзів, що залишаються на ЗУЗ.
- 2. – “ – (2)*
- 3.Спис роїв, переорганізованих в Добрянах.

Відпис звіту залишаю в пох[ідному] архіві.
Звіт пересилаю через Качмарського Володимира до Львова.
Слава Україні!
Героям слава!

[Підпис] Семчишин Тиміш
Провідник групи 111.

ДОДАТКИ

**Спис друзів, що відійшли з 111 групи до своїх місць призначення
В Самборі**

1.Хома Михайло. 2.Возняк Мирослав. 3.Відлуга Володимир. 4.Му-
ха Іван. 5.Яворський Іван. 6.Кліш Данило. 7.Інж.Кравців Михайло.
8.Мгр.Габрусевич Володимир. 9.Лейбюк Михайло. 10.Марциняк Ми-
рослав. 11.Вірлик Михайло. 12.Грицай Дмитро. 13.Пор.Свобода Осип.
14.Логун Омелян. 15.Новик Степан. 16.Федорика Осип. 17.Самсонів
Іван. 18.Бичковий Володимир. 19.Крисько Антін. 20.Мирон Іван. 21.До-
машук Олександр. 22.Райтар Григор. 23.Ординець Володимир. 24.Гу-
бернат Володимир. 25.Інж.Підгайний Богдан. 26.Паук Маркіян. 27.То-
машівський Володимир. 28.Феник (знає Грицай).

Крім цього долучилися і підпорядкувалися такі барановщики:

29.Бак Теофіль. 30.Лаврів Роман (Садовий). 31.Святий Петро. Всі
повищі відійшли до Львова. 32.Немирівський Степан. 33.Тершівський
Іван - залишилися в Самборі як місці призначення.

В Дрогобичі:

34.Заяць Дмитро. 35.Норичка Іван. 36.Гнатів Василь. 37.Николяк
Василь. 38.Тустанівський Євген залишилися на місці призначення. Іль-
ків Орест в Дрогобичі на два-три тижні до помочі місцевій сітці.

* Так у документі.

Зі Стрия відійшли:

40.Охримович Михайло. 41.Шиш Теодор - оба до Тарнополя (місце призначення). 42.Поглод Степан до Ходорова. 43.Якубів Євген. 44.Мельничин Микола – оба до Жидачева. 45.Прийшляк Ярослав до Бережан, Кничка: Стіг-Стіна 400 – 50 г. 46.Таран Ярослав. 47.Прийшляк Ярослав – оба до Миколаєва Дністром. 48.Др.Олесь Бандера. 49.Печарський Михайло - оба до Львова. 50.Зозуля Теодор - до Бібрки. 51.Сидорук Володимир. 52.Ониськів Іван (ще з Дрогобича), – оба до Коломий. 53.Дудка Дам'ян. 54.Оринчук Микола – оба до Копичинець. 55.Пахольчак Василь до Заліщик. 56.Бандера Василь (ще в Дрогобичі) до Калуша (Львів). 57.Довгань Дмитро. 58.Крушельницький Корній. 59.Ласюта Осип. 60.Шпілюр Пилип їде на Пд*, 57 – 61, до Тарнополя. 61.Скуба Микита. 62.Багрій Іван – до Збаража. 63.Куфель Михайло до Підгаєць* до Пд. 64.Хруставка Петро – до Чорткова до Пд. 65.Чорний Михайло. 66.Кащак Теодор. 67.Бордун Осип, 65-67, до Львова. 68.Чучман Павло. 69.Максimeць Тома, 68-70 до Радехова. 70.Патан Семен. 71.Дмитрушко Роман до Рави Руської. 72.Чиж Сильвестер – до Сокаля. 73.Поспелітак Іван до Луцька* не відійшов**. 74.Судук Василь. 75.Романів Дмитро. 76.Галатин Михайло, 74-77, – це політичні в'язні зі Самбора відходять до Журавна. 77.Лопух Дмитро. 78.Кошів Микола. 79.Білас Ярослав. 80.Проців Іван, 78-80, – до Дрогобича. 81.Мундяк Федір. 82.Гроськів Степан до Пд*. 83.Кізюк Степан – 81-84 до Жидачева. 84.Федів Іван. 85.Димура Михайло – до Миколаєва н/Дністром. 86.Сливка Гриць. 87.Углік Гнат, 86-87 залишаються в Стрию. 88.Шкрум Михайло. 89.Перцович Осип, 88-89, – до Станиславова. 90.Андрійович Роман – до Надвірної. 91.Порайко Осип – до Снятина. 92.Курдидик Богдан – до Бучача. 93.Керик Володимир в Жочатині, пов. Доброміль** – мав призначення на схід, не має зовсім черевиків, не може далі йти; на його місце піде Гошовський Павло, який мав призначення до Стрия, але хоче йти на схід (тим більше, що втратив родину – вивезені). – Прилучений до одного з роїв (Г 8) дор. Грицаєм в Самборі, подібно як і до роя не зголосились, а особисто бачив я Бандеру Василя в Дрогобичі.

Добряни к / Стрия 8.7.1941.
год.⁷³⁰

[Підпис] Семчишин Тиміш –
провідник Пів[денної] пох[ідної] групи 111
П.С.- Поправки поробив Семчишин**.

* Ці прізвища у тексті викреслені, пояснення дописані від руки. Пд.-південна група.

** Дописано від руки Семчишиним.

Список друзів, що відійшли з 111 групи до місць призначення на ЗУЗ.

1.Комарницький Іван – до Дрогобича; 2.Корчинський Петро – до Скольного; 3.Суслинець – до Дрогобича; 4.Перик Василь – до Скольного; 5.Цабан Андрій – до Скольного, 6.Качмарський Володимир – до Львова; 7.Качмарський Омелян – до Львова (шукає за своїм провідником, який має для нього призначення); 8.Посполітак Іван – до Луцька; 9.Качмарський Євген – залишається в Добрянах, а відтак відходить до Львова як хворий (8.7.41 р. – вибух крові).

Добряни к /Стрия 9.7.1941 [Підпис] *Семчишин Тиміш* –
провідник групи 111.

111 ГРУПА
Добряни к/Стрия 8.7.1941
Г₁
1.Семчишин Тиміш
2.Матла Зенон
3.Почапський Ярослав
4.Павлишин Методій
5.Рішко Петро
6.Регей Василь
7.Мітрінга Іван
8.Патроник Тетяна
9.Яцишин Антін

К₁
1.Мгр.Луцький Олесь
2.Козак Микола
3.Лисяк Олег
4.Дяків Семен
5.Росткович Мирослав
6.Москаль Осип
7.Білас Євген
8.Качан Іван

Г₃
1.Скалецький Павло
2.Твердохліб Михайло
3.Габрусевич Михайло
4.Кавка Михайло
5.Юркув Василь

- 6.Заревич Адам
- 7.Машталір Василь
- 8.Стасина Павло
- 9.Ліщинський Володимир
- 10.Гайовський Богдан

А₁

- 1.Пасічняк Василь
- 2.Олійник Роман
- 3.Войтович Юліан
- 4.Кобаній Мирослав
- 5.Ворона Петро
- 6.Ковей Іван
- 7.Хованець Гриць
- 8.Вітяк Осип

С₁

- 1.Куцик Семен
- 2.Муц Микола
- 3.Щегрин Яків
- 4.Піжицький Теодор
- 5.Гуньчак Гриць
- 6.Гала Микола
- 7.Пащак Ярослав
- 8.Сікора Степан

С₂

- 1.Кручовий Юліан
- 2.Палашевський Петро
- 3.Воркун Володимир
- 4.Гошовський Павло
- 5.Іваночко Степан
- 6.Гунька Осип
- 7.Жабич Лука
- 8.Думанський Євген
- 9.Водвуд Іван

Г₇

- 1.Павликевич Євген
- 2.Стародуб Іван
- 3.Соколик Михайло

- 4.Хомик Володимир
- 5.Клим Федір
- 6.Полюжин Онуфер
- 7.Паращук Осип
- 8.Семанчик Іван
- 9.Кічеровський Володимир
- 10.Кривий Олекса
- 11.Паньків
- 12.Полюжин Микола

Г₄

- 1.Грицей Мирослав
- 2.Дейдей Іван
- 3.Котляр Микола
- 4.Лісняк Василь
- 5.Кізлик Василь
- 6.Черкес Богдан
- 7.Кіпіш Іван
- 8.Матковський

Г₅

- 1.Бусько Іван
- 2.Дрань Петро
- 3.Ференц Роман
- 4.Петровський Іван
- 5.Малищак Іван
- 6.Лучко Іван
- 7.Саварин Іван
- 8.Фаль Володимир
- 9.Черкес Степан

Г₆

- 1.Сеньків Теодор
- 2.Дзиндра Ярослав
- 3.Ховайло Осип
- 4.Цап Євген
- 5.Цап Дмитро
- 6.Длугош Іван
- 7.Вабяк Гриць
- 8.Пелех Володимир

Г₁₀

- 1.Мацілінський Дамян
- 2.Левицький Роман
- 3.Лещишин Іван
- 4.Мартин Маріян
- 5.Марків Орест
- 6.Дикий Ярослав
- 7.Лебідь Микола

Г₁₁

- 1.Стадник Павло
- 2.Кобилецький Ярослав
- 3.Держко Степан
- 4.Дерешлюга Ілля
- 5.Сорока Степан
- 6.Гузів Іван
- 7.Дрозд Гриць
- 8.Фацієвич Юрій

Л₂

- 1.Потічний Мирослав
- 2.Шило Микола
- 3.Качмарський Петро
- 4.Добрянський Юрко
- 5.Хомяк Семен
- 6.Колодійчак Олекса
- 7.Шуфлат Микола
- 8.Гoley Йосафат
- 9.Падох Василь
- 10.Захарко Михайло
- 11.Грушка

Г₂

- 1.Потроник Ольга
- 2.Кравців Марта
- 3.Дида Уляна
- 4.Кравців Дарія
- 5.Бійовська Олена
- 6.Терлецька Дарія
- 7.Петрущак Софія
- 8.Городиська Ірина

- 9.Шведик Ірина
- 10.Регей Амалія
- 11.Корчинська Неоніла

Л₁

- 1.Пастушенко Василь
- 2.Качмарський Юрко
- 3.Стасюник Василь
- 4.Чучвич Іван
- 5.Крук Лукіян
- 6.Солтисік Степан
- 7.Пиріг Йосафат
- 8.Одуд Гриць
- 9.Кушкір Максим
- 10.Захарієвич Михайло
- 11.Левко Олекса

Г₁₃

- 1.Левицька Іванна
- 2.Крамар Ольга
- 3.Максimeць Анна
- 4.Петерзіль Євгенія
- 5.Німець Анна
- 6.Сенишин Любов
- 7.Мороз Ірина

К₂

- 1.Фриз Микола
- 2.Охромович Теодозій
- 3.Пітула Дмитро
- 4.Голодинський Дмитро
- 5.Хом'як Тимко
- 6.Хом'як Ілько

К₄

- 1.Литвинко Зенон
- 2.Корчинський Іван
- 3.Гривна Василь
- 4.Запорізький Олекса
- 5.Демура Василь
- 6.Яворський Богдан

7.Пелех Мирослав

Л₃

- 1.Федисів Володимир
- 2.Солтисік Дмитро
- 3.Красівський Микола
- 4.Падох Микола
- 5.Федин Орест
- 6.Опарівський Іван*
- 7.Лиско Костянтин*

Г₉

- 1.Сидор Микола
- 2.Сокіл Василь
- 3.Ільків Орест
- 4.Твердохліб Микола
- 5.Пайончківський Михайло
- 6.Магун Володимир
- 7.Геляс Онуфер
- 8.Хрущ Роман
- 9.Паук Андрій

Г₂

- 1.Сливка Микола
- 2.Бриняк
- 3.Куфель Михайло
- 4.Греськів Степан
- 5.Шпілюр Пилип
- 6.Хруставка Петро
- 7.Кізюк Іван
- 8.Шкітак Михайло

К₃

- 1.Васечко Семен
- 2.Булавський Василь
- 3.Лесів Степан
- 4.Шкаврітко Тарас
- 5.Оскрес Василь
- 6.Щур Іван

* Дописано від руки.

Г₈

1. Дівик Лев
2. Сліпецький Мирослав
3. Мричко Ярослав
4. Федуняк Михайло
5. Ганушевський Тарас
6. Венгринович Орлан
7. Зарицький Роман
8. Кліш Мирон
9. Чарнота Володимир
10. Мушак Микола

Завваги:

Матла Зенон,
Почабський Ярослав виїхали зі Самбора до Львова.
Мітрінга* Іван залишився в ГГ автом всі три з роя Г₁.
Гунька Осип виїхав зі Стрия до Львова, діб'є в Тернополі до роя С₂.
Сорока Степан з роя Г₁₁ залишився при кордоні, здоганятиме на головній осі маршу.
Фацієвич Юрій виїхав зі Стрия до Львова – здоганятиме рій Г₁₁ в Тернополі.
Мороз Ірина з роя Г₁₃ виїхала до Львова на відпустку, злучиться з роєм в Тернополі.
Яворський Богдан з роя К₄ ждатиме в Тернополі.
Сидір Микола з рою Г₉ виїхав в Хо[лм]щину** _____ в х[в]оробу.
Ільків Орест залишений мною в Дрогобичі для помочі місцевій с[отні] – визваний дня 9.7.1941 здоганяти рій Г₉ на головній трасі.
Дівик Лев з роя Г₈ залишений при кордоні – здоганятиме рій на головній трасі.

Добряни к/Стрия 9.7.1941.

[Підпис] Семчишин Тиміш,
провідник групи 111

ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. – Спр.14. – Арк.20-27. Оригінал. Машинопис.

* Мітрінга Іван (1909-1943) (псевдо Сергій Орелюк). Діяч ОУН, публіцист, співредактор газети "Геть з большевизмом" (1938), Мітрінга під час війни схилився до лівих політичних позицій, порвав з ОУН і у 1942 р. заснував Українську народну демократичну партію. Співпрацював з отаманом Т.Бульбою-Боровцем. Загинув на Косто-пільщині в лавах "Поліської Січі".

** Одне слово нерозбірливе.

№ 67

**Повідомлення про замах 8 липня 1941 р. у Львові
на Голову Українського державного правління
Я.Стецька**

м.Львів

9 липня 1941 р.

Атентат* на голову Краєвого правління Ярослава Стецька. Ярослав Стецько урятований, шофер ранений. Марево ворожого саботажу на порозі української державності.

Львів, 9.VII. 1941 [р.]. Є випадки, до яких замало підійти з міркою холодного обсерваційного** міркування, бо вони у кожного українця порушують найглибші почування і наче струмом електризують усім єством. Ось до таких належить і атентат на голову Народного управління Ярослава Стецька, що вчора коло 9-ї години вечором поїхав авто відвідати сестру на вул. Войтіха, ч. 9. Коли авто здержалось, і голова відчинив двері, щоб висісти, впало 4 постріли незнаного атентатчика. На щастя, жодна куля не трапляла в голову, що щасливо добився до брами. Одначе жертвою атентату впав шофер Федір Клименко, ранений в уста одним із чотирьох вистрілів. Мимо цього, він добився до брами, одначе тут же впав, заливаючи кров'ю сходи. Користуючись в замішанні, атентатчик зник.

Поліція на місці атентату

Львів, 9.VII.1941[р.]. Повідомлена про атентат, українська міліція з'явилася в кілька мінут на місці в складі кількох осіб, зробила карні розшуки і повідомила німецьку поліцію. Кільканадцять хвилин по атентаті відділ війська перешукав Кайзервальд, одначе нікого не знайдено. Наразі атентатчик зник безслідно.

Мешканці сусідніх мешкань подають, що півгодини перед 9-ю год. крутився високий чоловік в чорній маринарці і кашкеті коло паркану і нервово дивився од часу до часу на годинник. Це вказувало б, що атентат був запланований.

Перші враження

Львів, 9.VII.1941 [р.]. Вістка про атентат на голову Краєвого управління Ярослава Стецька, що блискавкою розійшлася в рядах ОУН, викликала, зрозуміло, глибоке враження, електризуючи чуйність усіх на цей нечуваний виступ ворожих чинників, це в заранні української державності атентатами стараються впровадити заколот. Одначе все

* Замах

** спостережного

українське громадянство, тим більше пронизане солідарністю, співпрацею, відповість ворогам української нації на цей нечуваний виступ ворожих українському державництву чинників.

ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. – Спр. 18. – Арк. 1-2. Копія. Машинопис; Українське державотворення. Акт 30 червня 1941: Збірник документів і матеріалів. – Львів-Київ: Літературна агенція “Піраміда”, 2001. – С.164.

№ 68

Пастерське послання єпископа Луцького Полікарпа до українців Волині

10 липня 1941 р.

Архипастирське послання преосвященного Полікарпа, єпископа Луцького до всіх українців, сущих на Волині!

Мир вам від Бога Отця нашого і Господа Ісуса Христа.

Любі мої діти! Велике Боже милосердя і справедливість приближилися до нас. Довгі роки терпів наш многотрадальний народ наруги і знущання над святою вірою православною і над його національними почуваннями, над його людською гідністю. В державі большевицького антихриста терор і жах дійшов до нечуваних досі розмірів, в порівнянні з якими бліднуть переслідування християн за часів римських імператорів Нерона і Діоклеціана. Безбожники жакливо розправлялися з християнською вірою, мордуючи архипастирів, тисячами і сотками тисяч вірних християн, пастирів і проголошуючи закон зради й ненависти.

Оце на наших очах справедливість Божа сповнилася: — Один Бог, одна нація і спільна краща будучність.

Сповнилась наша відвічна мрія. У городі князя Льва з радіовисильні несеться над нашими горами, нивами, ланами, над нашою, так густо зрошеною кров'ю землею радісна вістка: проголошено Самостійну Українську Державу. Разом з українським народом радіє і наша многотрадальна Церква. Відроджена у вільній Українській державі — Українська вільна Православна Церква буде з народом одною нерозривною цілістю.

українське громадянство, тим більше пронизане солідарністю, співпрацею, відповість ворогам української нації на цей нечуваний виступ ворожих українському державництву чинників.

ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. – Спр. 18. – Арк. 1-2. Копія. Машинопис; Українське державотворення. Акт 30 червня 1941: Збірник документів і матеріалів. – Львів-Київ: Літературна агенція “Піраміда”, 2001. – С.164.

№ 68

Пастерське послання єпископа Луцького Полікарпа до українців Волині

10 липня 1941 р.

Архипастирське послання преосвященного Полікарпа, єпископа Луцького до всіх українців, сущих на Волині!

Мир вам від Бога Отця нашого і Господа Ісуса Христа.

Любі мої діти! Велике Боже милосердя і справедливість приблизилися до нас. Довгі роки терпів наш многотрадальний народ наруги і знущання над святою вірою православною і над його національними почуваннями, над його людською гідністю. В державі большевицького антихриста терор і жах дійшов до нечуваних досі розмірів, в порівнянні з якими бліднуть переслідування християн за часів римських імператорів Нерона і Діоклеціана. Безбожники жакливо розправлялися з християнською вірою, мордуючи архипастирів, тисячами і сотками тисяч вірних християн, пастирів і проголошуючи закон зради й ненависти.

Оце на наших очах справедливість Божа сповнилася: — Один Бог, одна нація і спільна краща будучність.

Сповнилась наша відвічна мрія. У городі князя Льва з радіовисильні несеться над нашими горами, нивами, ланами, над нашою, так густо зрошеною кров'ю землею радісна вістка: проголошено Самостійну Українську Державу. Разом з українським народом радіє і наша многотрадальна Церква. Відроджена у вільній Українській державі — Українська вільна Православна Церква буде з народом одною нерозривною цілістю.

В цю велику хвилину звертаюсь до вас, любі діти, словами Св. Ап. Павла: “Благаю вас іменем Господа нашого Ісуса Христа, щоб те саме говорили ви всі і щоб не було між нами розділення, але щоб були з’єднані в одному розумінні і в одній думці” (Ап. Павло Корин., гл. 1, ст. 10).

Любити Бога, любити батьківщину — це найбільша чеснота. Служба батьківщині — найбільший обов’язок.

Нехай Господь милосердний допомагає Тобі, народі мій, і Тобі, Уряде наш, будувати Самостійну Українську Державу, а моя молитва за всіх вас перед Престолом Всевишнього буде за вами.

В цей великий час всі українці мусять об’єднатись, всі мусять працювати спільно, бо в єдності сила, і ту єдність мусимо показати на ділі.

Не треба нам партій, не треба нам боротьби між собою. Всі мусимо об’єднатися при нашій святій Православній Церкві, при нашому Урядові, при нашому Національному Проводові.

ПРИЗИВАЮ НА ВЕСЬ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД І ЙОГО ДЕРЖАВНИЙ УРЯД ВСЕМОГУЧЕ БОЖЕ БЛАГОСЛОВЕНСТВО!

Дано в м. Луцьку на Волині, Року Божого 1941, місяця липня, 10 дня.

Полікарп — єпископ Луцький

ОУН в світлі постанов Великих Зборів, Конференцій та інших документів з боротьби 1929-1955 р. [Закордонні частини Організації Українських Націоналістів]. — 1955. — С.59-61.

№ 69

Повідомлення міністерства закордонних справ Німеччини про становище в Західній Україні, відмову окупаційної влади від визнання Українського державного правління

Берлін

10 липня 1941 р.

Берлін, 10 липня 1941 [р.]

Інф. II. Р[адник] п[осољства] ф[он] Рантцау

Телеграма №6 від 5 липня 1941 [р.] від рад[ника] пос[ольства] Пфляйдерера, п[редставника] МЗС при В[ерховному] к[омандуванні] 17 а[рмії]

Політичне становище в Західній Україні

За даними німецьких інстанцій, з Галичини під час радянського

В цю велику хвилину звертаюсь до вас, любі діти, словами Св. Ап. Павла: “Благаю вас іменем Господа нашого Ісуса Христа, щоб те саме говорили ви всі і щоб не було між нами розділення, але щоб були з’єднані в одному розумінні і в одній думці” (Ап. Павло Корин., гл. 1, ст. 10).

Любити Бога, любити батьківщину — це найбільша чеснота. Служба батьківщині — найбільший обов’язок.

Нехай Господь милосердний допомагає Тобі, народе мій, і Тобі, Уряде наш, будувати Самостійну Українську Державу, а моя молитва за всіх вас перед Престолом Всевишнього буде за вами.

В цей великий час всі українці мусять об’єднатись, всі мусять працювати спільно, бо в єдності сила, і ту єдність мусимо показати на ділі.

Не треба нам партій, не треба нам боротьби між собою. Всі мусимо об’єднатися при нашій святій Православній Церкві, при нашому Урядові, при нашому Національному Проводові.

ПРИЗИВАЮ НА ВЕСЬ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД І ЙОГО ДЕРЖАВНИЙ УРЯД ВСЕМОГУЧЕ БОЖЕ БЛАГОСЛОВЕНСТВО!

Дано в м. Луцьку на Волині, Року Божого 1941, місяця липня, 10 дня.

Полікарп — єпископ Луцький

ОУН в світлі постанов Великих Зборів, Конференцій та інших документів з боротьби 1929-1955 р. [Закордонні частини Організації Українських Націоналістів]. — 1955. — С.59-61.

№ 69

Повідомлення міністерства закордонних справ Німеччини про становище в Західній Україні, відмову окупаційної влади від визнання Українського державного правління

Берлін

10 липня 1941 р.

Берлін, 10 липня 1941 [р.]

Інф. II. Р[адник] п[осољства] ф[он] Рантцау

Телеграма №6 від 5 липня 1941 [р.] від рад[ника] пос[ольства] Пфляйдерера, п[редставника] МЗС при В[ерховному] к[омандуванні] 17 а[рмії]

Політичне становище в Західній Україні

За даними німецьких інстанцій, з Галичини під час радянського

панування було вивезено 60 000, за іншими оцінками – 100 000, в т.ч., з самого Львова 20 000 осіб. Потерпіли національні українські активісти, політично зацікавлена інтелігенція, провідні господарські кола. Окремих з них та духівництво ще досить пощадили. Втрати через вивезення та вбивства завдали помітної шкоди новому політичному порядку в Західній Україні, через це бракуватиме сил для майбутнього використання в Східній Україні. Більшовицький терор вторгся майже в кожну сім'ю, викликав сильну політичну радикалізацію, створення національних угруповань, менше зумовлених ідеологічно, ніж особисто (напр., групи Бандери і Мельника). Через важкі жертви кров'ю і свободою, яких зазнала ця країна, особливо група Бандери, вважає, що вона має політичний вексель, оплатити який повинна Німеччина. Німецькі інтереси у даний момент переважно спрямовані на забезпечення територій у тилах армії, на порядок, працю й досягнення для потреб війни. Тому німецькі інстанції відмовились визнати створений 30 червня Стецьком-Карбовичем з групи ОУН Бандери Західноукраїнський крайовий уряд.

Становище поляків значною мірою вичікувальне. Природно, що вони воліють німецьке панування, ніж більшовицьке, але, по суті, є дружніми до Англії.

Робітники і середнє міщанство вітають заходи з працевлаштування, впроваджені німецькою стороною. Євреї, які становлять близько 38% населення Львова, вже дуже постраждали від німецьких акцій. Дальші повідомлення будуть.

Пфляйдерер

Політичний архів Міністерства закордонних справ, Бонн. Таємні документи 154. Культурно-політичний відділ. Т.1. Без нумерації сторінок. Машинопис, копія. Переклад з німецької мови; Українське державотворення. Акт 30 червня 1941: Збірник документів і матеріалів. – Львів-Київ: Літературна агенція "Піраміда", 2001. – С.361-362.

№ 70

**З інформації Поліції безпеки і Служби безпеки (СД) Німеччини
про події в СРСР щодо намагання ОУН (С.Бандери) створити
український уряд в Києві**

12 липня 1941 р.

Начальник поліції безпеки і СД
IV A I – B. Nr 1 B/41 g. Rs

Берлін, 12 липня 1941 р.

Секретна справа Райху!
Донесення про події в СРСР № 20

1) Політичний огляд

а) У Райху

Жодних донесень.

б) В Генеральному Губернаторстві:

Командуючий Поліції безпеки і СД у Кракові повідомляє, що група Бандери направила до Києва близько 30 своїх членів із завданням створити там якнайшвидше український уряд такого зразка, як у Львові, і оголосити його там по місцевому радіо. Айнзацгрупа Ц попереджена...

ВAB, R 58/214/131; Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. Т.1. – Львів. – 1997. – С.172.

№ 71

**З інформації Поліції безпеки й Служби безпеки (СД) Німеччини
про події в СРСР стосовно позицій ОУН (С.Бандери) і
ОУН (А.Мельника) щодо майбутнього України**

15 липня 1941 р.

Начальник поліції безпеки і СД
IV A I – B. Nr 1 B/41 g. Rs

Берлін, 15 липня 1941 р.

Секретна справа Райху!

Донесення про події в СРСР № 23

Про положення у Львові повідомляється:

11. та 12.7.1941 р. всі українські партійні угруповання у Львові, за

№ 70

**З інформації Поліції безпеки і Служби безпеки (СД) Німеччини
про події в СРСР щодо намагання ОУН (С.Бандери) створити
український уряд в Києві**

12 липня 1941 р.

Начальник поліції безпеки і СД
IV A I – B. Nr 1 B/41 g. Rs

Берлін, 12 липня 1941 р.

Секретна справа Райху!
Донесення про події в СРСР № 20

1) Політичний огляд

а) У Райху

Жодних донесень.

б) В Генеральному Губернаторстві:

Командуючий Поліції безпеки і СД у Кракові повідомляє, що група Бандери направила до Києва близько 30 своїх членів із завданням створити там якнайшвидше український уряд такого зразка, як у Львові, і оголосити його там по місцевому радіо. Айнзацгрупа Ц попереджена...

ВAB, R 58/214/131; Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. Т.1. – Львів. – 1997. – С.172.

№ 71

**З інформації Поліції безпеки й Служби безпеки (СД) Німеччини
про події в СРСР стосовно позицій ОУН (С.Бандери) і
ОУН (А.Мельника) щодо майбутнього України**

15 липня 1941 р.

Начальник поліції безпеки і СД
IV A 1 – B. Nr 1 B/41 g. Rs

Берлін, 15 липня 1941 р.

Секретна справа Райху!

Донесення про події в СРСР № 23

Про положення у Львові повідомляється:

11. та 12.7.1941 р. всі українські партійні угруповання у Львові, за

винятком групи ОУН Бандери, але включаючи групу Мельника, запевнили зв'язкового офіцера Верховного командування вермахту (гауптмана проф. д-ра Коха) про свою лояльність по відношенню до німецьких органів влади та про свою добру волю у позитивній роботі по відбудові. Група Бандери з цього приводу також вислала представників до проф. Коха і склала заяву, що потребує роз'яснення щодо двох пунктів:

- 1) Ставлення до питання про майбутнє України (незалежність).
- 2) Питання про звільнення Бандери з-під арешту:

До 1) Кох пояснив, що це питання може вирішити лише фюрер. Щодо звільнення з-під арешту Бандери, Кох теж визнав себе некомпетентним. На завершення Кох змістовно заявив представникам групи Бандери про те, що необхідні роботи по відбудові можуть проводитись і без участі групи Бандери...

ВAB, R 58/214/171, 173; Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. Т.1. – Львів. – 1997. – С.170.

№ 72

Звернення Проводу ОУН (А.Мельника) до молоді України із закликом боротися за незалежну Українську державу

Не пізніше 15 липня 1941 р.

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЕ!

У великий, важливий час, коли після довгих віків нерівної боротьби з ворогами нашої батьківщини – повстає незалежна Українська держава, Організація українських націоналістів закликає тебе, молоде України, стати в перші пробоеві її лави до побідного походу за здобуття великості й могутості України.

Знову замаяли жовто-блакитні прапори з золотим тризубом великого Володимира, освячені кривавою боротьбою та жертвами найкращих синів України! Знову по усій просторій Україні лунає гомінкий клич перемоги та справжнього творчого життя!

Творчим зусиллям і важкою героїчною боротьбою цілих поколінь з московськими ватагами повстала Україна, що створить нову величну історичну епоху на сході Європи.

Свій шлях боротьби з комуністами, що впродовж десятків років гнобили

винятком групи ОУН Бандери, але включаючи групу Мельника, запевнили зв'язкового офіцера Верховного командування вермахту (гауптмана проф. д-ра Коха) про свою лояльність по відношенню до німецьких органів влади та про свою добру волю у позитивній роботі по відбудові. Група Бандери з цього приводу також вислала представників до проф. Коха і склала заяву, що потребує роз'яснення щодо двох пунктів:

- 1) Ставлення до питання про майбутнє України (незалежність).
- 2) Питання про звільнення Бандери з-під арешту:

До 1) Кох пояснив, що це питання може вирішити лише фюрер. Щодо звільнення з-під арешту Бандери, Кох теж визнав себе некомпетентним. На завершення Кох змістовно заявив представникам групи Бандери про те, що необхідні роботи по відбудові можуть проводитись і без участі групи Бандери...

ВAB, R 58/214/171, 173; Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. Т.1. – Львів. – 1997. – С.170.

№ 72

Звернення Проводу ОУН (А.Мельника) до молоді України із закликом боротися за незалежну Українську державу

Не пізніше 15 липня 1941 р.

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЕ!

У великий, важливий час, коли після довгих віків нерівної боротьби з ворогами нашої батьківщини – повстає незалежна Українська держава, Організація українських націоналістів закликає тебе, молоде Україно, стати в перші пробоеві її лави до побідного походу за здобуття великості й могутності України.

Знову замаяли жовто-блакитні прапори з золотим тризубом великого Володимира, освячені кривавою боротьбою та жертвами найкращих синів України! Знову по усій просторій Україні лунає гомінкий клич перемоги та справжнього творчого життя!

Творчим зусиллям і важкою героїчною боротьбою цілих поколінь з московськими ватагами повсталала Україна, що створить нову величну історичну епоху на сході Європи.

Свій шлях боротьби з комуністами, що впродовж десятків років гнобили

й нищили Україну – українська націоналістична революція позначила великими жертвами найкращих її борців. Їх кров'ю та завзятою боротьбою цілого українського народу з хижакими-большевиками скроплений тернистий шлях української нації до незалежної Української держави.

УКРАЇНЬСЬКА МОЛОДЕ! БУВШИ КОМСОМОЛЬЦІ!

Впродовж довгих років комуністична большевицька партія під керівництвом москвинів (то жидів), закриваючися крикливими й припадними гаслами світової революції та щасливого життя всіх трудящих, ганебно дурила та використовувала Тебе для московського хижацького імперіалізму. Твоєю кров'ю й кров'ю Твоїх батьків впивалися кати України, які звали себе комуністами, большевиками і обіцяли Тобі “здійснення соціалізму” та “заможне і радісне життя”.

Сьогодні кінець неволі і сьогодні Ти свідомо своїх завдань та своєї ролі, яку маєш сповнити для добра й розвитку України. Ти повинна стати авангардом української націоналістичної революції та карно влучитися в ряди націоналістичних боеків-революціонерів, підпорядковуючися Твоєму вождеві Андрієві Мельникові й проводові Організації українських націоналістів.

Геть з ворогом України – партією большевиків, Сталіним і його прихвостнями!

Геть з катами й віковичними ворогами України – москалями!

Хай живе українська націоналістична революція!

Хай живе Українська незалежна держава!

Хай живе Організація Українських Націоналістів!

Хай живе вождь Андрій Мельник!

Слава Україні!

Провід українських націоналістів

Бібліотека ім.О.Ольжича. Колекція документів. Копія. Машинопис.

№ 73

Звернення Проводу ОУН (А.Мельника) до українського народу про засади утворення незалежної Української держави

Не пізніше 15 липня 1941 р.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДЕ!

Твоєю волею, чином і кров'ю відновлюється по двадцятьох роках боротьби Самостійна, Соборна Українська Держава! Твоя віра, невгнутість,

й нищили Україну – українська націоналістична революція позначила великими жертвами найкращих її борців. Їх кров'ю та завзятою боротьбою цілого українського народу з хижакими-большевиками скроплений тернистий шлях української нації до незалежної Української держави.

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЕ! БУВШИ КОМСОМОЛЬЦІ!

Впродовж довгих років комуністична большевицька партія під керівництвом москвинів (то жидів), закриваючися крикливими й припадними гаслами світової революції та щасливого життя всіх трудящих, ганебно дурила та використовувала Тебе для московського хижацького імперіалізму. Твоєю кров'ю й кров'ю Твоїх батьків впивалися кати України, які звали себе комуністами, большевиками і обіцяли Тобі “здійснення соціалізму” та “заможне і радісне життя”.

Сьогодні кінець неволі і сьогодні Ти свідомо своїх завдань та своєї ролі, яку маєш сповнити для добра й розвитку України. Ти повинна стати авангардом української націоналістичної революції та карно влучитися в ряди націоналістичних боєвиків-революціонерів, підпорядковуючися Твоєму вождеві Андрієві Мельникові й проводові Організації українських націоналістів.

Геть з ворогом України – партією большевиків, Сталіним і його прихвостнями!

Геть з катами й віковичними ворогами України – москалями!

Хай живе українська націоналістична революція!

Хай живе Українська незалежна держава!

Хай живе Організація Українських Націоналістів!

Хай живе вождь Андрій Мельник!

Слава Україні!

Провід українських націоналістів

Бібліотека ім.О.Ольжича. Колекція документів. Копія. Машинопис.

№ 73

Звернення Проводу ОУН (А.Мельника) до українського народу про засади утворення незалежної Української держави

Не пізніше 15 липня 1941 р.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДЕ!

Твоєю волею, чином і кров'ю відновлюється по двадцятьох роках боротьби Самостійна, Соборна Українська Держава! Твоя віра, невгнутість,

тверда праця і жертва Твоїх найкращих синів принесли свій плід! Владарною ногою стаєш ти, український народе, в сьайві тризуба, на прадідівській землі – задивлений у величне майбутнє твоєї держави! Український націоналізм святкує перемогу!

В цю історичну хвилину вождь Андрій Мельник наказує Тобі стати одним залізним, карним фронтом до оборони й розбудови України.

Вся влада в Українській державі, аж до упорядкування внутрішнього ладу, лежить у руках вождя Андрія Мельника та іменованих ним керівників держави і команди українського війська. Твердою й справедливою рукою будуть направлені кривди, вчинені українському народові пануванням ворогів. Українська держава належатиме українському народові!

В зовнішній політиці співпрацюватиме Українська держава з тими народами і державами, що сприяють нашому визволенню та поборюють наших ворогів.

Політична організація народних мас під кермою Організації українських націоналістів і широка мілітаризація народу забезпечать Українській державі силу та досягнення її великих цілей. Устрій Української держави спиратиметься на співпраці всіх суспільних виробничих верств, об'єднаних ідеєю українського націоналізму. Українська держава перебирає всебічну опіку над трудячими, дбатиме про справедливу заробітню платню та волю праці.

Український селянин стане власником своєї землі. Держава подбає про справедливу й доцільну перебудову колгоспів у одноосібні трудові господарства.

Соціальне й господарське піднесення цілого народу й творча праця – це підстави націоналістичного устрою. В Українській державі не буде зайвих і ледачих рук, не буде поміщиків і капіталістів!

Всьому народові відкриє Українська держава шлях до скарбів національної освіти й культури, щоб забезпечити найповніший вияв творчих сил героїчної української нації.

Український народе!

Селяни, робітники, інтелігенціє!

Пам'ятайте, що у ваших руках лежить доля і майбутність Української нації та держави!

Хай живе Українська національна революція!

Хай живе Вождь Андрій Мельник!

Хай живе Організація українських націоналістів!

Провід українських націоналістів

Бібліотека ім.О.Ольжича. Колекція документів. Копія. Машинопис.

№ 74

**Звернення Проводу ОУН (А.Мельника) до українських
націоналістів про основи незалежної Української держави**

Не пізніше 15 липня 1941 р.

НАЦІОНАЛІСТИ!

Війна поставила народи світу перед тяжким іспитом, а нас – українців – перед рішальним боєм за волю нації і за саму можливість її існування на власній землі.

До складання цього історичного іспиту спрямовані тепер усі зусилля українського націоналістичного руху.

Завдяки мудрості вождя основоположника сл.п.Євгена Коновальця, твердості і досвідові вождя-наступника Андрія Мельника, невтомній праці Проводу українських націоналістів і Вашій вірності та завзяттю – ОУН в боротьбі з окупантами досягла за низку останніх літ великих здобутків. В цих здобутках запорука, що її ніщо не зломить.

Націоналісти!

Провід українських націоналістів не обіцяє вам легких успіхів, бо свідомий того, що насамперед ціною власних зусиль і жертв здобуває нація перемогу й право на життя. Але він знає Вас, Вашу вірність, стійкість і витривалість, що упідставляють Ваше право бути провідним авангардом національної революції.

Глибока віра в українську націю, ідейно-політична зрілість, духовна єдність, організаційна карність і невкнута воля в боротьбі за найтяжчі здобутки – це прикмети й якості, що завжди визначали членство ОУН. Вони будуть і надалі рішальними у наших змаганнях!

Ніяка сила не знищить уже засіву, що його у серця і душі українські кинули животворча рука українського націоналізму!

Москва це знає! І тому кидає на терени боротьби з українським націоналістичним рухом різні засоби: силу, терор і розклад.

Сила ОУН і її здатність до чину – в єдності та відданості ідеї і вождєві! Саме тому Москва намагається розложити нас із нутра! Про ці її заміри свідчать, зокрема, поширювані вістки, ніби вождь українського націоналістичного руху й голова проводу українських націоналістів Андрій Мельник не живе, то знову, що він уже не кермує рухом, що ОУН розложилася, тощо. Всі ці брехливі вістки спрямовані до збаламучення членства ОУН та його внутрішнього заломання.

Цим замірам Москви до певної міри сприяє і те, що гурт засліплених нездоровим амбітництвом і безвідповідальних членів ОУН на еміграції

пішов слідами відомої “махнівщини” та зробив спробу замаху на існуючий в ОУН організаційний лад. Ця жалюгідна спроба не знайшла ґрунту серед карних лав ОУН і розіб’ється при ударі з гідною поставою свідомого її членства.

Націоналісти!

Сталіть серця Ваші, різко відгороджуйте свої ряди від ворожих провокацій і внутрішніх шкідників.

Завжди пам’ятайте, що націоналістичний рух веде наш вождь Андрій Мельник, який перебрав провідництво згідно зі священною волею сл.п.Євгена Коновальця і по праву власних заслуг перед нацією; він завжди з вами!

Знайте, що при найтяжчих обставинах боротьби провід українських націоналістів із Андрієм Мельником на чолі, твердо триматиме в своїх руках свячений кров’ю революціонерів і покійного вождя прапор визволення!

Ця свідомість зробить з Вас непереможну духову силу, що виявить себе на славу, добро і світле прийдешнє нації.

Будьте ж готові до іспиту, що його ставить перед вами історія!

На Вас і Вашій відповідальності лежить доля нашого руху!

Хай живе українська національна революція!

Хай живе вождь українського націоналістичного руху Андрій Мельник!

Хай живе Організація українських націоналістів!

Слава Україні!

Провід українських націоналістів

ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. – Спр.42. – Арк.45. Копія. Машинопис.

№ 75

Звіт керівника Східної похідної групи ОУН (С.Бандери) Я.Старуха про марш в київському напрямі

Львів-Київ

15 липня 1941 р.

Львів-Київ

Мік, звіт ч.2, 15.VII1941 [р.], год. 9 рано.

Фасівка*, село 40 км до Києва. Перший звіт з дороги Львів-Київ вислав я із Рівного. Тут ще раз повторюю: ми вступили до Бродів, дали деякі

* Насправді Фасова.

пішов слідами відомої “махнівщини” та зробив спробу замаху на існуючий в ОУН організаційний лад. Ця жалюгідна спроба не знайшла ґрунту серед карних лав ОУН і розіб’ється при ударі з гідною поставою свідомого її членства.

Націоналісти!

Сталіть серця Ваші, різко відгороджуйте свої ряди від ворожих провокацій і внутрішніх шкідників.

Завжди пам’ятайте, що націоналістичний рух веде наш вождь Андрій Мельник, який перебрав провідництво згідно зі священною волею сл.п.Євгена Коновальця і по праву власних заслуг перед нацією; він завжди з вами!

Знайте, що при найтяжчих обставинах боротьби провід українських націоналістів із Андрієм Мельником на чолі, твердо триматиме в своїх руках свячений кров’ю революціонерів і покійного вождя прапор визволення!

Ця свідомість зробить з Вас непереможну духову силу, що виявить себе на славу, добро і світле прийдешнє нації.

Будьте ж готові до іспиту, що його ставить перед вами історія!

На Вас і Вашій відповідальності лежить доля нашого руху!

Хай живе українська національна революція!

Хай живе вождь українського націоналістичного руху Андрій Мельник!

Хай живе Організація українських націоналістів!

Слава Україні!

Провід українських націоналістів

ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. – Спр.42. – Арк.45. Копія. Машинопис.

№ 75

Звіт керівника Східної похідної групи ОУН (С.Бандери) Я.Старуха про марш в київському напрямі

Львів-Київ

15 липня 1941 р.

Львів-Київ

Мік, звіт ч.2, 15.VII1941 [р.], год. 9 рано.

Фасівка*, село 40 км до Києва. Перший звіт з дороги Львів-Київ вислав я із Рівного. Тут ще раз повторюю: ми вступили до Бродів, дали деякі

* Насправді Фасова.

вказівки, оглянули наші відозви, котрі застали вже розліплені. Розліплено також накази й заклики на честь Бандери й інші.

По дорозі перед тим – у Краснім і інших місцевостях (Олесько) – ми зустрічали тріумфальні брами, прапори, відозви, написи, в Дубні скликали нараду, щоби перебрати Міську і Районову управу та зробити усе інше. Досі в Дубні перебрали були владу поляки. В Дубні зустріли Миколу Мостовича й Яшку Бусла, рівно ж і Скрипника, котрий при команді дивізії, чи якій іншій, займається дольмечерством і закладанням допомоганих комітетів...^{*} По довгій балачці, може, трохи оброзумились. Побачимо, що з того буде.

В Рівному застали при горячкові[й] праці Ростика Волошина і Робітницького. Там справа стоїть красно. Усе йде гаразд. Міліція функціонує, інші власті також. Є 300 підпільників і доволі сильна сітка організаційна. Відчувається тільки в деяких німецьких кругах тенденція іти до лінії давньої політики Юзефських й творити наново якийсь волинський регіоналізм. Це, очевидно, за підшепотом рідних збанкротованих колишніх прихвостнів Б[локу] б[езпартійних] і т.п.

Не знаю навіть, чи Скрипник не піде на те. На разі виправдується, каже: не знав, яка лінія, не мав ніяких інструкцій, і заявляє, що він з нами цілою душею, коби тільки ми нікого не відкидали.

Свідоміші елементи Скрипника там не зносять і не знесуть – але він готов мати піддержку німців, - тому добре було б пильнувати його та втягати в наш круг діяння. Я тому легко пропонував участь у правлінні, щоби тим відтягнути його від небезпечних експериментів із волинським регіонізмом, бо, зазначую ще раз – ця концепція не має в народі ніякого оперття й викличе спротив – але в деяких нім[ецьких] кругах може знайти попертя – і тоді була б небезпечна справа.

В Рівному вже був Климишин і поїхав далше. Тут є сильний наш осередок, а про мельниківщину навіть не чувати. Між іншим, в різних місцевостях Волині була наша партизанка й наші жертви. Це все мають описати й передати у звітах.

А чи їдемо далше мимо пригоди із Хол[...]^{**}, Ромдорфом, який покручений мельниківською, жадав, щоби негайно заперестати всяку нашу діяльність, мовляв, є такий наказ команданта армії, показував навіть частину якогось розпорядку, де говориться про мельдунки в цій справі й арештування. Казав і радив, щоби ми негайно вернули до Львова. Казав, що Німецька армія чується ображена нашими відозвами, де нема ні слова про повитання і т.п. Та багато нас у тому переконував, заявляючи, що є такий курс і виразний наказ від ОУН, і він мимо того, що сам тягнув завсіди і

^{*} Три крапки в тексті.

^{**} Частина слова не прочитана.

тягне за бандерівцями – не може нічого порадити. З усього, однак, було виразно видно, що мимо чемненьких слів тягне безапеляційно за мельниківщиною, тим більше, що ходить постійно в товаристві Сулятицького.

Вони ж (м[ельниківці]), не мають ні організації, ні опори в терені, виступають перед німцями як захитники українства “загального” і роздирають шати за тим, що, мовляв, не треба тут в терен допустити ніякої бруквої діяльності, тільки загальноукраїнську.

Так теж в тому писаному кусникові інструкції, який нам Ромдорф показував, є мова про заборону всілякої партійно-політичної діяльності. Тому, однак, що ми ніякої партійно-політичної [діяльності] не вели, ані не думаємо вести, – ми стали на становищі, що коли б навіть дійсно існувало таке зарядження – то воно до нас не відноситься – отже, їдемо даліше.

Серед різних пригод, котрих не місце тут описувати, переїжджаємо біля Корця старий кордон і їдемо до Новгороду Волинського, а звідтам на другий день до Житомира. Пригод щораз більше. Кілька разів налетіли бомбовики. Ще частіше буває обстріл, той з довколишніх лісів. Це німецькі панцирні відділи прорвали “лінію Сталіна” й пруть наперед без стриму, а полишені з боків большевицькі відділи – або розлітаються, або пробують часом 2-3 рази одного дня наново атакувати шосе, змусити й відтягти кольони передні. Кілька разів було з нами на шосі навіть дуже горячо.

Раз перед Житомиром здавалося, що ми з кольною німецькою вже зовсім відтяті, бо з обох боків перед нами з’явилися з лісів большевицькі повзи й заатакували колону. Ми разом з кінцем* вирядилися до бою – все одно, що буде, те буде. Але по двох-трьох годинах німецькі панцирки розбили й відкинули большевицькі, й ми пігнали наперед.

В Житомир приїхали вночі й були до полудня наступного дня, тому що зрана нас не перепустили вперед, бо йшли німецькі бойові частини. До полудня це ми належно використовували. Зібрали яких 3 десятки людей, обговорили, що належить робити.

Зустрінули одного Козара, висланого УНА кірівця**. Він дуже непевний з вигляду, страшно ніби горячий і завзятий, аж разить над міру, – але попав був у большевицьку тюрму й якось вийшов.

З’явився також Іван Луцюк, учитель з Волині, колись провідник Корецького району, потім політичний в’язень – сидів зо мною в тюрмі. Тепер під большевиками працював, вдержуючи зв’язки з Ванькою (Сашком Буслом). (Сашко) – Ванька є на Рівенщині. Виховався. Це дуже гарна сила. Останньо від 18.VI був у Житомирщині. Іменуємо, і

* Так у тексті.

** Так у тексті.

то негайно, головою управи на цілу Житомирську область. Лишаємо 2-х друзів до помочі. Швидше для справ організаційних і ще одного для міліції – взори друків і т.п.

В полудне знову вперед. Женемо без перерви, аби ближче до Києва. Тим більше, що, як кажуть, Київ вже зайнятий. В дорозі показується, що це неправда.

Протягом 4-х годин переживаємо кілька налетів больш[евицьких] бомбовиків. Зустрічаємо сотки втікачів із больш[евицької] армії, в тому наших організованих членів із Бережанщини. Незважаючи, їдемо далі вперед, аж до самих найперших бойових частин. Там справляють нас до штабу дивізії. Говоримо з генералом. Дуже привітний. Офіцер ІС майор Вабнерс справджує наші документи. Коли показується все в порядку – гарно приймають і радять перечекати 2-3 дні в сусідньому селі. Їдемо, отже, до [Фа]сової. Тут чекаємо вже три дні.

По всіх сусідніх селах ми зробили збори у колгоспах, перевибрали влади. Люди вже приступили до праці. Люди тут на Київщині дуже гарні, свідомість національна дуже глибока. Всі горнуть до нас надсподівано. Правда – страшно бідні й через цю біду сваряться за кожне поліно і за кожну курку. Нас годують, чим можуть, хоча самі мало мають і тому мусимо користати з допомоги німецьких військових кухонь. Відшукали ми вже тут й підпільників – ще бувших петлюрівців. Гарні люди. Працюємо над ними.

Всі хочуть самостійної України – але без колгоспів. Нема ні одного, що хотів би остати в колгоспах. Надзвичайно трудно навіть під загрозою німецьких репресій докінчити в колгоспах цей один рік. Обсервація життя на місці в усіх дооколичних селах, яку переводимо докладно, виказує, що нема в світі такої сили, яка могла б змусити наших селян жити в колгоспній системі. Коли б терором змусити, тоді нічого не буде з їх праці, так, як було і як є, на наших очах. Селяни скорше вигинуть, чим підуть на це. Саботаж колгоспної системи доведений тут до перфекції*, мимо нечуваного терору.

Національний ґрунт – несподівано добрий. Кращий, чим у багатьох околицях Галичини, більше відсталих.

Тільки є 3 (три) справи:

- а)біда й нужда,
- б)розсвареність через те за котру-небудь дрібничку,
- в)вічні налети больш[евицьких] бомбовиків, які наносять великого страху.

Вчора тут було дуже горячо. Били кілька разів просто на нас. Хату, де ми обідали, одного з найсвідоміших українців, нецілої півгодини по

* досконалості

нашому виході збомбардували, вбиваючи одну дівчину, теля [...]*.

Приватний архів М.Климишина. Машинопис, копія; Українське державотворення. Акт 30 червня 1941: збірник документів і матеріалів. – Львів-Київ: Літературна агенція “Піраміда”, 2001. – С.219-221.

№ 76

**Лист С.Бандери до крайового провідника ОУН (С.Бандери)
І.Климіва (Є.Легенди) й усіх членів ОУН з вдячністю за звитяжність
у боротьбі за волю і незалежність України**

Берлін

15 липня 1941 р.

Другові Іванові Климовому Легенді, краєвому провідникові ОУН на
М[атірних] у[країнських] з[емлях], членові проводу ОУН

Незломному командантові – краєвому провідникові Іванові Климово-
му, Краєвому проводові та цілій геройській Організації Українських Наці-
оналістів на Матірних українських землях, усім її Членам, незломним
борцям-революціонерам, які у найтяжчий і великий час держали фронт
визвольної боротьби України, придбали слави прапорам Української наці-
ональної революції та найкраще заслужилися Україні героїчним змаган-
ням – усім Вам, друзі, мій сердечний привіт, признання та подяка від ці-
лої Організації Українських Націоналістів.

У найглибшій пошані перед великою і славною пам’яттю незабут-
ніх друзів – героїв з-поміж наших рядів, що полягли у нашій бороть-
бі, перед святою жертвою їхніх мук, клянуся сповняти мої обов’язки
провідника ОУН по моїм силам якнайкраще. Непохитна віра, що наш
шлях правильний, що усі жертви і бруди, які Ви кладете у безупинній
боротьбі, - конечні і принесуть Україні перемогу, дає мені силу дава-
ти твердий наказ до дальшої важкої борні, поки наших братів катує
найлютіший ворог, поки дикі орди топчуть і плюндрують українську
землю, доки Україна в неволі.

Рад би тепер стояти у Ваших рядах безпосередньо та боротися
так, як Ви. Та мій обов’язок супроти нашої справи, супроти Вас кла-
де на мене інше завдання. Теперішній етап боротьби іще не закінчений.

* Закінчення тексту відсутнє.

нашому виході збомбардували, вбиваючи одну дівчину, теля [...]*.

Приватний архів М.Климишина. Машинопис, копія; Українське державотворення. Акт 30 червня 1941: збірник документів і матеріалів. – Львів-Київ: Літературна агенція “Піраміда”, 2001. – С.219-221.

№ 76

**Лист С.Бандери до крайового провідника ОУН (С.Бандери)
І.Климіва (Є.Легенди) й усіх членів ОУН з вдячністю за звитяжність
у боротьбі за волю і незалежність України**

Берлін

15 липня 1941 р.

Другові Іванові Климовому Легенді, краєвому провідникові ОУН на
М[атірних] у[країнських] з[емлях], членові проводу ОУН

Незломному командантові – краєвому провідникові Іванові Климово-
му, Краєвому проводові та цілій геройській Організації Українських Наці-
оналістів на Матірних українських землях, усім її Членам, незломним
борцям-революціонерам, які у найтяжчий і великий час держали фронт
визвольної боротьби України, придбали слави прапорам Української наці-
ональної революції та найкраще заслужилися Україні героїчним змаган-
ням – усім Вам, друзі, мій сердечний привіт, признання та подяка від ці-
лої Організації Українських Націоналістів.

У найглибшій пошані перед великою і славною пам’яттю незабут-
ніх друзів – героїв з-поміж наших рядів, що полягли у нашій бороть-
бі, перед святою жертвою їхніх мук, клянуся сповняти мої обов’язки
провідника ОУН по моїм силам якнайкраще. Непохитна віра, що наш
шлях правильний, що усі жертви і бруди, які Ви кладете у безупинній
боротьбі, - конечні і принесуть Україні перемогу, дає мені силу дава-
ти твердий наказ до дальшої важкої борні, поки наших братів катує
найлютіший ворог, поки дикі орди топчуть і плюндрують українську
землю, доки Україна в неволі.

Рад би тепер стояти у Ваших рядах безпосередньо та боротися
так, як Ви. Та мій обов’язок супроти нашої справи, супроти Вас кла-
де на мене інше завдання. Теперішній етап боротьби іще не закінчений.

* Закінчення тексту відсутнє.

Ще не замикаємо, ані не підсумовуємо його. При його кінці прийде черга на те, щоби підрахувати та для історії задокументувати заслуги окремих провідників і членів ОУН. Сьогодні мої слова признані, [і] подяки хай будуть для Вас, друзі, висловом тих почувань, що ними горить Україна.

Зокрема Вам, друже Легендо, як красьому провідникові, що кермував нашою боротьбою на всіх Матірних землях у найтяжчий і найважніший час, що мусив у своєму серці переболіти усі страти, та помимо того незломно ішов вперед, зумів перевести організацію подібно через усі найтрудніші ситуації, виконати найбільше і найважче завдання – проломити старі кордони – моє найвище признання і подяка. Найкращою нагородою і похвалою для Вас, дорогий друже, це Ваші успіхи. Ваш звіт для організації – один з найцінніших документів.

Я, як провідник ОУН, завсіди будував на Вас, як на скалі, найсміліші сподівання та найкращі надії. Тільки усе тривожила мене думка про те, чи іще в живих Ви і на волі далі боретесь. (Першу вістку подав друг Непоборний, та зараз відтоді я уже не мав, через відомі Вам обставини, змоги передати Вам привіт).

Невимовно радію, що Ви осталися між живими побідниками, як перший між ними, як їх провідник.

Вірю, що у новій ситуації кермуватимете підлеглою Вам організацією якнайкраще.

Сподіваюся, що скоро стрінемося і далі будемо продовжати наші змагання рам'я-об-рам'я в більше дослівному розумінні. На вільній вже Україні, за її велике майбутнє.

Слава Україні!

Берлін, 15.VII.1941 [р.]

Степан Бандера –
провідник ОУН

ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. – Спр.44. – Арк. 1. Друкований відбиток; Українське державотворення. Акт 30 червня 1941: Збірник документів і матеріалів. – Львів-Київ: Літературна агенція “Піраміда”, 2001. – С.175-176.

№ 77

**Протокол наради А.Гітлера з вищими посадовими особами
Німеччини про плани щодо території України**

Берлін

16 липня 1941 р.

Документ 221-L

Протокол наради Гітлера з Розенбергом, Ляммерсом, Кайтелем та Герінгом від 16 липня 1941 р.

Штабквартира фюрера, 16.7.1941.

Во/Фу Таємна справа Райху!

Протокол

За розпорядженням фюрера сьогодні у нього, о 15 год., відбулася нарада із райхсляйтером Розенбергом, райхсміністром Ляммерсом, фельдмаршалом Кайтелем, райхсмаршалом (Герінгом) та мною*.

Нарада почалася о 15 год. і тривала з перервою на каву десь до 20 год.

Розпочинаючи нараду, фюрер наголосив, що він хоче насамперед з'ясувати декілька принципових визначень. Тепер необхідно вжити різних заходів; про це вказує, між іншим, натяк в одній безсоромній газеті Віші (у Франції), що війна проти Радянського Союзу – це війна Європи, тобто ця війна має бути для всієї Європи. Очевидно, ця газета Віші своїми натяками хоче добитися, щоб не самі лише німці скористалися з цієї війни, а щоб всі європейські держави мали з неї користь.

Отож суттєво те, що наші цілі не мають бути відомі цілому світові; та це і не потрібно, головне, щоб ми самі знали, чого хочемо. В жодному випадку не можна зайвими роз'ясненнями ускладнити собі дорогу. Ці роз'яснення зайві, бо те, що в наших силах, можемо реалізувати, а що поза нашими силами, те ми і так не подумуємо.

Мотивація наших кроків перед світом має виходити із тактичних міркувань. Тут ми мусимо чинити точно так, як це було з Норвегією, Данією, Голландією та Бельгією. В цих випадках ми нічого не розповідали про наші наміри, розумно мовчатимемо про них і надалі.

Ми будемо знову наголошувати, що нас змусили захопити, впорядкувати і забезпечити нові території; в інтересах населення ми змушені турбуватись про спокій, харчі, транспорт і т.д.; звідси і наше управління. Ніщо не повинно вказувати на те, що приготується у такий спосіб остаточне врегулювання! Всі необхідні заходи - розстріли, виселення і т.п. ми можемо застосовувати і будемо застосовувати.

* Можливо, запис протоколу вів М.Борман.

Але ми не хочемо, щоб передчасно і зайво робити собі ворогів. Ми робимо лише так, начебто бажаємо виконати мандат. Проте нам повинно бути ясно, що ми ніколи не залишимо ці території.

Відповідно цьому справа йде про наступне:

1) Нічого не говорити про остаточне врегулювання, але готувати його потай;

2) ми наголошуємо, що ми - носії свободи.

Зокрема: Крим має бути звільнений від усіх іноземців та заселений німцями.

Так само староавстрійська Галичина стане територією Райху. Наші стосунки з Румунією зараз добрі, але ніхто не знає, як вони складуться в майбутньому. На це ми повинні настроюватись і відповідно будувати наші кордони. Не можна бути залежними від прихильності третіх, саме так необхідно формувати наше ставлення до Румунії.

Тут принципово йдеться про те, щоб вправно розрізати велетенський пиріг з тим, щоб ми:

по-перше, ним оволоділи;

по-друге, ним керували;

по-третє, його експлуатували.

Росіяни видали наказ про партизанську війну в нашому тилу. Ця партизанська війна знову ж має свої користи: вона дає нам можливість винищувати все, що повстає проти нас.

Принципове:

Ніколи не повинно бути мови про військову силу на захід від Уралу, навіть якщо нам сто років доведеться за це воювати. Всі наступники фюрера мають знати: безпека Райху можлива лише при відсутності чужого війська західніше Уралу. Захист цих територій від всіх можливих небезпек переймає на себе Німеччина. Залізним принципом залишається:

Ніколи не може бути дозволено, щоб хто-небудь, крім німця, носив зброю!

Це особливо важливо; навіть якщо іноді видається простішим, щоб мати допомогу у війні, озброїти чужі підкорені народи, то це неправильно! Одного дня це неминуче і безсуперечно вдарить по нас. Лише німець може носити зброю, а не слов'янин, не чех, не козак чи українець!

В кожному разі, ми не маємо права проводити політику вагань, як це було до 1918 року в Ельзасі. Що відзначає англійця, це його неухильна реалізація одної лінії, одної цілі! В цьому плані нам необхідно вчитися у англійців. Ми не можемо допустити, щоб наша позиція залежала від наявності окремих особистостей: також і в цьому випадку прикладом є ставлення англійців до індійських князів в Індії: завжди солдат повинен забезпечувати режим!

Новоздобуті східні території ми маємо перетворити на Едемський сад; вони життєвоважливі для нас; колонії, проте, відіграють цілком підпорядковану роль.

Навіть як ми вже тепер відділимо окремі території, нам необхідно виступати захисниками права і населення. Відповідно слід вибрати необхідні формулювання, йдеться не про нову область Райху, а про завдання, викликане війною. Зокрема:

В Прибалтиці після визначення з фельдмаршалом Кайтелем необхідно взяти під свою адміністрацію територію до Дюни.

Райхсляйтер Розенберг наголошує, що, на його думку, в кожному комісаріаті потрібно інше ставлення до населення. В Україні ми повинні ввести в дію культурницьке піклування, слід було б розбудити історичну свідомість українців, створити в Києві університет і т.п.

Райхсмаршал (Герінг) констатує у відповідь, що насамперед мусимо подбати про забезпечення нашого харчування, до всієї решти можна взятися багато пізніше.

(Побічне питання: чи є ще взагалі культурний прошарок українців, чи, може, українці вищого стану живуть сьогодні за межами Росії в еміграції?)

Розенберг продовжує, що також в Україні потрібно сприяти певним прагненням до самостійності.

Райхсмаршал просить фюрера повідомити, які області обіцяно іншим державам. Фюрер відповідає, що Антонеску хоче Бессарабію з Одесою, разом із смугою, яка тягнеться від Одеси в північно-західному напрямку.

На заперечення райхсмаршала та Розенберга фюрер відповідає, що новий кордон, якого хоче Антонеску, не набагато виходить поза старий румунський кордон.

Далі фюрер наголошує, що угорцям, туркам і словакам не обіцяно нічого певного.

Далі фюрер пропонує обдумати, чи не варто староавстрійську частину Галичини негайно приєднати до губернаторства; на заперечення з цього приводу він відповідає, що ця частина не відійде до губернаторства, а лише одночасно буде підпорядкована райхсміністру Франку (Львів).

Райхсмаршал вважає цілком правильно приєднати різні частини Балтики, як, наприклад, Біловезьку Пущу до Східної Пруссії.

Фюрер наголошує, що вся Балтика має стати територією Райху.

Так само Крим із значним тилом (територія на північ від Криму) повинен стати територією Райху; тил мав би бути якомога більшим.

Тут у Розенберга виникли побоювання щодо тих українців, які там проживають.

(Примітка: складається враження, що Розенбергу дуже подобаються

українці; він хоче також значно збільшити Україну).

Фюрер далі підкреслює, що також надволзька колонія має бути територією Райху, так само як і область навколо Баку; вона повинна стати німецькою концесією (військовою колонією).

Фінни хочуть отримати Східну Карелію, проте через великі родовища нікелю півострів Кола має відійти до Німеччини. Зі всією обережністю необхідно підготувати приєднання Фінляндії в якості федеральної країни. Фінни вимагають область навколо Ленінграду; фюрер хоче зрівняти Ленінград з землею і тоді лише віддати фінам.

Далі йде тривале обговорення кандидатури гауляйтера Льозе, якого Розенберг намітив на пост губернатора Балтії.

Розенберг постійно наголошує, що вже розмовляв з Льозе, і буде дуже незручно, якщо його не призначать. Західну частину Балтії отримає підпорядкований Льозе Кубе. Для України Розенберг намітив Заукеля.

У протилежність цьому райхсмаршал висловив найважливіші точки бачення, які, в першу чергу, повинні бути вирішальними: забезпечення харчування, як потрібно, теж економіки, забезпечення шляхів і т.д.

Райхсмаршал наголошує, що Коха треба брати до уваги для Балтії, яку він добре знає, або дати йому Україну, де він зможе добре керувати господарством. Бо Кох – особистість з сильною ініціативою і з доброю підготовкою.

Фюрер запитав, чи не міг би Кубе стати райхскомісаром у московській області; райхсмаршал та Розенберг вважають Кубе для цього застарим.

На повторне представлення Розенберг пояснив, що сумнівається, чи зможе Кох швидко виконувати його директиви: врешті-решт Кох сам про це говорив.

У протилежність цьому райхсмаршал заявив, що Розенберг не може всіх призначених на відповідальні пости людей тримати без волі, вони повинні працювати самостійно.

Для Кавказу Розенберг намітив свого штабслайтера Шікеданца; він ще раз наголосив, що з цим завданням Шікеданц впорається якнайкраще, до чого райхсмаршал висловив сумніви.

Розенберг заявив далі, що Лютце запропонував йому призначити фюрерів СА, а саме Шеппмана в Києві, Мантея, д-ра Беннеке, Літцманна в Естонії, а в Латвії – бургомістра д-ра Дрекслера. Проти використання керівників СА фюрер не має заперечень.

Розенберг говорить далі, що він отримав листа від Ріббентропа, в якому йдеться про підключення міністерства закордонних справ; але він просить фюрера визнати, що внутрішня організація нових земель не входить в компетенцію міністерства закордонних справ. Фюрер цілком поділяє цю думку. На початку достатньо, щоб міністерство закордонних

справ відкомандирувало до райхслайтера Розенберга зв'язкового.

Фюрер ще раз наголошує, що протягом наступних трьох років найважливішою територією, без сумніву, буде Україна. Тому найкраще призначити туди Коха; якщо необхідно вже знайти застосування Заукелю, то слід використати його в Балтії.

Розенберг заявляє далі про своє бажання призначити на посади комісарів у московській області Шмера, Зельцнера та Мандербаха.

Фюрер бажає, щоб був призначений також і Гольц, а управління Кримом передати колишньому гауляйтеру Фрауенфельду.

Розенберг заявляє, що, зважаючи на його заслуги, рекомендував би для призначення також гауптмана фон Петерсдорфа; загальне обурення і відмова. Фюрер і райхсмаршал наголошують, що фон Петерсдорф, без сумніву, душевнохворий.

Розенберг продовжує, що йому для призначення запропонували кандидатуру штуттгартського обербургомистра Штреліна. Проти цього заперечень немає.

Оскільки, на думку райхсмаршала та Розенберга, Кубе застарий для московської області, її перейме Каше...

Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. – Т.1. – Львів. – 1997. – С.176-181.

№ 78

Лист П.Скоропадського до А.Гітлера про співпрацю України та Німеччини у боротьбі проти більшовизму за українську державність

16 липня 1941 р.

16.VII.41

Фюрере і Райхсканцлере!

Маю честь поділитися наступними роздумами:

Після революції 1917 року я всі свої сили присвятив створенню Української держави і боротьбі з Москвою – зокрема, в її новому комуністичному вигляді.

Внаслідок інтриг, комуністичних і уживаних також Антантою (отже, єврейських), упала створена мною з допомогою Німеччини Українська

справ відкомандирувало до райхслайтера Розенберга зв'язкового.

Фюрер ще раз наголошує, що протягом наступних трьох років найважливішою територією, без сумніву, буде Україна. Тому найкраще призначити туди Коха; якщо необхідно вже знайти застосування Заукелю, то слід використати його в Балтії.

Розенберг заявляє далі про своє бажання призначити на посади комісарів у московській області Шмера, Зельцнера та Мандербаха.

Фюрер бажає, щоб був призначений також і Гольц, а управління Кримом передати колишньому гауляйтеру Фрауенфельду.

Розенберг заявляє, що, зважаючи на його заслуги, рекомендував би для призначення також гауптмана фон Петерсдорфа; загальне обурення і відмова. Фюрер і райхсмаршал наголошують, що фон Петерсдорф, без сумніву, душевнохворий.

Розенберг продовжує, що йому для призначення запропонували кандидатуру штуттгартського обербургомистра Штреліна. Проти цього заперечень немає.

Оскільки, на думку райхсмаршала та Розенберга, Кубе застарий для московської області, її перейме Каше...

Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. – Т.1. – Львів. – 1997. – С.176-181.

№ 78

Лист П.Скоропадського до А.Гітлера про співпрацю України та Німеччини у боротьбі проти більшовизму за українську державність

16 липня 1941 р.

16.VII.41

Фюрере і Райхсканцлере!

Маю честь поділитися наступними роздумами:

Після революції 1917 року я всі свої сили присвятив створенню Української держави і боротьбі з Москвою – зокрема, в її новому комуністичному вигляді.

Внаслідок інтриг, комуністичних і уживаних також Антантою (отже, єврейських), упала створена мною з допомогою Німеччини Українська

Держава. Не менш трагічно склалася доля післявоєнної Німеччини та її армії.

Зберігаючи непорушну вірність дружбі німецького та українського народів, протягом мого двадцятирічного перебування в Німеччині я завжди болісно сприймав випробування, що випадало на їх долю та щиро радів кожному, здобутому у важкій боротьбі з внутрішніми та зовнішніми ворогами, поступові на шляху до скинення чужоземного ярма. Зовнішньополітичні обставини в німецькому державному існуванні, особливо за останні роки, на жаль, не дозволили мені та гетьманцям успішно підключитися до праці Німеччини з метою встановлення справедливого миру та нового порядку в Європі, і, таким чином, боротьбу проти більшовизму за встановлення української державності я провадив власними засобами.

Тому, що Ви, Ексцеленціє, видали наказ Вашим арміям на знищення ядра розкладання, пробила велика історична година, коли Німеччина і Україна можуть знову говорити перед цілим світом про можливу співпрацю.

Я твердо переконаний, що лицарське німецьке військо під керівництвом свого великого фюрера вийде переможцем також із теперішньої борні.

Проте ця героїчна боротьба не буде легкою, і я разом із гетьманцями, виховані у вірності до друзів нашого народу, не можемо бути байдужими спостерігачами її розвитку.

Не маючи наміру вже сьогодні визначати форму і майбутні побудови, я віддаю себе і гетьманські сили до Вашої диспозиції, Ваша Ексцеленціє, для блага німецького та українського народів. Я прошу Вас надати мені дозволу і можливості для активної боротьби проти наших більшовицьких гнобителів.

Щиро відданий Вашій Ексцеленції

[Підпис] *Павло Скоропадський.*

Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів (1941-1942). Т.1. – Львів. – 1997. – С.188 – 189.

№ 79

**Зі звіту Поліції безпеки та Служби безпеки (СД) Німеччини про
репресії більшовиків та німців проти місцевого населення**

Берлін

16 липня 1941 р.

*Шеф поліції безпеки і СД
- IV A 1 - В.№ 1 В/41.g.Rs
Берлін, 16 липня 1941*

Донесення про події в СРСР № 24

1) Політичний огляд

а) У Райху: Немає жодних звідомлень.

б) У Генеральній губернії:

...Більшовики перед їхнім відходом разом з місцевими євреями замордували певну кількість українців. Як причину, вони назвали у Львові спробу повстання українців 25.6.41, які намагались звільнити своїх ув'язнених.

Зі Львова – за надійними повідомленнями – зникли близько 20.000 українців, 80% з яких належали до інтелігенції.

Львівські в'язниці були наповнені трупами замучених українців.

За обережними оцінками, йдеться лише у Львові про 3 – 4.000 людей, решту було вивезено.

У Добромилі знайдено в місцевій в'язниці 82 трупи, з них 4 євреї. В останньому випадку йде мова про колишніх більшовицьких конфідентів, які, як особи поінформовані, були усунені. Близько Добромиля у зупиненій шахті по добуванню солі на глибині 80 м знайдено повно трупів. Поруч знаходиться масова могила, 6х12 м за розмірами. Кількість замучених у цих околицях Добромиля можна назвати, округлюючи, до кількох сотень.

У Самборі 26.6.41 р. більшовиками розстріляно коло 400 українців. 27.6.41 р. вбито ще 120 осіб. Решті 80 в'язням вдалося побороти радянську вахту і втекти. До цих цифр слід зауважити, що Самбір усього нараховує 26.000 жителів і із них 12.000 поляків, 10.000 євреїв і 4.000 українців.

Уже в 1939 р. розстріляно велику кількість українців, 1500 українців і 500 поляків вивезено на Схід.

При мордуванні росіяни та євреї діяли надзвичайно жорстоко. На порядку денному були різноманітні калічення жертв. Жінкам відрізали груди, чоловікам – статеві органи. Крім того, євреї прибивали цвяхами дітей

до стін та мордували. Розстріли проводили пострілами в потилицю. Часто застосовували також при мордуванні ручні гранати.

В Добромилі жінок та чоловіків помордували ударами по тілу молотами для оглушування худоби під ніж.

В дуже багатьох випадках в'язнів тортували шляхом розтравлювання кісток і т.ін. на наковальні. У Самборі в'язням при тортуванні та мордуванні для уникнення крику зав'язували рот. Євреї, які відповідно до своїх посад поряд з господарським пануванням займали також службові посади та складали всю більшовицьку міліцію, брали постійну участь у цих жахіттях.

II) Поведінка українського населення.

Українське населення показало в перші години після відступу большевиків варту схвалення активності щодо євреїв*.

Так, в Добромилі була підпалена синагога. В Самборі 50 євреїв було убито обуреною юрбою народу.

У Львові населення зігнало до купи, знущаючися, коло 1000 євреїв та доставило їх в захоплену вермахтом в'язницю ГПУ.

III) Заходи айнзацгрупи.

Поліцією безпеки зігнано до купи коло 7000 євреїв та розстріляно у відплату за нелюдські жорстокі діяння.

73 особи були виявлені як функціонери та донощики НКВД та також розстріляні.

40 осіб було знешкоджено на основі обґрунтованих показів населення. Були схоплені перш за все євреї між 20 та 40 роками, причому ремісники та фахові робітники, як тільки було встановлено, були відправлені назад. Поряд з цими езекуціями у Львові, також і в інших місцях було проведено заходи відплати, між іншим, було розстріляно 132 євреї у Добромилі.

В Яворові, через те, що там було замордовано 32 українці, було знешкоджено у відплату 15 євреїв.

ЕК 4а переїхала з Кракова через Замостя до Сокаля, а звідси в район Луцька...

Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів (1941-1942). Т.1. – Львів. – 1997. – С.192-194.

* Цей німецький звіт, дотримуючись ідеології націонал-соціалістичної партії, перебільшує участь євреїв у вбивстві українців та "активність" населення проти євреїв у перші дні окупації.

№ 80

**Звіт керівника Східної похідної групи ОУН (С.Бандери) з Житомира
Проводові ОУН про марш в київському напрямі**

16 липня 1941 р.

До друга провідника

Звіт н[оме]р I

Дня 8.7.1941 [р.], год. 10.30, від'їхали ми зі Львова. Шлях Здолбунів-Дубно-Рівне.

Їхали без пригод. Авсвайс помагає у всіх скрутних положеннях. У Рівному (9.7) стрінулись з Ромдорфом і Сулятицьким, з Берліна Бутковський, - дуже загально тільки. Сулятицький є дольмечером у Ром[дорфа]. З Ром[дорфом] говорив Старух і я. Наставлення Р[омдорфа] до нас негативне, бо так вспів наставити його Сулятицький. Заборонив нам політичну діяльність, бо тут є різні групи українців, а німцям дорогі усі без виїмку українці. Грозив навіть арештом. Інтерпретував, що летючка "Українці" є вороже наставлена до німців. Ми постановили, що телючка писана ще перед війною і, зовсім ясно, нічого не можна було писати про німців, з огляду на таємничість воєнних приготувань. Зрештою, наші діла більше засвідчують про щирю співпрацю ОУН і війська, чим усі відозви, і це найважнійше, а не що в одній летючці нема нічого про Німецьку армію сказаного. Досить, що вдалося його дещо одобрехати, і він з Суля[тицьким] зараз кудись поїхав. У Рівному сітка орг[анізації] добре стоїть. Нікого поза Бандерою там знати не хотять. І нема одної загрози диверзії, бо ці спроби будуть зліквідовані безоглядно. На відтинку армії, що йде Холм – Волинь – Житомир – Київ, є намагання творити "гільфскоміт[ети]"*. До цієї справи ставились наскрізь вороже, як ображуюче нас, українців, бо ми не жебраки, щоб нам у власній державі давали поміч. Або держава – або нова неволя, але не жебрацькі допомогіві комітети. Вияснюємо, що це є ані в інтересі Німеччини, ані України. Ми хочемо бути сильним союзником, щоб міг Німеччині насправді допомагати. Досить, що по від'їзді Ром[дорфа] так довідують людей** з Волині, що є вже в Житомирі, та справа зліквідована, і проголошено святочно укр[аїнську] державність.

10-11.7. до год. 14 ми всі у Житомирі. Головою Обласного управління назначаю Івана Луцюка (характеристика – гляди звіт Міка н[оме]р 2). Провідником Обл[асної] екз[екутиви] ОУН – Миколу Шевчука, повітового з Грубешова, він відповідальний за постанову нашої роботи. Передаємо інструкції, від'їздимо до Києва.

11.7. у штабі дивізії першого мету (фронт) довідуємося, що Київ не

* Hilfskomitee - допомогівий комітет (нім.).

** Так у тексті.

взятий ще. Окружують його. Ми дальше їхати не можемо – потрібно заждати. У прифронтових місцевостях (Пашківка – Фасова, 40-50 км [на] захід від Києва) стрічаю наших трьох дольмечерів, що ходять між людьми і збирають яйця та масло для штабу. Це їх роля, чуються зле. Хоч трактовані є добре. Це студенти з Грацу, Берліна, зовсім не використані. Може, це їх вина, бо замало ініціативні, трохи шлямазари*, що дали себе до такої ролі зіпхати (прізвище хвилю не пам'ятаю). Сподіючись, що скоро Київ буде взятий, ждемо у Фасовій, бо так найскоріше з фронтовими частинами відемо в Київ.

15.7. від'їжджаю до Житомира на перевірку мотоциклом. Вже уконституйоване Обласне управління і Міське управління. Започатковане організовання міліції. І.Шевчук (обласний ОУН) і Луцюк (голова Обл[асної] упр[ави]) замало ініціативні, брак розгону, хоч обидва позитивні і “добрі”.

Нині (16.7) на год. 10 ранку скликав усіх з Обл[асної] і Міськ[ої] управи і буду з ними говорити, відберу присягу на вірність урядові і ОУН.

Є вже тут гестапо, що також радить закладати комітети. Заборонено поширювати відозву “Українці”. При гестапо є дольмечером якийсь Федак (?), правдоподібно, мельниківець. У Житомирі маємо друкарню, і вже видруковано другий наклад летючок “Українці” з таким змістом (примірки залучую). У тій формі вже вибито і б'ється дальше. Гестапо натомисть казало заліпити всі відозви “Українці” іншими відозвами. При цензурі відозви “Українці” скреслено всі слова про самостійність, державність, лишено такі вирази, як власна хата, скреслено Орг[анізація] Укр[аїнських] Нац[іоналістів] під проводом Бандери, оставлено підпис Орг[анізація] Укр[аїнських] Нац[іоналістів]. Такої летючки ми не видаємо і заліпимо взагалі...** У мотивах гестапу подав: ми не можемо обманювати народ, бо жодної самостійности, державности нема, це щойно буде вирішене, може, буде так, як пишеться у летючках, може, інакше. До год. 12 мають бути усі летючки заклеєні. Такий наказ.

15.7. До Житомира приїхав Климишин, Уляна Самчук, Питльований і Мудрий Михайло. Усіх їх, крім Климишина, оставлено у Житомирі до праці; у Корці є решта групи Климишина – 15 людей, і у Рівному – 20, у Луцьку – 38. Це все люди переважно слабші, тільки деякі є, що можуть самостійно працювати. Нині висилає Клим[ишин] авто тягарове до Луцька по решту групи.

Загальні завваження (основані на перебуванні у деяких селах Жит[омирської] і Київ[ської] областей).

Загал населення зубожілий, не мають що їсти, брак зовсім хліба. Люди обдерті, босі, хати обірвані, опущені, почорнілі, тини поламани, церкви

* недолугі

** Три крапки в тексті.

порозбирані або замінені у шпихліри. Сумний – опущений зовнішній вигляд українських сіл. Не можна б казати за Шевченком “наче писанка село”. Ні! Є щось зовсім противне. Колгоспи – це також запущені, недоглядані жидівські фільварки, які можна стрінати і у Галичині. Вражіння загальне – це одна велика руїна. Люди виморені голодом, все недоживлене, хоровите, трудно знайти людину, щоб мала нормальний вигляд обличчя. Хіба що партієць – так цього по вигляді визнає зразу, бо тим п’явкам добре жилося. У кожному селі і рідко знайти родину, щоб не мала когось з родини замученим, засланим, арештованим, або помер з голоду. Усюди наболілі душі, прибиті горем. Почнеш говорити, і все з болю плаче, плачуть жінки, плачуть старці і плачуть чоловіки. “Нас болить, і ми мусимо сказати своє горе, довго ждали цієї хвилини, щоб могли вільно сказати це, що нас пекло, давило, що ми лиш одна одній могли шептати”. Усі на зборах хочуть говорити про своє горе, про свій біль. А він насправду великий, що нікому його передати словами. Терор тут був такий великий, що досі ще не отряслись люди з нього. Нема захоплення визволенням. Не витають тут армії нігде, ба, щобільше, бояться в перших днях виходити на вулицю. Мовчки все приглядається і не кричать “прийшли наші”. Навіть нам не вірять і вважають нас (зразу лише) за німців, що добре вивчили українську мову. Не знає населення, що несуть їм у зміну німці. Не вірять у самостійність, бо не бажають її, і тому вважають, що німці завоювали Україну і що тепер буде тільки трохи жити, так, як було – більш не буде. Зовсім брак молоді, так є у селах і так у містах. Богато молоді є дійсними комсомольцями, що вірять в ком[уністичну] ідею. Комуністи мали ідею, мали сильну пропаганду, і це дуже багато. Німці не мають ні одного, ні другого. На місці зруйнованого не дають нічого нового, а навіть, коли б хотіли дати свій зміст, буде він зовсім чужий, якого нарід не прийме. Утруднюють і нам дати цілковито наш зміст. Нині я бачу ясно, що крім нас, ОУН, немає жодної політичної сили на Україні, і ми мусимо брати відповідальність за цілість життя України, ми мусимо його самі творити, бо нікого іншого тут немає. Ми не є тут чужі і незрозумілі. Противно. Наш рух – насправду соборницький рух, що має спільну мову з усім здоровим українством. Нині треба людей будити не зі сну, а зі страху. Мине страх, оживе “український степ” і розвинеться багато краще, як в Галичині. Народ в основі своїй зовсім здоровий і здібний до державного життя. Брак головно інтелігенції, вона була чужа переважно, наша ж знищена, вивезена. Місто було чуже, таким і осталося. Важко буде опанувати міста, усюди багато чужонац[іональних]. Дуже добре, що бодай трохи вивтікало.

Село наше наскрізь. Там і провідників на меншу скалю є доволі і то прекрасних типів. Найбільшою турботою селян це [є] колгосп. Ніхто більше з українців колгоспів не хоче. Це найгірший спосіб господарки і

ніколи він себе не виправдає. Колгоспи треба знищити. Повернути приватну власність. Зараз нарід голодний і його турбує розв'язання економічного питання. Голодному треба дати найперше хліба, а потому говорити про все інше.

Ми ставимо справу так. До вирішення економічного питання Українським урядом, не вільно переводити [в] господарці жодних змін. Колгоспи лишаються як переходові, усі спільно мусять приступити до збору збіжжя і опісля поділять його поміж усі громадяни села. До цього часу уряд Укр[аїни] видасть потрібні розпорядки. Самовільно ділити колгоспів не вільно. У містах усі держ[авні] склепи перебирає Місь[ке] управління і пуска [є][...]*.

Приватний архів М.Климишина. Арк. а-б. Копія. Машинопис. Українське державотворення. Акт 30 червня 1941: Збірник документів і матеріалів. – Львів-Київ: Літературна агенція “Піраміда”, 2001. – С.222-224.

№ 81

З рапорту Поліції безпеки й Служби безпеки (СД) Німеччини Головному уряду безпеки Рейху про радянський терор в Галичині, реакцію на те населення й дії айнзацгрупи

Берлін

16 липня 1941 р. **
Таємно

Шеф поліції безпеки і СД
IV A I – В. Nr. 1 В/41 т[аємна] д[ержавна] с[права]
Берлін, 16 липня 1941 [р.]

Донесення про події в СРСР № 24

1. Політичний огляд

а) У Райху: немає жодних донесень

б) У Генеральному Губернаторстві [...]***

Більшовики, крім цього, своїм відходом разом з місцевими євреями повбивали певну кількість українців. Причиною вони назвали спробу

* Кінець тексту відсутній.

** Зліва від дати дописано рукою “Передано до Головного уряду безпеки Райху оберштурмбанфюрером Вайнманном”.

*** Пропущено в публікації десять сторінок.

ніколи він себе не виправдає. Колгоспи треба знищити. Повернути приватну власність. Зараз нарід голодний і його турбує розв'язання економічного питання. Голодному треба дати найперше хліба, а потому говорити про все інше.

Ми ставимо справу так. До вирішення економічного питання Українським урядом, не вільно переводити [в] господарці жодних змін. Колгоспи лишаються як переходові, усі спільно мусять приступити до збору збіжжя і опісля поділять його поміж усі громадяни села. До цього часу уряд Укр[аїни] видасть потрібні розпорядки. Самовільно ділити колгоспів не вільно. У містах усі держ[авні] склепи перебирає Місь[ке] управління і пуска [є][...]*.

Приватний архів М.Климишина. Арк. а-б. Копія. Машинопис. Українське державотворення. Акт 30 червня 1941: Збірник документів і матеріалів. – Львів-Київ: Літературна агенція “Піраміда”, 2001. – С.222-224.

№ 81

З рапорту Поліції безпеки й Служби безпеки (СД) Німеччини Головному уряду безпеки Рейху про радянський терор в Галичині, реакцію на те населення й дії айнзацгрупи

Берлін

16 липня 1941 р. **
Таємно

Шеф поліції безпеки і СД
IV A I – В. Nr. 1 В/41 т[аємна] д[ержавна] с[права]
Берлін, 16 липня 1941 [р.]

Донесення про події в СРСР № 24

1. Політичний огляд

а) У Райху: немає жодних донесень

б) У Генеральному Губернаторстві [...]***

Більшовики, крім цього, своїм відходом разом з місцевими євреями повбивали певну кількість українців. Причиною вони назвали спробу

* Кінець тексту відсутній.

** Зліва від дати дописано рукою “Передано до Головного уряду безпеки Райху оберштурмбанфюрером Вайнманном”.

*** Пропущено в публікації десять сторінок.

повстання українців у Львові 25.6.41 [р.], які намагались звільнити своїх ув'язнених.

Зі Львова – за надійними повідомленнями - зникло близько 20 000 українців, 80% яких, принаймні, належало до інтелігенції.

Львівські в'язниці були цілком заповнені трупами замордованих українців.

За обережними оцінками йдеться лише у Львові про 3 000 – 4 000 людей, а решту було вивезено.

У Добромилі знайдено в тамтешній в'язниці 82 трупи, з них 4 євреїв. В останньому випадку йдеться про колишніх більшовицьких секретних агентів, яких, як поінформованих осіб, усунули. Поблизу Добромилі знайшли закинуту соляну шахту глибиною 80 м, цілком заповнену трупами. Поруч є масова могила розмірами 6х12 м. Кількість вбитих у околицях Добромилі можна назвати лише приблизно як багато сотень.

У Самборі 26.6[19]41 [р.], більшовики розстріляли близько 400 українців. 27.6[19]41 [р.], було вбито ще 120 людей. Решті 80 в'язням вдалося подолати радянську охорону і втекти. До цих цифр слід зауважити, що Самбір усього нараховує 26 000 мешканців, із них 12 000 поляків, 10 000 євреїв і 4 000 українців. Уже в 1939 [р.] розстріляли більшу кількість українців, 1 500 українців, а також 500 поляків вивезено на Схід.

При вбивствах росіяни та євреї діяли надзвичайно жорстоко. По-звірячому – на порядку денному – калічили. Жінкам відрізали груди, чоловікам – статеві органи. Далі – євреї прибивали цвяхами дітей до стін та вбивали. Розстріли проводили пострілами в потилицю. Часто застосовували також при вбивствах ручні гранати.

В Добромилі жінок та чоловіків повбивали ударами по тілу молотами для оглушування худоби [під ніж].

У дуже багатьох випадках в'язнів тортурували розтравлюванням кісток і т.ін. на ковадлі. У Самборі в'язням при тортуруванні та вбивствах, щоб не кричали, зав'язували рот. Євреї, які відповідно до своїх посад поряд з господарським пануванням займали також службові посади та складали всю більшовицьку міліцію, брали постійну участь у цих жахіттях.

Врешті встановили досі, що вбили 7 льотчиків, що потрапили до полону. Трьох з них знайшли в російському шпиталі, де їх повбивали пострілами в долішню частину тіла.

Правдоподібно, ці жахіття були результатом советського розповсюдження, щоб знищувати німецьких льотчиків та парашутистів. [...]*

II. Поведінка українського населення:

Українське населення показало в перші години після відступу більшовиків варту схвалення активність щодо євреїв.

* Одне речення в тексті затерто.

Так, у Добромилі підпалили синагогу. В Самборі 50 євреїв було убито обуреною юрбою народу.

У Львові населення зігнало докупи, знущаючись коло 1 000 євреїв та доставило їх у в'язницю ГПУ, захоплену Збройними силами.

III.Заходи айнцагруппи:

Поліція безпеки зігнала докупи близько 7 000 євреїв та розстріляла у відплату за нелюдські жахливі діяння.

73 особи викрили як функціонерів та донощиків НКВД і також розстріляли.

40 осіб прикінчили на підставі обгрунтованих доносів населення. Схопили перш за все євреїв від 20 до 40 років, причому ремісників та фахових робітників, як тільки було встановлено, відправили назад. Поряд з цими езекуціями у Львові, також і в інших місцях було проведено відплатні заходи, м[іж] і[ншим], було розстріляно 132 євреї у Добромилі.

В Яворові, через те, що там вбито 32 українці, у відплату прикінчили 15 євреїв [...]*

Косик Володимир. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. – Т.1. – С.195-197. Машинопис, копія. Переклад з німецької. – С.192-194; Українське державотворення. Акт 30 червня 1941: Збірник документів і матеріалів. – Львів-Київ: Літературна агенція "Піраміда", 2001. – С.178-180.

№ 82

З інформації Поліції безпеки та Служби безпеки (СД) Німеччини про події в СРСР щодо пропагандивних дій ОУН (С.Бандери) для створення органів українського самоврядування

17 липня 1941 р.

Начальник поліції безпеки і СД
IV A 1 – В. Nr 1 B/41 g. Rs
Берлін, 17 липня 1941 р.
Секретна справа Райху!

Донесення про події у СРСР № 25
...г)Пропаганда ОУН групи Бандери:

* Одне речення в тексті затерто.

Так, у Добромилі підпалили синагогу. В Самборі 50 євреїв було убито обуреною юрбою народу.

У Львові населення зігнало докупи, знущаючись коло 1 000 євреїв та доставило їх у в'язницю ГПУ, захоплену Збройними силами.

III.Заходи айнцагруппи:

Поліція безпеки зігнала докупи близько 7 000 євреїв та розстріляла у відплату за нелюдські жахливі діяння.

73 особи викрили як функціонерів та донощиків НКВД і також розстріляли.

40 осіб прикінчили на підставі обгрунтованих доносів населення. Схопили перш за все євреїв від 20 до 40 років, причому ремісників та фахових робітників, як тільки було встановлено, відправили назад. Поряд з цими езекуціями у Львові, також і в інших місцях було проведено відплатні заходи, м[іж] і[ншим], було розстріляно 132 євреї у Добромилі.

В Яворові, через те, що там вбито 32 українці, у відплату прикінчили 15 євреїв [...]*

Косик Володимир. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. – Т.1. – С.195-197. Машинопис, копія. Переклад з німецької. – С.192-194; Українське державотворення. Акт 30 червня 1941: Збірник документів і матеріалів. – Львів-Київ: Літературна агенція "Піраміда", 2001. – С.178-180.

№ 82

З інформації Поліції безпеки та Служби безпеки (СД) Німеччини про події в СРСР щодо пропагандивних дій ОУН (С.Бандери) для створення органів українського самоврядування

17 липня 1941 р.

Начальник поліції безпеки і СД
IV A 1 – В. Nr 1 B/41 g. Rs
Берлін, 17 липня 1941 р.
Секретна справа Райху!

Донесення про події у СРСР № 25
...г)Пропаганда ОУН групи Бандери:

* Одне речення в тексті затерто.

В загальному пропагандистська діяльність групи Бандери відбувається згідно з чітким і добре продуманим планом. Після прокламації “Українського крайового уряду” у Львові відбулися незалежницькі зібрання також у інших містах бувших польських воєводств: Львів, Тернопіль і Луцьк. Група Бандери організувала так звані групи пропаганди, які безпосередньо після окупації великого географічного пункту німецькими військами відразу ж організують там зібрання за незалежність і створюють відповідні органи самоврядування. Потім вони розповсюджують плакати і листівки, а також нелегальні газети, в яких публікують проголошені львівським радіо заклики (прокламація створення українського крайового уряду) і які поширюють пропаганду виключно ОУН, вірніше групи Бандери ...

ВAB, R 58/214/200, 202-203; Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. – Т.1. – Львів. – 1997. – С.198.

№ 83

Список роїв похідних груп, передислокованих на територію Східноукраїнських земель (СУЗ)

*17-19 липня 1941 р. **

Рої, що відійшли 17/7 1941 р.

Рій Гивеля:	Гивель Іван Гнідик Юрій Мяйко Костянтин
Сталін[о]	Зубик Василь Яровський Михайло Гарман Іван-Полтава Падалка Григорій-Полтава Петрич Олександр-Проскурів “-“ Михайло “-“

* Дата події.

В загальному пропагандистська діяльність групи Бандери відбувається згідно з чітким і добре продуманим планом. Після прокламації “Українського крайового уряду” у Львові відбулися незалежницькі зібрання також у інших містах бувших польських воєводств: Львів, Тернопіль і Луцьк. Група Бандери організувала так звані групи пропаганди, які безпосередньо після окупації великого географічного пункту німецькими військами відразу ж організують там зібрання за незалежність і створюють відповідні органи самоврядування. Потім вони розповсюджують плакати і листівки, а також нелегальні газети, в яких публікують проголошені львівським радіо заклики (прокламація створення українського крайового уряду) і які поширюють пропаганду виключно ОУН, вірніше групи Бандери ...

ВAB, R 58/214/200, 202-203; Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. – Т.1. – Львів. – 1997. – С.198.

№ 83

Список роїв похідних груп, передислокованих на територію Східноукраїнських земель (СУЗ)

*17-19 липня 1941 р. **

Рої, що відійшли 17/7 1941 р.

Рій Гивеля:	Гивель Іван Гнідик Юрій Мяйко Костянтин
Сталін[о]	Зубик Василь Яровський Михайло Гарман Іван-Полтава Падалка Григорій-Полтава Петрич Олександр-Проскурів “-“ Михайло “-“

* Дата події.

Рій Вітика:	Вітак Семен Війтик Андрей Дмитерко Андрій
Харків	“-“ Іван Ярема Михайло
Рій Стриганича	Стриганич Іван Нагайло Петро Матіїв Юрій
Полтава	“-“ Денис Прохват Іван
Рій _____ *	Вовк Володимир – Запоріжжя Шахрай Степан – Полтава Юрко – Умань Козак** Підгайний Микола – Київ Гончаренко Галина – Сталін [о] Скуз Микола – Київ Ковтун Денис – Київ Астромський Григорій – Миколаїв

Рої, що відійшли 19/7 1941 р.

Рій Васька:	Васько Осип Білик Володимир – Полтава Федина Василь Биць Володимир Козій Теодор – Миколаїв Зубко Григорій – Чернігів Лех Осип Василюха Михайло Росіл Осип – Дніпропетровськ Лозицький Іван
Рій Кожана:	Кожан Федір Бендик Михайло Луцик Іван – Дніпропетровськ Шишак Іван
Рій інж.Левицького	Блянюк Володимир – Кам'янець-Подільський Левицький Михайло
Дніпропетровськ	Кіляр Марія Світлична Олександра

* Слово нерозбірливе.

** Далі одне слово нерозбірливе.

Мегедь Микола
Іващенко Василь
Головка Марія – Харків
Оксентюк Ігнатій – Київ
Безпалова Марія – Полтава
Берняда Михайло – Вінниця
Курінний Олекса – Київ

19.VII.1941.

[Підпис] *Галайда*

Рої, що відійшли 18/7 1941 р.

Рій Шандри Осипа:

Київ

Шандра Осип
Кушнір Юрій
Готь Ярослав
Куницький Роман

Дніпропетровськ

Рій Гебера:

Київ

Гебер Ярослав
Коваль Ювген
“–“ Йосафат
Кород Богдан
Желіско Радислав

Дніпропетровськ

Рій Загакайла:

Полтава

Загакайло Василь – Суми
Мудрий Ярослав
Стеранка Святослав
Цимбалко Семен
Александрович Дмитро

18.VII.1941.

[Підпис] *Галайда*

ЦДАВО України. – Ф.3833. – Оп.1. – Спр.14. – Арк.42-44. Оригінал. Машинопис.